İMKANSIZ

YALNIZCA BİR KELİMEDİR

Efsanevi
SAT komandosu
ve pek çok dünya rekorunun sahibi

NAMIK EKİN'in ANILARI

Klan

İmkansız Yalnızca Bir Kelimedir
Namık Ekin

© 2016, **Klan Yayıncılık.** Bu kitabın tüm yayın hakları **Klan Yayıncılık**'a aittir. Hiçbir surette yayıncının izni olmadan kullanılamaz. Yayıncının yazılı izni ile kaynak gösterilmek suretiyle kısa alıntılar yapılabilir.

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı
Sertifika No: 12325

Yazar : Namık Ekin
Yayın Yönetmeni : Hamdi Yüksektepe
Editör : Cem Şen
Sayfa Düzeni : DBY Ajans
Kapak Tasarımı : Sercan Arslan
Baskı : Şenyıldız Matbaacılık
Topkapı / İstanbul Tel: 0212 483 47 91
(Sertifika No: 11964)
Yayın Tarihi : İstanbul, 2016

Kütüphane Bilgi Kartı (CIP)
Namık Ekin
İmkansız Yalnızca Bir Kelimedir
1. Anı 2. Biyografi
İstanbul, Klan Yayınları, 2016, 13,5 x 21,0 cm
380 sayfa, ISBN: 978-605-5740-18-4

KLAN YAYINCILIK VE REKLAMCILIK LTD. ŞTİ.
Narlıbahçe Sok. No: 19 Kat: 1 34112 Cağaloğlu - Fatih / İstanbul
Tel.: +90 212 522 15 64 (3 hat) Faks: +90 212 522 15 85
www.klankitap.com • iletisim@klankitap.com
/ klankitap

Bu kitaptaki hakiki olaylarda isimler, yer, zaman ve kronolojik tarihler kişilerin ve SAT taktiklerinin gizliliğinin korunması için değiştirilerek verilmiştir.

İçindekiler

Önsöz: *Teslim Olunacak İnsan* • 7

SAT'ta Vedalaşmalar,
Gözlerin Derinliklerine Bakılarak Yapılır • 13

Donanmaya Katılıyorum • 31

SAT Nasıl Kuruldu? • 45

ABD'li SAT Hocalar Kursa Başlıyor • 49

SAT Kursu • 51

Cehennem Haftası (Hell Week) • 60
Cehennem Haftası • 61
SAT Lideri Olmak • 77
Eğitim Devam Ediyor • 79

İmkansız, Yalnızca Bir Kelimedir • 103

Lamia'yı Kurtarıyoruz • 111

Noel Babayı Kurtaramadık • 125

Şahan Hocayı İnzivadan Çıkarıyoruz • 145

Rus Savaş Gemilerinin Altına SAT İşareti Yapıştırıyoruz • 157

SAT'lar SAS'ları Basıyor • 196

1967, Kıbrıs'a Çıkmaya Hazırlanıyoruz • 211

İstihbarat Okulu ve Amerika • 217

Aşkın Rütbesi Olmaz; Maria • 233

ABD'de İleri SAT Eğitimi: İlk Türk Batman'i,
Yerden, Saatte 240 km Hızla Giden Uçağa Çekiliyor • 265

Sniper Oluyorum • 309

Judocunun Aşkı, Sonun Başı, Aşk Rütbe Dinlemez • 321

Savaşçı Ruhu • 332

Savaş, Ticaretten Daha Kolay; Nasıl Dolandırıldım? • 352

Namık Ekin Kimdir? • 361

Namık Ekin'in Spor Hayatı ve Rekorları • 363

Namık Ekin'in İlkleri • 365

Namık Ekin'in Yaptığı Değişik Spor Branşları • 369

Sonsöz • 379

Önsöz

Teslim Olunacak İnsan

Namık Ekin ya da benim yıllardır kullanmayı tercih ettiğim şekilde "Namık Hoca", kitabı için önsöz yazmamı istediğinde buna uzun süre direndim. Direnmemin sebebi Namık Ekin gibi bir ismi değerlendirme yetkisinin bana ait olmadığına inanmamdı. Eski bir öğrencisi olarak kendisi hakkında söyleyebileceğim çok şey var elbette ama bunlar yeterli olmayacak. Namık Ekin, askeri alandan tutun farklı spor alanlarına, Dünya rekortmenliklerinden, tanıdığım eğitmenler arasında pedagoji bilimine en hakim eğitmen olmasına kadar o kadar geniş yelpazede sıradışı ve üstün niteliklere sahip ki bu alanların her birinde hakkında bir şeyler söylenmeli. Oysa ben ne askerim, ne dünya rekortmeni ne de farklı spor alanlarında becerilerim var. O nedenle belki de onu yalnızca bir eğitmen olarak değerlendirmeliyim çünkü ben de bir eğitmenim:

Namık Hoca'yı ilk tanıdığımda 17 yaşındaydım. Kendini Uzakdoğu sporlarına adamış bir çocuk olarak, o yaşlardaki

her genç gibi ben de kendimi çok ciddiye alıyordum. Özel yeteneklerim olduğuna, gerekli eğitimle çok başarılı olacağıma inanıyordum. Namık Ekin'in spor salonunda, çoğunlukla asistanlarından eğitim alıp fiziksel becerilerimle dikkat çekmeye başladığımda asıl amacım en nihayetinde Namık Hoca'nın dikkatini çekmeyi başarabilmekti. Başardım da... Bu başarım yeteneklerimle değil Namık Hoca'dan sağlam bir dayak yememle oldu. Bir gün asistanları ile müsabaka yaparken ben de dövüşmeye gönüllü oldum ve gerçekten özel becerilere sahip olmanın ne anlama geldiğini o müsabakada anladım. Buna rağmen Namık Hoca kendimi kötü hissetmeme izin vermek bir yana özel ve önemli hissetmemi sağlayacak şekilde hareket etti. Ondan dayak yememi bir kayıp değil cesarete sahip olmam olarak adlandırdı. Müsabaka sırasındaki yetersizliklerime odaklanmak yerine becerikli olduğum alanları övdü. Sanki dövüşte kazanmışım gibi Dojo'daki (spor salonundaki) herkesin beni kutlamasını sağladı. Namık Hoca öyleydi; size kendinize güvenmenizi sağlar, ardından bu güveni yine sizin faydanıza kullanırdı.

Kendime ve ona derin bir güven duymamı sağladığında, bir gün ricamı kırmayarak bana cimnastik çalıştırmaya başladı. Ters salto atmayı öğrettiği bir gün Judo dersinden yeni çıkmıştık. Bir eliyle belimdeki kuşağı kavradı ve net bir talimat verdi: "Havaya sıçra, dizlerini başının hizasına kadar çek. Ardından başını hızla geriye at ve havada ters dönüp ayaklarının üzerine yere in. Ben seni tutuyorum."

Namık Hoca'ya inanamaz gözlerle baktım. Bir eliyle kuşağımı tutmuştu. İyi ama beni tek eliyle nasıl kaldıracaktı. Dahası benim tek seferde ters salto atmayı başarabileceğime nasıl inanıyordu? Yüzümdeki tereddütü görüp, "Seni tek elle kaldırabilirim," dedi.

Buna inanmasam da bir öğrenci, Hocasıyla daima saygılı konuşması gerektiği için, "Elbette Hocam," dedim.

Namık Hoca, bir öğrencisi tarafından kandırılması mümkün olmayan eğitmenlerdendi. Ne yaptı dersiniz? Evet! Beni tek koluyla havaya kaldırdı. Ardından gülümseyip, "Haydi şimdi dediğimi yap," dedi.

Yaptım! Evet. Namık Hoca benim ne yapıp ne yapamayacağımı benden daha iyi biliyordu. Bu deneyim sayesinde artık onun dediklerine sorgusuzca itaat eden, kendini tümüyle Hocasının ellerine bırakmış bir öğrenci olmuştum. Buna Japon Zen felsefesinde "Shoshin" yani, "biçim alabilen kalp/zihin" denir. Artık Namık Hoca'nın ellerinde biçim almaya hazır bir hamurdum ve kendisi mükemmel bir heykeltraştı.

Kader benim için de eğitmenliği uygun görmüştü. Yıllar sonra ben de Namık Hoca'nın öğretme becerilerine sahip olmayı umut eden bir eğitmen olarak eğitim vermeye başladım. Benim alanım savaş sanatları ya da halk arasında yaygın olan şekliyle Uzakdoğu dövüş sporları değildi. Benim alanım daha çok felsefe ve meditasyon uygulamalarıydı. O yıllardan birinde, çoktandır görüşemediğim Namık Hoca beni aradı ve yabancı bir spor grubuna eğitim vermek için kendisine yardımcı olup olamayacağımı sordu. Ben de zevkle kendisine yardımcı olabileceğimi söyledim. Bir kaç hafta sonra şehir dışındaki bir spor kampında buluştuğumuzda Namık Hoca ilk akşam sporcuların odalarına yerleşmelerini denetledikten sonra hoşgeldin konuşması için bizleri açık havaya davet etti.

Karşısındaki ayakta düzgün bir sırada bekleyen 30 kadar sporcuya eğitimin ne demek olduğunu, nasıl eğitileceklerini, ne yapmaları gerektiğin anlatırken, biz eğitmen grubu da Namık Hoca'nın arkasındaki banklarda oturuyorduk. Her

zamanki gibi berrak bir sesle yaptığı konuşmasını dinlemeye daldığım bir sırada Namık Hoca bir anda, "Cem yere yat! 50 şınav çek!" diye bağırıverdi. Kendimi ne zaman yere attığımı ve ne zaman akciğerlerimin izin verdiği kadar yüksek sesle bağırıp sayarak şınavçektiğimi hatırlamıyorum. Namık Hoca ayağı ile sırtıma basıp, "Çok tembel ve beceriksizsin!" diye kükredi, "100 şınav çek!"

Karşılık olarak 10 yıl önceki genç spor talebesinin psikolojisiyle bağırdım: "Emredersiniz Hocam!" Namık hoca şnavl çekmemi 40'larda bir yerlerde durdurdu; daha fazlasına dayanamayacağımı biliyordu. Onunla yıllardır çalışmamama rağmen neyi yapıp neyi yapamayacağımın mükemmel bir şekilde farkındaydı. Beni örnek göstererek, karşısındaki 30 sporcuya nasıl davranmaları gerektiğini kelimelere başvurmadan olabilecek en net şekilde anlatmıştı. Bu, öğrencinin anlamaması ihtimalini ortadan kaldıran tipik bir Namık Ekin dersiydi.

O gün Namık hoca eğer bana uçurumdan atla dese atlayacağımı fark ettim. Asla ölmeme izin vermezdi; asla yararıma olmayacak bir şey yapmamı emretmezdi. Bu ancak mükemmel bir eğitmenin başarabileceği bir şeydi. Namık Hoca, gönüllü olarak teslim olacağınız bir insandı. Onun SAT komandolarını eğitme yöntemlerini okurken, yüzümde bir gülümsemeyle aynı eğitimi bizlere de verdiğini fark ettim. Bu eğitimin temeli, birbirimize mutlak bir güven, pes etmemize asla izin vermeyen bir irade ve başarı için esnek bir zihne sahip olmaktan oluşuyordu.

İşte Namık Hoca'yı bir eğitmen olarak bu kadar mükemmel hale getiren şey buydu. Size duyduğu sevgiyi ve saygıyı gösterir, kendinize saygı duymanızı sağlar ve ardından sizden bir talepte bile bulunmadan mutlak güveninizi kazanırdı.

Eğitmenliğindeki bu mükemmelliği askerlikten dünya rekorları kıran bir spor insanına kadar her alanda sergilediğine tanık oldum. İşte bu sebeple onu değerlendirmek benim niteliklerimin ötesinde bir şey. Bana düşen sadece ona olan hayranlığımı ifade etmek.

Elinizde, sıradışı bir insanın sıradışı öyküsü var. Kapıyı aralayın ve içeri adım atın; pişman olmayacaksınız.

Cem Şen
İstanbul, 2012

SAT'ta Vedalaşmalar, Gözlerin Derinliklerine Bakılarak Yapılır

Buz gibi bir Şubat gecesi. C130 tipi kargo uçağının arka platformundayız. Altimetreye[1] baktığımda yerden 18000 feet yani yaklaşık 6 kilometre yüksekte olduğumuzu görüyorum. Dışarıda bir kar tipisi var... Hava soğuk ve ışığı yutacak kadar karanlık. Birazdan jump master (atlayıcı) yeşil ışıklarını yakacak ve SAT arkadaşlarımla birlikte kendimizi, bizi yutmaya hazır bekleyen karanlık boşluğa bırakacağız.

Saat gece 02:30 civarıydı. Cengiz Topel Havaalanı'ndan kalkalı 48 dakika olmuştu. Pilot beni yanına çağırdığında, atlayış sahasına az bir mesafe kaldığını hemen anladım. Yanına giderken, üniformalarını astıkları kısımda ceketini gördüm. Ceketinin üzerinde, *Yılmaz Güney* yazılı etiket şaşırmama neden oldu. Omuzundaki üç yıldızlı apolet bana karşımdaki kişinin bir yüzbaşı olduğunu söylüyordu. Sonradan isminin yalnızca bir benzerlik olduğu ortaya çıkmıştı. Zaten ancak öyle olabilirdi.

---

[1] Altimetre: Yükseklikölçer

Tim komutanımız Yüzbaşı Tonguç Kôni, uçağa binmemizden az önce, 8 kişilik SAT grubuna, Tim liderlerinin Başçavuş Namık Ekin olduğunu bildirmişti. Pilot, yardımcı pilot, telsizci ve timi-min önünde verdiği bir brifingden sonra bizi tek tek öpüp uğurladı. Hiçbirimiz, yakın ya da uzak geleceğimizde bizi nelerin beklediğini bilmiyorduk. Bilemezdik de zaten...

O an birisi çıkıp da bana yıllar sonra KLM Hollanda Havayolları ile Pan American Havayolları'nın Ortadoğu güvenlik müdürü olacağımı, dünya rekorları kıracağımı, askeri ve sivil pek çok operasyonda kötülük yuvalarına darbe vuran ekipleri yöneteceğimi söyleseydi herhalde güler geçerdim. Operasyondaki kaptan pilot Yılmaz Güney, yıllar sonra emekli olup THY'de öğretmen pilot olacaktı. Oğlu Kıvanç Güney'i ise 10 yaşında bana Judo öğrenmeye getirecekti.

O an bildiğim tek şey, hem benim hem de SAT arkadaşlarımın üstlendiğimiz görevin sorumluluklarını, bedeli ne olursa olsun sonuna kadar yerine getireceğimizdi.

Yılmaz Kaptan, uçuş tulumu içinde sert bir tavırla bana bir bakış atarken, "Komutanım atlayış sahasına ne kadar kaldı?" diye sordum.

"Hocam, atlayış noktasına 4 dakika kaldı. Timine söyle son hazırlıklarını yapsınlar," diye talimat verdiğinde, hemen bir SAT komandosundan beklenen yanıtı verdim:

"Yüzbaşım. Biz SAT'lar uçağa bindiğimizden beri hazırız."

Cock Pit'ten[1] dönüp timimin yanına gitmeye hazırlanırken Yılmaz Kaptan arkamdan seslendi:

"Hocam bir dakika!"

---

[1] Cock Pit: Pilot kabini.

Operasyonda bir şeyler yanlış mı gidiyor diye meraklanarak arkamı döndüğümde Yılmaz Kaptan'ın yüzünde tuhaf bir ifade vardı:

"Hocam, biliyor musunuz? Siz SAT'lar, hepiniz manyaksınız!" dedi sert bir ifadeyle.

"Niçin yüzbaşım?" diye sordum.

Yılmaz Kaptan yüzünde halen aynı sert ifadeyle suratıma baktı:

"Şubat'ın 8'i. Karadenizin 18000 feet üzerindeyiz. Altımızda hırçın dalgalarla sizi yutmaya hazır bir deniz var. Birazdan kapı açılacak ve sen kar tipisinin içinde kendini boşluğa bırakacaksın. Bu fırtınada paraşüt açacan, suya gireceksin, su altından 2 mil yüzeceksin, sahile çıkıp karlarda sürüneceksin, baskın, taarruz ve keşif yapacaksın. Ardından seni 60 feet derinlikte su altında bekleyen denizaltını bulacaksın ve bir sürü karmaşık işlemden sonra denizaltına girip olay mahallinden kaçacaksın. Bunları yapmaya kalkan adamlara 'manyak' değil de ne denir?"

Yüzbaşımın sözlerine hafif bir tebessümle karşılık verdim. Bu tebessümüm öyle olduğumuzu kabul ettiğim anlamına geli-yordu.

"Biliyor musunuz yüzbaşım? Siz de yarı manyak sayılırsınız," dediğimde bu kez gülme sırası ona gelmişti.

"O nedenmiş?" diye sordu Yılmaz Kaptan.

"Şubat ayındayız, dışarısı karanlık, bir kar fırtınasının içinde uçuyoruz. Uçağınızın kapısı açık. Siz arka platformu açıp balık adam elbiseli silahlı SAT'ları buraya kadar getiriyorsunuz. Bu adamları, 18000 feet'ten kapkaranlık sulara atıyorsunuz. Bu durumda, bu suça ortaklık eden siz havacı pilotlar da yarı manyak sayılırsınız," diye yanıt verdim.

Yılmaz Kaptan, uçağın gürültüsünü bastıran bir kahkaha patlattı.

Kaptan ile vedalaştıktan sonra timimin yanına geldim. Elimle techizat kontrolü yapmaları için işaret verdim. Kimisi drager'in[1] karnındaki oksijen devrelerini, kimisi sırtındaki paraşütlerini kontrol ediyordu. Kimisi ise su altında pozitif sephiye[2] içinde M16[3] silahlarımızın bulunduğu torbalarına şarjür ve coltlarını[4] yerleştirip biraz hava basarak su altında rahat yüzdürme pozisyonuna getiriyordu.

M16 tüfeklerini, 1963 yılından beri ülkemizde kullanan tek kuvvet SAT birliği idi. O yıl, ABD bahriyesi, mayın arama tarama gemilerini bize verirken, bu silahları da gemiye koymuştu. Zira Doğu Bloku'na karşı ileride olabilecek askeri harekatlarda ABD SAT'ları, Türk SAT'larına çok güveniyor ve tehlikeli operasyonlarda beraber görev almak istiyordu. Bu nedenle, SAT, kuruluş amaçlarından biri uyarınca NATO çerçevesinde ortak bir işbirliği içinde, yıllarca Amerikan SAT'ları ile birlikte birçok gizli ope-rasyonda yeralmıştır.

Timim hazırlıklarını tamamladığında, C130[5] kargo ve indirme uçağının arka kapısı hidrolik güçle, çirkin, devasa bir ağız gibi yavaş yavaş açılırken yüzümüze çarpan keskin soğukta, altımızda süzülen kara bulutları hayal meyal görüyorduk. Gresle yağlanmış kapının yanına geldiğimde altimetrem 18200 feet gösteriyordu. Atlamaya 3 dakika kalmıştı ve tüm adamlarımın bir an önce uçaktan atlayıp görevlerini

---

1 Drager: Alman malı kapalı devre balık adam cihazı.

2 Potizif sephiye: Yüzerliği olan, batmayan techizat.

3 M16: ABD yapımı, en çok Vietnam Savaşı'nda kullanılan tüfek. Halen kullanılmaktadır.

4 Colt: 11,43'lük, 45 kalibrelik tabanca.

5 C130: Kargo ve indirme uçağı.

tamamlama isteği ile kendilerine hakim olmaya çalıştıklarını biliyordum.

Üsteğmen Kanat Tamay, takım liderimizdi. Kendisi benim öğrencim olduğu SAT kursunu bitireli iki sene kadar olmuştu. Bakıştık. Ne demek istediğimi hemen anladı. Bir SAT timinin üyeleri zamanla birbirlerini konuşmadan da anlar hale gelirler. Bizi hızlı ve ölümcül yapan şeylerden biri de budur. Tamay Üsteğmen, çocukları kaldırıp atlayış platformuna, benim yanıma getirdi. Birazdan soğuk ve karanlık boşlukla buluşacak, yalnızca içgüdülerimize güvenerek karanlığın bizi yutmasına izin verecektik. Atlama işareti verecek olan ışık hâlâ sıcak bir kırmızıydı. Yeşil ışığı gördüğümüzde Yılmaz Kaptan ile vedalaşacaktık. SAT'ta vedalaşmalar, gözlerin derinliklerine bakılarak yapılırdı.

Bir hafta öncesine kadar görevin ne olduğunu hiçbirimiz bilmiyorduk. Donanma Komutanlığı'nda yapılan brifing'de olay bize en önemli noktalarına kadar anlatılmıştı. Sözkonusu brifingde bir Amerikalı SAT binbaşısı da hazır bulunmuştu. Karadeniz sahilindeki bir dağın içi oyularak mağara haline getirilmişti. NATO'ya ve Türk donanmasına ait askeri denizaltılar buraya girip ikmal yapacak, torpido alacak ve tamir olacaklardı. İşte bizden bu mağaranın keşfinin ve baskınının yapılması isteniyordu. Emirler netti: *Kesinlikle çatışma olmayacaktı! Yakalanmayacaktık. Yakalansak bile konuşmayacaktık. En önemlisi de her zaman olduğu gibi düşman nereden geldiğimizi anlamadan dağdan ani inen bir sis gibi sinsi hücum yapacak ve ardından geldiğimiz kadar esrarengiz bir şekilde ortadan kaybolacaktık.*

Paraşütle atladıktan sonra suyun altından yüzerek sahile çıkacaktık. Dört kişi karlı arazide, çalılık ormanı kullanıp sahil gerisindeki askeri üssün keşfini yapacaklardı. Ardından

suyun altından, denizaltıların ikmal için girdikleri mağaraları keşfedeceklerdi. Görevlerini tamamladıktan sonra öbür dörtlü ile mendirek açıklarında buluşacaklardı. Bu cesur sekizli, 2 mil açıktan buz gibi Karadeniz'de suyun altında gece karanlığında yüzerek, kendilerini bekleyen S-2 denizaltısını bulacaklardı. İlk dörtlü 60 feet derinlikte denizaltının üstünavenesine girecek, sonra öbür dörtlünün gelmesini sağlayacaklardı. Ardından bölgeyi terk edecektik. Elbette şans hazırlıklı insanların yanında olsa da zaman zaman her şey planlandığı gibi gitmezdi.

Zihnimden görevin ayrıntılarını son bir kez geçirirken uçağı terk et ışığı yandı. Sekizimiz birden jump master'a birer öpücük atıp kendimizi arka arkaya karanlık boşluğa bıraktık. Hepimiz daha önceden yüzlerce kez gece soğuk sulara böyle atlayışlar yapmıştık. Fakat bu tip bir görev için ilk kez atlıyorduk. Soğuk hava yüzümüzü jilet gibi keserken, kollarımızı bedenimize birleştirip başımızı aşağıya yönlendirerek boşlukta birer atmaca gibi dalışa geçtik. Head Down dediğimiz bu dalış sırasında düşüş hızımız saatte 300 kilometreye kadar çıkıyordu.

Serbest düşüş anında ve dalış sırasında hepimiz birbirimize yakın düşüyor ve birbirimizi kontrol ediyorduk. Belli bir irtifaya ulaştığımızda bu kez kollarımızı ve bacaklarımızı iki yana açıp düşüş hızımızı yavaşlattık. Bu tipten gece techizatlı, balık adam tüplü ve silahlı atladığınızda lasta'da[1] iken düşme hızınız saatte 240 km'yi bulur.

---

[1] Lasta: Kollar ve ayaklar kırık, vücut yere paralel olacak şekilde, havada paraşütü açmadan düşüş şekli. Kol ve ayakları açıp gererek, yani sathınızı genişleterek düşüşü yavaşlatmakta kullanılır. Buna karşın düşüş hızı saatte 180-220 km'yi bulmaktadır.

Düşüş devam ederken, karanlık bulutların arasından geçip denizi ve sahil ışıklarını gördüğümde fosforlu altimetreme baktım: 3500 feet'i gösteriyordu. Ellerimi başımın üstüne iki kere koyup açarak ekibime paraşütümü açacağımı işaret ettim. Sağ göğsümde paraşütün harnesine (kolonuna) monteli olan açma halkasını (Rip Cord: deklanşör) çekip paraşütün açılışını bekledim. Canopy'yi, yani paraşütün tavanını kontrol etmek için başımı kaldırdığımda, bir anda sırtımın ter bastığını ve omurgamın altlarından bir yerden başımın tepesine kadar yayılan adrenalin şokunu hissettim. Eyvah! diye sessiz bir çığlık attım içimden. Paracommand paraşütümün iki cell'i (dokuz cell'li bölüm bölüm dikilmiş kısmın iki bölümü) katlanıp tam açılmamış ve beni hızla spiral yaptırarak döndürmeye başlamıştı.

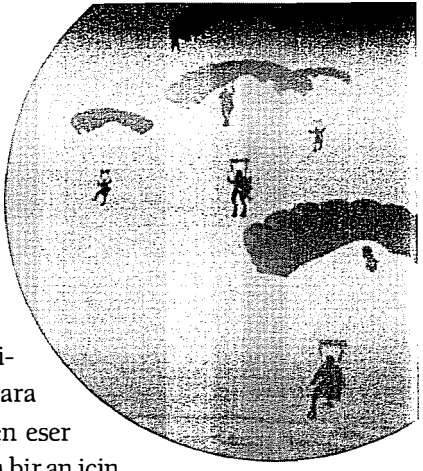
Üzerimde 45 kilograma yakın ağırlık ile Karadeniz'in azgın sularına doğru, döne döne, büyük bir süratle düşüyordum. Tıka basa dolu sırt çantam nedeniyle, bu hızda düşerken hareket etmekte zorlanıyordum. Aklımı yere çakılmakta olduğum fikrinden uzaklaştırıp iki elimle, omuz üstü kolonlarındaki çabuk kurtulma mandallarına uzandım. Mandalları çektiğimde, katlanmış paraşüt bir anda sanki dev bir vantuz tarafından emilmiş gibi başımın üzerinde yukarıya doğru kayboluverdi. İçimi tuhaf bir duygu kapladı. Sanki az

önce bıraktığım paraşüt en yakın dostumdu ve ben onu kaybetmiş, bilinmeyen bir yerde yapayalnız kalmış gibi oldum. Düşüşüm büyük bir hızla devam ediyordu. Denize yaklaştığımın farkındaydım; ya da denizin bana yaklaştığının. Üstelik 30 metreden düştüğünüzde bile sizi parçalayacak kadar acımasız olan bir denize.

Çakılmadan önce fazla zamanımın kalmadığını biliyordum. Hızla yedek paraşütün deklanşörünü çektim ve "Allahım sen beni koru," diyerek yukarıya baktığımda bedenime ikinci bir adrenalin dalgası yayıldı. Buz gibi soğuğa karşın terliyordum. Yedek paraşütüm de bana oyun oynamıştı. Yan bölümler yarım açılmıştı ve pırpır ederek açılmaya zorlanıyor ama bir türlü açılamıyordu. Artık düşüşte tehlike sınırını çoktan geçmiştim. Umutsuz bir çabayla, bizlere yüzlerce kez öğretildiği gibi kolonları çekip paraşüt iplerini (suspension line) yana doğru gererek yedek paraşütün tam açılmasını sağlamaya çalışıyordum.

Derken bir anda, paraşütün içini hava doldurıverdi ve biraz önce attığım paraşütü çeken dev vakum bu kez beni çekmiş gibi oldu. Ani bir sarsıntı ile düşüş hızım yavaşladı. Derin bir oh çe-kerken bir yandan da kendi kendime, "Oğlum Namık, yine dört ayak üstüne düştün!" dedim. Oysa sevinmem için henüz erken olduğunu o an bilmiyordum.

Paraşüt tam olarak açılmıştı ve keyiften bağırmak istiyordum. Yukarıda birilerinin beni koruduğunu biliyordum. Başımı kaldırıp baktığımda gece karanlığında diğer arkadaşlarımı göremedim. Onların paraşütü daha erken açıldığı için benden bir hayli yukarıdaydılar. Etraf simsiyahtı. Karanlığın içinde minik birer hayalet gibi uçuşan karları görebiliyordum. Karadeniz'in 750 feet (250 metre) üstünde aşağıya doğru süzülüyordum.

Bu deniz kara! Hem de kapkara... Tıpkı benim gibi bir sürü SAT arkadaşımı yuttu yıllarca.

Diğer arkadaşlarımın benim gösterdiğim çabanın farkında olmadan havada süzüldüklerini biliyordum. Biraz sonra buz gibi sulara daldığımda popomdaki terlemeden eser kalmamıştı. Soğuğun yarattığı şokla bir an için nefessiz kaldığımı hissettim. Yedek paraşütün harnesinden (kolonlarından) ve iplerinden kurtulup kafam dışarıda, balık adam dalış cihazının hortumunu ağzıma alıp su altı maskemi taktım. Etrafıma baktığımda, arkadaşlarımın devasa birer kar tanesi gibi teker teker sulara gömüldüklerini gördüm. İçimi bir mutluluk kapladı.

SAT'lar için gece, sahile yakın bir noktadan denize iniş yapmak, soğuk suyun altında daha az üşümek ve sahil gerisinde daha enerjik olmak anlamına gelirdi. Arkadaşlarımı tam görememekle birlikte, sahile 600 metre mesafede, suya paletleri değer değmez paraşütlerinden kurtulduklarını umut ediyordum. Paraşütü bırakmamak demek, suyun altında vücuduna dolanan onlarca iple boğuşmak ve allah göstermesin "ölmek" demektir.

Arkadaşlarımı kontrol etmek için hızla yanlarına doğru yüzdüm. Beni görünce çok sevindiler. Sekizimiz birden suyun 5 metre altında toplanıp, işaretimle birlikte pusulalarınızı kullanarak, sekizli bir balık adam sürüsü gibi su altından sahile doğru yüzmeye başladık. Bu tip atlayışlarda kapalı devre balık adam tüpü önde, paraşüt sırtta olduğu için eski atlayışlara göre daha rahat ediyorduk. Bununla birlikte, saf oksijen kullandığımız için su altında, soğukta aşırı efor harcamaktan

oksijen zehirlenmesine yakalanıp bilincinizi kaybederek, boğulup ölme tehlikesi vardı. Bu tehlike 60 feet'in altına daldığımızda daha da artıyordu. Birçok tatbikat ve operasyonda, oksijen zehirlenmesi nedeniyle pekçok arkadaşımızı kaybettik. Bu arkadaşlarımın arasında hiç unutamadıklarımdan bir tanesi de, astsubay Barbaros Denizsever'di.

Göğsümüz dibe değdiğinde derinlik 5 metre idi. Fakat dalgalar sert bir şekilde sivri kayalara vuruyordu. Bu şekilde devam edersek, bizi de sivri kayalara vuracağını bildiğimden 90 derece sağa dönüp timimi sahile paralel bir şekilde kayalar bitinceye kadar yüzdürdüm. Su altında çakıl taşlarını hissettiğimizde, emniyetli plaj sahasına geldiğimizi anladık. SAT timim suyun iki metre altında kümelenmiş bir şekilde beni beklerken, yüzeye çıkıp sahili gözetlemek istedim.

Kıyıdan 15 metre sonra makilik orman alan başlıyordu. Nöbetçi veya vasıta olmadığına emin olduktan sonra yeniden SAT timimin yanına daldım. Hep beraber sahile 2 metre kalana kadar su altından yaklaştık. Tekrar dinleyip gözlerken hepimiz paletlerimizi çıkarıp ağaçlık alana doğru birlikte koşmak için hazırlık yapıyorduk ki askeri cipe benzeyen bir arabanın ışıklarını gördük. Hepimiz aynı anda, kafalarımızı suyun altına soktuk. Umarım bir çatışmaya gerek kalmaz diye geçirdim içimden. Emirler son derece netti: Çatışma olmayacak! İki dakika sonra kafalarımızı tekrar sudan çıkardığımızda cip gitmişti.

Birbirimize gözle işaret verip, hemen onbeş metre ilerdeki ağaçlık alana koşup saklandık. Dördümüz paletleri, tüpleri, maskeleri çalıların arasına saklarken yüzer torbalardaki kalın kar kamuflaj polarlarımızı giydik. Sökülü olan silahlarımızı monte edip kuşandık.

Daha önce defalarca provasını yaptığımız gibi, Astsubay Hüsnü Çetin öncü, diğerleri avcı nizamı alıp harekata başladık.

Üsteğmen Kanat Tamay'ın ekibi, dalış cihazlarını yanlarında taşıyordu. Onlar denizaltıların girdiği mağaralara 600 metre yakınlıktaki tepenin kıyısından tekrar suya dalarak, suyun altından mağaraların içine girecekler ve kendilerine verilen görevi yapacaklardı.

Görevimizi bitirdikten sonra hepimiz sabah saat 06:00'da sahile çıktığımız yerde buluşacak, suya dalıp kaçacaktık. Bizi 2 mil açıkta bekleyecek olan S2 denizaltısını bulup üstüvaneden içeri girince, denizaltımız bizi emniyetli sulara kaçıracaktı.

Kıbrıs Çıkarması öncesi 12 Ada'nın uygun çıkarma alanlarının keşfi için de aynı taktikleri kullanmıştık. Daha çabuk bilgi ve çıkarma haritalarının yapılması için denizaltı emniyetli sahada gece su üstüne çıkmış ve bizi helikoptere teslim etmişti. Tüm SAT timi Mersin'e gelmiştik. Olası bir çıkarma ihtimaline karşı, 12 Ada'daki tüm mayınları, demir kazıkları, havaalanlarını, radarları, cephanelikleri tespit edip bunların haritasını çıkarmıştık.

Fakat bu seferki görev daha zordu. Bir kere burası Ege denizi gibi sıcak değildi. Şubat ayında dakikalarca karların üzerinde sürünmek gerekiyordu. Bir SAT'ın karaya çıkması, bazen bir balığın karaya çıkması kadar zor olabilirdi. Yani işin ucunda ölme riski vardı.

Tüm ferdi operasyon teknik ve taktiklerine uyarak, birliğin sivri dikenli çitlerine kadar geldik. Astsubay Hüseyin Marangoz, çitlerde elektrik olmadığı işaretini verdi. Birlik uyanık davranarak, çitlerin içinde ve dışında çitlere 100 metre yakınlıktaki alanda, hiçbir yeşillik ağaç, çalı vs bırakmayıp açık ve görünür bir saha yaratmıştı. Böylece açık alanda

hareket etmek zorunda kalacağımız için bizi yakalama şansını elde etmişti.

Gece çabuk hareket eden şeylerin rahat görüldüğünü bilen biz SAT'lar yılan sürünmesi veya esir kampından kaçış sürünmesi[1] dediğimiz yaklaşma şeklini seçip barakaların yanına kadar geldik.

İstihbaratın bize verdiği haritadaki C Barakası'nın karanlık tarafına geldiğimizde barakadaki personelin uyuduğunu gördük. Astsubay Naci Kıldıran uyku spreylerini hazırlamıştı bile. İçeri sessizce girip, spreyleri ağızlarına doğru yavaşça sıktık. Hepsini REM uykusundan[2] sonraki derin uykuya daldırdık. Dörtlü subay ve komuta yatakhanesine geçip onları da spreyle uyuttuk. Birlik nöbetçileri hâlâ nöbet noktalarında etrafı gözlüyorlardı. Vazifelerini doğru yaptıkları söylenemezdi. Birliğin karargah evraklarına, radarına, cephaneliğine gereken ve bize söylenen işlemleri bitirince, çevre ışıklarının en az olduğu giriş noktasından sürünerek dışarı çıktık. Astsubay Erdoğan Saydam girdiğimiz teli tekrar onarınca ormanın içinde saklanıp bastığımız birliği gözle inceledik. Uyanan ve dolaşan yoktu. Yalnız nöbet kulübelerinde uykulu dalgın nöbetçilerin silüetlerini skylight scope[3] ile izledik.

Diğer dörtlü, tepenin yamacından suya girmiş, su altından denizaltı mağaralarına girerek iki denizaltının uskurşaftına[4] gerekeni yaparak satha çıkmıştı. Tabii ki nöbetçilere

---

1 Esir kampından kaçış sürünmesi: Eller ve ayaklar bağlı iken yapılan, yavaş fakat emin bir sürünme biçimidir.

2 RAM uykusu: Rapid Eye Movement. Uyuduktan birkaç saat sonra göz hareketlerinin arttığı rüya görülen uyku evresi.

3 Skylight scope: Bir tür gece görüş dürbünü.

4 Uskurşaft: Pervanenin kaplı olduğu şaft, mil.

görünmeden... Elektronik cihazlara müdahalelerini yapmışlar, tekrar suyun altından sahile çıktığımız yer olan buz gibi sularda yüzmeye başlamışlardı. Aynı sahile çıktığımız yerde onların yalnız gözlerine kadar suyun yüzeyine çıkardıkları kafalarını görünce sevinçten neredeyse çığlık atacaktım. O güne kadar hiçbir öğrencimi ve arkadaşımı benimle beraber görevde kaybetmemiştim. Bu Kıbrıs'ta da böyle oldu. Girne'ye gizlice su altından çıkan SAT timlerinde Girne Kalesi'ne yerleşene kadar bile tek bir şehit vermemiştik.

Benim Bravo grubuma gelince... Dördümüz de kapalı devre Draeger oksijen cihazlarını göğsümüze takıp, etrafı gözleyip dinleyerek, hemen suda bizi bekleyen SUB Grubu'na[1] katıldık. Paletleri giyip, bizi 2 mil açıkta bekleyen S2 denizaltımıza doğru beş metre derinlikten yüzmeye başladık. Denizaltı da bize doğru hareket ettiğinden bir mil yüzmemiz yeterli olacaktı. Back azi-muth[2] açısı ile bir mil yüzdüğümüzde denizaltımızın mavi işaret fenerini su altında göreceğimizi biliyorduk.

SAT'lar suyun altından bir mili 37 dakikada yüzecek şekilde yetiştirilirler. Bu süre, soğuk suda, yorgun, aç, susuz ve techizatlı iken 50 dakikaya kadar çıkabilir. Dibin 550 metre derinlikte olduğunu hepimiz biliyorduk. 55 dakika yüzdüğümüz halde, denizaltının su altındaki mavi ışığını bulamadık. Timime paniklememesini ve satıha çıkmalarını işaret ettim. Birbirimizle el işaretleri yardımıyla iletişimde bulunarak ya denizaltının bulunduğu noktadan ileri yüzdüğümüze ya da denizaltının akıntı ile kayarak buluşma noktasından başka bir noktaya ilerlediğine karar verdik.

---

1 SUB grubu: Submarine. Denizaltı grubu.

2 Back Azimuth: Geliş açısının 180 derece zıttı.

Denizaltı personeli durumun farkına varmıştı. Periskopu suyun 20 santimetre üstüne çıkarıp bize yerini belli etmek için mavi işaret çakıyordu. Bu ışığın düşman tarafından görülmesi imkansızdı. Zira biz açık deniz tarafındaydık. Tekrar suya dalıp yüzdüğümüzde, denizaltının yelkenindeki kocaman S2 yazısını gördük. Hepimizin içi sevinçle dolmuştu.

Sekizimiz de denizaltının üzerine gerili olan ipe tutunduk. Camilius[1] bıçağının demir sapı ile köprü üstüne 7 kere vurarak, denizaltının pervanelerini çalıştırabilecekleri işaretini verdim. Denizaltı pervanelerini çalıştırıp bizi kaçırmaya geçmişti. Bu şe-kilde hem kaçacak, hem düşman sahilinden uzaklaşıp üstüvane dediğimiz bir bölüme girip tazyikli hava valflerini açarak suyu boşaltacaktık. Su boşalınca, bastığımız yerde bir kapak daha açılacak ve denizaltına girip ekibin geri kalanı ile buluşacak ve görevimizin başarısını kutlayacaktık.

2. SUB grupla birlikte ben ve 5 SAT komandosu denizaltına girmek için denizaltının güvertesine bağlı olan halata tutunup diğer 3 kişinin içeri girmesini bekledik.

Üsteğmen Kanat Tamay ve ben, grupların içeri girmesine yardımcı olurken, denizaltı 3 mil süratle bizi operasyon bölgesinden kaçırmaya başladı. 60 feet, yani 20 metre derinde su çok soğuk ve karanlıktı. Bir el sırtıma vurup, gece karanlığında bana denizaltının kıçını gösterip eliyle "kayıp var" işareti verince çok şaşırdım. Benim ekibimde, ben dahil 5 kişi olmamız gerekirken 4 kişiydik!

Tekrar sayım yaptığımda denizaltının üstüvanesinde 3 kişi ile ben ve diğerleri, toplam 8 kişi olmamız gerekirken 7 kişi vardı. Zaman geçirmeden hemen geminin kıçına,

[1] Camilius: Bir tür bıçak. Özellikle ABD SAT'ları tarafından çok kullanılmaktadır. Hem karada hem de denizde işe yaramaktadır.

pervanelere doğru halatlara tutunarak gittim. İçimden "Allahım ne olur bunu bana yaşatma!" diye dua ediyordum. Beni düşmandan gizleyen suyun karanlığı bu kez bir düşman gibi üzerime saldırıyor. Bu olmamalı! Olmamalı!

İleride bir karaltı gördüğümde midemin büzüştüğünü hissediyorum. Umarım bu tahmin ettiğim şey değildir diye geçiriyorum içimden. Oysa karşımdaki karaltı ben ona yaklaşırken, acımasız bir gerçeği görünür hale getiriyor. Mustafa Tosun'un söküp silahlarını ve techizatını içine koyduğu yüzer çantası (floating bag) orada kendi başına yüzüyor. Fakat kendisi ortalıkta yok.

Ondan sonra da bir daha hiç bulunamadı! Kimileri Rusya'da görevlendirildiği için operasyonda şehit süsü verildiğini söyledi, kimileri ise başka şeyler. Öyle ya Rusça ve Rumcayı bu kadar mükemmel konuşan, bunun için eğitilen bir insan niçin gizli bir görev için ortadan kaybolmasın. En azından bu duygu, Mustafa'nın şehit olduğu gerçeğinden daha rahatlatıcıydı bizim için. Zaman zaman tehlikeli operasyonlarda, her şeyin bittiğini düşündüğümüz zamanlarda, sanki görünmez bir el bize yardım etmiş gibi olduğunda aklıma, acaba Mustafa bize yardıma mı koştu diye düşünmeden edemezdim.

Denizaltının kıçüstüne sıkıca bağlı olan halata tutunarak, kıç üstünün son noktasına, denizaltının arka kısmını gösteren pupa fenerine kadar yaklaştım. İçimde, onun ceseti ile karşılaşma korkusu büyümeye başladı. Onun gibi birinin ölmesi birliğimizin moralini inanılmaz bozacaktı; çünkü en iyimizdi.

Fırtınalı bir havada ABD'li SAT hocalar bizi Karamürsel burnundan denize atıp, daha sonra depremde yıkılan Gölcük Subay Orduevi'nin önüne çıkmamızı istediklerinde tüm SAT

talebelerinin içinde yalnızca ikimiz fırtınalı havada akıntıya karşı yüzüp 13.5 saatte kıyıya ulaşabilmiştik. Diğer arkadaşlarımızı azgın denizden hücumbotlar zorlukla kurtarmıştı. Pentatlon milli takımında yine onunla beraberdik. Judo'da ilk siyah kemerimi onunla almıştım. Her yılbaşı gecesini birlikte geçirmiştik. Onun sevgilisinin kız arkadaşı ile arkadaşlık bile yapmıştım. O artık yoktu ve olmayacaktı demek?

Denizaltının uskunduralarının üzerine geldiğimizde aşağıda hâlâ denizaltının pervanelerinin döndüğünü görünce epey ürperdim. Görünürde ceset yoktu. Bir süre sonra pervanelerin dönmesi durdu. İçim rahatlamıştı fakat pervanelere çok yakın olmam ve denizaltının pervanelerini çalıştırma ihtimalinin olması gece karanlığında orada arama yapmamı engelliyordu. Belli ki biraz sonra bu operasyon iptal edilecekti. Zira böyle acil durumlarda denizaltı hemen ceset aramak için satha çıkar ve arama başlardı. Denizaltı satha gelince kumandan ile konuşulur ve "kesin pervane çalıştırmama" emri verilip ondan sonra arama yapacak SAT'lar suya dalıp pervane ve etrafında arama yaparlardı.

Mustafa o kadar çok seviliyordu ki, tatbikata katılan tüm donanma gemileri ile birlikte iki gün boyunca denizde onu aradık.

Bütün bu arama faaliyeti sırasında aklımdan Mustafa Tosun'un ablası bir türlü gitmiyordu. Onun kalp ameliyatını yaptırmak için izne çıkmıyor, gezip eğlenmiyor ve para biriktiriyordu. Nerede ise aylarca izine çıkmayıp SAT birliğinde yaşamıştı.

Hepimiz elimizden ne gelirse ablasının ameliyatı için ona yardım etmiştik. Bugün SAT birliğinin müzesinde, şehitlerin

resimlerinin bulunduğu duvarın en üstünde Mustafa Tosun'un üniformalı SAT resmi yer alır.

O gece aramadan bitkin düşmüş halde soyunup sıcak suya girdiğimizde, herkes şaşkın halde birbirinin cinsel organına bakıyordu. Zira önümüz bir kadın gibi dümdüzdü. Testisimiz ve penisimiz soğuk nedeniyle kelimenin gerçek anlamında içeriye kaçmıştı. Bulmak imkansızdı! Neyse ki sudan çıkınca bu konuda moralimiz biraz düzeldi. Birkaç dakika sonra dalış yapan tüm SAT'lar acıdan bağırıyor ve inliyorduk. Soğuktan donmuş ve kaynar su ile yıkandığımızı fark edememiştik. Tüm vücudumuz bölgesel olarak yanmıştı.

Her zaman olduğu gibi bu ders de öğrenildi! Bir dahaki seferlerde suyu ayarlamaları için denizaltı personelinden yardım istedik ve her seferinde ılık su ile yıkandık.

O gece uyumam mümkün değildi. Mustafa'nın nişanlısı Selma'ya onun şehit olduğunu nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum. Geriye döndüğümüzde, bitkin bir halde Selma'nın evine gittim. Fakat o, acı haberi çoktan almıştı. Boynuma sarılıp dakikalarca ağladı. O günden sonra Selma'yı bir daha hiç görmedim. Yıllar sonra evlenmiş ve evlendikten 4 yıl sonra da ölmüştü.

O Şubat ve her Şubat'ta Mustafa Tosun'u anarım. Gece, sessiz ve karanlık odama çekilir, beraber yaptıklarımızı düşünürüm. Herhalde SAT'a bu kadar bilgili, kültürlü, mütevazi ve yakışıklı bir astsubay hiç gelmemiştir. İnanılmaz renkli bir kişiliği vardı; rakı içmeyi bile bana o öğretmişti. Şu an bu satırları yazarken, onu anmak için önüme koyduğum rakıdan bir yudum alıyor ve gözlerimdeki yaşlarla onun cennette neler yaptığını düşünüyorum.

Dünyanın en şeker annesi, ben ve SAT

Donanmaya Katılıyorum

"Biriniz hata yaparsanız
hepiniz ceza çekersiniz."

24 çocuk doğuran medyum evliya gibi bir kadının en küçük erkek çocuğu olarak Üsküdar'da dünyaya geldim. Annem ve babam her zaman sağ kalan 7 kardeşin en küçükleri olarak, uslu, sabırlı ve araştırıcı bir çocuk olduğumu söylerdi. Mahalledeki iki-üç arkadaşım, benden daha büyüktüler. Zeki abi Kuleli Askeri Lisesi'nde, Şükrü abi Kara Astsubay Okulu'nda ve en iyi arkadaşım Solmaz (sonradan adını Ahmet diye değiştirdi), Deniz Güverte Sınıf Okulu'na girince sanki mahallede yalnız kalmıştım.

Haftasonları üniformaları ile mahallenin başında gözüktüklerinde en çok ben bayram ederdim. Üstlerindeki şık üniformalarla, camdan sarkan kızlarla dakikalarca konuşurlardı. Benim aklımda o sıralar askeri talebe olma fikri hiç yoktu. Üniformalarını çıkarıp arka bahçede ve bostanın açıklık yerinde askeri okulda öğrendikleri akrobatik becerilerini

sergilerlerken, hayran hayran onları izlerdim. Mahallenin kızları da bahçeye toplanırdı. (O zamanlar komşunun bahçesi, hepimizin bahçesi, komşunun yemeği sanki bizim evimizin yemeği gibiydi. Hangi komşunun kapısını çalsak, evine girsek karnımızı doyururduk.) Amuda kalkıp elleri üzerinde yürüyorlar, salto perende atıyorlar, ağaç dallarında barfiks yapıyorlardı. Ben daha 10-11 yaşlarındayım. Babam biraz güreş, boks, kürek çekme öğretiyordu fakat ben, Solmaz, Yılmaz ve Şükrü abilerimin yaptığı cimnastik hareketlerini çok sevmiş ve onlar gibi cimnastikçi olmayı, öğrenmeyi, belki de o kızların beni de hayran hayran seyretmesini istiyordum.

Annem, babam ve ablam orduyu, askerliği ne kadar sevdiğimi görüp, beni de askeri okula yazdırmaya karar verdiler. Üsküdar'da yaşadığım için en yakın askeri okul, Beylerbeyi'ndeki Deniz Astsubay Hazırlama Okulu'ydu. İlkokulu bitirir bitirmez, 12 yaşında, orta kısmına imtihanla kayıt olabiliyordunuz. Babamın, yanında askerlik yaptığı doktor albay Cezmi amca beni elimden tutup okula kaydettirdi. Ertesi gün yazılı imtihana girip başarılı olduktan sonra beden eğitimi testine alındık. Takla, amut, kasadan atlama gibi becerilerimizi gösterdikten sonra, ertesi gün kazanacakları açıklayacaklarını söylediler. O gece heyecandan gözüme uyku girmedi. Zira 3500 kişi ön kayıt yaptırmıştık.

Ertesi gün okula gidip neticeleri öğrenmek istediğimde okula alınacak 182 kişinin içinde kendi adımı da görünce mutluluktan havalara uçtum. Artık ben de bir askerdim. Hem de 12 yaşında bir asker. Bugün 20-22 yaşında delikanlılardan bazılarının gitmemek için bin bir yol aradıkları bu ocağa, uçarak, sevinçle, imtihan kazanarak 12 yaşımda girmiştim.

İlk günlerde, askeri disiplin, harekat, selam, sıraya geçme, yani askerliğin temellerini öğrenmeye başladık. Selam vermeyi

öğrenirken Zeki Çelik ismindeki arkadaşımız sol elle selam ve-rince hepimiz, sınıf astsubayımızdan tokat yemiştik. Birimiz hata yapınca hepimiz ceza çekiyorduk.

Benim için disiplin sorun değildi. Çok daha küçük yaşlarımda bir gün o kadar çocukla uğraşmaktan bitkin düşen annem, ortalıkta koşuşturmama kızınca, "Namık, git oraya sandalyeye otur bakayım" diye azarlamıştı beni. Ben de gidip sandalyeye oturmuştum. Annem işine dalıp beni unutmuştu elbette. Akşam olduğunda beni halen sandalyede otururken bulduklarında çok şaşırmışlardı. Annem, orada ne yaptığımı sorduğunda, kızgın gözlerle, "Bana buraya oturmamı söyledin ya?" demiştim. Ablam, ise ağlıyordu. Ağlamasının nedeni bana üzülmesi değil, o kadar saat sandalye üzerinde otururken doğal olarak çişimi de oturduğum yerde yapmış olmamdı. Başına zorlu bir temizlik işi çıkmıştı.

İleriki yıllarda SAT'ta öğrendiğimiz Tim halinde çalışmanın ana ilkelerini bize daha ortaokul birinci sınıfta 12 yaşında öğretiyorlardı. Eğitimler o kadar güzeldi ki, daha ortaokulda iken torna, tesfiye, freze, kaynak, döküm, marangozluk, teknik resim öğrenmeye başladık. Her altı ayda bir yeni bir meslek ediniyorduk. Bu öğrendiğim mesleklerin ileriki yaşlarda ABD'de spor aletleri casusluğu yaptığım yıllarda çok faydasını gördüm. İlk plakalı asansörlü modern aletlerin imalatına Türkiye'de bu sayede başladım.

Hepimizden bir müzik enstrümanı çalmamız ve mutlaka bir spor aktivitesinde ilerlememiz isteniyordu. Ben, boru trampet takımını seçip 6 yıl davul çaldım. Spor olarak da aletli cimnastiği seçtim. O kadar şanslıydım ki, Kore'de şehit olan ilk pilotumuz, yüzbaşı Muzaffer Erdönmez'in kardeşi, üsteğmen Muhittin Erdönmez şampiyon bir cimnastikçi idi ve bizim cimnastik hocamızdı. Bizden bir sınıf üstten bize katılan

akrobatik cimnastikçi Özdemir Sarıkaya ile 8 yıl beraber çalışıp Türkiye ve Balkanlar'ın en iyi akrobatik cimnastik yapan ikilisi olmuştuk. (sirklerde bile çalıştık)

Astsubay okulu 4 sene, meslek okulu ise 2 sene olmak üzere 6 yıl okuyacak ve mezun olacaktık. İlk sene karneyi aldığımda 4 zayıfı görünce eve bu karneyi nasıl götüreceğim diye korku ve endişe kapladı içimi. Öyle ya, binbir hevesle girmek istediğim astsubay okulunun daha ilk devresinde 4 zayıf almış ve bir hafta izine yollanmıştım. Ben bu okulu sanki izci mektebi zannetmiştim.

Okul ortalamasında ortalarda bir yerlerdeydim. Sene sonu bir dersten ikmale kaldığımda artık işi sıkı tutman gerektiğini anladım. İkmalimi verip 2. sınıfa geçince sporda ve derslerde içime bir hırs basmıştı. 1. sınıfta 400 kişi içinde 190'ıncı olmuştum. 2. Sınıfta 50'nci; 3. sınıfta 17'inci; 4. sınıfta 10'uncu; meslek lisesinde 5. ve 6. sınıflarda da 2'nci oldum. Artık sporda şampiyon ve derslerde en ön sıralardaydım. 4 senelik astsubay okulunu bitirirken boru trampet takımının as elemanı olduğumdan bandocu olma fikri de ağır basıyordu. Popüler saksafoncu astsubay Yalçın Ateş abimiz gibi tenor saksafon verirlerse bando astsubayı olacağımı söylediğimde şakacı bir bando astsubayı "Namık, dudakların basa da müsait sana bası verirler" diye dalga geçmişti. Aylar sonra bandocu olma fikri ağır ağır çıktı aklımdan. Zira o yıllarda bandoculardan SAT'a kimseyi almıyorlardı; ve kaderim yavaş yavaş kendi temposunda ilerliyordu.

Güverte astsubayı olmak istiyordum. Seyir astsubayı olup bir harp gemisine azgın sularda yön verebilir, radar sonar telsiz astsubayı olup gemileri, uçakları, denizaltıları yakalayıp, savaş harekat merkezinin aranan bir operatörü olabilirdim. Meslek edinme testinde psikoteknik yaptılar. Okul

birincimiz Erol Erdinç ile birlikte SONAR (Sound Navigation And Ranging) yani ses dalgaları ile yön bulup gemiyi götürmek ve su altındaki deniazlıtıyı bulup mesafe ve kerterizini saptayıp, üzerine su bombası ve benzeri patlayıcılar atarak batırmak üzerine çalıştık.

İki sene Kılıçali Paşa destroyerinde SONAR operatörü olarak çalıştıktan sonra tayinim İstanbul Boğaz Komutanlığı'na bağlı Muruyeri'ndeki hücümbot filosuna LS12'ye (Liman Savunma Botu 12) çıktı. Buradaki görevimiz, sualtından Karadeniz'den İstanbul Boğazı'na gizli girecek Rus denizaltılarını yakalayıp gerekirse emir alır almaz üzerine su bombası atarak batırmaktı.

O sıralar hücümbotumuzu savaş görevi için Fil Burnu'ndaki (Boğazı çıkmadan önce Anadolu Yakası'ndaki ilk burun) şamandıraya bağladığımızda kısa bir süre sonra SAT birliğinin oradaki Keçilik Koyu'nda kurulacağını nereden bilebilirdim? 20 gün sonra orada açılacak SAT komando kursuna ismen çağırıldım. SAT'ların ne olduğu ve neler yaptığı ile ilgili hiçbir bilgim yoktu. "Bunlar nasıl adamlar? Ne yaparlar?" diye LS12 Hücumbotu komutanımıza sorduğumda, "Namık, dışarıda kolu bacağı bir kavgada kırılmış bir bahriyeli görürsen bunu SAT'lar yapmıştır derler," diye cevap verdi.

Çocukluk arkadaşım Solmaz astsubay hemen konuşmaya dahil oldu: "Namık bu adamlar gündüz hiç çalışmazlarmış. Hep geceleri yaşar, yarasalar gibi gece operasyonu yaparlarmış. Sen bu uykusuzluğa sporcu olarak nasıl dayanacaksın?" diye sordu.

Yakında kursuna katılacağım bu meslek hakkında daha çok şey öğrenmek için kurtarma ve su altı komutanlığındaki tamdık subaylara gidip danışmaya karar verdim. SAT'ları

sorduğum bir yüzbaşım "Aslanım, onları kimse tanımaz. Operasyon yaparlar ve kaybolurlar," deyince, bu da ne demek diye geçirdim aklımdan. Nasıl kaybolurlar?

Sabri üsteğmenim yüzümdeki ifadeyi fark ederek istekliliğimi sınar gibi konuşmaya başladı: "Oğlum bu çok zor bir kurs. Amerikalılar gelip eğitim verecek. İçlerinde kızılderili sülalesinden astsubaylar, yarı alınan yarı Rus, ABD vatandaşı olmuş vahşi tipler var. Çok gaddar herifler. Size yılan, kurbağa, sümüklü böcek, gerekirse köpek yedirecekler."

Moralimi bozmaya niyetli bir yüzbaşı söze karıştı: "Başarı oranı % 10" dedi. "Yani 200 kişi başlarsanız 20 kişi ancak bitirsiniz." Dalga geçiyor olmalılar diye düşündüm. Bu mümkün değildi.

Yine de söyledikleri bir şeyler cesaretimi kırsa da içimde başka bir şeyi alevlendiriyordu. Kim bilir belki de meydan okumaydı bu. Kızdım. Hırslandım.

Sonunda, umudumun kırıldığını sanan subaylara, "Ben de bu kursu bitirip SAT olmak istiyorum!" dediğimde şaşırma sırası onlara gelmişti.

Tuncer Yüzbaşı, (kendisi derinsu dalgıcıydı) "Oğlum bu kara komando kurslarında ve özel harekat kurslarında mezuniyet oranı %93 iken, SAT'ta bu oran %10-15 arasında. Bu, dünyadaki en zor kurs. Ben girdim ve 1 hafta sonra pes ettim," dedi. "Hem de girdiğimde derin su ve kurtarma dalgıcı idim. Soğuktan aletlerim dondu. Çiş için elimi attığımda ne testisimi ne de penisimi bulabildim. Ben de kurstan pes ettim. Aklını başına al. Bu iş çocuk oyuncağı değil."

Ben de, "Peki komutanım, pes edenlere ne oluyor?" diye sordum.

"Pes edip geldikleri yere geri dönüyorlar. Bu kursun enteresan tarafı kimse kurstan seni atmıyor, kovmuyor. Zamanı geldiğinde artık sen devam edemeyeceğini anladığında 3 kez bir çanı çalıp miğferini ya da şapkanı yere koyup kayboluyorsun ortadan," diye cevap verdi.

Bense, geldiğim yere geri dönmek istemiyordum. Sakat kalmak, donup parmakları kesilmek, vurgun yemek, paraşütü açılmamak, gece denizde kaybolmak, zehirli hayvanlar tarafından sokulmak, köpek balıklarına yem olmak, su altında tahrip yaparken erken patlama neticesinde ölmek gibi bir sürü tehlikeleri saydığında "Bu adamlar bizim SAT olmamızı istemi-yorlar galiba?" diye düşündüm.

Bana anlatılan her tür moral bozucu şeye karşın SAT kursuna aday olduğumda, oradaki savaşçıların kalitesinden hiç haberim yoktu. SAT ne yapar, nasıl bir kurstur bu, yapabilir miyim gibi sorular kafamı kurcalıyordu. O insanları, yani bizden önceki kursları bitiren ilk SAT'ları gördüğümde "İşte beraber olup çalışabileceğim insanlar bunlar" diye düşündüm. Profesyonel, becerikli, sessiz ve gözükmeyen bir gururları vardı. Özgüvenleri tartışılmazdı. Benim onlardan biri olmam bana gurur verecekti. Deniz Kuvvetlerimizin, hepsi savaşçı, plancı, programlı, profes-yonel olan bu insanları nerede ve nasıl kullanacağı henüz belli değildi. Bunu SAT kursunu bitirince anladım. Time gelen en genç SAT adaylarından biriydim. 19-20 yaşlarında, vatan sevgisi ile dolu (hala da öyle), Deniz Kuvvetleri'ne 12 yaşında katılmış bir bahriyeli.

ABD'de SAT (SEAL) olabilmek için 4 sene sualtı tahrip timlerinde çalışmalısınız. Sonradan BUD-S (Basic Underwater Demolition / SEAL) yani temel su altı tahrip ve SAT kursuna katılırsınız. Benim SAT kursuna katıldığım yıl, ABD'li uzmanlar ve Türk hocalar tarafından doğrudan SAT (hava,

kara, deniz ve denizaltında çalışan komando) kursuna alınıyordunuz. Çoğumuz SAT'a gelmeden önce bahriyede gemilerde hizmetimizi yapmıştık.

Spor yapmış ve yapmakta olan bir birey olarak SAT'a katıldığım halde, oradaki insanların performansına hayran oluyordum. Onlarla yarışmak çok zor, hatta imkansız gibiydi. Eski SAT'lar ile bugünkü SAT'ları mukayese edemezsiniz. Hepsi aynı düzeyde aynı kalitede savaşçılardır. Yeni SAT'lar paraşütlü sızma ve baskınlarda daha tecrübelidir. Paraşütleri modern dört köşedir ve her türlü kumandayı kabul eder; onlarla yukarı hariç her türlü hedefe gidebilirsiniz. Kullandıkları kara, deniz, denizaltı cihaz ve silahları ABD ordusunun en son kullandığı modern techizatlardır. Buna karşın fertlerin kalitesi hiç değişmedi, değişen yalnızca techizatlar oldu. Eskiden daha farklı sebeplerden SAT'a gelirdik: yine de hepimiz de balıkadamlığın, SAT'ın, paraşütçülüğün nasıl bir şey olduğunu bilmeden SAT kursuna geldik. Bir çoğumuz kaderin çizdiği yoldan oraya gelip, oradaki yaşama ve insanlara aşık olup onlarla çalışma arzusu ile orada kaldık. Bugün o SAT kursuna gelenler Cehennem Haftası'nın ne olduğunu, Esaret Haftası'nın (esir kampı hayatı) ne olduğunu, kursta başına neler geleceğini bilerek geliyorlar. Türk SAT'ına gelenler ABD'deki gibi 4-5 sene kontrat yapıp sonrasında da ayrılmazlar. Onlar subay olsun astsubay olsun emekli olana kadar SAT timlerinde çalışırlar. Sakatlananlar, yaralanıp gazi olanlar, Kardak Krizi'nde olduğu gibi beli, boynu, omuzu sakatlananlar ayrılmayıp hoca olarak göreve devam eder, bilgi, beceri ve tecrübelerini genç SAT'lara aktarırlar.

Deniz Hastanesi'nden tam bir sağlık kontrolünden geçtikten sonra fiziki kontrol testine alınırsınız. 400 metre yüzme, 1 mil koşu, şınav, mekik, takım savunması, takım sıçraması,

barfiks çekme gibi testleri istenen düzeyde yapınca kursa katılabilirsiniz. Ahlaki sicilinizin de 100 üzerinden 100 olması gerekmektedir. Bu arada SAS, SAT ve dalgıç grupları bu testte çok iyi derece yapan adayları kendi branşlarına çekmeye çalışırlar. SAS hocalar iyileri seçip, Riva Soğanadası'na patlayıcı maddeleri zararsız hale getirip emniyete alma (EOD: Explosive Ordanance Disposable) okuluna seçmeye çalışırken, SAT seçici hocaları da iyi talebeleri SAT'a (SAT: Sea-Air-Tactical Team) seçip götürmeye çalışırlar. Dalgıçlar da dalgıç adaylarını seçip kendi grubuna kazandırmaya çalışır. Bu, yıllardır yarış halinde devam eden bir çekişmedir.

Bugünkü SAT timlerimiz inanılmaz görevler yapıp kendilerini sınır ötesinde de tanıttılar. Politikacılar, Kıbrıs ve Ege'deki adalarla ilgili problemleri tırmandırdıkları yıllarda bize düşecek görevlerin çok zor ve ağır olacağını bilerek en son savaş baskın taktikleri üzerinde çalışıp kendimizi geliştiriyorduk. SAT kursunu 1. olarak bitirdiğimde Timlere katılıp eski tecrübeli SAT abilerimizle çalışıp onların bilgi ve tecrübelerini sünger gibi çekmek istiyordum. Onların bildiği her şeyi öğrenip onlar gibi üstün savaşçılardan biri olmak istiyordum. Bazen de onlardan daha iyi olma arzusu kaplıyordu içimi. Çünkü herkesin herkesten daha iyi olmak istediği bir birliğe düşmüştüm. Bu da SAT timlerini hakiki SAT yapan bir istekti. Kurstan mezun olduğum zaman kendimi ufacıcık bir gölde yüzen büyük bir balık zannederken, SAT timlerine katılıp operasyonlara başladığımızda okyanusta yüzen küçücük bir balık olduğumu öğrendim. SAT timlerinde çalışan arkadaşlarım bir çok kez hayatımı kurtardı. SAT'ta her tim üyesinin değişik güç, karakter ve kabiliyetini bilip ona göre timi şekillendirmek başarıyı getiriyordu. Tim liderine düşen en büyük görev de bu şekillendirme, görev bölümünü iyi

yapmaktı. DO/RUYU YAP KİMSEDEN KORKMA sözü, tam bizim için söylenmişti. Acı, ızdırap, arkadaşımız olmuştu. Acı yoksa başarı da yoktur sözü tam SAT kurs talebelerine göre söylenmiş sözlerden biriydi. SAT'ta sık kullandığımız bir deyiş vardır: "Zoru hemen başarırız, imkansız biraz zaman alır." Hepimizin acıya dayanma (pain barrier) düzeyi gelişirdi ve acı dostumuz olurdu. Her tehlikeli göreve giderken kızılderili reisin dediği gibi, "Bugün ölmek için iyi bir gün," duygusunda oluyorduk. Nedense dünyanın her yerinde beraber tatbikat yaptığımız özel operasyon birliği üyelerinin aynı mantıkta olduğunu fark ettim. Bu insanlar aynı şeylerden hoşlanan, aynı mizah anlayışına sahip, aynı maksatlar için çalışan, neredeyse hepsi aynı içkiden hoşlanan (bira) kişilerdi. Bu insanları kategorize etmek neredeyse imkansızdır. SAT timinde olmak bir ailenin içinde olmaktan farksızdır. Birbirinizin sırtını kollar durursunuz; tıpkı kardeşler gibi. Annenin ya da bir kardeşin yardıma ihtiyacı olduğu zaman aile fertleri nasıl yardıma koşarsa SAT'ta da daima yardıma koşacak arkadaşlarınız vardır. Hatta emekli olunca bile yardıma ihtiyacımız olduğunda hemen arkadaşlarımız yanıbaşımızda bitiverirlerdi.

SAT eğitimlerinde biz eski hocaların yeni hocalara ve talebelere söylediğimiz bir söz vardır: Yaptıklarınızı sevmeyebilirsiniz fakat yapmalısınız!

Motivasyon benim için fazla sorun olmazdı. SAT talebelerimi motive etmek, onları gaza getirmek, heyecanlandırmak ve eğitimi sıkıcı halden zevkli hale getirmek için talimatlar dışına çıkıp askeri taktik bilgilerimle sportif bilgilerimi kombine eder, birleştirirdim. Balıkadam techizatı ile sahile gelip başı su üstüne çıkarıp tüfek ve tabanca ile sahildeki hedefe atış yapıp dalıp kaçmalarını, paraşüt ile yere

düşerken havadan yere atış yapabilmelerini, zodyak bot ile süratli giderken sahildeki hedefe atış etmeleri gibi teknik ve taktikleri geliştirmelerini isterdim. SNIPER (keskin nişancı) görevini yapıp kaçarken, kendilerini takip eden düşmanın geldiği yola tuzak (booby trap) kurmalarını ve bunu 2 dakika içinde yapmalarını, koşarken karşılarına çıkacak ani hedeflere hemen ateş etme refleksi geliştirmelerini sağlardım. Bir keresinde onları ayaklarından ağaca asıp baş aşağı ateş etmelerini ve iki eli arkadan bağlıyken dövüşme tekniklerini öğrettiğimde diğer SAT hoca arkadaşlarım "çocukları öldüreceksin" diye dalga geçmişlerdi. Bir SAT kursunun sonuna doğru, tüm kurs talebelerinin ellerini ve ayaklarını arkadan domuz bağı ile bağlayıp (boyun hariç) yüzükoyun 400 metre sürünmelerini istediğimde "Bunun neden yaptırıyorsun?" diye sormuştu SAT hocası arkadaşlarım ben de "Her SAT elleri ve ayakları bağlıyken esir kampından kaçabilmeli," diye yanıt verdim.

Emekli olduğumda, Judo Milli Takımı Baş Antrenörü iken, talebelerimin ellerini ve ayaklarını arkadan kemerleri ile bağlayıp "Hadi SAT'ın esir kampından kaçış sürünmesini yapın," diye onların göğüs ve sırt kaslarını geliştirici egzersizler ve eğitimler yaptırırdım. Bizden sonraki SAT kurs hocaları bu tip motivasyon eğitimlerini daha da geliştirdiler. Sonradan baş hoca olan Mustafa Akyıl'ın rus ruleti veya çarkıfelek denen eğitimi buna örnektir. Mustafa, dönen bir rus ruleti tablası yapmış (çarkıfelek gibi) ve her bölümüne yazılar yazıp SAT kurs talebelerine teker teker çevirttiriyordu. Çocuklara da mükafat olarak ya 200 şınav ya 1000 mekik ya 14 km koşu ya da barfiksi 50 kere çekme cezaları çıkıyordu.

Korkuyu yenmek mi? Yaptıklarımıza korku olarak bakmayıp sadece adrenalin akışı olarak kabul ederdik. Korkuyla

başa çıkmanın en güçlü yolu eğitimimizdi. Eğitimimiz, herhangi bir duruma karşı en doğru tepkileri otomatik olarak vermemizi sağlıyordu. Diğerleri korkmakla meşgülken biz korku kaynağını yok etmekle meşgul oluyorduk.

Yapacağımız operasyonda düşmanın büyüklüğü, faaliyetleri, muhtemel yerleri, üniteleri, aktivite zamanları ve techizatlarını planlar, karşımıza çıkabilecek aksaklıkları bilmediğimiz beklemediğimiz sürprizleri masaya yatırır, emniyetle kaçacağımız birinci, ikinci ve üçüncü kaçış noktalarını ve bizi kaçıracak denizaltı, helikopter, uçak, bot ve diğer araçları, en ufak ayrıntılarına kadar hesaplar ve eğitimini yapardık.

Bu tip operasyonlarda, içinizde her zaman hafif bir korku olur ve olmalıdır da. Uçaktan atladığınızı düşünmez evinizin kapısından çıkar gibi davranırsanız bir çok hayati emniyet tedbirini unutursunuz. Paraşütü açacak kanca (static line) veya deklanşörü (açma halkası) kullanmayı unutursunuz. Korkmamak belli emniyet tedbirlerini almayı unutturur size. Aşırı korku da işleri doğru yapamamanıza sebep olur. Böyle bir atmosferde doğru değerlendirme ve ölçüm yapamazsınız. Korkunun ecele faydası yoktur ve korkaklar bin kere kahramanlar ise bir kere ölür. Dahası ölüm beklentisi, ölümün kendisinden daha beterdir. Her konuya bir öncelik verip görevi sınırlandırmak ve sınıflandırmak gerekir. O zaman "Hocam öyle olursa..' ya da "Böyle olursa..."ları ortadan kaldırır ve işi daha basite indirirsiniz. Orta zekadaki Amerikan askerlerinin dediği gibi: "İşi basite indir aptal!" (KISS: Keep it simple Stupid!)

SAT'ta, poliste, eğitim merkezlerinde ve milli takımları çalışırken her zaman bu temel prensipler ve düsturlar üzerinde dururdum.

Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'nda on yedi yılım geçti. Haya-tımın en iyi, en maceralı yıllarıydı bu yıllar. Aslında on iki yaşımda Bahriye'ye katılıp üzerime bahriye üniformasını giydiğimde, "Oğlum Namık, aslında sen 4 yaşından beri bahriyelisin" diye düşünmüştüm. Zira Üsküdar-Beşiktaş arasında sandalla ve kürek çekerek yolcu taşımaya dedelerim başlamış, babam kıçtan takma penta motorla taşıma işine devam etmiş ve ağabeylerim de içten yanmalı motorlarla bu aile mesleğini sürdürüp yolcu taşımışlardı.

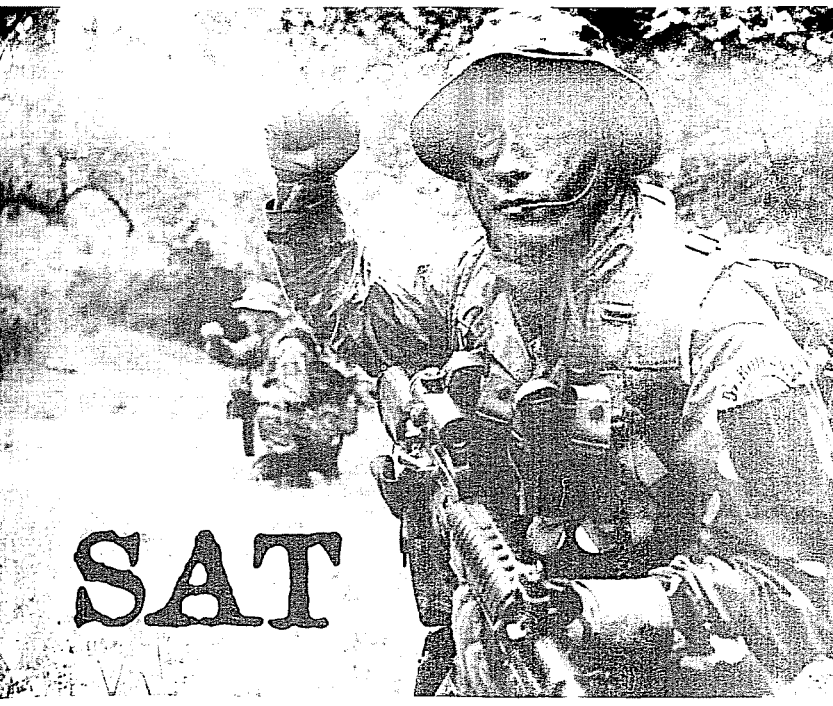
Henüz 4 yaşımdayken beni oyalamak için motorun başına oturturlardı ve ben de mavi denizin üzerinde adı Cin olan motorumuzun baş tarafında beyaz köpüklerin oluşmasını seyreder, ayaklarımı sağa sola açıp suya sokardım. Dokuz-on yaşlarımda, motoru durdurup bana kürek çektirirlerdi. O günlerde çektiğim küreklerden olsa gerek iyi bir SAT olduğumda Dünya Pentatlon şampiyonasının Denizcilik Kürek Parkuru'nda çok iyi dereceler yapmıştım.

Deniz Astsubay okulunun imtihanlarını kazanıp on iki yaşında Bahriye'ye katıldığımda beni zor günlerin beklediğini tahmin etmiyordum ama daha okul başlayalı iki ay olmasına rağmen üst sınıflar, bir hata yaptığımızda ciddi cezalar vererek bizleri hizaya sokmaya çalışıyorlardı. O zaman burasının zor bir hayat okulu olacağını düşünmüştüm. Bir gün etüd dersinde fazla gürültü çıkardığımız için sınıf Astsubayımız Mau Mau Ahmet, bütün sınıfı dışarıya ceza talimine aldı. Bizler, tedirgin ve korkuyla ne ceza alacağımızı bekliyorduk.

Rüzgar Kandilli'den Beylerbeyi'ne doğru sert bir şekilde esi-yordu. Sanırım Şubat ayı ortalarıydı ve hafif bir kar serpiştiri-yordu. Mau Mau Ahmet, filikanın küreğini yere koyup üzerine diz çökmemizi istedi. Küreğin ağaç kısmını tam kaval

kemiğimize denk getirecek şekilde namaz kılar pozisyonda oturduk. Biraz sonra korkunç bir acı hissedip kıvranmaya başladık. Sonra elimize filikanın bir başka küreğini verdi ve bu vaziyette soğukta, karda ne kadar zaman kaldık hatırlamıyorum bile. Ta ki birimiz donma tehlikesi atlatana kadar devam etti ceza. Sonunda akıllanmıştık tabii ki. Bir başka cezada ise 10 kişilik filikalara bindirilip kürek mahkumları gibi dakikalarca kürek çekmiştik. Limanda kıçtan iple betona bağlı filikayı çekmek oldukça zor bir işti.

Bu eğitimlerde aldığımız disiplin ve gücün SAT kursunda bize faydalı olacağını hiç bilmiyordum o zamanlar. İleriki yıllarda SAT eğitimi alırken hep Ahmet Astsubay'ın bize yaptırdığı ceza talim-lerini hatırlayıp SAT'a daha on iki yaşında iken hazırlanmışız diye düşündüm.

SAT Nasıl Kuruldu?

> "Zoru hemen başarırız,
> imkansız biraz uğraştırır."

Filipinler, Manila ve yüzlerce adanın bulunduğu Pasifik'te ABD Deniz Piyadeleri çıkarma botları ile sahile kapak attıklarında su bellerinin hizasına gelirken, on metre yürüdüklerinde 2.5 metrelik çukurlara düşüp boylarını geçen denizde boğulmuşlardı. Bu çukurları, ABD'li deniz piyadeleri boğulsunlar diye Japonlar açıyorlardı. Böyle yüzlerce cesedin denizden çıkarıldığı pek çok çıkarma operasyonu vardır. Dibe

konan mayınların, beton bloklar üzerine yerleştirilen sivri demir kazıkları çıkarma botlarının altına (karinesi) saplanarak batmalarına ve deniz piyadelerinin ölmelerine sebep olmalarından sonra acil önlemlerin alınmasını isteyen ABD askeri yetkilileri su altından ve su üstünden gece yakalanmadan düşman sahillerine gelip bu mayınların ve sivri beton bloklardaki demir manialarının tahrip edilip askerlere zarar vermeden sahile çıkmalarına yardımcı olacak UDT (Underwater Demolotion Team-Su Altı Tahrip Timleri) yetiştirilmesine hız verdi.

UDT21 ve UDT22 Su altı Tahrip Timleri, ABD'de bu şekilde kuruldu ve geliştirildi. Kökü 1. Dünya Savaşı'na dayanan bu timler 2. Dünya Savaşı'ndan sonra daha da geliştirildi. İngilizlerin SAS ve SBS timleri, Almanların Kamp Schimmer timleri, ABD'nin SEAL timleri hep bu devrede geliştirildi.

Namık Ekin Kara Kuvvetleri özel timlerini ve Kıbrıs'a ilk çıkacak SAT ve Kara Komandolarını hazırlarken... Sıra alt sağ ikinci 5 parmak dağlarının ünlü kahramanı ve Eğridir Dağ Komando Okulu Komutanı Kom. Albay Cemal Eruç

ABD, UDT timlerini geliştirip SEAL (sea-air-land) havadan, sudan ve karadan gelen timler anlamına gelen SEAL adı ile 1962 yılında resmen kuruldu. Daha sonraları SEAL 2 Atlantik, SEAL 1 Pasifik sahillerinde görev yaparken antiterör timi SEAL 6 Corannado'da kuruldu. Bunu SEAL 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10... takip etti.

Türk SAT'ları SEAL'lerin 1962'de kurulmasından hemen sonra 1963 yılında ilk kursunu İskenderun'un ARSUZ limanında başlattı. SAT'ın kuruluş amacı o zamanki gücü ile ürkütücü olan Demirperde ülkelerine karşı idi. Olası bir olayda daha NATO kuvvetleri ve ABD SEAL'leri gelmeden Türk SAT'ları sahil gerisine veya gece denize paraşütle atlayacak ya da denizaltı ile limana yaklaşıp denizaltından tüp ile ayrılıp düşman gemilerinin altına mayınlar yerleştirip batıracak, sahil gerisine çıkıp radar ve dinleme istasyonları ile cephanelikleri, uçak pistlerini tahrip edecek, yüksek rütbeli komutanları ve devlet adamlarını kaçıracak veya sessiz girip sessiz çıkacakları operasyonları yapıp ABD'li SEAL'leri ile buluşup verilecek emirleri uygulayacaklardı. 1962 yılında UDT (Underwater Demolotion Team - Su Altı Tahrip Timleri) timlerinden ABD Bahriyesi'nden SEAL timlerine geçen en iyi 6 SEAL komandosu, 2 subay 4 astsubay Türkiye'ye gelerek ilk kurslarını ve ilk SAT'ları seçmek ve eğitmek üzere İskenderun'a geldiler. Deniz Kuvvetleri Komutanlığı tüm birliklerine emir yollayıp yalnız gönüllülerin katılacağı, o zamanki adı SAK (Su Altı Komando) olan, kursu açtı. ABD'li erler orduda kalış sürelerini uzatıp bu konuda kontrat yaptıklarından dolayı, erler de SAT kursuna katılabiliyorlardı. Bu düşünce ile hareket eden ABD Türkiye'de de bahriyeli erlerin kursa katılmalarını istemiş, 9 aylık kursu bitirip teskere alacaklarını hiç hesaba katmamıştır. Bu yüzden kursa katılan bahriye erlerinden 5 kişi kursu bitirebilmiş, bunlar da 3 ay daha görev yapıp teskerelerini aldığından birlikte kalan

subay ve astsubaylar gibi faydalı olamamışlardır. İkinci SAT kursundan itibaren bu durum göz önüne alınıp artık hiçbir SAT kursuna er alınmamıştır. Birinci kursa, Kurtarma ve Su altı Komutanlığı'nın balık adam ve dalgıç astsubayları da katılıp kursa renk katmış ve çok başarılı olup ABD'ye SAT ihtisasına gitmiş, dönüşlerinde 3 ABD'li SEAL ile gelip diğer hocalarla birlikte benim de katıldığım ikinci SAT kursunu açmışlardır. Bizi yetiştirecek ABD'deki SAT hocaları ile ABD'li SEAL'ler gelmeden ikinci SAT kursu balık adam eğitimi 10 Eylül 1963'te başladı. Balık adam ve SAT kursuna giren bizler bu kursu bitirdiğimizde 11 kişi kalınca, kurs devam etmedi. Kendimize "ASİLLER" adını taktığımız bu grup ikinci SAT kursunun yeni gelen adayları ile tekrar başlaması için 6 ay Kurtarma ve Su altı Komutanlığı'nda ve Çubuklu Korusu'nda bu çok zor kursa hazırlanma imkanı kazandık. Benim kuvvet, çabukluk ve esnekliğim (5-6 yaşlarında cimnastiğe başlamış, Deniz Astsubay Okulu'na katıldığım 12 yaşında okul cimnastik kaptanı olmuştum) çok iyi olmasına rağmen dayanıklılığım pek iyi değildi. Nisan ayında başlayacak olan kursa Kara Kuvvetleri'nden, Jandarma'dan ve Deniz Kuvvetleri'nden yüzlerce SAT kurs adayı, subay, astsubay gelecekti. Biz ikinci kursa katılıp pes etmeden devam eden ve SAT kursundan ayrılmayan 11 ASİLLER, 15 Nisan 1964'te yeni gelecek olan adamlar ile çok çekişip hem daha iyi olduğumuzu ispatlayabilecek hem de SAT birincisinin bizden, Deniz Kuvvetleri'nden çıkması için vargücümüzle çabalayacaktık. Bu, bir tür Kara, Jandarma, Deniz çekişmesiydi. Öyle de oldu. Kurs sonunda ben Şeref Adamı (Honour Man) ve kurs birincisi olarak şiltlerimi ABD'li Amiral Dampsey'den ve Deniz Kuvvetleri Komutanımız'dan 1964'te Gölcük'te yapılan büyük bir törenle aldım. İki Karacı yüzbaşı 12. ve 13. oldular, bir Jandarma üsteğmen 17. olarak kursu bitirdi.

ABD'li SAT Hocalar Kursa Başlıyor

"No Pain No Gain"
(Acısız başarı olmaz)

ABD Su altı Tahrip Timleri'nin en iyileri, ABD'li 3 SAT (SEAL) 2 astsubay ve 1 subay (Yüzbaşı Masion, başçavuş Bob Gallagher, uzman Stemy Leak) idiler. Bob Gallagher, Vietnam'a 5 kez gidip 107 sınırötesi karakol timine katılmış, ISO tescilli Vietkong öldüren timde yer almış, 83 Vietkong yakalamış, gümüş yıldız, 4 bronz yıldız ve Amerika'nın ikinci büyük madalyası olan Deniz Kuvvetleri Onur Madalyası (Navy Cross), Güney Vietnam Cesaret Madalyası, Gümüş Yıldız alıp SEAL Team ile ilgili 6 kitabın yazarı ve SEAL 6'nın (Antiterör timi) kurucusu Richard Marchinco'nun en çok satan otobiyografi kitabında (Rogue Warrior) övgü ile yeralmaktadır. Bob Gallagher ile dostluğumuz SAT'tan sonra da devam etti. KLM Havayolları'nın Ortadoğu güvenlik müdürü olduğum 15 yılda onun hep ziyaretine gittim. Tüm Vietnam görevlerini en ince noktalarına, yaptıkları hatalarına kadar her şeyi anlatırdı

bana. Kendisi astsubay iken kavga edip rütbesi alınıp uzman olmuş, sonra Vietnam'daki başarıları gözönüne alınıp terfileri geri verilmiş ardından da Atom Silahları Uzmanlığı'na kadar yükselen bir subay olmuştu. Çöl Fırtınası Harekatı'nda diğer emekli SAT arkadaşlarıyla birlikte (Desert Storm) Kuveyt'e, Saddam'ın askerlerinin ateşe verdiği petrol kuyularına Ramping Charge yapan (toprağı dinamitle patlatıp petrol kuyusunu çökerterek yangını söndürmek) grubun başı olmuştu. Bob Gallagher, SEAL timinde Kartal (Eagle) olarak anılırdı. Saçlarının üstü kartal gibi dökük, gözleri küçük, tipik bir İrlandalı olan Bob, sert bakışları, kaslı kolları ile hem korktuğumuz hem de imrenip saygı duyduğumuz örnek bir hocaydı bizim için. Deniz Kuvvetleri'ne 17 yaşında katılmıştı. 17-19 yaşları arasında, birçok hava gösterilerinde paraşüt akrobatlığı yapmış, bir çok atlayışında yere 70 metre kala paraşütünü açması, bar kavgalarını, Vietnam'da içinde bomba bulunan kola kutusunu patlatan Vietnamlı kadını kendi parmakları kopup ayağı yaralıyken, etkisiz hale getirmesiyle tanınır. ABD'de gittiğim su altı nakil vasıtaları SDV (Swimmer Delivery Vehicle), Marine (Deniz Kuvvetleri) Keşif Kursları, gelişmiş özel savaş taktikleri, gelişmiş silah ve patlayıcılar, sniper ve öğretmenlik okulu (Instructor School C Class) kurslarında Bob ile çok defalar beraber olduk. Bir SAT olarak onun hem Vietnam'da hem de çok gizli operasyonlarda yaptıklarını en ince noktalarına kadar not aldım. Birçok hata yapmışlar fakat çok daha fazla sayıda başarılı operasyona imza atmışlardı. Önemli olan bizim, Türk SAT'larının yaptığı gibi, hiçbir operasyonda yakalanıp esir düşmemiş ve arkada ceset bırakmamışlardı. Yani vur-kaçı (Evade & Escape) bizim gibi çok iyi yapıyorlardı. Rusların da bizim SAT karşılığımız olan timlerine DISSANT yani kap-kaç yapanlar deniyordu. Fakat Rusların bu timleri çok esir vermişti.

SAT Kursu

Anadolu Kavağı Poyrazköy, 2. Tabur boşaltılıp, ormanlık denize açılan bir vadi olan bu tesise kurs adayları toplanmaya başladılar. Biz 11 Asil, birbirimize yakın ranzaları seçip altlarına malzemelerimizi yerleştirdik. Kara ve Jandarma Kuvvetleri'nden 80 kişiye yakın subay-astsubay ve Deniz Kuvvetleri'nden gelen subay-astsubaylar da boş kalan ranzalara yerleştiler. ABD'de hocalık ihtisası yapıp gelen subay ve astsubay Türk hocalarımız da aramıza katıldılar. Hepimize yeşil eğitim elbiseleri dağıtıldı. Bir takımını kesinlikle kirletmeyip teftişlik saklanması gerektiğini emrettiler. Ayağımıza giydiğimiz botlar kimimize bol kimimize dar geliyordu ve bunları kendi aramızda değiştiriyorduk. Öğlene doğru tabura geçmemizi istediler. Muzaffer Kandemir adlı astsubay, arkasında ABD'li Bob Gallagher, kursun ABD'li danışmanı yüzbaşı Masion, uzman Steamy duruyordu. Bob Gallagher öne gelip, "Bu kursta herkes aynıdır. Rütbe filan tanımam. Hepiniz kursiyersiniz. Bu kurs gönüllü işi. Sakat kalabilir

ya da ölebilirsiniz. Bundan korkanlar şimdiden ayrılsınlar," dedi ve sırasının en başından başlayıp subayların apoletlerini ve astsubayların rütbelerini eliyle sert bir şekilde söktü. Subaylar çok kızgındı. Bilhassa karacıların bu işe çok kızdıkları yüzlerinden belli oluyordu. Türk SAT astsubay hocası Oktay Kızılyamaç, elinde saç traş makinesiyle gelip, saçlarımızı sıfır numara ile kesmeye başlayınca, bazı kişiler o an kursu bırakıp gitme kararı aldılar ve çantalarını alıp birliği terk ettiler. Benim saçımı düzgün olarak sıfır numara kestiler. O an aklımdaki tek şey, bir ay evvel, Fıstık Ağacı Kız Lisesi'nde tanıştığım yeşil gözlü Fatma adlı kız arkadaşımdı. Onunla buluşacaktım. Bu kel kafa ile nasıl karşısına çıkacaktım. Zaten yakın dövüş derslerinde ağzım burnum yaralandığı için Fatma ile buluşmam en az 2 ay ertelenmişti. Bir an aklımdan bunlar geçti ama yapılacak bir şey yoktu. Bazılarının kafalarına ingilizce FUCK, SUCKER ve SHIT gibi aşağılayıcı lafları ince küçük saç makinesiyle yazdılar. Ben en çok rütbeleri sökülen üsteğmen ve yüzbaşıların soğukkanlılığına şaşırmıştım. Buz gibi kalakalmış, ağızlarını dahi açmamışlardı. Kursun içinde bizi en çok zorlayacak devrenin Cehennem Haftası, Esaret Haftası ve Survival (Hayatı idame) olacağını az çok tahmin edebiliyorduk. Aldığımız bir istihbarata göre de üçüncü hafta başlayacak olan Cehennem Haftası çok zor geçecekti.

İlk gün saat 16:00 da 244 kişi sıralandık. Eğitimlerin açıklanmasını bekliyoruz. Herkesin yüzüne yansıyan korku ve endişeyi gözlemliyorum. Zaten bırakıp da giden arkadaşlarımız var. Hocalar karşımızda manalı manalı gülümsüyor ve heyecanlı bekleyiş başlıyor. ABD'li hocalar gözlemlerken bizim hocalar eğitime başladı. "Hadi kızlar yatın. 200 şınav yapın bakalım!" diye emir geliyor. Evet işte hazırız! Kendimizi yere atıp bir ağızdan bağırarak saymaya başladık: BİR!!!! İKİ!!! ÜÇ!!! Arkasından SÜRÜÜÜÜÜÜN!!! komutu ile

nasıl sürünmemiz gerektiğini anlatıp bizi düdükle terbiye etmeye başladılar. Bir düdük YAT, iki düdük SÜRÜN, üç düdük AYAĞA KALK demekti. Kursun yapıldığı kampta bina ve çadır dışına çıkıldığında yürümek kesinlikle yasaktı. Dışarıda sizden devamlı koşmanız isteniyordu. Sürüne sürüne dikenli böğürtlenlerin içinden sahile doğru 150 metreyi geçtiğimizde, sürünerek denize, suyun içine girmemiz emredildi. Kafamız dışarıda sırtımız kumda, postallar ile, dalgaların kırıldığı yerde, palet vurur gibi karın egzersizi yaptırmaya başladılar. Tuzlu sular ağzımızdan burnumuzdan giriyor, bizi boğmaya çalışıyordu. Oramıza buramıza kaçan kumlar da cabasıydı. Nisan ayı, Karadeniz'in tüm soğuk su tabakalarının satıha, su üstüne ve sahile vurduğu zaman soğuktan donuyor, titriyoruz. Fakat hocalara belli etmemeye çalışıyoruz. Zira zayıf noktanızı tespit ettiklerinde oraya yüklenip hep "PES ET ÇOCUK PES ET!!! AYRIL! KÜÇÜK KIZ!! KANCIIIIK!" diye bağırıp irademizle oynuyor, bizi kurstan kaçırmaya, pes ettirmeye çalışıyorlardı. Aslında sonradan hoca olduğumda, bu eziyetlerin hep sizdeki pes etmeme duygusunu geliştirmek için yapıldığını öğrendim. SAT kurslarında talebenin pes edip kursu bırakma oranı %88 yani yüz kişi başlamış ise bitiren öğrenci sayısı 12 kişiye kadar düşebiliyordu (bazı kurslarda 1, bazı kurslarda ise hiç mezun vermediğimiz oluyordu). ABD'li SAT'lar gibi pek konforlu değildi bizim eğitimlerimiz; çünkü bizler hiçbir zaman bir Türk olarak kolay başarıları sevmedik. ABD'li SAT kursiyeri denizden çıkınca sıcak barakada sıcak duş yapabiliyor, sıcak çayını kahvesini içebiliyor, zorlu eğitimin yorgunluğunu keyfi olarak atabiliyorken biz Türk SAT adayları soğuk çadıra girip ancak havlu ile korunabiliyor, kumlu çoraplarımızı ve postallarımızı giyiyorduk. Sonradan bu kumlar koşarken zımpara gibi sürünüp ayaklarımızı yara yapıyordu. Bizler Türk

askerleri olarak hiçbir şeyden gocunmayıp şikayet etmediğimiz için bunlar bize dokunmaz, bizi yıldıramazdı.

ABD'li SAT'lar kışın ya da ilkbaharda, Güney eyaletlere götürülüp (Portoriko, San Juan) sıcak denizde ve iklimde kurs görürlerken, Türk SAT'lar kışın Karadeniz'de Keçilik'te, Riva'da, Amasra'da ve çok lüks olarak da İskenderun'da Arsus'ta kurs görür, üşüme titreme onun hergün birlikte olduğu dostu olur. Soğuktan çoğu zaman erkeklik organımız içeri kaçar, kasıklarımız aynı bir bayanın bacak arası gibi olurdu. Sıcak giysiler, ambulans, doktor, sıhhıye olmadan, ABD'li SEAL komandosu denize zor girerken bizler bunlardan herhangi birini zor bulurduk. 1970 Norfolk Virginia'da ABD'li SAT'lar ile denizden sahile sızma tatbikatı yaparken ABD'li yüzbaşı Morgan, bizi acil sudan çıkardığında ben en önde bütün Amerikalıları geçmiş sahile çıkmak üzere olduğum için isyan etmiştim. "Neden bizi çıkarıyorsun?" diye sorduğumda Morgan, "Astsubayım 4 mil açığa arasıra yıldırım düşüyor. Bu da siz SAT balık adamlar için tehlike arzediyor. Bu yüzden şamandıralarınızı çekip sizi satha çıkardım," dedi. Bizde, Türkiye'de ise SAT kursu yaparken 40-50 metre yakınımıza gece yıldırım düşerdi ve biz yüzmeye devam

ederdik. Suda dalgaların sahile vurup geri çekildiği yerde palet vurma egzersizi yaparken Bob Gallagher ve diğer ABD'li SAT hocalar postalları ile karnımıza basıp yürürlerdi. İçimizden onlara duyduğumuz kızgınlığın ettiğimiz küfürlerin sınırı yoktu. Ayaklarımız sahilde başımız suda egzersiz yaparken elleri ile başımızı suya bastırıp "Kabarcık çıkar küçük kız! Kabarcık çıkarın o...lar!" diye bağırırlardı.

SAT adayları, SAHİLDE KOŞUN! emri ile sahilde koşmaya başlar, YARALI TAŞI! emri verdiklerinde sırtımıza bir arkadaşımızı alıp kumların üzerinde yalınayak koşardık. KUM TEPELERİNE! emri verdiklerinde kumlara bata çıka sırtımızdaki arkadaşımız ile koşar, tek düdük çaldığında yere yatar ve sırtımızda yaralı gibi yatan arkadaşımız ile birlikte sürünmeye başlardık. İNSANLIK DUVARI! dedikleri bir olay daha vardı: 4 kişi yan yana kuma yatar bizim üstümüze 4 kişi daha, onların üzerine 4 kişi daha, onların da üzerine 4 kişi daha yatırıp alta kalanın canı çıksın misali, İNSANLIK DUVARI denilen cezayı çekerdik. İNSANLIK DUVARI'nda bazen en altta bazen de en üstte olurdunuz. IBS (Inflattable Boat Small) şişirilebilir (bir SAT timinde 7 kişilik küçük lastik komando botu) botlarının nasıl kullanıldığını, nasıl kürek çekileceğini, gece sahile yaklaşınca 2 öncü yüzücünün (Scoot Swimmers) nasıl suya inip, sahile gidip sahil keşfi yapacağını, botu sahilde nasıl kamuflaj yapıp saklayacağımızı, sahil gerisi keşfi, botla gece ve gündüz kaçışlar ve denizin ortasında düşman keşif uçağı gördüğümüzde botu nasıl devirip altında saklanacağımızı, uçak gittikten sonra botu tekrar çevirip tekrar nasıl içine gireceğimizi yüzlerce kez yaptırıyorlardı (up boat-down boat). Yakın dövüş derslerinde arka sırada ve ön sırada dimdik düşman nöbetçisi gibi duran arkadaşlarımıza arkadan sessizce yaklaşıp arkadan boğma, arkadan bıçaklama tekniklerini boğazlarımızdan kan gelinceye kadar yapıyorduk. Bu boğma egzersizlerinden sonra

boğazlarımız çok ağrıdığından çoğumuz ya zor yemek yiyorduk veya yiyemiyorduk.

Gece tek hareket (individual night operation) eğitimlerinde, baskın, keşif, tahrip eğitimlerini saat 03:00'a kadar yapıp sonradan olayın kritiğini yaparak, hatalarımızı anlatıyorlardı. Bizim ise uykusuzluk ve yorgunluktan gözlerimiz kapanıyor fakat yine de ayakta kalmaya çalışıp dinliyor ve çoğu zaman sabah saat 04:00'da uyandırılıyorduk. Sabah kalk borusu, normal zamanda 05:30'da çalardı. Çoğu zaman 04:00'da yatıp 05:30'da kalkıp sabah koşusu ve kondüsyon eğitimine başlıyorduk. İşkence gibi gelmesine rağmen çelik gibi olmaya başlayıp, yaptıkları her eziyete dayanmayı öğreniyorduk. Mayıs ayının sonlarına doğru, Poyrazköy'den SAT kampına olan 800 metrelik mesafeyi yüzerken soğuk dolayısıyla hipotermi (soğuktan donma) rahatsızlığı hepimizi yakaladı. Ben de dahil hepimizin çeneleri titriyor ve kramplarla mücadele ediyorduk. SAT kursiyerlerinden büyük bir kısmı o gün soğuktan korunmak ve kurtulmak için sahile kestirme vurup karaya çıktılar. Titreyip duruyorlardı. Biz 11 kişilik ASİLLER denilen grup, hedefe yüzdüğümüz halde biz de donmuştuk. Sahile çıktığımızda barakalarda soğuktan battaniyelerin altına giren SAT adayı arkadaşlarımıza masaj ve ısıtma hareketleri yapıyor, bunu yapmakta da zorlanıyorduk. Ben de dahil herkes panik haldeydi. ABD'li SAT hocalar işin farkına varmışlardı; soğuktan donup ölen olabilir diye bizi tabura (İştima) aldılar. Karadeniz'in soğuk suları hepimizi yiyip bitirmişti. Herkes mosmor kıvranıp titriyor, kazaklarımızın üzerine eşofman giyerek sıraya geçmeye çalışıyorduk. 7'şerli SAT grupları halinde sıraya girdiğimizde, mevcut alındı, sayım yapıldı. Sonunda 1 kişinin eksik olduğu tespit edilince, hocalar lastik botlara balık adam kıyafetleriyle binip denize açılarak, ceset aramaya başladılar.

Yüzdüğümüz rota tarandığında eksik olan SAT kursiyerinin cesedi bulundu. Adı neydi biliyor musunuz? BARBAROS DENİZSEVER!

On dokuz yaşında benim gibi Üsküdar Salacakta yetişmiş çakı gibi bir atletti Barbaros Denizsever. Kader ona ismine layık bir oyun oynamıştı.

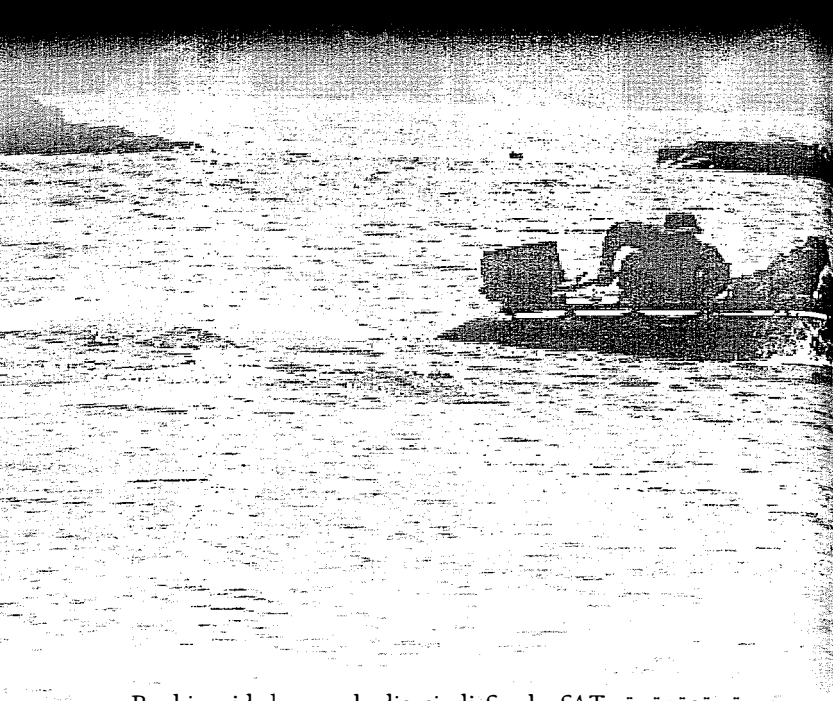
BARBAROS DENİZSEVER DENİZDE ŞEHİT OLUNCA 74 KİŞİ SAT KURSUNU TERK ETTİ!

Çok üzülmüştük. Aynı şey, bizim de başımıza gelebilirdi. ABD'li ve Türk hocaları suçlayamıyorduk. İmza verip bu işe gönüllü gelmiştik. Ertesi gün bizi hiç suya sokmadılar. Sahil gerisi keşfi, silah atışları, tahrip, sabotaj, yakın dövüş, ilk yardım, haritacılık gibi dersler yaptırdılar. Sonraki günlerde, 3 ABD'li danışman ve hocalar bir ABD cipi ile Karamürsel'deki Amerikan üssünden geldiler. Koca cipin arkasından bir sürü paket indirdiler. Kutular açıldığında pudralanmış yepyeni KAUÇUK BALIKADAM elbise üstlerini görünce çok sevindik. Hepimizin ölçülerine göre balık adam elbise üstlerini dağıttılar.

İçimden, "Barbaros ölmeden önce aklınız neredeydi!" demek geçiyordu. Fakat hocaların korkusundan asla bir şey diyemiyor, konuşamıyorduk. Zira yüzükoyun yatırıp kafanızı bok çukuruna sokabilirlerdi.

O gün, su yüzüne çıkan soğuk su dalgası bana çok iyi bir ders olmuştu. Hocalık yaptığım yıllarda ve daha sonraları, soğuk vurması (hipotermi) ile ilgili çok tedbirli oldum. 2003 yılında İstanbul Boğazı'nı Karadeniz'den Marmara'ya 18 saat 48 dakikada geçerken aç ve susuz yüzdüğümden bir kez daha hipotermiye yakalanmış, tüm tedbirleri almama rağmen 3 gün hastanede yatmıştım.

Barbaros'un şehit olduğu gün zar zor sahile ulaştığımda, poposu dışarıda başı ve ayakları suyun içinde birini gördüm.

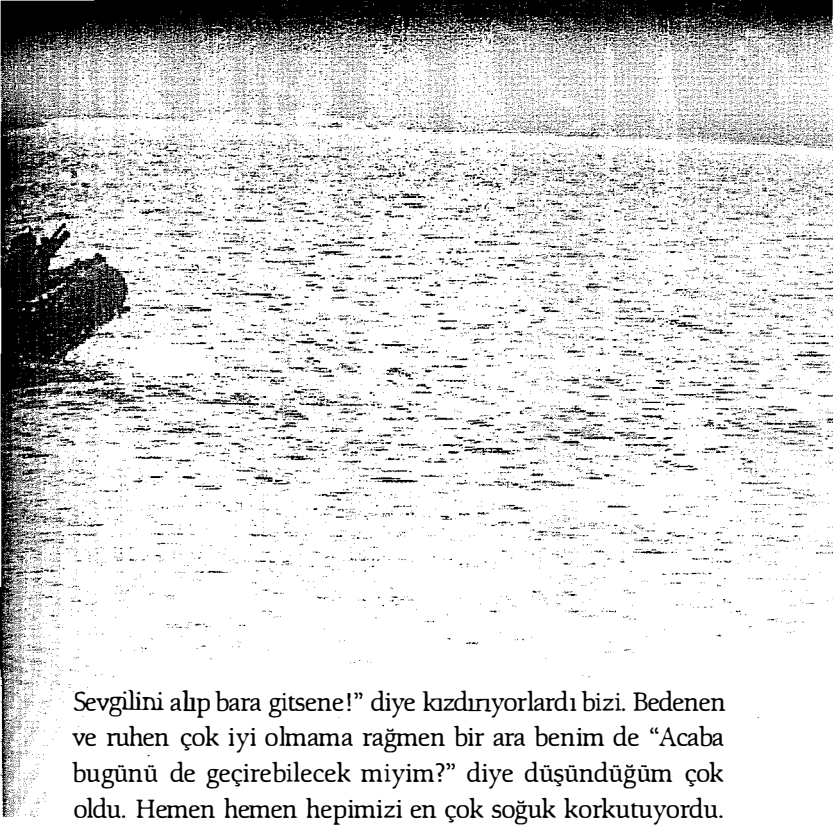

Bu, bir mide krampı hadisesiydi. Sarılıp SAT yüzücüsünü yukarı kaldırdığımda, SAT adayı Naci Kıldıran olduğunu gördüm. Hemen sahile çıkarıp karın krampı açma masajı ve suni teneffüs yapıp onu başarıyla hayata döndürdüm.

SAT'ta kulaç atıp ses çıkararak yüzmek yasaktır. Zira kulaç atarsanız gürültü yapıp yerinizi belli edersiniz. Bir SAT daima elleri su içinde sessiz yüzme tekniklerini uyguladığından kalın kauçuk elbise ile paletsiz yüzmek çok zor oluyordu. SAT'ta palet ancak 1 mil yüzmeyi başardıktan sonra veriliyordu.

Üçüncü haftada dökülе dökülе 244 kişiden 24 SAT adayı kaldık: 21 denizci, 2 karacı ve 1 jandarma.

Soğuk, ölüm, kazalar, taciz, eziyet eğitimleri, üstüne üstlük Cehennem Haftası ve Esaret Haftası'ndan sonra kurstan dökülme kaçınılmazdı. Artık hergün, bugün kimler pes edecek diye merak ediyorduk. Amerikalı hocalar hep "Pes et küçük kız! Pes et o...! Evine git! Burada çamurda ne işin var?

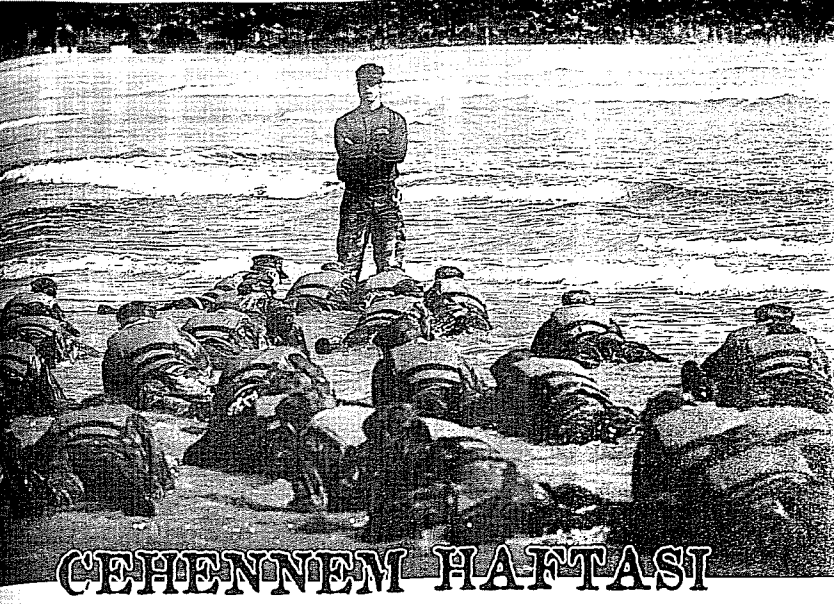

Sevgilini alıp bara gitsene!" diye kızdırıyorlardı bizi. Bedenen ve ruhen çok iyi olmama rağmen bir ara benim de "Acaba bugünü de geçirebilecek miyim?" diye düşündüğüm çok oldu. Hemen hemen hepimizi en çok soğuk korkutuyordu. Çadırlarımızın dışındaki ağaçta bir tabela vardı. Üzerinde de, "EN KOLAY GÜN BUGÜNDÜ. YARIN BUGÜNDEN DE ZOR OLACAK" diye yazıyordu. Yemekhanedeki tabelada ise "EN KOLAY GÜN DÜNDÜ" yazılıydı. Bu laflar hakikaten çok doğruydu. Yüzme hergün 500 metre artıyordu. Bugün 3000 metre yüzdüyseniz ertesi gün 3500 metre yüzüyordunuz. Koşuda da bugün 8000 metre koştuysanız, ertesi hafta 8500 metre koşuyordunuz. Çoğu zaman 14 kilometre koştuğumuz oluyordu. Cehennem Haftası'nda da kulaktan kulağa, techizatlı 42 kilometre koşacağımız konuşuluyordu. Bu, dünyanın hiçbir ordusunda yaptırılmayan, yapılması cesaret edilemeyen bir şeydi. Eklemlerinizde aşırı kullanmadan dolayı ezikler, kapsül, bağ, yumuşak doku travmaları yaratıyordu.

Cehennem Haftası (Hell Week)

"Ölmek için iyi bir gün"

Cehennem Haftası, ABD SAT'larının (SEAL) 2. Dünya Savaşı'ndan çok önce bir sistem ve eğitim şekli olarak Japon, Çin, Rus ve Alman komando eğitim sistemlerinden alınmış, kombine edilmiş, sizi bedenenden çok ruhen ezen bir haftaydı. En iyi komandoyu nasıl yetiştirebiliriz sorusuna yanıt veriyordu. Her gece 1 saat uyuyup, 23 saat ağır şartlarda çalıştırılıyordu SAT adayları. Böylelikle, fiziksel ve ruhsal kondüsyonunu bozup, ona yüklenip, taciz edip zor şartlarda dayanma gücünü ölçüyor, pes edip SAT kursunu bırakırsa, zor şartlara pek dayanamayan biri olarak gidiyor ve onu güçlü gruptan ayırıyorsunuz. Burada bir zincirin en zayıf halkalarından kopacağı prensibi çalışıyordu. Zorluk anında her an pes edebilir, konuşabilir, grubu ele verebilir ve tüm SAT grubunun yakalanmasına sebep olabilirsiniz. Bu Cehennem Haftası devam ederken, talebeler sürünürken, bilhassa Amerikalı ve Türk astsubay hocalar subay talebelerin üzerine işiyor, sopa ile popolarına dokunarak itebiliyor, başlarını bok çukuruna ve pis sulara sokup kabarcık çıkar diye emir verip talebelerin sinirlerini ölçüyor ve bizlerin bedensel ve ruhsal gücünü zayıf düşürmeye çalışıyorlar. Cehennem Haftası süresince hocalar bizleri lağım su giderleri ve logarlarına sokup üstlerimize işedikten sonra üzerimizi beton kalıpla örtüp orada tüm gece fare ve pisliklerle hapis ediyorlardı.

CEHENNEM HAFTASI

1. GÜN, Sabah 02:30

Makineli tüfek ve TNT (Trinit Rotoluone) patlama sesleri ile uyandırıldık. Acil tabura geçirilip numaralarımızı sayıyoruz. Çoğumuz aceleden taburumuza şotlar ve donlarımızla yetişebildik. Bazılarımızın ayağında ayakkabı bile yok. Çıplak ve yalınayak dikenlerin arasından koşuyor, yürüyor ve sürünüyoruz. Her yerimiz sanki bir aslan ile boğuşmuş gibi parçalandı ve yaralandı. Deniz kenarına geldiğimizde bizi tekrar yatırıp sivri kayalar üzerinde süründürmeye başladılar. En kötüsü o çizikler ve yaralarla suya girdiğimizde tuzlu suyun yaraları yakması ile hissettiğimiz acı ve ağrı... Azgın dalgaların kıyıda kırıldığı yerde şınav ve mekik cezaları yaparken, sert dalgalar tarafından sivri kayalara fırlatılıyoruz. Aramızda şanslı olanlarımız kayalara tırmanıp sürünmeye devam ederken dalgaların arasında kalanların üzerine kuru sıkı mermi (Blank) atışı artırılıp soğuk ve azgın suya dalmaları istendi. Su çok soğuk ve azgın. Sahile, tabura çıkmamız istendiğinde kiminde ayakkabı var kimi çıplak ayak. Bitkin

bir halde olduğumuz için istirahat verecekleri beklentisindeyiz. Oysa bizi tepe yukarı Poyrazköy'e doğru önde hoca arkada biz sabah koşusuna başlatıyorlar. Hoca, "Kıntmayın çıplak ayaklı kontesler!" diye bağırıp daha da hızlanıyor. Bir buçuk saat sonra kampa dönüp sabah cimnastiği adı altında işkence devam ediyor. Hoca'nın "Kahvaltıya!!!" diye bağırışı, kurtuluş emri gibi. Sabahları, 4 yumurta, salam, sucuk, sosis, 200 gram peynir, süt, bal, reçel, tereyağ yiyor, gün boyunca bütün öğünlerden 7500 kalori aldığımız halde çoğumuz zayıflıyoruz. Kahvaltıdan sonra Hüsnü Hoca, "Ulan o... lar! Manukyan'ın 10 sermayedarı gibi yiyorsunuz hala da bir bokunuzu görmedik" diye bağırdı.

2. GÜN, Sabah 04:00

Sabaha karşı 03:00'da yatıp 04:00'da kalktık. Kimsede hal yok. Yüzler gülmüyor. Gergin, sinirli ve uykusuzuz. Zor yürüyoruz. Bunların üzerine çok isteksiziz. Hocaların küfür ve tacizleri arttı. Dışarıda olsa hepsinin üzerine atlayıp döveceğiz. Bugünün "Dünya Turu" (Run Around The World) olacağı söylendiğinde Cehennem Haftası'nın ikinci gününe doğru dürüst bir isim bulamamışlar diye düşündüm. Fakat sabaha

karşı bunun hakikaten de bir dünya turu olduğunu anlıyoruz. SAT botu ile (IBS) kürek çekerek Anadolu Kavağı'ndan Kilyos'a gidiyoruz. 3 saat boyunca kürek çektik. Karaya çıktığımızda SAT botlarını kafamıza alıp çok kısa dinlenme aralarıyla Kilyos'tan Rumeli Feneri'ne ulaştık. Bu yürüyüş 4 saat kadar sürdü. Rumeli Feneri'ndeki ziyafetimizde yalnızca patates ve soğan vardı. Oradan 3.5 saat kürek çekerek Riva'ya SAS'ların kampının bulunduğu Soğanadası'na geldik. SAS'ların kampından botları tekrar kafamıza alarak Anadolu Kavağı'na doğru intikal yaparken çoğumuz yürürken, kürek çekerken yorgunluktan uyuyor, şayet denize düşersek ayılıyoruz. Gece sabaha karşı kürek çekerken uykusuzluktan uyuyup elinde kürekle suya düşen arkadaşlar oldu. Bu dünya turu sabaha kadar sürdü. Sabaha karşı 04:00'da yattık.

1 saat sonra sabah koşusu için uyandırılıyoruz. 14 kilometre koşudan sonra 40 dakika cimnastik ve kondüsyon çalıştık. Daha sonrasında kumsalda yarışlar, sürünürken SAT botunu da çekme, bot yarışları, botla dikenlerin üzerinde sürünmeler, kalın İrlanda kalasları ile, onları halter gibi kullanıp kondüsyon çalışmaları yaptıktan sonra yakın dövüş, sopalı dövüş, aikido ve gece keşif baskın eğitimi yapıyoruz. Yine eleştiriler, küfürler, tehditler, hakaretler ve hatalarımızı düzeltme konuşmaları ve yatış..

3. GÜN, ...bir önceki günden devam

Deniz Eviniz gününde, elbette başımıza geleceklerden haberimiz yok. Herhalde bol bol yüzeriz diye düşünüyoruz. Koşu ve kondüsyondan sonra SAT botları ile denize açıldık. Yanımıza bol bol sarımsak, soğan, domates ve elma verdiler. Kürek çekerek Karadeniz'e açılıyoruz. Mayıs'ın sonu çoktan geldi. Öğlen sıcağında Karadeniz'de habire kürek çekiyoruz. Ellerimiz

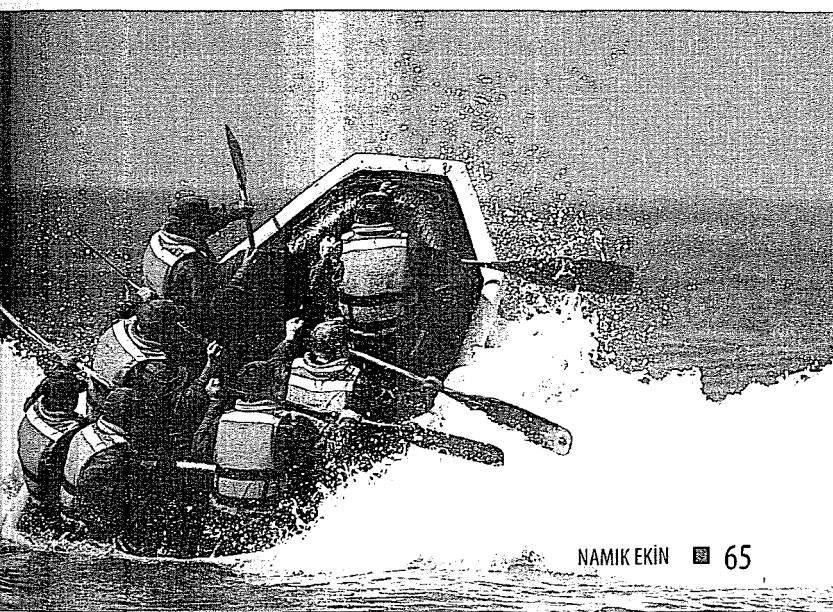
nasır içinde. Artık sahili görmekte zorlanıyoruz. 3-4 saatte bir yakınımızdan Romanya ve Rusya'ya gidip gelen gemiler geçiyor. Bizi öyle çaresizce gördüklerinde ilk önce kazazede olduğumuzu zannediyorlar. Bizden yardım talebi, el işareti, duman ve kurtarın işareti gelmediğinde şaşkın bir halde dönüp gidiyorlar. ABD'li ve Türk SAT hocaları, motorlu zodyak botlarıyla 2-3 saatte bir yanımıza gelip arıza çıkaran talebe var mı diye bizi kontrol ettikten sonra gidiyorlar. ANPRC25 telsizimiz ile tehlike anında yardım istemek mümkün. Fakat henüz kimse pes etmemiş. Şimdilik öyle bir tehlike yok. Gece ağır ağır bastırıyor. Karanlık iyice üzerimize çöktüğünde, 5-6 mil uzakta gemilerin silyon ve bordo fenerleri (iki direğindeki ve sancak iskele bordodaki fenerler) hayal meyal seçiliyor. Saat gece 03:00. Karadeniz'de 3 adet SAT lastik botu. Her botta 8 kişi varız. Yalnızız. Bazılarımızın morali feci bozulmuş halde. Hocaların emri net: Kuzeye, Rusya'ya doğru kürek çekin! En yakın sahilden 30 mil açıktayız. Arada bir

deniz helikopteri gelip bizden imdat ve pes işareti göremeyince dönüp gidiyor. Duman kandili ve el feneri ile "pes eden var" işareti versek onu alıp sahile geri götürecekler. Ama bizlerden çık çıkmıyor. Kürek çekmeye devam.. Çoğumuz kafamızı dayayıp uyuyoruz. Dalgalar botları pet şişesi gibi bir sağa bir sola atıyor. Uzaktan geçen gemi gürültüleri gecenin sessizliğinde ara sıra duyuluyor.

4. GÜN, ...bir önceki günden devam

Sabah olunca bizi sahile yönlendireceklerini düşünüp zodyak botun, helikopterin gelmesini diliyoruz. Gün ağırırken 50 HPlik zodyakın sesi duyuluyor ama göremiyoruz. Bob Gallagher ve Türk hocalardan Hüsnü Çetin, Oktay Kızılyamaç, İsmail Bölükbaşı, zodyak botta gülerek yanımıza yaklaşıyorlar.

Bob, her zamanki sert ifadesiyle hepimizi dikkatle süzüyor. Kesin bir haltlar düşünüyor diye geçti aklımdan. Bizi sahile götüreceklerini sanırken, biraz su ve elma takviyesi yapıp güney doğu istikametine doğru kürek çekmemizi istediler.

Güneş altında karayı hiç görmüyor ve pusula ile yön tutup kürekleri çekmeyi sürdürüyoruz. Ellerimiz nasır içinde. Bazılarımızın avuç içi derileri soyulmuş, kan akıyor. Sargı bezine benzeyen bir şeylerle sarıp kürek çekmeye devam ediyoruz. Öğlen ve ondan sonrası çok zor geçti. Suyumuzu idareli kullanıp hocalara durmadan küfür edip duruyoruz. Aramızda morali bozuk olup cinnet geçirebilecek kişileri yakın takibe alıyoruz. Yine de aşırı bağırıp çağırıp isyan eden tipler var. Neredeyse zodyak bot geldiğinde pes edip binip gidecekler. Hava kararmasına doğru iki SAT kursiyer isyan ediyor, rezillik çıkarıp ayrılacaklarını söylüyorlar. Ama ayrılan filan yok. Moralimiz feci halde bozuk. Karadeniz'in ortasında 2. yalnız gecemiz. Herkes uykusuz. Ben de dahil olmak üzere moralimiz çok bozuk. Bazılarına moral vermeye çalışıyorum. Fakat o moralden bana da lazım. Yiyecek olarak sadece soğanlarımız kaldı. Onları da yedikçe daha beter susuyoruz. Fakat yememiz de lazım. Soğan, sarımsak ve elmanın bağışıklık sistemini ne kadar kuvvetlendirdiğini biliyoruz. Deniz suyu içsek başımıza neler geleceği öğretilmişti. Ben bu eğitimin düşman sahillerinden kaçarken çok işimize yarayacağına inanıyorum. Başımı Mustafa Tosun'un (şehit) omuzuna yaslayıp uyumaya çalışıyorum.

Hocalar motorlu zodyak botlarla gelip hepimizin suya atlamasını emrettiler. Kızarak, Mustafa'ya "Manyak bunlar!" dedim. Fakat hepimiz suya atladık. Toplam 24 kişiyiz. Bu manyak hocalar lastik botları da alıp gittiler. Sahilden 30 mil açıkta Karadeniz'in azgın ve korkulu sularında bir kez daha yalnızız, uykusuzuz, korkuyor ve üşüyoruz. Büyük bir kısmımız kızgın ve üzgün. Belki de içlerinden burada ne işleri olduğunu soruyorlar. Yalnızlık karanlıkla birlikte iyice üzerimize çöküyor.

Bir kaç saat sonra Türk ve Amerikalı hocalar zodyak botla gelip "Namık, Mustafa Tosun, Hüseyin Marangoz, suda kalın! Diğerleri lastik botlara çıksın" diye bağırıyorlar. Bizlerse şaka yapıldığını düşünüyoruz. Fakat emirler net. Suda kalıyoruz. İçimizden ne hata ettik diye geçiyor. Üzerimizde yalnızca çektiğimiz zaman şişen ince Amerikan can yelekleri var. Karadeniz'in ortasında 3 kafadar yalnız, korku içinde bekliyoruz. Biraz sonra büyük motor diğer 21 arkadaşımızla birlikte gözden kayboldu. Ara sıra geçen gemilerin makine seslerinden başka bir ses duyulmuyor. Bol bol çişimiz geliyor. Korkudan olsa gerek deyip denize boşaltıyoruz. Bu arada bildiğimiz bütün küfürleri sayıyoruz.

2 saat sonra Bob ve Türk hocalar motorlu zodyak botuyla yanımıza gelip "Kızlar! Pes etmek isteyen, sudan çıkmak isteyen var mı?" diye soruyor. Üçümüz aynı anda "ASLAAAAA!" diye bağırıyoruz. Bob, "Çok iyiydiniz! Haydi çıkın kapma gidiyoruz," deyip bizi zodyakla kampa götürmek istiyor. Bu bir test mi acaba diye birbirimize bakıyoruz. Çıkmak ile çıkmamak arasında gidip geliyoruz. Benzeri pek çok testen geçtik. Buraya kadar irademiz kırılmadı. Bunda da kırılmasını istemiyoruz. Fakat Bob şaka yapmıyor. Sonunda mutlulukla zodyaka biniyoruz.

Sonradan öğreniyoruz ki, bizi hassas radarları ile kontrol ediyorlarmış.

SAT hocalar bize su takviyesi (elektrolit) yaparak bayat balık gibi bakımımızı düzeltiyorlar. Onları öldürecek gibi bakıyoruz. Onlar da öfkemizin farkındalar. Daha sonraki kurslarda bir SAT astsubayının böyle bir durumdan sonra tabanca ile intihar ettiğine şahit olduk.

Kampa gelip duş yapıp, bir saat sonra uyandırılmak üzere uyuyoruz.

5. GÜN, 02:30

Birisi bana, "Namık 42 kilometre koşacaksın" dese ona inanmaz yalan söylediğini düşünürdüm. Koşudan haberimiz yok tabii ki. Kurs arkadaşım Bahadır Türkmenoğlu ile Poyrazköy'de bir bakkaldan helva satın aldık. Meğer bu helva 1 yıldır vitrinde durur da kimse almazmış. Oysa ben ve Bahadır enerji vereceği düşüncesiyle helvaya saldırmıştık. Hava deli gibi sıcak. Bir de ağaçlardan topladığımız kurtlu kirazları yiyince iki saat sonra çok kötü ishal oldum. 20-25 dakikada bir tuvalete gidiyorum. Biraz uyumaya çalıştık ama ne gezer. M16 (223 kalibre) tüfek atışları ile uyandık. Yattığımız iki katlı ranzanın üzerinde SAT kursiyer Astsubay Yılmaz Bildik uyuyor. Acele ile onun koşu ayakkabısını giydiğimden haberim yok. Tabi hal böyle olunca ayağımdaki postal 1 numara küçük. Fakat değiştirecek zaman yok. Hızla tabura koşup sıraya geçmek isterken üstte yatan Yılmaz düşüp çenesini ve burnunu sakatladı.

Koşu başladı. Ayağımda Yılmaz'ın bana 1 numara küçük gelen postalları var. Koşunun henüz başındayız. Ayakkabı fazla sıkmıyor ve ben zaten bunu silah atışlarının heyacanı içinde fark etmiyorum bile. Sırtımdaki 5 kiloluk sırt çantasının da ağırlığıyla yarım saat sonra ayağımdaki botlar demir birer mengene gibi canımı yakmaya başladı. Ayakkabısım yanlışlıkla giydiğim Yılmaz revirde yatmayıp koşuya katılsa durumu fark edip ayakkabıları değiştireceğiz; ama yapacak bir şey yok. Acıya katlanacağız. Acı yoksa başarı da yok derler (No pain, no gain). Önde koşan kişi, 1. SAT kursunu bitirmiş Hocam Hüsnü Çetin'e ishal olduğumu, tuvalet ihtiyacım olduğunu söyleyince bana sertçe emir veriyor: "500 metre ileri hızla koş. Biz gelince kal ve koşuya katıl küçük kız!" Hüsnü hocaya kendi aramızda Vietkong derdik (Tatar olduğundan VC'lere, yani Vietkong'lara çok benziyordu; hala da öyle. Üstelik 2 şişe büyük rakı versen bugün bile bana mısın demez.). 500 metre koştuktan sonra hemen şortu sıyırıp cır cır... Berbat halde ishalim... postal sesleri yaklaşıyor... Hemen şortu çekip koşuya katılıyorum. Kondüsyon ve koşu süratine göre, SAT kursiyer arkadaşlarımız 3 gruba bölündü. Önde biz hızlılar... 10 dakika sonra karnımda bir gurlama sesi. Yine izin. 500 metre hızlı koşu. Yine cır cır.... Postal sesleri yaklaşıyor. Şortu çek. Hızla koş ve 1. gruba katıl. İstesem biraz daha yavaş koşup 3. gruba katılabilirdim. Çok fazla su ve elektrolit kaybediyorum. Fakat su istemiyorum. Zaten yorgunluktan canım su bile içmek istemiyor. O yıllarda da sıcak havada uzun koşarken su kaybetmenin ne olduğunu, suyun terleyen vücuttaki önemini pek fazla bilmiyordum.

Bu 500 metre koşup tuvalet yapıp, şortu çekip tekrar koşup yaklaşan 1. SAT grubuna yetişip ishal ishal koşma eylemi

sabaha kadar en az 20 kez daha devam etti. Artık çıkacak bir şey kalmadığından cırr... cırr... eylemi bitti. Önde bizi koşturan hocalar 30 dakikada bir değişiyor. Dinlenmiş, koşmamış hoca başa geçiyor ve biz de onu takip ediyoruz. ABD'li SAT ve diğer hocalar takip işini ciplerle yapıyorlar (sıhhiyede). Çoğunlukla sert olan asfalt zeminde koşuyoruz. Bu koşu 3 saat 50 dakika sürdü.

Bir gün 1994'te arkadaşlar ile yaz tatiline gittiğimizde, hanım ile ufak bir tartışma yaşadık. Eşime kızıp Side'den İstanbul'a doğru koşmaya başladım. Koşarken hep Cehennem Haftası'ndaki o akşam geldi aklıma. Neyse ki kızlarım beni 3.5 saat sonra araba ile alıp otele geri getirdiler.

Tüm SAT'lar kampa dönünce baygın uykuya dalıyoruz. İki saat sonra yine bomba ve tüfek sesleri ile uyandığımızda, bildiğim bütün küfürleri ediyorum. Bir küfür yarışı olsa herhalde birinci olurum. Bildiğim küfürleri sıralamakla kalmıyor, ihtiyaçtan yeni küfürler bile yaratıyorum.

SON GÜN, Patlayıcı Bayramı (Demolition Holiday)

Uyandığımda bir önceki gün dar ayakkabı ile koşmaktan ayak derilerimin açıldığını ve sallandığını görüyorum. Bugün bizi kumda çıplak ayak ile koşturup süründürüyorlar. Sonra denize sokup makineli tüfeklerle kafamızın üzerinden ateş edip tekrar sahile çıkarıp kumda süründürürlerken parçalanmış ayak derilerimin içine zımpara gibi kumlar girip canımı daha beter yakıyor. Denize girince kumlar suya karıştığından bir parça olsun rahatlıyorum. Bu işkence bu şekilde 2 saat kadar devam ediyor.

5 dakika dinlenme molası verilince, revire gidip "Baba" dediğimiz sıhhiyeci Selahatin astsubaya kırmızı ABD tentürdüyotu (o zaman eczanelerde olmadığından ABD tentürdüyotu

diyorduk) sürdürdüm. Sıhhiye astsubayı açılan ayak derilerimi makas ile keserken o da tüm Türk ve ABD'li hocalara küfür etmeyi ihmal etmiyor.

Hocalar postallarımızı giyip çelik miğferlerimizi takmamızı istediler. Postallar ayak yaralarımı iyice mahvedecek diye korkuyorum. Bu yüzden yeniden sıhhiye astsubayına gidip pamuk ve gazlı bez ile sardırıyorum. O açık yaralar ile lağımlara, bok çukurlarına gireceğimizi nereden bilebilirim? Reolara ve kamyonlara binip Riva'daki (Soğanadası) SAS birliğinin yanındaki kumsalda indik. ABD'li ve bizim SAT hocalar, bizi önce koşturuyorlar, sonra da kuma yan yana yatırıyorlar. Yarım metre ile bir metre yanımıza yarım poundluk (452 gram) patlayıcıları yerleştirip patlatıyorlardı. Biz kulaklarımız zarar görmesin diye ağzımızı açsak bu sefer tazyikle yerden fırlayan kumlar ağzımıza doluyor. TNT'lerin fünye bağlantısı yapılan ve TNT içine giren fünye adaptörünün bize zarar vermemesi için çıkartıldığını daha sonra hoca olunca öğreneceğim. 5 dakika koşup, sonra kuma yere yatırılıp hepimizin etrafımızda TNT (Trinitrotoluoene) patlatılıp böylece patlayıcı bayramını 6 saat sürdürdüler. Artık hocaların yat demelerini bile duyamıyoruz. Artık hocalar da bu işi tek düdük çalarak yapıyorlar. Adamlar sanki KIA (Killed in Action: Görevde Öldü) uyguluyor. Ara sıra ineklerin ve atların dışkılarından meydana getirilmiş su birikintisine sokuluyoruz. Etrafımıza dinamit atıp patlatıyor ve ardından bize patates ve soğan verip bu bok çukurunun içinde yediriyorlar. Elimizde soğan ve patates varken patlayıcı atınca tüm pislikler yemeğimizin üstüne bulanıyor, biz de temizleyip yemeye çalışıyoruz.

Bataklık ve lağım işkencesi ve kumda etrafımızda dinamitlerin patlatılması saatlerce sürdü (6 saat). Adeta düşman

sahiline çıkarma yapmıştık ve düşman ateşi altındaydık. Er Ryan'ı Kurtarmak filmindeki sahile çıkış sahnesini hatırlıyorsanız ne anlatmak istediğimi anlıyorsunuzdur.

Bizi, arada bir denize sokmaları ilaç gibi geliyor. Öyle ya, parola neydi: DENİZ EVİMİZ.

Her şey bittiğinde (siz buna eğitim de işkence de diyebilirsiniz), biz de bittik. Kulaklarım patlayan dinamitlerden yüksek tansiyon hastaları gibi çınlıyor. Poyrazköy'e (Keçilik'e) kampa döndüğümüzde net bir sesle emir veriliyor:

"CEHENNEM HAFTASI BİTTİ! 1 NUMARA TEFTİŞLİK ELBİSELERİNİZİ GİYİN VE ACELE TABURA GEÇİN!"

Bayram çocuğu gibi sevinerek, banyoya bile girmeden, teftişlik elbiselerimizi giyinip döndük ve hepimiz çakı gibi sıraya geçtik. Fakat uykusuzluk ve yorgunluktan gözlerimiz kapanıyor ve ayakta zor duruyoruz.

Kalın gür bir ses, "BU HAFTAYI BAŞARI İLE BİTİRDİNİZ! SİZİN ŞEREFİNİZE YEMEK VE KOKTEYL PARTİSİ VERİYORUZ! YEMEKHANEYE MARŞ!" dediğinde, hızla içeri koşarken, SAT Hoca Hüsnü Çetin, "Durun durun! Daha bitmedi!" deyince anladık ki bunlar bizi becerecek!

Sıraya geçip de "Bok çukuruna marş marş!" emrini duyduğumuzda içimden "Keşke yeni elbiseleri giymeseydim," diye geçiriyorum.

Aynı hoca, bize "Durun, durun şakaydı! Yemekhaneye marş marş!" dedi. Bu emrin doğru olduğunu yemekhaneye girince anlıyoruz.

Amerikan konteynerlerde, onlarca çeşit içki duruyor. Üstelik bol miktarda!

Cehennem Haftası'nda artık 244 kişilik kursun kalabalığı yoktu. Çoğu pes edip gitmişti. Üç kere çanı çalıp üzerinde adlarının yazılı olduğu miğferlerini yere sıraya dizdikleri platformda miğferlerden oluşan bir dağ vardı. Ortalık rahat ve tenhaydı. Her masaya 7'şer kişi oturduk (tam bir SAT timi) Aramızda 1 Türk, 1 ABD'li hoca, her masaya misafir olarak dağılmışlardı. Aramızda oturuyor ve her nedense, artık bizi taktir ve tebrik edici kelimeler dökülüyordu ağızlarından. O sert tavırları gitmiş, yerini samimi bir hâl almıştı. Zaman ilerledikçe hocalar yer değiştiriyor, diğer hocalar masamıza gelip Cehennem Haftası'nı bitirebildiğimiz için moral veriyor, sonraki zor günler için bizleri destekliyorlardı. Bob Gallagher ile samimiyetimin başlangıcı da orada oldu. Başparmağını masa altında yukarı doğru tutup, kimseye göstermeden, "Çok iyisin" dedi. Çok sevmiştim onu. Sonraki yıllarda onun 5 kez gidip geldiği Vietnam'da en büyük madalyaları alması ve kazandığı tecrübelerini ABD Virginia'da Camp Pickhet'te birlikte yaptığımız eğitimler sırasında bana en ince noktalarına

kadar aktarması, ona bağlılığımı, saygımı, sevgimi ve hayranlığımı daha da artırdı.

Cehennem Haftası boyunca bana ne yaparlarsa yapsınlar ölmeden asla pes etmem diye kendi kendime söz vermiştim. 1970'te ABD SAT'ları ile beraber Virginia Norfolk'ta SAT ihtisası ve müşterek eğitim yaptığımızda Bob Gallagher'dan SpacWar dediğimiz özel savaş teknik ve taktikleri üzerinde 6 ay aralıksız çalıştık.

Cehennem Haftası yemeğinde uykulu uykulu hocalarımızla konuşuyor, bir yandan da bira içiyorduk. Bazen masa değiştirip öbür SAT timindeki arkadaşlarımızın yanına gidiyor, geçirdiğimiz zor hafta boyunca yaptıklarımızı anılarımızı ve acılarımızı konuşuyorduk. Hocalar dolu dolu viski veya bira bardağını bizlere verip, sonuna kadar fondip yapmamızı (yani bir nefeste bitirmemizi) istiyorlardı. Çakalak çukalak gibi kelimeleri sesli sesli bağırıyor, dolu içki bardağını kafamıza dikmemiz için şamata yapıyorlardı. Gece yatakhaneye gidip uyuduğumda, saat 23 sularıydı. Ertesi gün akşam 18:30'da uyanıp, tuvalete gidip kafayı bir daha yastığa koyduğumda sabaha kadar uyudum. SAT kursunda olan öğrencilerin büyük kısmı da aynen benim gibi yaptılar. Sadece evlilere 1 gün izin verilip, eşlerinin yanına gitmelerine göz yumuldu. Ama sanırım onların da çoğu uyumaktan başka bir şey yapamamış olmalı.

Gördüğüm SAT ve özel operasyonlar, bilhassa Vietnam Savaşı yıllarında, Vietnam'dan gelen ve Vietnam'a giden ABD SAT'ları ile Virginia'daki özel kamplarda öğrendiğim teknik ve taktikler, insanın hayatında ve hayat görüşünde büyük değişiklikler yapı-yordu ve yaptı da. Bunlardan iyi olanlar da kötü olanlar da vardı.

Kıbrıs savaşı biz SAT'lar için ne başlangıç ne de sondu. Bir çok ülkede bizim Kara Operasyonları (Black Operations-Gizli Operasyonlar) dediğimiz, sınır gerisi işler ve sınır gerisi askeri danışmanlıklar yaptık. Hemen hemen hepsi gece idi, ya su altından gidilen veya paraşütle gece o ülkenin sınırlarına yakın denize paraşütle atlayıp sonra saatlerce su altından yüzüp çıkıp sahil gerisinde gizli görev yapmaktı. Her an vurabilir veya vurulabilirdiniz. Aldığınız çok sert ve ağır eğitimleri düşman ateşi altında nasıl yapacaksınız veya yapabilecek misiniz? Bu, sulh zamanında hep kafanızı kurcalar. Biz SAT'lar bunu, Kıbrıs dahil pekçok yerde en iyi şekilde yapıp ispat ettik. Bunu en iyi test etmenin yeri de savaş ortamı veya bizim çok sık yaptığımız GİR-VUR ya da AL-YAKALANMADAN KAÇ'lar idi. Öğrendiklerinizi ateş altında yaptığınızda ve bunu kendi kendinize ispatladığınızda, muazzam bir karakter değişikliğine uğrarsınız. Sabah kalktığınızda aynaya bakıp, "Bugün de yaşayacak mıyım? Sağ kalabilecek miyim?" diye geçer içinizden. Bu da size nasıl yaşayacağınızı öğreten bir yoldur. Bazen uyanıp, ayrıı kızılderili reisinin dediği gibi ellerinizi göğe doğru açıp, "Bugün ölmek için çok güzel bir gün" de diyebilirsiniz. Her gün final maçı oynar gibi hissedersiniz. Dedem Çanakkale'de şehit oldu. Babam, savaş yıllarında 6 yıl askerlik yaptı. Abim Kore gazisi. Akrabalarımızın çoğu havacı, karacı, jandarma veya denizci idi. Çocukluğum onlardan çok şey öğrenerek geçti. Deniz Kuvvetleri'ne 12 yaşında katılmamın esas sebebinin altında bunlar yatıyor olsa gerek. Her zaman onurlu bir iş yaptığıma inanıyordum.

SAT'ta subay ve astsubay hepimiz aynıydık, aynı eğitimi görmüş, aynı zorlukları yaşamış, aynı şeyleri yemiş, aynı alet ve silahları kullanmıştık. Yani bir evi paylaşan aile veya bir

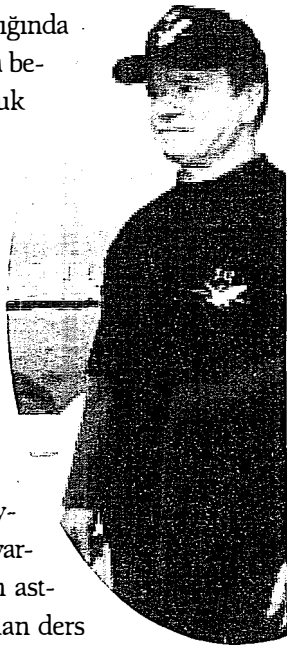
futbol takımının oyuncuları gibiydik. Hepimize ayrı ayrı görevler düşüyordu ama hedef aynıydı: Kaleye gol atmak!

Hepimiz, değişik geçmişi olan, değişik ailelerden gelen, değişik karakterlerde insanlar olmamıza rağmen bir orkestranın ahengi içinde çalışıyorduk. Gece elinde pusula ile karanlık suların altında paletlerin çıkardığı yakamozlar güzel olsa da, gece 6 bin metreden uçaktan atlayıp hiçbir yerini görmediğin karanlık suya dalmak belki pek sevilen bir şey olmayabilir; ama bize öğretilen şey sevmesek de yapmak zorunda olduğumuzdu. Aslında her yaptığımızı spor olarak düşünüp zevkle yapıyorduk. Tüfekle atış yapmak spor değil miydi? Canlarını en çok seven insanların yaşadığı ülkelerden biri de ABD olsa gerek. Askerlerine savaş eğitimlerini hakiki savaş şartlarına çok yakın şekilde yaptırdıklarına bizzat şahit olmuştum. Bunun nedeni, canlarını çok seven bu insanları en gerçekçi biçimde savaş koşullarına hazırlayarak, kaybı en aza indirmekti. Bu da bize çok şey öğretiyordu. Yani teftişlik çarşaf, teftişlik elbise, teftişlik yemek v.b. yoktu. Orada ruhsal ve fiziksel zorlukların içinde savaş şartlarını birebir yaşıyorduk. Stres altında (ateş altında) herkes tim halinde nasıl çalışır? Uykusuz ne tip fonksiyonlar geçirirsiniz? Cehennem haftası boyunca toplam 4 saat uyumuştum. Sanırım ilerleyen yıllarda 5 gün 5 gece su altında kalma rekorunu kırmamda geçirdiğim bu Cehennem Haftası'nın çok faydası oldu; çünkü bir SAT olarak sınırlarınızı biliyor ve onu sonuna kadar kullanıyorsunuz. Kendine güven ve sorunların tek başına çözülmesini öğrenmek ana hedeflerdi. "Şayet ... olursa ne yaparız, ... olursa ne yaparız?" düşüncesini kafamızdan atmasını öğrendik. "Şayet ... olursa, böyle kurtulursun..."ları öğreniyorduk SAT'ta. Bugünün askeri çok akıllı, kurnaz, kuvvetli, bilgili yetiştirilir; yapılacak olan onlara liderliği, lider olmayı

öğretmektir. Günümüzün savaşlarında tarafların küçük gruplara ayrılıp çoğunlukla gerilla savaşları yapmaları kaçınılmazdır. Bunu zaten Güneydoğu da görüyoruz. ABD ordularına bakarsak, hepsinin dünyanın başka başka bölgelerine dağıldığını ve dünyanın polis kuvveti gibi çalıştığını görürüz. Acaba onlar kendilerini dünyanın polisleri ve şerifleri mi zannediyorlar? Bazı ABD'li SAT arkadaşlarının bu duruma sanki biz USPD'yiz (yani United State Police Department - Birleşik Devletler Polis Gücü) diye yakınırlardı. Bu nedenle aslına bakarsanız ABD'de askere alınanlar bu tip dünya polisi görevlerini istememekte ve sevmemektedirler.

Onlarla bizim aramızdaki en önemli fark ise, bizim SAT timlerinde ben kelimesine rastlayamayacak olmanızdır; hep biz, yani tim kelimesi geçer.

SAT timlerinde herkes 10 kilogram kaldırdığında 10 kişi 100 kilogram kaldırır. Savaşta ve barışta beraber hareket etmek SAT'ın başarıya daha çabuk ve daha emniyetli ulaşmasını sağlar.

SAT Lideri Olmak

Bize, Deniz Kuvvetleri'mizde, ABD' de ve SAT'ta öğretilen en güzel şeylerden biri de liderlikti. Bunu hem kendimizde hem de yetiştirdiğimiz talebeler üzerinde öğrenmeye çalıştık.

Bir lider...

Yeni teorileri ilk önce kendi üzerinde uygulayıp geliştirir. Görevde başarılı olmamıza yardımcı olan astlarımızı desteklemek, hata yapan astlarımızı cezalandırmaktansa onların hatalarından ders

almalarını sağlamak, savaş anında adamlarımızın arasında, tam ortasında olmak, gerilerde saklanmamak, inandığının sonuna kadar arkasında olmak ve onun için risk alabilmek gibi değerleri öğretmesi ve uygulatması gerekir. Lider, emrindekilerden önce karar verebilen ve tedbir alabilen, savaşta kanı akmasın diye emrindekileri barışta terleten, daima birliğin önünde giden, arkalarda kalmayan, emrindekiler gibi acı çeken, onlar gibi çalışan, onlar gibi mücadele veren kimsedir. Aksi taktirde bir lider olamaz.

Düşmanın seni öldürmeden, sen onu öldürmelisin. Her şeyi basit ve kolay yapacaksın. Savaşçı beyninde, ruhunda daima şu olacak: Her ne olursa olsun ve her şartta galip geleceksin. Savaşçı ruhunu asla kaybetmeyeceksin.

Bunlar SAT kursunda uygulanan ve işe yarayan kurallardır; tıpkı diğer kurallar gibi: ASLA PES ETME! Asla tatmin olup yeter deme! Asla hata yapmaktan korkma; bazen iyi hatalar zaferi getirir. Başarı için iyi stratejiler seç. Ellerin daima emrindekilerin üzerinde olsun. Emrindekileri dinle; onlar makine değil. Hatalar, öğrenmenin bir parçasıdır. Zenginliği paylaş. Acıyı benimse, içinde hisset. Bu ve benzeri liderliği kamçılayıcı sözler SAT'ta günlük, haftalık, aylık, yıllık operasyonlarımızda hayata geçirdiğimiz sözlerdi.

Hayatım boyunca SAT'ta hocalık yaparken, KLM ve PAN-AM Havayollarında güvenlik danışmanı olduğumda, Judo milli takımı baş antrenörüyken, polis timlerine hocalık yaparken, Genel Kurmay Askeri Danışmanıyken ve yurt dışında bir çok ülkede askeri danışmanlık yaptığımda memur maaşı kadar para aldım. Bu tip işler sizi asla zengin etmez, fakat büyük bir zevkle, mutlulukla çalışırsınız. Yabancı havayollarında Ortadoğu güvenlik müdürü iken, Hollanda ile Türkiye arasında milyarlarca doların transferinde rol oynarken,

SAT'ta hayatımızı tehlikelere atarken, Judo Milli Takımı'nı antrenörü ve sporcusu iken Rusları, ABD'lileri, İngilizleri yenip madalyalar kazanırken veya asker ve polis talebelerimin onca operasyondan sağ sağlim döndüklerini görmek para ile kıyaslanamayacak zenginlikler oldu benim için.

Mesela 5 gün 5 gece su altında kalıp bir ABD'linin rekorunu kırdığımda, 18 milyar lira borca girdim; oysa rekoru kırdığımda dünyanın en zengin adamı bendim. Ne yapmak istediğimiz ile ne kazanmak istediğimiz ayrı şeylerdir. Sivil hayata çıkınca hâlâ alışamadığım şeyler ile karşılaştım. Dışarıda sizi kendi ekibinizdeki insanlar her an sırtınızdan hançerleyebiliyorlar SAT'ta ise bizler her zaman birbirimizin sırtını kollayacak şekilde yetiştirildik. Sivil hayattakiler bizler gibi iyi zekaya sahipler fakat mühim olan zekayı iyi yolda kullanmak olsa gerek. Biz SAT'ta arkamızda pislik ve hata bırakmamayı, amacımızı ve hedeflerimizi iyi bilmeyi, personeli, malzemeyi, cephaneyi ve silahları iyi seçmeyi, susucağımız ve konuşacağımız zamanı iyi bilmeyi, ne zaman kime mesuliyet vereceğimizi, timimiz iyi bir iş yaptığında taktir etmeyi, dört yönlü düşünmeyi öğrenir ve öğretiriz. SAT arkadaşlığı bizleri birbirine öyle bir yaklaştırır ki, böyle arkadaşlıkları sivil hayatta asla bulamayacağımızı çok iyi biliriz.

Eğitim Devam Ediyor

Ben geçmişi ve geleceğimi düşünüyordum. Donanma benim için bir işten ziyade bir aileydi. Bu aileden sizi kimse koparamazdı. Yalnız siz kendi kendinizi koparabilir, ayırabilirdiniz. SAT'a hepimiz değişik geçmişlerle, değişik karakterlerle gelmiştik ama aramızda inanılmaz bir bağ vardı. Birbirimize sıkı sıkıya kenetlenmiştik. 365 günün 265'inde evden uzaktaydık.

Her türlü kirli, pis, temiz işler yapıyorduk. Aramızda partiler verip içiyor, konuşuyor, birbirimize destek oluyorduk; aynı kardeşler gibi. Operasyonlardan kalan vakitlerde bir iki bira içmek favori işlerimizden biri, atış ise ikinci aktivite oluyordu. İkisini asla bir arada yapmıyorduk. SAT kursunun ilerleyen günlerinde, iyice canımız çıkmış, moral bozuk, yorgun, aç, susuz, üzgün, süzgün, düzgün ve büzgün bir günde kardeşim gibi sevdiğim Mustafa Tosun ile çamurlu elbiselerle duşun altına girdik. Çamurlardan arınmaya çalışıyoruz. Aylardan Mart, kurs devam ediyor. Su çok soğuk. ABD'li ve Türk SAT hocalar kasten mi sıcak suyu açmıyorlar veya kazan mı arızalı bilmiyoruz. İkimiz de titriyoruz. Üstlerimizi çıkarıp battaniyelere sarındık. 10 dakika sonra hocalar tekrar dışarıya çağıracak. Fırsattan istifade biraz ısınmaya çalışıyoruz. Mustafa, Deniz Pentatlon Takımı'nda çok iyi bir yüzücü ve atletti. CISM müsabakalarına katılacak, CISM (Counsul International Sport Military kelimelerinden geliyor) bir nevi askeri spor olimpiyatları. Mustafa'ya "Mıstık" veya "Yavru" diyoruz. Zira, Eğridir'de ortaokulda okurken yavru kurtmuş ve basketbol oynadığı dağ komando okulundaki subay astsubay abiler onu yavru diye çağırırlarmış. O gün Yavru bana, "Namık bugün pes etmek istiyorum; artık gitmiyor. Ruhen yıkıldım," dediğinde suratım hayretle gerildi. Onun gibi komple atlet, yüzücü, basketbolcu birinin bu "pes" lafını telaffuz etmesi inanılmazdı. Bence Yavru pes ederse, herkes pes etmeliydi! Ve ederdi de. O, en iyimizdi. Ona, "Ulan hıyar kendine gel. Senin gibi biri pes ederse ötekiler ne yapsın? Herkes ayrılır sen gidersen. Milletin moralini, şevkini bozarsın. Ne olmuş hep üşüyor titriyorsak? Üşümek, bu SAT işinin olmazsa olmazı. Unut bu 'pes' lafını," dedim. Battaniyelere daha sıkı sarılıp başlarımızı birbirimizin omuzuna dayayıp hocaların toplan düdüğünü çalmasını bekledik.

HALO (High Altitude Low Opening) çalışmaları, yani çok yüksekten paraşütle atlayıp çok alçakta paraşüt açmak ve düşmana yakalanmadan sızma sırasında Mustafa'nın morali yine bozuktu. Sinüsleri, burnu, kulakları tıkalıydı. Çok kötü nezle ve faranjit geçiriyordu. Uçak 27 bin feet'e çıktığında kulakları dayanılmaz şekilde ağrıyor çok acı çekiyordu. Cengiz Topel Havaalanı'ndan kalkmış Şile'ye yakın Riva açıklarında gece çok yüksekten atlayıp denize 400 metre kala paraşütleri alçakta açarak düşmana görülmeden hemen suya dalıp, düşman gemilerinin altına ve sahil gerisine sızma eğitimleri yapıyorduk. Denize bırakacağımız paracomand paraşütlerimizi de zodyak botlarla SAT arkadaşlarımız toplayacaktı. Uçakta canı çok yanan Mustafa'ya moral veriyordum. Atlamazsa kurstan düşebilir ve aramızdan ayrılabilirdi (nitekim ilerki yıllarda aramızdan hiç gözükmeden şehit olup ayrıldı). Ona, "Sen yoksan ben de yokum," dedim. Gözlerimin içine derin derin bakıp kulağındaki dayanılmaz ağrıya aldırmadan, omuzuma yumruğuyla vurdu. Oksjien maskelerimizi takıp paletleri plastik bantla ayak bileğimize bantladık. Son check'imizi (kontrol) yapıp, uçağın arka kapağının açılışı ile birlikte yanan yeşil ışıkla 27 bin feetten Karadeniz'in üzerinde kendimizi yaban kazları gibi boşluğa bıraktık. Bu kadar yüksekten atladığımızda bazen hava sıcaklığı -40 derece olabiliyordu. Ellerimiz buz tutuyor ve bunu ancak soğuk denize düştüğümüzde daha iyi anlıyorduk. Zira orada da kendiniz gibi titreyen SAT'larla buluşuyordunuz. Bir operasyon sonrası hocam Emin Tuncalı'nın sözü hep aklıma gelir ve ben de bu sözü sık sık talebelerime söylerdim: "Kızlar bu işi sevmeniz gerekmiyor, sadece yapmalısınız." Belki bu sözü benim yetiştirdiğim talebeler de kendi yetiştirdikleri talebelere söylüyorlardır SAT'ta. Her eğitim iyi de gitse, kötü de gitse, hafta sonunda bir iki saatliğine de olsa, toplanıp bira

içebileceğimizi bildiğimizden fazla üzülmüyordum. Kursta Amerikalı hocaların en sevdiği ve hiç sevmediği kelime aynıydı: Quit (Pes etme) veya Give Up (Bırak). Onlar, SAT talebeleri en zor şartlarda çalıştırıp "Quit boy! Quit boy!" yani "Pes et çocuk! Pes et çocuk!" diye zorlayıp kurstan kaçırmaya çalışıyorlar ve pes edip onların nizamiyeden çıkışlarını gördükçe kesinlikle çok üzülüyorlardı; bunu bir SAT eğitmeni olarak daha sonradan öğrenecektim.

244 kişiden 24 kişiye düşmüştük. İçimizde 2 karacı subay, 1 de jandarma subayı kalmıştı. Cehennem Haftası'ndaki 42 kilometrelik koşuda Mustafa Tosun'un bana yardımını hiç unutamam. Ayaklarımda dar ayakkabı giymekten oluşan yaralar, mineral kaybından dizimde başlayan ağrılar, ishal ile su kaybı oluşması, moralimi bozuyordu. İyi koşan grubun en sonunda koşmaya başladım. Ağır ağır geri düşüyordum. Hocalar, "Pes et küçük kız! Git evine sevgilin ayağına masaj yapsın. Pes et git evine soğuk biranı iç!" gibi tahrik edici sözler söylüyorlardı. Bense "Never!" (Asla!) diye bağırıyordum Amerikalı hocalara. Hani belgesel filmlerde aslan en küçük ve yaralı hayvana saldırır ya, o zayıftır ve sürünün en arkasına kalmıştır... Hocalar kursta hep böyle pozisyonları kullanarak zayıfın üzerine oynar ve onu pes ettirmeye veya sinirlerini kuvvetlendirip kazanmaya çalışırlar. Mustafa ve Hüseyin Marangoz koluma girdiler (ikisi de şehit). Beni sanki yedeğe almış çekiyorlardı. Ayağımı her yere basışta korkunç acılar çekiyordum. Bunun sebebi ayağımı sıkan ayakkabılardı. Devamlı terliyor ve 20-30 kez tuvaletimi yapıp elektrolit (mineraller) kaybediyordum. Bu, biraz daha devam etse ya duracak ve pes edecektim ya da ormanda yığılıp kalacaktım. Mustafa bana, "Pes yok! Pes yok! Sen bir tanesin! Bitireceksin, bitireceğiz!" diye moral veriyordu. Daha önce benim ona verdiğim morali, şimdi o bana veriyordu.

Arkadaşlarım suratımdaki ifadeden herhalde her an pes edebileceğimi düşünüyorlardı. Pes etmedim. Koşu sabaha karşı 04:30'da bitti. Yatağa yattığımızda saat 05:30'du. Hocalar bizi 06:00'da uyandırıp her zamanki programda olduğu gibi sabah koşu ve kondüsyonu için dışarı çıkardılar. Bu iğrenç ve çekilmez bir şeydi!

3 saat 40 dakika koşup daha yarım saat uyumuştuk ki yeniden koşuya kaldırıldık. Mazoist hocalar!

Kalkıp koşmaya çalıştığımda bunun imkansız olduğunu gördüm. 24 kişilik SAT talebelerin 23'ü tepeye doğru yokuşu koşuyorlardı, ben ise yürümek ile düşmek arasındaki bir çizgideydim. ABD'li SAT danışmanı yüzbaşı Masion, öndeki arkadaşlarımla bir şeyler konuşup yanıma geldiler. Benim ihsal nedeniyle sabaha kadar tuvalete çıktığımdan haberleri yoktu. Yeni öğrendiler. Hemen revire kaldırıp tedaviye aldılar. Ayağımdan kalkan derileri koparıp (kesip) ilaçladılar ve böyle bir durumda pes etmememe çok şaşırdılar.

Pes etmememin nedenlerinden biri, diğer SAT arkadaşlarımın desteğiydi. İşte SAT'taki bu kardeşlik ve yardımlaşma duygusu hep devam etti ve ediyor.

Bir tatbikatta göreve giden bir subay veya astsubayın eşi kendini sanki kalabalık bir ailenin içinde bulur. O yalnız değildir; ne eksiği varsa yerine getirilir. O, SAT ailesinin kız kardeşi, bacısı, ablasıdır. İşte böyle bir ailedir SAT.

Bir çeşit motivasyon vardır. Pes edip tim arkadaşlarımızın moralinizi bozamazsınız. Bu ancak SAT kursunda kazanılır. Bu kursu bitirince çok büyük bir ailenin küçükcük değil, çok büyük bir parçası olursunuz.

Kafamızda günlerce lastik botları taşıdık. İster çok iyi bir halterci, ister çok iyi bir atlet olun kafanızda taşıdığınız içi silah ve cephane dolu bot herkesin boynunda dayanılmaz

ağrılar yapar ve bu ağrılar siz emekli olsanız da boynunuzda sizinle beraber son nefesinize kadar eşlik eden, ara sıra size kendini hatırlatan bir arkadaştırlar. Omuzlarınızda halter gibi yüzlerce kez taşıyıp kaldırdığınız telgraf direkleri, kalın kalaslar, zor iyileşen yaralar açar vücudunuzda. Tuzlu deniz suyu içinde yaptığınız bu egzersizlerde edindiğiniz yaraları tuz pişirir, iyileştirir. Kursa gelen zayıf ve çelimsiz, 10 şınav yapamayan, kendini 5 kez barfikse çekemeyen ve 10 dakika koşamaz dediğiniz kişiler 9 aylık kurs sonunda atletik, fit bir vücut kazanır, tüm gün barfikste asılı kalıp, güneş batana kadar koşacak kondüsyon kazanırlar neredeyse. Kursu bitirirken de her SAT 7 mil, yani Tuzla'dan Yalova'ya kadar yüzmek zorundadır; aksi halde kursu bitiremez. SAT'ta hiçkimse, "Evet, ben şu yıl, şu SAT kursunu 24 kişi bitirmiştim. Ama şimdi diğerleri nerede, ne yapıyorlar bilmiyorum," demez, diyemez. Zira onlar arasında yakın, sıkı bir bağ vardır. Zorlukları güçlükleri el ele verip yenmeye çalışırlar. Zayıf olanı diğerleri omuz verip güçlü yapar. Kurs boyunca bir lastik botta 7 kişi sanki özdeşleşir. O koca lastik botun bir parçası olursunuz. O botu elle taşır, başla taşırsınız. Uzun boylular ağırlığın çoğunu üstlenirken kısa boylular başka şekilde yardım ederek zorluğa ortak olurlar. Gücü ve zayıflığı paylaşarak güçlü bir timi oluşturursunuz.

Gece karanlık ve kirli sularda düşman gemilerinin altına veya düşman sahiline yaklaşırken kullandığınız teçhizata ve eğitiminize çok güvenirsiniz. Gece su altında vertigo dediğimiz yön şaşırma her zaman başınıza gelebilecek bir su altı ve uçuş rahatsızlığıdır. Su üstüne kabarcık çıkarmayan bir kapalı devre su altı taarruz cihazı giyip bir sabotaj operasyonuna başladığınızda aniden aşağısı neresi yukarısı neresi şaşırır ve istenmeyen bir yöne doğru gidersiniz. Tıpkı uçakta aletleri tam kullanamadığınız karlı, yağmurlu

bir havada olduğu gibi, paraşüt açmadan çok yükseklerden bulutlar içinden düşerken gecenin karanlığı nedeniyle, lasta pozisyonunu kaybedip aşağısı neresi yukarısı neresi bilemediğiniz ters bir pozisyona gelebilirsiniz. Bu durumdan teçizatınızı iyi tanıyarak, iyi kullanarak ve aldığınız eğitime güvenerek kurtulabilirsiniz. Durumu ani ve çabuk analiz ederek aldığınız eğitimin kalitesi ile zor ve tehlikeli durumlardan poponuzu sıyırabilirsiniz. Bu hem sizin, hem de timdeki arkadaşlarınızın hayatının kurtulması demektir. Hocamız Bob Gallagher bizi, devamlı ıslak tutmayı çok iyi beceriyordu. Sabah kalktığımızda koşudan sonra terden sıkılsıklam ıslanıyor o şekilde denize belimize kadar girip kondüsyon yapıp ıslanıyor, öğlen lastik bot eğitiminde suya girip ıslanıyor, öğleden sonra kamuflaj elbiseli uzun yüzüp ıslanıyor, gece baskın, sızma, keşif için sulara, derelere göllere, denize sokulup ıslanıyorduk. H2O komandosu olarak hep ıslaktık. Dudaklarımız mosmor ve hep titremesini iyi beceren bir taarruz timi olarak yetiştiriliyorduk.

Henüz kursun başlangıcında ABD'li SAT hocalar (SEALS) bize, "Burada size yardım edecek kimse yok!"u öğrettiler. Hakikaten Cehennem Haftası başlamadan Hocamız Astsubay Başçavuş Kenan Şengül karşımıza geçip, ellerini göğsünde birleştirip ayaklarını açarak zalim bir eda ile "Burada Tanrınız benim!" deyince, işlerin pek kolay olmayacağını anlamıştık. Bize dönüp kızgın, sert ve acımasız bir tavırla, "Sizleri, saldırgan, vahşi, acımasız, gaddar birer hayvan gibi yetiştireceğiz," diye kükrediğinde tüm SAT kursiyer arkadaşlarımla korkulu gözlerle birbirimize bakıştık. Kurs sırasında, hemen bir arkadaşınızla kaynaşıp onunla kardeş (yani buddy) olmalısınız. Yüzerken, koşarken, tahrip yaparken, helikopterden veya uçaktan atlarken, dağa çıkar ve inerken bilhassa su altında buddy'niz yani eşiniz, sizin canınızı,

kıçınızı korur. Artık onunla ayrılmaz bir parça olursunuz. Emekli olduğunuzda bile ondan bahis ederken benim buddy diye konuşursunuz.

Ender de işte benim SAT kursumda buddy'im idi. Önceleri benden daha iyi bir yüzücü idi. Bense kara kondüsyonunda ve ruhen ondan daha iyiceydim. Kursta birgün denizde yüzerken sağ ayak, uyluk arkasına büyük bir kramp girdiğinde Ender'e "Omzuna tutunabilir miyim?" diye sordum. "Tabii ki," diye cevap verdi. Krampın beni ne kadar etkilediğini ona hiç belli etmeden sağ omzunu yumuşakça tutup, sağ elimi ve sol ayağımı kullanarak sahile doğru yüzmeye devam ettim. Öbür ayağına da kramp girmemesi için dua ederken aklıma Hocamız Kenan Şengül geldi: "Burada Tanrı yok! Size kan kursturmak için cehennemden gönderildim!" demişti. Olsun, bizi kızdırıp korkutmak için ne derse desin, benim için Allah vardı ve O, her yerdeydi. Sahile vardığımızda benim buddy (Ender) sağ ayağının topuğunun sağ popoma yapıştığını görüp ne kadar kötü bir kramp olduğunu anladı ve şoke oldu. Ona "Topuğumdan çek ayağını ger. Korkma çek!" diye bağırdım. Ayağım, dayanılmaz bir acı ile açıldı ve kramp çözüldü. Ben de oturup, üzerine doğru gerdiğim bacağıma esnedim ve hafifçe masaj yaptım. Etrafımıza baktığımızda herkesin ölü balıklar gibi sahile vurduğunu gördük. Herkes krampla veya hipotermi (aşırı soğuğa maruz kalma, donma) ile uğraşıyordu. Ayağım iyice rahatlayınca, gidip donanlara yardım ettim. Bayat balık gibi bakıyordu hepsi.

Ortalık çok feciydi. Sanki herkes Titanic Gemisi'nden denize düşmüş kazazedeler gibi tirtir titriyordu. Nisan ayıydı ve biz Karadeniz'de uzun su üstü yüzme eğitimi yapıyorduk. Zorluklardan bıkan SAT kursiyer adayı, kırmızı helmetlerini (miğfer) sırayla, yere bırakıp, çanı üç kez çalarak kursu terk

ediyorlardı. 244 kişi başladığımız SAT kursunu 24 kişi bitirdik. Yani adayların %10'u kursu bitirebilmişti. Özel Kuvvetler'den gelen Bordo Bereliler, Mavi Bereliler, Özel Harpçiler, Jandarmalar, hepsi pes edip gitmiş 2 karacı ve 1 jandarma (yüzbaşı İhsan Beriş, Yüzbaşı Burhan Sezgin, Üsteğmen Suavi Gökdel) SAT kursunu bitirebilmişti. Deniz piyadeden gelen tüm SAT kursu adayları pes edip birliklerine dönmüşlerdi.

1963 yılında SAT kursu daha ziyade su altı tahrip, keşif kursu niteliğindeydi. 1966'dan itibaren SAT kursu (UDT= Su altı Tahrip) eğitiminden sıyrılıp SAT (Sea, Air, Land Tactical Team= Deniz, Hava, Kara Taktik Timi) niteliğinde ABD'lilerin SEAL dediği (yani Sea=Deniz, Air=Hava, Land=Kara; denizde havada, karada görev yapan) komandolar olarak benzer isimle kurslar devam etti. BUD/s (Basic Underwater Demolution / SEAL) adı ile yani, Temel Su altı Tahrip ve SAT olarak bugünkü ismi ile devam etmekte. Bugün SAT'lar dünyanın en özel sinsi hücum yapan komandoları olarak tanınmaktadır.

İlk su altı taarruz timleri olarak başladığımız SAK (Su Altı Komando) kurslarının ilk 6 haftası asla balık adamlık, paraşüt, tahrip teknikleri öğretilmez. İlk 6 hafta dayanıp pes etmeyen SAT kurslarının devam edebilecek olanlarına sonradan bu teknikler artı atış, tahrip, tuzak, buby trapler, yakın dövüş, harita pusula, ilkyardım vs öğretiliyordu.

SAT kursuna gitmeden işin zorluklarını duyduğumuzdan kursa gelmeden yüzme, koşu, kondüsyon çalışmalarına ağırlık vermiştim. Halter, body ve cimnastik şampiyonu olduğumdan kaslarım çok kuvvetli ve kalın idi. Onları dayanıklı, süratli yapmak zorundaydım ve bu yönde çok çalıştım. Kursa başladığımızda çoğu gemilerden ve karadan gelen SAT kurs arkadaşlarımız formda olmadıklarından çoğu ağır eğitimlerde hemen pes edip ayrıldılar. TAKİP adlı hücumbota bindirilir, Karadeniz'in açıklarında 4 metrelik dalgaların

içine atılır, o azgın vahşi dalgaların suratımıza attığı tokatlara dayanarak buzlu suların vücudumuza sanki binlerce iğne batırılmışçasına verdiği acılarla sahile buddymiz ile varmaya çalışırdık. Sahile ayak basmakla canımızı kurtardığımıza sevinirken, bir başka SAT hocamız sahildeki kumlar üzerinde koşturmaya ve ceza eğitimleri yapmaya başlardı. Bazen belimize kadar denize sokulur, dalgalar kırılıp suratımıza vururken su içinde koşturulurduk. Yani hocalar her zamanki gibi ne yapıp edip bizi gün boyunca ıslak tutmayı becerirlerdi. Titremekten dişlerimiz kırılacak gibi olurdu. Bence SAT kursunu kurs yapan, acımasız yapan, korkulu yapan, hep bu soğuktu. Üşürken fizyolojik olarak, binlerce iğnenin vücudunuza saplandığını düşünün... İşte buna ben dahil, hiçbirimiz dayanamıyor, ne zaman böyle bir duruma düşsek, hocalara küfredip duruyorduk; tabii onlar duymadan. Duysalar, buz gibi suya tekrar sokup bizim dişlerimiz takırdarken karşımızda sıcak çaylarını içip "Pes et küçük kancık! Evine git kız arkadaşınla sıcak yatağında yuvarlan! Pes et git evine. Saunaya hamama takıl! Pes et, gel sana sıcak çay verelim! Yatağına battaniyelerin altına gir. Pes et o...! Git evine sıcak çorbanı iç!" gibi onur kırıcı sözlerle sinirlerimizi çelik gibi yapmaya çalışıyorlardı. Öyle de yaptılar. Ama hepimizi değil. Pes etmeyip kalan 24 kişiyi!

Bir gün Tanrı gelip (Kenan Şengül Başçavuş), "Size kum çukurlarında sürünmenizi emredeceğim. Başınızı poponuzu kumlara gömercesine sürüneceksiniz. Biz de canlı hakiki mermilerle o güzel kıçınızda delikler açmaya çalışacağız. Anlaşıldı mı kancıklar!" diye kükrediğinde sesinden ne kadar ciddi olduğunu anladık. Sanki erkeklik organlarımızı kuma gömüyormuş ve suratımızı devekuşu gibi kuma saklıyormuşçasına sürünmeye başladık. Hocalar ise ateş etmeye!

Sanki bir savaş patlamıştı ve hocalar bizi vurmaya mı çalışıyorlardı? Ateş altında sürünürken en ağdalı küfürleri sıralıyorduk. Kenan Hoca, buddymizi yaralanmış gibi sırtımıza yükleyip 600 metre ilerdeki kum tepelerine doğru koşturdu hepimizi. Yağmur yağdığında ise eğitimde yaratıcı zekasını kullanıyor, yerdeki çamurun içinde eşimizi (buddy) sırtımıza yatırıp süründürüyordu bizi. Eziyet edecek veya bizi ıslandıracak bir formül bulamadığında da sırtımıza eşimizi yükleyip denizde dalgaların kırıldığı yerde koşturuyordu. Adı Muhteşem Güner olan bir astsubay hocamız vardı; sanşın mavi gözlü biriydi. Yakışıklı, güzel konuşan bir astsubay. Sabah koşusunu yaptıracağı bir gün karşımıza ağzında sigarasıyla geldi. "Sola dön!" diye komut verip birliğin hemen bitişiğindeki 800 metrelik yokuşa doğru koşmaya başladı. Hem sigarasından duman çekiyor hem de koşuyordu. Sigara içen SAT kursiyer arkadaşlar dumanın kokusunu alıp herhalde mest oluyorlardı. Biz içmeyenler ise Muhteşem Hoca'ya küfür edip duruyorduk. 4 km sonra 2. Top Taburu Nizamiyesi'nin yanından geçerken cebinden yedek sigarasını çıkarıp içtiğinin izmariti ile yeni sigarasını yakınca, bize iyice sinir bastı. Bizim yorgunluktan anamız ağlıyordu adam ise o kilolu yapısı ile hem sigara içiyor hem de bizden hızlı koşuyordu. SAT'ta böyle hocalardan nefret etmeyi öğreniyorsunuz. Kurs sonunda da bunu neden yaptığını öğrenip ona karşı saygınız artıyor. Aslında o bunu isteyerek yapmıyor, size bazı mesajlar vermek istiyor.

Başlangıçta palet ve maske ile su altına alışmayı öğrenirken, sonraları 18 metreye tüpsüz dinamit yerleştirmeyi, suyun 20 metre altındaki denizaltıya kaçış kapağından tüpsüz dalıp girmeyi öğreniyorsunuz; hem de gece. Zaten sinsi hücumları hep gece gerçekleştiriyorduk. Gece denizaltı gemisi ile düşman sahiline girip sahil gerisine keşif ve baskın

eğitimleri yapıyorduk. Geri dönüşte 3-4 mil gece karanlığında Karadeniz'de yalnız yüzmek bayağı yürek istiyordu. Olmayanlar da bunu Ciğerci Osman Ağa'dan değil eğitim ile kazanıyorlardı. Bize kazandırılan savaşçı ruhu, Hacıbabanın Haseki'de sattığı nane ruhu değildi. Bir başka SAT tekniği de SNARE dediğimiz teknikti. Hücumbotun yanına bağlanmış IBS (Inflatable Boat Small-Şişirilebilir Küçük Lastik Bot) ve bu lastik botun içinden elinde yaklaşık 70 santim çapında kement gibi yuvarlak bir lastik halatı tutan arkadaşınız sizi bununla denizden lastik bota oradan da hücumbota çekiyordu. Suda iken bu halkayı sol kolunuza geçirip sağ el ile de sol kolunuzu tutup kendinizi kilitleyip lastik bota çıkıyordunuz. Kolunu takıp bota çıkamayanlar oracıkta bırakılır ve düşmandan kaçmaları için açık denizde yüzerlerdi. Harp zamanında çıkarmadan önce, eğer bu bota ateş altında çıkamazsanız, sahile çıkıp vurulmak veya esir olmaktansa açık denize doğru saatlerce yüzmek daha akıllıcaydı. En azından gece hava kararduğında düşman sahiline yüzerek geri dönüp Survival (hayatta kalma) mücadelesi verebilir veya düşman sahilinde gece bir kaç düşmanın işini bitirebilirdiniz. Ardından da ikinci buluşma noktasına gidip sizi oradan çekip almalarını (Extracting - kurtarılmalarını) beklerdiniz.

Şayet sizi sudan çekip alacak olan SNARE-MAN (halkayı tutup sizi sudan bota çeken adam) ile aranız iyi değilse, sizi boynunuzdan yakalayabilir veya eğitimde yukarı bota alınayıp saatlerce yüzmenize sebep olabilirdi... Ender ile bir gece keşif yüzmesini gerçekleştirirken Ender'in maskesinin etrafına yapışan zehirli denizanaları her tarafını sokmuştu. Yüzü balon gibi şişen Ender, sahilde Allah'a (Kenan Hoca), "Hocam her yerim şişti. Revire gidebilir miyim?" diye sorduğunda bir bana bir Ender'e bakıp, "Burası küçük kızlara göre bir yer değil. Yoksa adet görmeye mi başladın? İstersen

git eve, ananın kucağına yat!" demez mi? Şeytan belimdeki MARK-3 CAMILIUS (keskin SAT bıçağı) çek kalbine sapla diyor. Ama SAT kursundayız ve karşımızda Tanrı var. Ender'in omuzundan tutup çektim ve gece tekrar denize girdik. Tekrar o zehirli denizanalarının içinden kıçımız başımız zehirli denizanaları tarafından sokula sokula 2 mil yüzüp gece karanlığında bizi denize bırakan çıkarma botunu bulduk. İçine girdiğimizde, denizanaları sokmasına karşı en iyi gelen ilacı uyguladık: Amonyak! İkimiz de avuçlarımızı açıp içine işeyip yüzümüzü ve vücudumuzu kendi idrarımızla yıkadık. Eh, iyi gelmediğini söyleyemeyeceğim...

Danimarka kalasları veya SAT işkence kalasları tabir edilen telgraf direkleriyle yapılan bir kondüsyon eğitim şekli hepimi-zin en kızdığı, nefret ettiği, güç geliştirici, lanet bir eğitimdi. Uzun ve kalınlıkları değişken telgraf direkleri hayal edin. Boy boy kalın ve gittikçe kalınlaşan kalaslar. Onları sırtınıza alır ve kilometrelerce koşarsınız. Onlarla çöküp kalkarsınız. Onlarla omuz, göğüs, kol, karın, sırt, bacak çalışırsınız; köleler gibi. Esir kampındaki esirler gibi... Ve hocalara paketi, ambalajı açılmamış küfürler edersiniz; olmadı iadeli taahhütlü yollarsınız; sonradan açıp dinlesinler diye. Tabii ki onların duyamayacağı bir ses tonuyla. Ertesi gün tıpkı halterle vücut geliştirme prensibinde olduğu gibi daha kalın daha ağır bir kütüğe geçer, onunla çalışırsınız. En kötüsü de sahilde dalgaların kıyıya vurduğu yerde sırtüstü yatırılıp kumların, yosunların, ağzınıza burnunuza girdiği zaman oluyordu. Siz göğsünüzde kocaman telgraf direği gibi kalın kalas ile su içinde 20-25 santimetre derinliğe sırt üstü yatıp mekik yaparken, hocalar da karnınıza basarak dolaşırken olurdu. Buz gibi suda göğsünüzde koca kalas ile mekik yapıp donarken hocalar sahilde sıcak çay ve kahvelerini içip, "Ulan o...lar, niye titriyorsunuz? Pes edip evinize gitsenize!

Gidin sevgilinizle sıcak yatağınızda yuvarlanıp ısının! Tek yapacağınız 3 harfli kelimeyi söylemek: PES!" deyip bizi kızdırıp sinir harbi yapıyorlardı. Cehennem Haftası'nı bitirip 16. haftaya geldiğimizde o kadar kaynaşmıştık ki, birbirimize destek olup kimseyi PES ettirmedik! Bazen hocalar kalasları yerde gelişigüzel dizer, bizlere hiç yere basmadan, yani kalaslar üzerinden yere düşmeden koşmamızı, dengemizi sağlamamızı emrederlerdi. Kalastan yere düşen 100 şınav yapardı. Şayet 60 şınavda kalırsanız 40'ını kredi kartı gibi borçlanır sonra öderdiniz (Allah'tan ordu bankalardan daha insaflıydı; bu nedenle kalan cezanın faizi olmuyordu).

Bot personeli 7 kişiydi. Bu botlar ancak 7 kişiyi silah, cephane ve kumanya ile taşırken hızlı hareket kabiliyetini kaybetmeyecek şekilde yapılmıştı. (7 kişi + 1 bot = Squad, 3 bot, yani 21 kişi = 1 platoon).

En zor eğitimlerden biri de botlar başımızın üzerindeyken yapılan bayrak yarışları, sürünme, taşıma ve yüzme yarışlarıydı. Kurs biraz daha ilerleyince, daha büyük olan şişirilebilir botlar IBL (Inflatable Boat Large) ve STAB denilen (SAT Tactical Assault Boat - SAT Taktik Taarruz Botu) büyük fiberglas ve kurşun geçirmez kevler ile titanyum karışımı üzerinde iki ağır makineli tüfek, radar, 110 beygir kuvvetinde Mercury motor, 6 metre uzunluğundaki taarruz botları ile çalışmaya başladık. Güzel haber de artık hafta sonları izine yollanmaya başladık. Zira 18 haftayı pes etmeden geride bırakmıştık.

İzinlerimizde, Ender ve diğer kız, erkek arkadaşlarımızla plaja, pikniğe gidiyorduk. Ters olan hepsi denize girerken, biz benim swim-buddy Ender ile denize girmiyor, denizi seyrediyor ve denize baktıkça kusacağımız geliyordu. (Neyse ki ilerde deniz ile yeniden dost olduk. Yoksa aynı şeyle devamlı uğraşan bir jinekolog gibi hissedebilirdik. Elbette işin şakası.)

Pazar akşamları birliğe SAT kurs yerine dönüp yatağa ölü gibi düşüyorduk. Hocaların ellerindeki sopa, makineli tüfek ile popomuzdan dürtülerek uyandığımız pazartesileri sabah 05:30'da sabah koşusu ile SAT kursu tekrar başlıyordu. Bu pazartesileri en kötü gün idi (Blue Monday). Hayal dünyamızdan gerçek dünyaya geçişti. Circus (Sirk) dediğimiz eğlenceli PT (Physical Training - Fizik Eğitim) işkencelerinde, sabahtan akşama kadar koşu, şınav, mekik, barfiks, sürünme, adam taşıma, taş taşıma, ot taşıma vs ağır eğitimler yaptırılıp pes edip ayrılmamız isteniyordu hala gaddar hocalar tarafından. Sürünürken, Hocamız Muhteşem Güner'in aletini çıkarıp, sırtıma işemesini hiç unutamam. Çişleri sırtımdan boynumdan içime giriyor, ağzım burnum sidik içinde kalıyor, çok kızıyor, sinirleniyor, fakat asla pes etmiyordum. Ya baygın yere çöküp kalıyordunuz veya kurtulmak için ölmeniz lazımdı. Ölmek en kolayı idi. Ancak ölerek gaddar, hain, sert, acımasız hocaların elinden kurtulabilirdiniz. Hocaların en sık yaptığı aşağılamalardan bir tanesi de üzerinize işenmesiydi.

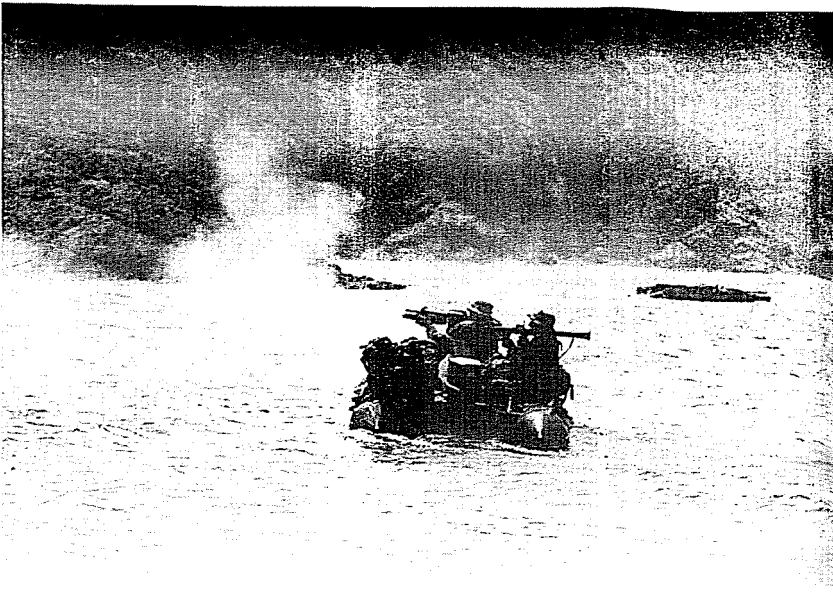
Yemek vakti çok kısa tutuluyordu (15 dakika kadar; gerçi fastfood gençliği için bu süre bile uzun). SAT botları ile yemekhanenin önüne gelip, SAT botunu bir nöbetçi ile bırakıp yemeğe giriyorduk. Şayet bot başında nöbetçi arkadaş bırakmazsak, hocalar gelip botları söndürüyorlardı. Biz de mekanik olarak veya nefesle şişirmek zorunda bırakılıyorduk botu. Yemekleri yemiyor adeta yutuyorduk. Düdük çaldığında tabaklardaki yemeği, çöpe döküp tabura (içtima) geçmek zorundaydık. Ne yiyebilirsek onunla idare etmemiz gerekiyordu. Çoğumuz cebimize yağlı etleri, patatesleri, makarnayı koyup ilk fırsatta yeyip enerji stoğu yapmaya çalışıyorduk. Tabii ki botların başında bıraktığımız nöbetçi arkadaşımıza da yemeği cebimize saklayıp götürüyorduk. Hocalar bunu bildiğinden ilk eğitim olarak halata tırmanma yaptırıyorlardı.

Zira ellerimiz yağlı olduğundan en iyimiz bile halatın yarısına varmadan kayıp halatın ortasından aşağıya düşüyorduk. Bazen yemek saati 15 dakikayı geçiyor, 45 dakika oluyordu. Hocalar insafa geldiler diye şaşırıp kalıyorduk. Ne bilelim allahsızların bizi tıka basa yedirdikten sonra 12 km. koşturacaklarını? Çoğumuz yolda koşarken karın ağrıları çekiyor, kusuyor, yürüyor, onlar da koşamayanlara çeşitli cezalar veriyorlardı. Sürünme gibi, dört ayak pozisyonunda ayı yürüyüşü gibi cezalar oluyordu bunlar. Aynı çok bal yemiş ayılar gibi yollara yayılıp kalıyorduk. Bir keresinde Kuzey Deniz Saha Komutanı Amiralimiz, birliği ziyaret etmek istemiş ve bizi çamurlar içinde o zavallı halimizde gördüğünde bu halimize dayanamayıp hemen SAT komutanımızı telefonla arayarak, "Bu nasıl bir gaddarlıktır? Zavallı çocukları öldürecek misiniz?" dediğinde, SAT kurs komutanı yüzbaşı Gültekin Tuncer, "Amiralim, ölüm onların kurtuluşu olur. Biz acı çekmelerini, terlemelerini, çelik gibi olmalarını istiyoruz," demiş. Amiral de yüzbaşıya küfürü basıp kapatmış telefonu.

O yıllarda daha SAT'ın ne olduğu, ne tip adamlardan seçildiği, neden böyle eğitildiklerini kimse bilmiyordu. Sanki esir kampında gibiydik. Hoş bize yapılanlar esir kampında bile yapılmamıştır.Bazı haftasonları, su altı dalış hocalarımız Şakir Helvacıoğlu ve İsmail Bölükbaşı, cumartesi günleri de dalış yaptırıyordu bize; hem de akıntıya karşı su altında yüzme eğitimi. "Neden biz, neden cumartesi, neden akıntıya karşı?" diye sorduğumuzda; "Haftasonu izininde sizi genç güzel kadınlardan ve buz gibi biralardan uzak tutmak için," diye cevap verirlerdi. Bir gün Hüseyin Marangoz ve Ersev Bayrak'ın (ikisi de şehit) dalış anında sinüsleri kanayıp, kan maskelerinin içine akmıştı. Normal olarak maskenin içine su alıp kanı maskeden tahliye etmesi icabeden bizlere etrafta köpek balığı tehlikesi varsa bırakın kan maskenin

içinde kalsın diye öğretilmişti. Zira köpek balıklarının 3 milden kan kokusu alıp 40 mil süratle yaklaşabileceklerini biliyorduk. Yine de köpek balıklarının, mürenlerin, baraküdalarının olduğu sularda kanlı maskelerimizi tahliye ediyorduk ve bu kardeş yaratıklar bize sataşmıyorlardı (ya bize acıdıklarından ya da kendilerinden kabul ettiklerinden). Sudan çıkıp 45 kalibrelik, 38 kalibrelik tabancalarımızla atış yapabiliyorduk. Gres yağı ve prezervatif ile su altında tabancalarımızın hassas yerlerine (aynı bizim aletimiz gibi) su girmeyecek şekilde, sızdırmaz yapmasını öğrenmiştik. Saatlerce güneş altında yaptığımız eğitimlerden dolayı, derimiz kızların beğeneceği şekilde bronzlaşıyordu. Sahildeki sarp, dik kayalıkları patlayıcılar ile patlatıp (Ramping Change) aynı yokuşlu bir yol gibi yapıp çıkarmadaki tekerlekli amfibik vasıtaların ve tankların çıkacağı gibi hazırlamasını, su altındaki çelik mania ve kazıkları patlayıcılar ile imha edip çıkarma botlarının onlara saplanmadan sağ salim sahile çıkmalarını sağlamasını su altındaki mayınların mekanizmalarını emniyete alıp veya onların üstüne başka bir patlayıcı koyup patlatarak imha etmesini (counter charge) patlamamış patlayıcıları su altında emniyete alıp bir daha patlamamalarının sağlanmasını (EOD= Explosive Ordanance Disposable - Patlayıcıları Zararsız Hale getirmesini), gemilerin, denizaltıların, sahildeki köprü ve limanların altına mayın yapıştırıp yakalanmadan kaçıp onları imha etme tekniklerini, su altından sahile çıkıp tüplerimizi sahildeki çalılıklara saklayıp, sahil gerisindeki cephanelik, havaalanı, uçakları, radar ve telsiz istasyonlarını, önemli birlik ve üst birlik komutanlıklarını basıp, yakalayıp, öldürüp, yakalanmadan geri kaçma tekniklerini öğrenmiştik. Daha fazla eğitimle bu teknikleri geliştirmiştik.

İlk zamanlar 1961-1963 yıllarında Muhafız Alayı'nın kullandığı, T7 model eski paraşütlerle atlıyorduk. Bunlarla

gece denize veya fırtınalı havada karaya atlamak çok tehlikeliydi. T7'lerde göğüs kuşamında (Harnes) paraşütten çabuk kurtulunan (quick release) sistemler yoktu. Düştükten sonra göğüs maşasını çekip, çevirip, sonra da vurup en sonunda kolonlardan kurtuluyordunuz ki, bu da çok vakit alıyor ve tehlikeli oluyordu.

1965'te T10'lar geldi. Bunlardan denize veya karaya düştüğünüzde göğüs kurtulma mandalına (connector) basıp çabuk sıyrılabiliyordunuz. Gece denize atladığınızda da paletiniz suya değer değmez paraşütten kurtuluyor, ipler ve naylon kanopy ile boğuşmaya gerek kalmıyordu. Bu 12 metrelik parabolik paraşütler, yerini 9 metrelik düz dikgörtgen paraşütlere bıraktı. Önceleri pilotlar için emergency (acil) durumlarda atlayıp yelken gibi kullanarak emniyetli sahaya inmek için imal edilen bu parafoil paraşütler sonraları spor paraşütleri için hedefe en iyi şekilde inmek için geliştirildi. Öyle ki hedefin üzerine yaklaşıp, aynen şarap mantarını açan tirübüşon gibi spiraller yaparak aşağıya süzülebiliyor ve tabak

kadar küçük hedefin tam üstüne inebiliyorsunuz. SAT'lar bu paraşütleri 10 bin metreden atlayıp (oksijen soluyarak) parasail yapıp, yelken gibi kullanarak uçaktan hedefe ulaşabiliyorlar. Farz edelim ki düşman topraklarının üzerinde uçan bir uçaktan atladınız. Başının üzerinde ilk önce uçağın sesini duyan düşman havayı kontrol altına alıp aşağıya doğru inen paraşütçü askerleri yere yaklaşınca kuş gibi avlayacaktır. Çünkü önce üzerinden geçen uçağın sesini duymuş olan düşman, duruma uyanmıştır. Bu tip yeni paraşütlerle Beykoz veya Sarıyer'in 10 bin metre üzerinden atlayan bir SAT komando paraşütçü baskın timinden, Büyükada veya Kumburgaz'daki bir birliğin haberi olmaz. Yani siz, Büyükada'da iken Sarıyer'in 10 bin metre üzerinden geçen bir uçağın sesini duyamazsınız. Burada o yükseklikte uçaktan atlayan SAT timi, atlar atlamaz paraşütünü açar ve oksijen soluyarak paraşütüyle Büyükada'ya doğru yelken kullanır gibi iner. Hem de aralarında telsizleriyle konuşarak. Büyükada'da, voleybol sahası gibi bir yere inebilen SAT timi istediği yere baskın yapabilir. Havada Marmara'nın üstünde iken aldıkları bir emir ile baskın iptal edildiğinde, gece yine paraşütlerini yelken gibi kullanarak geri dönebilirler. Yamaç paraşütü gibi bu SAT paraşütleri de gelişmekte ve SAT'lar özel taktikleri için en son geliştirilmiş yeni özel paraşütleri kullanmaktadırlar. Dünyada ABD'li SAT'lar dahil bu tip paraşütlerle serbest atlama oranı ve personel başına düşen atlayış sayısı rekoru hala SAT'lardadır. Ayrıca dünya en alçaktan denize atlama rekoru SAT'lardadır. Dünyanın en uzun su altında kalma, su altından en uzun yüzme, en yüksek siyah kemerli hocalar, dünya pentatlon atış şampiyonları hep Türk SAT'larından çıkmıştır. Bu rekorlardan bazılarına sahip bir Türk SAT personeli olmaktan her zaman gurur duymuşumdur.

SAT kursunda bizlere imkansızları nasıl başarabileceğimiz öğretildi. SAT her zaman her yerde olur diye yetiştirildik. Olağanüstü görevler olağanüstü bireyler gerektirirlerdi. Bana birisi, su altındaki 5 tonluk patlayıcının manyetosuna basıp onu patlatacağımı söylese ona asla inanmazdım; ama patlatım. Ve binlerce balık kafalarımıza düştü. İki kişilik bir cep denizaltısını su altında 6 saat kullanacağım söylense dalga geçiyorlar derdim. Birisi, "Narmık sen Cessna 172 pervane uçağını veya alttan kanatlı Tampika uçağını kullanacaksın ve PPL (Private Pilot License - Özel Pilot Lisansı) alacaksın," dese buna da inanmazdım. Kimse beni su altında 37 saat 6 dakika yüzebileceğime, 5 gün 5 gece su altında kalacağıma ve Boğaz Köprüsü'nün 58 metrelik yerinden aşağıya atlayıp paraşütümü açacağıma inandıramazdı. (30 metreden atladım ve köprüden de atlayacağım.)

Çoğu zaman zor şartlarda arkadaşlarınız tarafından desteklenir, yardım ve moral alırsınız. Ama öyle zamanlar olur ki, kendi başınıza kalıp kendi kendinize doğru kararlar vermek, moral bulmak, yardım ve destek alamadan görevin üstesinden başarıyla gelmek zorunda kalırsınız. Başarmak, bilhassa tek başınıza kaldığınızda size bağlıdır. Pes etme çizgisine gelip ucundan sıyırarak pes etmeyenlere çok rastlıyorduk. Bir kez pes ettiğinizde artık orada yoksunuz demektir. "Quitters, quit before they quit." (Pes edenler aslında daha pes etmeden önce pes etmişlerdir.) Bu düstur yaşamda da geçerlidir. Bazıları bu pes etmeyi onur kırıcı olarak algılardı. Oysa bence asla değildi. İnsanlar intihar bile edebiliyorlardı. Bunu SAT hocalığı yaptığım yıllarda yaşadım. Bir asker çadırında hayatına son vermişti; yapamıyorum diye. Bu askerin onuruydu! Bir komutanımız, "Bu yaptığınız iş ancak manyakların yapabileceği bir şey," demişti (Haluk Zenger Amiralim). Pes eden arkadaşınız miğferini, şapkasını bırakıp çanı 3

kez çalıp gidiyordu. Nerede ne yapıyor bilmiyordunuz bile. Bunun onur kırılması ile ilgisi neredeydi? Yerde sıra sıra dizilmiş miğferler duruyordu. Önünde herkesin adı yazılı. Bu isimler, başarılı olan silah arkadaşlarına bir tür saygı duruşuydu. İşte bu, askerliğin onuru ve dünyanın en zor işini yapanların isim listesiydi. Bir gün bizimkisi de bu sırada olmasın diye dua edip çok çalışıyor, sabır gösterip birbirimize destek veriyorduk. SAT kursu esnasında, pes etme noktasına pek gelmedim sayılır. Fiziksel çalışmalar çok hoşuma gidiyordu. Hocaların ruhsal baskıları bazen dayanılmaz oluyordu. Gruplarımız çok çeşitli yapıda insanlardan oluşuyordu. İster şampiyon bir halterci, ister şampiyon bir atlet veya yüzme şampiyonu, herkes acı çekiyor sakatlanıyordu. Giyinik ve postallarla, 42 kilometre koşmayı, giyinik 2 mil su üstünde yüzmeyi, telgraf direkleriyle halter kaldırmayı kim severdi? SAT kursuna, örümcek gibi, solucan gibi, iskelet gibi gelip bir mil koşamayan barfikse kendini 10 kez çekemeyenleri 4 ay sonra gördüğünüzde inanamıyordunuz. Artık "50 şınav yapın! Denize koş! Yüz! Sürün! Botu tut, botla sürün! Ayağa kalk, botu kafana al, koş! Yat! Mekik, şınav, komando dansı!" cezaları bizi kızdırıp bezdirmiyordu. Hepimiz bir ailenin parçası olmuştuk. "Ben, 1963'teki kursu 1. olarak bitirdim. Ötekiler ne yaptı bilmiyorum," gibi laflar SAT'ta yoktur. Her bottaki 7 kişi, ömrü boyunca diğerlerinin ne yaptığını bilir, yardımlaşır. Kursta 7, 14, 21 kişi öyle kaynaşır ki onlar yalnız Temmuz'un ilk haftası yapılan SAT kuruluş günündeki kuzu bayramında bir araya gelmezler. Yaşlı, yalnız, zorlu, sivil günlerinde bile birlikte tek vücut halindedirler. Yardımlaşma onlara daha kurs anında, lastik botu kafalarında taşırlarken kazandırılır. SAT'lar grup halinde sıkı sıkıya bağlıdır birbirlerine. Herkesin zayıf olduğu veya korktuğu şeyler vardır. Siz daha çok beraber çalıştıkça daha birbirinize bağlı

olursunuz. Korkuyu yenmenin en iyi yolu, korkunun üzerine gitmektir. Uçaktan son iki serbest atlayışımda 30 metreden (en alçaktan atlayıp paraşüt açma) serbest paraşüt ile atladığımda bir kuş veya bir kelebek olmadığımı ve yerçekimi diye bir şey olduğunu biliyordum. Saatte 180-240 kilometre süratle yere veya denize doğru düşmek tabii ki korkutuyordu beni. Ama aynı zamanda adrenalin salgılatıyordu. Bu stres ve heyecan hormonu da size zevk veriyor ama aynı zamanda tedbir aldırıyordu.

Yani bu korkulu ve heyecanlı işin üstüne gitmeseniz, bunu sık sık yapamazsınız. Korku iyidir, sizi tetikte ve canlı tutar. Korkunun askerlere iyi şeyler yaptırdığı GÖZLEMLENMİŞTİR! Suyun altına kapalı devre yani suyun üstüne hava kabarcıkları çıkarmayıp düşmana yerinizi belli etmeyen balık adam dalış cihazı ile daldığınızda, gece çamurlu ve kirli sularda yukarısı neresi, aşağısı neresi çözemediğinizde, Vertigo denilen rahatsızlığa her zaman yakalanabilme tehlikesi vardır. Yukarı diye aşağı gidersiniz ve bu kapalı devre dalış cihazı sizi zehirleyebilir ve suda kaybolabilirsiniz. En iyilerden aldığınız en iyi eğitim sizi bu korkudan soyutlar ve her türlü tehlikeden sıyrılabilirsiniz. Bu ancak bu korkunun üstüne gidip eğitim yapmakla olur. Kışın yapılan Cehennem haftaları inanılmaz soğuk olurdu. Daha önce de yazdığım gibi hocalar nasıl becerip yapıyor ediyor ve sizi ıslak soğuk, titriyerek tutmayı beceriyorlardı. Bu soğuk bizi kahrediyordu. En iyilerimiz bile soğuktan vücudumuza binlerce iğne batırılmış gibi acı çekip pes etme sınırına geliyorlardı. Bizi bazen Şubat ayında bile balık adam elbisesiz 5 derecelik suda bırakıyorlardı ve böyle bir soğukta hayatta kalma şansınız 5 dakikaydı. Bizi gözlerimizin bayat balık gibi bakışından, donup hipotermiye yakalandığımızı anlayıp sudan çıkarıp şınav mekik sıçrama v.b. gibi cezalar verip farkettirmeden

ısıtmaya çalışıyordu hocalarımız. Donma çizgisine geldiğinizi siz de çok iyi biliyor, anlıyordunuz. Donma anından biraz önce, acı çekiyordunuz. Tam donma anına gelirken bu acılar bitiyor ve titreme de duruyordu. Mutluluk çizgisine gelip uykuya dalıp kendinizi tam bırakacağınız durum ölüme hazır olduğunuz durumdu. Her SAT'a, eğitimde bu iki çizginin arası öğretilip, soğukta ölüm ile yaşam arasındaki bu an tattırılır ve yaşatılır.

Kurs boyunca bu Allahsız, sadist, vahşi hocalar (sonradan eminim ki hoca olduğumda talebelerim de benim için aynı tanımı kullanmışlardır) bizi nasıl ıslak ve soğuk tutuyorlardı şaşırıyor ve küfürleri sıralıyorduk. Cehennem Haftası'nı bitiren SAT'ların hiçbiri o kahredici haftayı düşünmek, ayrıca tekrar yaşamak istemez. Kumsalda giyinik, postallarla koştuğumuz bir gün Gölcük'ten kalkmış bir savaş gemisi gördüm. Hafif sis içinde giden o gri yüzer demir hapishaneye dönmemek için ayaklarımın hızlanıp daha hızlı koştuğumu farkettim.

Oraya, geldiğim gemiye geri dönmek istemiyordum. Hocalar beni tekmeleyip kovabilirlerdi ama ben kendim asla pes edip o demir yığınının içine gitmeyecektim.

İmkansız, Yalnızca Bir Kelimedir

NATO Komutanlarını ve Genelkurmay Başkanı'nı Esir Alıyorum

Yıl 1968. Mersin'de, Preveze NATO deniz tatbikatı yapılıyor. Tüm SAT BRAVO TİM 1 olarak oradayız. Tatbikata katılıyoruz...

En başarılı SAT Timi olarak İngiliz, Amerikan, İtalyan ve Yunan komandolarını geride bırakmış ve hiç yakalanmadan, tüm hedefleri basmayı başarmıştık. Tatbikatın son günü Cuma idi. O günün akşamı, Timime bir emir geldi. Emir, Nato ana gemisini basmamız yönündeydi. Heyecanlanmıştık! Güzel bir gösteri olacağa benziyordu. Hemen plan yapmaya koyulduk: Komutanım ve yedi arkadaşım, gemiye benim çıkmamı istediler. Zira zincirden tırmanılacaktı. Bu da, güçlü ve dayanıklı kollar gerektiriyordu. Aslında o gün hastaydım. Daha önceki dalış ve tatbikatlar esnasında üşütmüştüm. Ateşim 38,5'a yükselmişti. Bu bakımdan, görev için uygun durumda değildim. Ancak hasta da olsam, görev

kutsaldı. Bizlere öyle öğretilmişti. Vaktiyle hocalarımdan öğrendiğim iki temel düstur vardı. Bunlar mütemadiyen kulaklarımda çınlıyordu:

1. Olağanüstü görevler, olağanüstü bireyleri gerektirir.

2. Zoru hemen başarırız. İmkansız biraz vakit alır.

Su altında kabarcık çıkmasını engelleyen Draeger cihazını kuşandım. Colt'umu su sızdırmaz naylon torbasına yerleştirip, Camilius bıçağımı, WPS'imi (fosforlu yangın bombası), acil durum duman kandilimi ve gemilerin altına yapıştırdığımız, yüksek patlayıcılı, Limpet mıknatıslı mayını aldım ve sırtıma monte ettim.

Sol bileğimde dalışlarda hiçbir zaman yanımdan ayırmadığım üç şey vardı: Derinlik saati, su altı pompası ve zaman saatim...

SAT albay Yüksek Akbayır en son brifingi yaptığında "Ulan yarma! Sen zincirden gemiye çıkabilirsin," dedi. Ben de hafif ateşim olduğundan "belki" gibilerinden omuz silkdim. Bakıştık. Başımla evet işareti yapıp rahatlattım onu.

SAT arkadaşlarım görev için Zodiac botumuzu hazırladılar. Görev esnasında sessizlik gerekecekti. Bunun için, sessiz çalışan motoru taktılar. Grup, tam gece kamuflajlı idi.

Zodiac ile Nato Komuta gemisi'nin 1500 metre açığına kadar yaklaştık. Suyun altından tek başıma yaklaşarak geminin altına mayınları yapıştıracak ve gemiye çıkıp, kokteyl salonunu basmak suretiyle NATO Komutanlarını esir alacaktım. Kulağa inanılmaz geliyor değil mi?

Gemidekilerden birisi, o dönem Genelkurmay Başkanımız olan, Orgeneral Cemal Tura'ydı. ABD Yardımlaşma Kurulu Başkanı Koramiral Demsey, gemide şeref konuğu idi. NATO ve Türk Kuvvet Komutanları da, gemide kokteyldeydiler. O

zamanki rütbem, Astsubay Üstçavuştu. Rütbemden ötürü, böyle kordiplomatik bir kalabalığın olduğu salona, elimde silahla dalarsam başıma gelecekleri düşünüyor ve ürperiyordum.

Ormanlık bölgeden, kayalıklarla çevrili koydan sessizce çıktık. Zodiac botu sakladığımız çalılar arasında 7 SAT çıkardık. Gökyüzü az yıldızla süslü, su hafif dalgalı idi. Yakamoz azdı. Komuta gemisine yaklaştığımız sırada, ben gene sessiz olmaya özen göstererek, aşağıya süzüldüm. Pusulamı ve derinlik saatimi kullanarak, suyun altından geminin dibine gelmem, 37 dakika sürdü. Geminin omurga hattını kullanarak, baş tarafına gelip, zinciri tuttum. Tam tırmanmaya başlayacağım sırada, nöbetçilerden biri zincir deliğinden aşağı işemeye başlamasın mı? Bir yandan arkadaşına şunları söylüyordu:

"Şu gelecek SAT'ı bir yakalasak, 21 gün izin verecekler."

Gemiye, bir SAT subayının saldıracağı bilgisi sızdırılmıştı. Bu nedenle gemideki askerler hazırlıklıydı. Bu da işimi, sinsi bir baskından çok daha fazla zorlaştırıyordu.

Ben o anda başımdan aşağıya akan düşman sidiğine mi yanayım, yakalanmaya mı, yoksa 38,5 derecelik bir ateşe rağmen o operasyon için seçilmiş olma talihsizliğine mi? Ayrıca aslında tüm su altı baskınlarına giderken iki kişi olmamıza rağmen bu göreve komutanların tek gitmemi istemişlerdi.

Çaresiz, tekrar suya daldım. Geminin altından pervanelere doğru yüzdüm. Nusret Mayın Gemisi'nin altında hiç sakal, yani yosun yoktu. Sanki havadan yeni inmiş gibiydi. Ben tüpü pervaneye astım. Satıha geldim. Yukarıyı dinledim. Hiç nöbetçi yok gibiydi. Etraftan gelip geçen tekne olmaması da işime gelmişti. Rahat çalışıyordum.

Gemi bir mayın döküme gemisiydi. Arkasına bağlı olan demir kısmı yakalarsam, barfikste olduğu gibi, onun üzerine

çıkabilirdim. Palet vurup belime kadar suyun üzerine çıkabildiysem de, nafile! O paslı demiri bir türlü yakalayamadım. Suyun altından hızla çıkıp, hani şu su topçuları gibi yükselmeyi denedim. Hah! Bu sefer olmuştu. Kendimi yukarı çektim. Üzerine bastığım platformdan, garson askerlerin arada bir kokteyl salonuna girip çıktıklarını görebiliyordum. Saklandığım yerden hızla çıktım. Tam üst güvertede ters duran lastik kurtarma botunun altına saklanmak için hamle yapmıştım ki, bir askerin elinde tepsi ile dışarı çıkacağı tuttu. Hiç kıpırdamadan heykel gibi kalakaldım. Allahtan ki asker acemiydi; düşmesinler diye, elinde tuttuğu tepsinin içindeki bardaklardan gözünü ayıramıyordu. Bu sayede beni görmedi.

O gittikten sonra, hızla üst güverteye tırmandım. Tahliye botunun altına saklandım. Etrafı tekrar gözlemledim. Dinledim. Köprünün üstüne doğru alçak sürünme yaparak, hızla yaklaştım. Üst lumbuzdan, kaşla göz arasında içeriyi inceledim. Nöbetçi subayı, üst teğmenin nöbet defterine bir şeyler yazmakla meşguldü. Sessizce ona doğru yaklaştım. Süratle avının üstüne atladım. Sol elimle ağzını kaparken, sağ elimle SAT bıçağımı gırtlağına dayadım. Korkudan beti benzi atmıştı. Gerçi o kamuflaj boyalı yüzümü aynada görsem, ben de kendimden korkardım!

Nöbetçi subaya üst rütbeli bir subay gibi sertçe:

"Türk SAT'ları gemiyi bastık. Geminin altına mayın döşedik. Gemi komutanını derhal buraya çağır! Hile yok!" diye komut verdim. O, telefonla kokteyl salonunu ararken, bıçağımı gırtlağına dayalı vaziyette tutuyor, doğrusu "sert adam" rolümü iyi beceriyordum. Sımsıkı yakaladığım nöbetçi subayı, komutana: "Efendim burada önemli bir şey var. Lütfen köprü üstüne gelir misiniz?" dedi ve telefonu kapadı. Onu yüzükoyun yere yatırdım. Domuz bağı ile bağladıktan sonra,

üstüne de kurtulmanın imkansız olduğu SAT düğümünü atıp, ipin bir ucunu kapıya geçirdim. Komutan içeriye girer girmez, saklandığım yerden fırladım. Aynı taktikle komutanın ağzını kapadım. Ve daha kibar bir tonda ona emir verdim:

"Türk SAT'ları gemiyi bastı. Şimdi beni hemen kokteyl salonuna götürün! Yüksek rütbeli subayların orada olduklarını biliyoruz."

Colt tabancam sağ elimdeydi. Onu gemi komutanı albayın sırtına doğrulttum. O önde, ben arkada ilerliyorduk. Savaş Harekat Merkezi'nin ve Komuta Kamarası'nın yanından geçtik.

NATO komutanlarının tatbikat sonu kokteyl verdikleri subay salonunun kaportasına (kapısına) yaklaşınca boynundan tuttuğum gemi komutanını durdurup içeriyi dinledim. Çoğu çakır keyif İngilizce konuşuyor ve kahkalar atıyordu. Komutanın boynunu bırakıp başımla içeri girmesini işaret ettim.

Kokteyl Salonu'na girdik. Hayal edebiliyor musunuz öndeki komutanı ve arkadaki beni? Yalnız mümkünse, o anda üstümdeki simsiyah balık adam elbisesini ve ellerimdeki, yüzümdeki kamuflajlarla büründüğüm hali de gözünüzün önüne getirin.

Yabancı komutanların tümü, hayret dolu bakışlarla bizi izliyordu. En çok da gözler sağ elimdeki tabancaya takılmıştı. Halbuki, ben namluya mermi dahi sürmemiştim. Çünkü bu bir tatbikattı! Ama, onlar bunu bilmiyorlardı. Ben tabancamı kılıfına koyarken, komutan İngilizce olarak beni onlara tanıttı:

"Türk SAT'ları gemiyi basmışlar. Altımızda mayın var."

Daha ziyade, bizimle gurur duyuyormuşçasına bir eda takınmıştı. Zira o da nihayetinde bir Türk deniz albayı idi.

Ve geminin adı da sonuçta Nusret Mayın Gemisi idi. Şimdi çoktan jilet olmuştur!

Tatbikat saat 24:00'da, yani geceyarısı bitecekti. Saatse henüz 22:35'i gösteriyordu. Orgeneral Cemal Turan, üzerime doğru gelmeye başladı. Ben içimden, "Namık yandın!" diye geçirirken o babacan bir tavırla beni tebrik etti, "Aferin evladım! Gemiye nasıl tırmandın peki? Merak ettim." diye sordu.

Rahatlamıştım. Başladım, en başından operasyonu anlatmaya; elbette nöbetci askerin zincir deliğinden işemesi hariç. İngiliz, Yunan, İtalyan ve Amerikalı Amirallerle Generaller yanıma yaklaşmışlardı. Merak ve hayret dolu bakışlarla, üstümdeki yüklü teçhizatı inceliyorlardı. İngiliz Amiral yüzümdeki kamuflajı gösterip:

"Amerikan mı?" diye sordu.

Aslında o anda aklımdan geçen yanıt şuydu:

"Hayır efendim! Halis mulis Türk işi. Tıpa mantarını ateşte yaktık. Yüzümüze sürdük. Oldu sana kamuflaj! Tamam mı canım?" Ama diyemezdim. Hırsla yanıtladım densizi:

"No, sir!"

"Turkish?"

"YESSS, sir!"

Şimdi herkes, üzerimdeki WPS'i, WPS flare'ini, bıçağımı ve tabancamı inceliyordu. Genelkurmay başkanımız binbaşı yaverine dönerek, "Bu çocuğu mükafatlandırın," dedi.

Böyle bir şeyle, ilk defa karşılaşıyordum. Gözüme rüşvet gibi görünmüştü. Bundan hoşlanmamıştım. Biz vatan için görevimizi yapmıştık. Kaşlarımı çattım. Başımı iki yana salladım ve kararlı bir ifadeyle:

"Almam efendim!" dedim.

Genelkurmay Başkanımız beni duymamış gibi davrandı:

"Komutanına verin. O ona verir," dedi.

Zaten suyun altından geri kaçacaktım; mükafat para ıslanırsa bir işime yaramazdı. Herhalde reddetme sebebimin bu olduğunu düşünmüşlerdi. Genelkurmay başkanımız sordu:

"Nasıl gideceksin asker?"

"Kıç üstünden suya atlayacağım efendim. Pervanede takılı olan tüpümü suyun altında kuşanacağım. Pusulada geldiğim istikametin tam tersi yönüne yüzeceğim. Su altından 1500 metre efendim. 40 dakika sonra SAT Bravo Tim 1 beni alacak komutanım."

Tüm üst rütbeli subaylar mayın gemisinin kıç üstüne kadar, bana refakat ettiler. Ellerinde kokteyl bardakları vardı. Heyecan içindeydiler. Az sonra bunu nasıl yapacağımı merak ediyorlardı. Hazır ol! durumuna geçtim. Başımı sertçe öne eğerek, Genelkurmay Başkanımızı selamladım. Belime bağlı olan maskemi ve paletlerimi takıp, 5,5 metreden çivileme suya atladım. O hızla pervanenin yanına geldim. Tüpün Maps'ını ağzıma alıp, havasını açtım ve kuşandım. Kırk dakika suyun altından gittim. Yüzeye çıktım. Zodiac bottaki arkadaşlarım, 300 metre solumda, saat 9 istikametindeydiler. Beni gördüklerine çok sevinmişlerdi. Hepsinin baş parmakları havada idi. Draeger'imi aldılar. Ben de bota çıktım.

Birliğe vardığımızda 3.000 TL'lik mükafaat komutanımıza verilmişti bile. Bu para o zamanki maaşlarımızın iki misli ediyordu. Tabii biz yedi komando o parayı aldık ve ertesi gece sabaha kadar çatır çutur yedik! Parayı onlarla paylaştım, çünkü bu görevi tüm SAT BRAVO TİM 1 üstlenmişti.

İstanbul'daki birliğimize döndükten 3 ay kadar sonra, tekrar bir 3.000 TL'lik mükafaat geldi. Sayın Genelkurmay

Başkanımız Orgeneral Cemal Tural, yaptığımız baskını çok beğenmiş ve bizi tekrardan mükafaatlandırmıştı.

Dünya Silahlı Kuvvetler Tarihi'ne bu olay, "En yüksek rütbeli komutanların esir alındığı, gelmiş geçmiş en büyük operasyon" olarak geçti.

Türk'ün gücünü, Dünya bir kez daha görmüştü... Bir asker olarak böylesi bir başarıya imzamı attığım için, ben de kendimle gurur duyuyorum.

(Dünya askeri tarihine geçmiş bu operasyonda bana görev veren SAT Taaruz Komutanımız Albay Yılmaz Cengiz'e (Kıbrıs'a ilk çıkan SAT timinin komutanı) sonsuz teşekkür borçluyum.)

Lamia'yı Kurtarıyoruz

Donanmada SAT olarak eğitimlerimize devam ediyorduk. Kıdemli hocalarımızdan bazıları, yavaş yavaş emekli olmaya başladılar. Kimi güvenlik müdürü oluyor, kimi güneyde tatil köylerinde spor veya animasyon müdürlüğü yapıyor ve bazıları da dalış okulları açıyorlardı.

Aynı durum benim de aklımı kurcalıyor ve geleceğim ile ilgili sorular sormama neden oluyordu: "Günün birinde SAT'tan ayrılırsam ne yaparım? Bir spor salonu açabilir miyim?" Zira yirmi yaşımda SAT Astsubay çavuşu olur olmaz, sivil salonlarda judo ve kondüsyon çalışmaları yaptığım ve bu çalışmalar da çok beğenildiğinden, günün birinde bir spor salonu açmayı düşünüyordum. Henüz A.B.D.'ye gitmemiştim. Dolayısıyla Batı Alman Spor Akademisi'nde eğitim de görmemiştim.

Marmaris'te İtalyan, İngiliz, Yunan gemilerine baskın tatbikatlarına gidiyorduk. İlk gece ben ve Hocam Çetin Gümüş, İtalyan gemisinin altına mayın koyup gemiye çıktık. İtalyanlar bize kırmızı şarap ve Lumagetti (bir çeşit makarna)

ısmarladılar. Diğer SAT'lar da kendilerine verilen hedef gemilerin altına mayın koyup gemilere çıkmışlardı.

Tatbikat bittiğinde, iki gün daha Marmaris'te kalıp askeri otobüsle İstanbul'a dönecektik. Daha sonra başka bir tatbikatta Draeger (su altında kabarcık çıkarmayı engelleyen techizat) ile dalıp zehirlenen ve şehit olan Ersev Bayrak, Orduevi'nde yanımıza gelerek, emekli olduğunda Marmaris'e yerleşip küçük bir bar açan hocamız Özdemir Astsubay'ın başının dertte olduğunu, bizden yardım istediğini söyledi.

Hemen hesabı ödeyip, kalktık. Kamyonetimize atlayıp, alelacele Özdemir Hoca'mın barına gittik.

Onu karşımızda görmek başta epey şaşırtıcı oldu: Saçları iyice beyazlamıştı. Bıraktığı entel top sakalında tek tük siyah teller kalmıştı. İçtiği fazlaca sigaradan olsa gerek, bıyıkları iyiden iyiye sararmaya başlamıştı. Gözaltı torbalarının uykusuzluk ve alkolden şiştiği görülüyordu.

Özdemir Hoca'mın belli ki büyük bir derdi vardı. Bizi görür görmez çocuk gibi sevindi. Eski günlerde olduğu gibi gülümsediğini görmek, hepimizi rahatlattı. İlk anda bayat bir balığın gözleri gibi donuk ve mat bakan o gözler, şimdi kartal gibi bakıyor ve ışık saçıyordu.

Gözleri hafif buğulandı. Alın çizgileri endişe ile belirginleşti. Adeta dokunsak ağlayacak gibi bir havaya büründü.

"Hoş geldiniz aslanlarım!" diye gürledi.

Ama üzüntüsünü gizlemeye çalıştığı o anda bile, bize ne kadar ihtiyacı olduğunu anlamıştık. Hepimizi teker teker öptü ve sarıldı. Daha çok, çocuklarını kucaklayan bir baba şefkati sinmişti üzerine. Ne de olsa onlarca subay ve astsubay SAT yetiştirmişti ve her birimiz onun evlatları gibiydik. Mesela bana maskeden su tahliyesi öğretmek için göbeği çatlamıştı.

O yıllarda maskeden su boşaltmayı şnorkelle yüzdükten sonra ağızda şnorkel varken yaptırıyorlardı. Bende bir türlü beceremiyordum. Tüp ile gayet rahat yaptığım maskeden su tahliyesini Özdemir Hoca şnorkelle yaptırdığında beceriksizleşiyordum. Bir de Emin Tuncalı hocam Çubuklu Su altı Kurtarma Komutanlığı'ndaki dalış tanklarında tüp bırakıp alma yaptırması ve benim o karanlık dalış tankında dalıp tüpü bir türlü kuşanamamam hep gözlerimin önüne geldi o kısacık sürede. Sorun onun öğretme becerisinde değildi; muhakkak ki ben kabiliyetsizdim!

Bizi tavanı balık ağları ile kaplanmış ve ağların üzerlerinde denizyıldızları, istiridyeler gibi su altı canlıları ile dekorunu yaptığı meşhur barına götürdü. İçeriye ilk girdiğimde gözüme ilk olarak duvardaki fotoğraflar takıldı. Kıbrıs ve Girne zaferinden kalma resimlerin olduğu duvarın önündeki bar sandalyelerine buyur etti bizi. Fotoğraflarda ben kıdemsiz astsubay olduğumdan arka yan taraftaydım. Bizlerin elinde M-16'lar ve G-3'ler varken, o elinde A.B.D.'li SAT'lara NATO yardımı çerçevesinde verdiği M-60 tutuyordu tüm haşmetiyle. Özdemir Hoca'nın 44 cm.'lik pazuları resimdeki askeri t-shirtünün kollarını patlatırcasına fışkırıyordu.

Bu adam gençken öyle yakışıklıydı ki, kendisine ladykiller (kadın katili) lakabını takmıştık. Masmavi gözleriyle, o heybetiyle teşbihte hata olmaz, bize hep Atatürk'ü hatırlatırdı.

Sonsuz derecede su altı tahrip ve paraşüt tecrübesi vardı. 1964 yıllarında paraşüt atlayış sayısı 100'ün üzerindeydi. Emekli olduğu 1978 yılında 1400 atlayışın üzerindeydi ve çoğunu gece denize yapmıştı.

Biz bir an önce ne olduğunu öğrenmek istesek de, o hala kafayı bize ev sahipliği yapmaya takmıştı. Masalarınızı

donattı da donattı. Çerezlerin biri gidip biri geliyordu ama kimsenin canı bir şey yemek istemiyordu. Böyle bir adamı bu kadar üzen ve çaresiz bırakan ne olabilirdi ki? Acele ile konuya girdik. Marmaris'te iki gün kalacağımızı ve bu iki gün zarfında da ona problem her ne ise yardımcı olabileceğimizi söylediğimizde gözleri doldu. Titrek bir sesle "Yine Charlie Bravo mu?" diye sordu. Parolayı unutmamıştı. Charlie Bravo kendi aramızda eğlence olsun diye oluşturduğumuz bir şifreydi. Kelimelerin baş harfleri olan "C&B", Cold Beer anlamına geliyordu. Yani "soğuk bira"! Hepimiz birden neşeyle bağırdık: "Evet C&B!"

O soğuk biraları servis ederken, hocama saygıdan olacak, Naci Kaldıran ve ben kalkıp diğer arkadaşlarınkini de servis ettik. Elimize yapışmazdı ya.

Hepimiz Özdemir Hoca'nın "SAT3 al!" diye bağırıp bira bardağını kaldırarak usulen ilk yudumu içmek suretiyle bize önderlik etmesini ve sonra kadehi elinden bırakmasını bekliyoruz. Bu sefer de öyle oldu ama ufak bir farkla! O eski günlerin heyecanıyla gürleyip, koca bardağı bir dikişte iştahla içip bitirdi. Hayretle seyrettik. Zira, bu adam eskiden bizimleyken asla içmez veya ortama uyum sağlamak için çok az bir miktarda alkol alırdı ve kesinlikle sigara kullanmazdı. İçen genç Subay ve Astsubaylara ise çok kızardı. Birbirimizin yüzüne baktık. Bu adama ne olmuştu böyle? Bir an önce söze başlamasını istiyorduk artık. Ben atıldım:

"Özdemir Baba anlat; çünkü burada sadece iki günümüz var bizim. Sana yardıma geldik. Dertleşelim haydi."

Ve kendimden aldığım cesaretle elimi onun omzuna dostça koydum. Bunu bekliyormuşçasına bir solukta anlattı her şeyi:

"Kızım barda, yazları ara sıra müşteri çok olduğunda bana yardım ederdi. İngiltere'de okuyan, aslen Suriyeli bir çocuğa yakınlık duymuş. Tutmuş deli kız, ona aşık olmuş. Çocuk çok zengin bir ailenin tek oğlu. Epey de şımarık büyümüş. Bol keseden para harcıyor. Canı değişiklik istiyor. Nerde akşam, orda sabah. Bir kere birlikte olduğu bir kızın suratına, bir daha bakmıyor. Bizim buradaki seçkin ama ilgisiz ailelerden bazılarının çocukları ile, kimi asalaklar da marifetmiş gibi onun peşinden ayrılmıyorlar. Buna esrar, eroin, hap, ne türden ararsan uyuşturucu buluyorlar. Derken benim kızı gözüne kestirmiş şerefsiz. Heyecan arıyor ya, elin veledi gelmiş ta nerden, benim kızımı baştan çıkarmış. Lamia da saf işte, bunu bir şey sanmış ve onun ilgisine karşılık vermiş. Bu zampara ona tabii olanca tecrübesiyle bildik aşk numaralarını sergiliyor. İyice aklını çeliyor ve kendine aşık ediyor. Sandal ve plaj partilerine gitmişler benden habersiz. Benim biblo gibi masum kızımı, önce sigaraya, sonra alkole ve nihayetinde esrara alıştırıp kancayı buna takmış. Lamia'm eroine alıştığında, artık iş işten çoktan geçmiş. Şeytan mızrağını beynine saplamış. Bu Arap ve onun avenesi, benim güzel kızımı seks kölesi olarak kullanıp Marmaris'e gelen yerli yabancı turistlere peşkeş çekmeye uğraşıyorlar. Kızım utancından benden saklanıyor. Onsekizini geçtiği için, polis bir şey yapamıyor. Allah aşkınıza yardım edin!"

Ağzımız açık kalmıştı. Nefes bile alamıyorduk. Donduk, kaldık. Nasıl olabilirdi? Kızın küçüklüğünü biliyordum. Mavi gözlü, babası gibi incecik, vazo gibi bir kızdı. Ona nasıl kıyabilirdi bu alçaklar? Aklıma Özdemir Hoca'nın eşi geldi. Film şeridi gibi hızla geçti gözümden anılar:

İnci Abla bizi Sarıyer'deki evlerinde hep misafir ederdi. Çok iyi bir hanımdı. Bize bira ikram ederdi. Bizim getirdiklerimiz

ise zulada dururdu. Gene de yetmezdi. Özdemir Hoca bir şey unutma bahanesiyle çıkıp, köşedeki markete bir-iki tur daha yapar, bahçe kapısından gelirdi. Çok içtiğimiz belli olmasın diye boş şişeleri koltukların altına saklardık. Güya az içmişiz gibi davranırdık. Ama kadıncağız bu taktiğimizi bilse de, sesini çıkarmazdı. Türk kadını işte! Bazen bir koşuda veya Judo antremanında terleyip dört kilo su kaybettiğimiz olurdu. İnci abla bir gün dayanamayıp sormuştu bana hiç unutmam: "Neden bu kadar çok bira içiyorsunuz Namık?"

İşi şakaya vurdum:

"Sporda çok terliyorum abla. Elektrolit dengemi muhafaza etmem gerekiyor."

İnci Ablamız, altmışlı yılların ortalarında kanserden rahmetli oldu. Özdemir Hoca kızı ile yalnız kaldı ve eve üvey anne getirmemek için de bir daha evlenmedi. Biricik Lamia'sını alıp Marmaris'e terk-i diyar etti. Emekli parası ile bu mütevazi yeri açtığını duyduk. Karınca kararınca geçinip gidiyorlardı muhakkak. Taaa ki, bu felaket başlarına gelene kadar...

Hocam Hüseyin Hüsnü Çetin, ona kararlı bir sesle sordu: "Hocam peki bizden ne istiyorsun? Söyle senin için ne yapalım?"

Özdemir Hoca hâlâ metanetliydi: "Çocuklar, adamlara çılgınca bir şey yapıp, burada polisle, orada Genelkurmayla başınızı belaya sokmayın. Siciliniz mahvolur."

Astsubay Timuçin Okan, ki o da sonradan şehit oldu, sert bir ifadeyle dayanamayarak: "Özdemir Abi, söyle, sadece iki günümüz var. Yanındayız. Hadi ama!" dedi.

Soğuk biramızdan döke saça medet umarken, beklediğimiz cevabı verdi: "Kızını bulun yeter. Belki tedavi ettirebiliriz."

Benim aklımda eski günler vardı hala. Dişlerimin arasından tısladım: "Allah yardım ederse buluruz hocam sen merak etme! Yalnız sadece Lamia'yı bulmakla kalır mıyız bunu garanti edemem."

Zavallı kız, utancından evini ve çok sevdiği babasını terk etmiş. Var mı ötesi? Sağ mıdır, ölü müdür, onu bile bilmiyoruz. Baba olan bilir. Evladına yapılan bir fenalık, insana cinnet geçirtir.

Onunla vedalaştık ve sahile, Uçurtma Koyu'na gittik. Kıdemsiz Astsubay Naci bizim için bir sürü bira almıştı. Şimdi mendirek üzerine serilmiştik. Biraz daha içtikten sonra, alkol kanımızı kaynatmaya başladı. Hüseyin Çolak söze ilk başlayan oldu:

"Ben derim ki Namık, senin Judo'daki tek rakibinden, hani şu Emniyet Müdürü vardı ya, ondan yardım alalım. Ayrıca tabii ki Jandarma Komutanı ile görüşmemiz farz oldu. Eski kulağı kesiklerden emekli SAS Astsubayı Mehmet Fakir'i da unutmamak lazım. Bir telefon etsek yeter. Bu geceden tezi yok, hızla işe soyunalım ve yarın sabah yedide burada buluşup birbirimizle bilgi paylaşımında bulunalım. Başka fikri olan var mı?"

Üsteğmen Kanat Tamay ve Astsubay Timuçin Okan gece kulüpleri ve barlara müşteri gibi gidecek, uyuşturucu ve kadın istediklerini belirterek, hedefe bir avcı gibi yakalaşacaklardı.

Uçurtma Koyu mendireğinde verdiğimiz karar ile operasyon planını derhal uygulamaya soktuk.

O gece buluşma yerine hepimiz gece 02:00'de geldik. En iyi bilgiyi Üsteğmen Kanat Tamay getirdi.

"Napolyon dedikleri, buralarda epey meşhur bir bara gittim. Turist gibi davrandım. Lisanı epey haşat ettik ama

numara tuttu. Orada bu işleri organize eden, sarı çipil saçlı, kedi gözlü, Hippie kılıklı, omuzu kadın dövmeli, çam yarması gibi bir barmen. Lakabı da 'Zehir!' Tam namına göre yani. İçi ağzına kadar yabancı para dolu bir cüzdanı göstere göstere çıkardım ve Marihuana istedim. Yüklü bahşişi alınca dili çözüldü hergelenin. 'Kadın var mı?' diye İngilizce sordum, 'Olmaz mı!' dedi. Bana sümenaltından bir sürü kadın resmi çıkarıp gösterdi. Hangisini ister misiim? Küçücük kızlar. Abi içiniz acır. Ama maalesef içlerinde Lamia'nın resmine rastlamadım. Bence A planı çöker bu durumda. Şimdi ben şöyle düşünüyorum: Kız eroine dadanmış madem, biz de ona gittiği yoldan ulaşacağız. Barmenden bir sürü adres aldım ben. İçmeler Mevkii'nde tepe üstüne uçtum oradan. Etrafı hapishane gibi korunan kalemsi acayip bir yapının önüne geldim. Çalıların arasından baktım. Köhne ve ahşap bir ev. Anladım ki, orası. Son adresti çünkü. Köpek sesleri geliyordu. İçeri giremedim. Geri döndüm. Az evvel esrar aldığım barmen bozuntusunu buldum. Bana eşlik etmesi için ona tekrar cüzdanımı göstermem gerekti. İşkillenir gibi oldu. Ben de ona tek gidersem beni polis sanabileceklerini söyledim. Yuttu..."

Üsteğmen Kanat Tamay, bu bilgileri bize verdiğinde saat sabahın üçüydü. Ama ne derler bilirsiniz: "Şeytan gece gizlenir." Bizse, çaresiz biçimde mendireğin orada Timuçin Okan'ın getireceği bilgileri bekliyorduk sabırla.

Bir süre sonra Timuçin'in silueti gecenin karanlığında gözükür gibi oldu. Çakıl taşlarını sanki hınçla eze eze geliyordu. Haydi hayırlısı!

"Bar bar dolaştım. Elimden bira düşmedi bütün gece, bilgi topladım. Eskiden tanıdığım bir bahriye askerine rastladım. Birlikte ucuz, köhne bir bara gittik. İçerisi bir hayli loştu. Bir de baktım ki, ohooo içerisi gençlerle dolu. İlginç

olan, bunlar genelde iyi ailelerin çocuklarına benziyorlardı. Enes Tolun'u hiç unutmamışım. Askerken de serserinin tekiydi bu. Siroza falan yakalanmış zaten. İyice çökmüş gözler falan kaymış. Bana kulağının çok delik olduğunu, bu alemdeki bütün uyuşturucu ve kadın satıcılarını tanıdığını söyledi. Lamia'nın resmini gösterdim. Kızı tanıdı."

Hepimiz derin bir "Oh!" çekmiştik. Gözlerimiz parlamıştı. Bir an önce avımızın üzerine atılmak istiyorduk. Tamer Okan bu halimizi beğenmedi. Sakin olmamızı söyleyerek bize:

"Hayır! Şimdi değil arkadaşlar. Yatın uyuyun. Enerjimizi toplamamız gerek. Yarın çok uzun ve çok yorucu bir gün olacağa benziyor," dedi.

Haklıydı. Kamyonetimize atlayıp, üssümüze yatmaya gittik.

Gece sağa sola dönüyor, kabuslar görüyordum. Gözümün önüne hep zavallı kızın hali geliyor, sonra sahne değişiyordu. Kolları mosmordu ve ellerini uzatıp yardım istiyordu. Ter içindeydi...

Ne zaman uyuduğumu bilmiyorum ama Hocam Hüseyin Çetin uyanmam için beni dürttüğünde, saat 14:00 civarıydı. Kurt gibi acıkmış, onca bira içmeme karşın gece bir kez bile tuvalet ihtiyacı hissetmemiştim. Yemekten sonra, Üsteğmen Kanat Tamay, Astsubay Gazinosu'nda toplanmamızı istedi. O saatte tüm birlik mesaide olduğu için, gazino boş olurdu.

Suya bakmak iyidir. İnsana sakinlik verir. Denizi en iyi gören masayı seçtim. O masada toplandık ve Kanat Tamay'ın söze başlamasını bekledik. O ise, kaşlarını çatarak önümüze büyük bir plan koydu. Anlaşılan o hepimizden geç yatmış ve belli ki sabaha kadar bu işi planlamakla uğraşmıştı.

"Günaydın! Asker Enes Tolun'un anlattıklarının doğru çıkmasını umuyorum. O doğrultuda gideceğiz. Gösterdiği

malikaneyi basıp, kızı kurtaracağız. Bunun için de şöyle bir plan çizdim ben..."

Anlatmaya koyuldu. Ama benim kafama yatmadı söyledikleri. Zira biz ne Asayiştik, ne de Narkotik Timi'ydik. Bu, Genelkurmay'ın planlı bir tatbikatı veya polis veya SAT'ın rehine kurtarma operasyonlarından biri değildi ki...

Tabii burada akla gelecek soru bellidir: "Aslında polisin yapması icabeden bir operasyonu biz neden yapıyorduk?" Çünkü, Özdemir Hoca, zamanında polise çok müracaat etmiş ama gerekli neticeyi alamamıştı. Biz ise, iki günde her şeyi çözecektik. Kendimize güveniyorduk. Her zaman inandığım bir şey vardı: "İnanmak ve istemek, işe koyulmak, başarmanın yarısıdır."

Tim komutanımız Üsteğmen Kanat Tamay'a dönerek, Kurtarma ve Su altı Komutanlığı'na haber verip, başarılı tatbikattan yüzünün akıyla çıkan SAT Timi'mizin izinlerinin, ikişer gün daha uzatılması yönünde fikir beyan ettim. Hepimizin gözleri parladı. Tim komutanımız ilerleyen saatlerde mesajına cevaben her birimiz için ikişer gün daha mazeret izni alındığı haberini verdiğinde, korkunç rahatladık. Şimdi kelimenin tam manasıyla hakkını vererek geniş bir araştırma yapıp, kötü adamlara günlerini gösterecektik. Belki onları adalete teslim edebilirdik bile.

Enes Tolun'la buluştuğumuzda, kızın birkaç kere o Suriye'li serseri ile bara geldiğini, bir kere de diskoda görüldüğünü ve birçok gece de farklı mekanlarda değişik erkeklerle görüldüğünü öğrendik. İç burkan haberlerin devamı vardı. Babasından köşe bucak kaçıyordu ve bu anlaşılır bir şeydi. Ama ortada nahoş bir gerçek vardı. Lamia, annesinin

ölümüyle hayata küsmüş ve kendisini intihar edercesine uyuşturucuya vermişti.

Lamia'nın bir kız arkadaşına ulaştık. O, kızın götürüldüğü malikanenin yerini biliyordu. Ve dolayısıyla, artık biz de!

Sıcak an yaklaşıyordu. Hüsnü Çetin Hocam, şayet kızı sağ salim kurtarırsak, İstanbul Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'nin AMETEM Kliniği'ne yatırabileceğimizi, orada tanıdığı bir doktor olduğunu ve onu arayıp görüştüğünü, kızın tedavisi için bir umut ışığı olduğunu söyledi. Bu güzel bir fikirdi. Ancak gerçekleşmesi Lamia'ya bağlıydı. Zira annesinin ölümünden sonra yaşamdan kopmuş bir kızdan bahsediyoruz. Tedaviyi reddedebilir ve cevap da vermeyebilirdi.

Gece saat 00:30'da dağın tepesindeki malikaneye doğru yola çıktık. Hepimiz Amerikan ajanları gibi siyah kamuflaj elbisele-rimizi giymiştik.

Evin yaklaşık dört yüz metre kadar ilerisinde toplanıp, kötü adamlarla karşılaşırsak ne yapacağımızı konuştuk. Lamia'yı bulursak hangimiz, nasıl kaçıracaktı? Uyuşturucuya rastlarsak ne yapacaktık? Bunların planlarını yaptık. Bu işte başımızın belaya gireceğine dair bahse girebilirdim. Belki de kötü adamlar birçok yeri para ile kendilerine bağlamışlardı. Bu kadar kirli işi, bu kadar uzun zaman, hem de yakalanmadan yapmaları, biraz düşündürücüydü.

Birimiz bizi getiren kamyonetin şoförü ve aynı zamanda da gözcü olarak dışarıda bekleyecekti. Diğerleri içerdeyken gelen giden olursa haber verilmesi lazımdı. Çıkışta da acil tarafından orayı terk etmek gerekecekti. Üç kişi binanın çeşitli yerlerinden içeri sızacak, diğer üç kişi ise kapı çıkışlarında bekleyip, içerdeki üçlü dışarı çıkarken onları koruyacaktı.

Halatlarla duvardan tırmanıp arka bahçeye indiğimizde, alarma veya köpeklere rastlamadık. Benim gireceğim arka servis kapısının civarında da kimsecikler yoktu. Diğer iki arkadaşımın girdiği yerlerden de henüz ses gelmiyordu.

İçeri girip, etrafı kolaçan ettim. Sekiz-dokuz metre ilerdeki camlı kapıdan ışık geldiğini gördüm. Kendimi karanlık yüklük gibi bir yere saklayıp, dinlemeye devam ettim. Kapıya yaklaştığımda iki bayan ve iki erkeğin şarkı söylediklerini duydum. Kapı aralığından içeri baktım. İçki masasında alem vardı. Adamlardan birinin belinde toplu silah vardı. Diğeri temizdi. Kadınların ikisi de yarı çıplaktılar. Kadınların arasında Lamia yoktu. Hallerinden epey memnun görünüyorlardı.

Arkadaşlarım nerede kalmışlardı? Gerçi gelişleri epey gürültülü olacaktı. Birazdan ortalık cehennem yerine dönecekti. Kanım kaynamaya başladı. Bir an önce harekete geçmek için acıkmış bir kaplan kadar zor kontrol ediyordum kendimi.

Tam beklemekten sıkılıp yüklükten dışarı çıkacaktım ki siyah elbiseli bir adam yukarı katın merdivenlerinden aşağı inmeye başladı. Bu, bizim Timuçin Okan'dı. Ona karanlıkta kendimi belli etmeye çalıştım. Yanıma çağırdım. Gelmesi iyiydi. Çünkü hala ne yapacağımı bilmez haldeydim. Zira bu adamlar sivildi. Kötüler miydi, iyiler miydi bilmiyorduk. Aksi gibi Lamia da ortalıkta gözükmemişti. En iyisi, adamları kendimize doğru çekip, etkisiz hale getirdikten sonra onları bağlamaktı. Bir müddet sonra adamlardan tabancalı olan, lavaboya gitmek üzere dışarı çıktı. İşte beklediğim an gelmişti. Hadaka Jime (yani Judo'daki boğma tekniği) ile onu bayılıp yüklüğe attık. Ağzım iyice bantladık. Ellerini domuz bağı biçiminde bağladıktan sonra, o bağı da yüklüğün tokmağına bağladık. Kar maskelerini takıp, ışık yanan

odaya girdiğimizde masadakiler korkudan dilleri tutularak bize bakakaldılar. Adamın gırtlağına elimi bastırıp cebimden Lamia'nın fotoğrafını çıkardığım gibi gözüne soktum. Eliyle yukarıya işaret etti. Masanın üzerindeki boşalmış enjektörlerden ve kadınların kollarından, eroin kullandıkları belli oluyordu. Bu kadınlar aslında çok genç, belki de çocuk yaşta olmalarına rağmen otuz beşten aşağı göstermiyorlardı. Uyuşturucu insanı yaşlandıran bir zehirdir. Ben henüz kadınları bağlayamadan, yukarda şenlik başladı.

Koşarak yukarı çıktığımda, Astsubay Naci Kaldıran, bunların dördünü de yere yatırıp bağlamıştı bile. Artık zararsızdılar. Allahtan ki hepimizin yüzlerinde kar maskeleri vardı ve tanınmıyorduk. Timuçin Okan üçüncü kattan beri koluna girdiği, enkaz halindeki Lamia'yı alıp büyük salona indirdiğinde, sevinçten neredeyse havalara uçacaktık.

Evi aradığımızda üçüncü kattan terasa çıkan bölmedeki dolaplarda yüklü miktarda uyuşturucu ve silah bulacaktık.

Lamia'ya gelince; tıpkı bir ceset torbası gibiydi. Gözlerinin altı mosmordu. Yüzü buruşmuştu. Donuk bakıyordu. Ne olduğunun farkında bile değildi. Ayağında eskimiş terlikler vardı. Üstüne biçimsiz bir etek ve solmuş bir gömlek giymişti. Hayata küsmüş bir haldeydi. İçim acıdı.

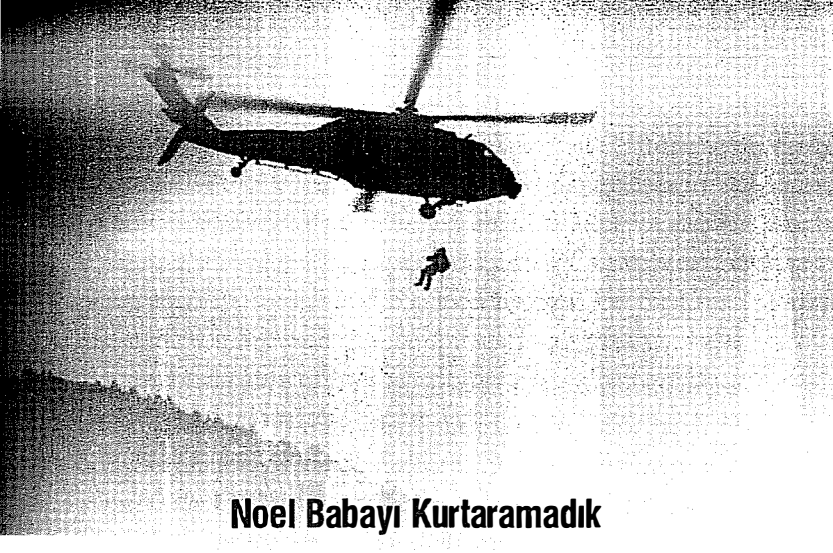
İşimiz henüz bitmemişti. Hüsnü Çetin, adamları hazır kurbanlıklar gibi bağlayıp tek sıra yere yatırmışken, Emniyet Teşkilatından İzmir'deki Emniyet Müdürü'ne haber verdik. Jandarma Komutam da verdiğimiz haber üzerine askeri minibüse binip köşke doğru yola çıkmıştı bile.

Onları beklemeden yanımıza Lamia'yı da alarak hemen olay mahallinden uzaklaştık.

Özdemir Hoca'nın barında buluştuk. Lamia babasının yanındaydı. Gözyaşları içinde sarıldılar birbirlerine. Kenetlendi ve uzun süre öyle kaldılar. Minnetle birbirlerine bakıyorlardı. Onları böyle görmek her şeye değerdi.

Sıhhiye'de görevli Astsubay Ali Osman Çakır, önce Lamia'ya bir şeyler içirdi. Sonra damarını bulup, serumla ilaçlarını verdi. Kızcağızın yüzüne biraz renk gelmişti. Özdemir Hoca, Lamia'nın kıyafetlerini evde bir küçük çanta yapıp bize getirdi. İyi bir babaydı o. Ama bir müddet kızından ayrılması gerekecekti. Lamia bizimle İstanbul'a geliyordu. Babasının sınıf arkadaşı Çetin Gökal'in evinde kalacaktı. Bir yandan da, Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'nde tedavi ettirecektik.

Askeri araçlara binip tepeye doğru sürdüğümüzde yeşil çamların arasından geriye bakıp körfezi seyretmeye başladım. Allah tabiatın tüm güzelliğini sanki buraya bahşetmişti. Yeşil çamların arasından mavi deniz kucak açmıştı. 8-10 dakika sonra Reşat işaret edip köhne eski çam ağaçlarından yapılmış bahçesinde küçük eski tahta masaları olan kafenin önünde durmamızı işaret etti. Kapının girişindeki "Soğuk Bira" tabelasını fark ettim. İndik ve birkaç soğuk birayı midemize boşalttık.

Noel Babayı Kurtaramadık

Çok eskilere dayanan Almanya-Türkiye askeri ilişkilerinin iyi gitmesi, bize Milli Mücadele yıllarında yaptıkları askeri yardımlardan kaynaklanmaktadır.

Yetmişli yıllarda, Alman Deniz Kuvvetleri'ne ait harp gemileri ülkemizi ziyarete gelmişti. Deniz Kuvvetleri Komutanlığı SAT'larına verilen görev, gelen Misafir Alman Harp Gemileri'nin altına dalıp, patlayıcı gibi onlara zarar verici bir olayın olup olmadığını saptamak ve gemilerin su altı emniyetlerinin sağlanmasıydı.

Onların yıllardır bu konuda donanımlı asker yetiştirdiklerini biliyorduk; ayrıca A.B.D. ve Ekernforde'deki Seal'lerle ortak çalışmalar yaptıklarını da. Alman Donanması'na ait gemileri savunmada gösterdiğimiz performansı göz önüne almışlardı. Türk SAT'larının kalitesini gören Almanlar, Kamphswimmer Kompanie'ler ile müşterek bir eğitim tatbikatı

yapmamızı istiyorlardı. Suyun altından birlikte gelinip, karada baskın yapılacaktı. Almanların bu timlerine G5-9 yani Grenzchutzguppe-9 (Alman antiterör timleri) deniyordu.

Yapraklar sararıp dökülmeye başlamıştı. Romantik bir sonbahar günüydü. Tüm malzemelerimizi REO'larla, Yeşilköy Askeri Havaalanı'nda bekleyen bir C-130 Herkül'e yükledik. Bot ve parkalarımızın hepsi içine su girmeyen ama hava alabilen bir malzeme olan Gore-Tex'ti. Paraşütlerimiz, tırmanma ve helikopter- den atlama malzemelerimiz, Helmet gözlüklerimiz, yumuşak naylondan sırt çantalarımız ve torbalarımız, kayak takımlarımız, dalış takımlarımız, kar ve orman kamuflajlarımız, Smith&Wesson silahlarımız, 357 Magnum, Zigzauer ve Beretta 9 mm.'lik tabancalarımız, İngiliz tipi HMT gemilerimiz, küçük 14'lük tabancalarımız, keskin nişancı tüfeklerimiz, bomba atarlarımız, C-4 patlayıcılarımız, Claymore antipersonel mayınlarımız ve diğer tüm muhabere ve telsiz telefon cihazlarımızı yanımıza aldık. Savaşa gider gibi hazırlanmıştık. Almanlar kesinlikle bu kadarını beklemeyeceklerdi. C-130 tipi uçağımız kuş gibi havalandı.

Resmi denizci üniformalarımızla uçağın içinde oturuyorduk. Sohbet koyulaştıkça yer değiştirdik. Bulgaristan üzerinden, önce Avusturya semalarına geçtik. Oradan, Avusturya'ya komşu olan Almanya üzerinde uçmaya başladık. İki saat kırk dakika sonra, Türk teknisyen uçak başçavuşunun sesi duyuldu: "Kemerlerinizi bağlayın. İniyoruz."

Yerlerimize döndük.

Ekernforde Birliği'ne ulaşabilmek için, doğrudan Hamburg'a gittik. Askeri otobüs ve kargo kamyonlarına bindik. Kırk dakika sonra birliğin girişine varmıştık. Omzunda bol miktarda yıldızlar olan bir denizci komutan bizi karşıladı. Teker teker

hepimizin elini sıktı. Henüz onun rütbelerini dahi anlayabilmiş değildik. Fakat, ilk izlenimim şuydu: Almanlar, asla bize anlatıldığı gibi soğuk insanlar değillerdi. Bize, cephane, silah ve diğer malzemeleri yerleştirmemiz için, iki büyük baraka gösterdiler. Cephanelikleri bu barakaya koymamıza müsaade edilmedi. Başka bir araçla uzakta, deniz kenarına yakın bir yerde sahilde genellikle içinde top ve makineli tüfek yuvası bulunan sert beton yapılar olan bankerlere benzeyen bir cephaneliğe yerleştirdik.

SAT'ta, her birimiz rütbe gözetilmeksizin, her şeyimizi kendimiz taşımayı, temizlemeyi, öğrenmiş ve benimsemiştik. Hayatımızı emniyet ettiğimiz paraşütümüzü, balık adam malzeme- lerimizi, silahlarımızı, kendimiz taşıyor, yerleştiriyor, kilitliyorduk. Ordu disiplini ile çalışırız ama askeri hiyerarşi anlayışımız, ordudakinden epey farklıdır. Zira, SAT'ta "er" olma kavramı yoktur!

Program şuydu: Alman komutan saat 17:00 gibi bizi askeri gazinoda bekleyecekti. Karşılama yemeği ve kokteyl verilecekti. Eğlenmeyi seviyorduk. Bu, yolculuktan sonra iyi gelecekti.

Biz SAT'lar, light bira söyledik. Biralar "light"tı, çünkü iki gün sonra yapılacak olan yarış şeklindeki tatbikatlar sırasında, formda olmalıydık. Hepimiz, bir iki şişeden fazla içmememiz gerektiğinin bilincindeydik. Ben o yıllarda Almanca az bildiğim için ve Amerika'dan yeni döndüğümden, İngilizce konuşuyordum. Hemen tüm Alman'lar, bizimle İngilizce olarak anlaşıyorlardı. Tanışma ilerledikçe, yan masalardan birinde oturan ve sonradan adının Günter olduğunu öğrendiğim Alman SAT yüzbaşının, bana tatbikatın buz gibi Kuzey Denizi'nde yapılacağını söyledi.

Ertesi gün, Ekernforde'de Alman balık adamların deniz üssünde Almanların brifing odasına girdiğimizde, daha önceleri seyrettiğim Alman yapımı Nazi savaş filmleri gözlerimin önüne geldi. Duvarlarda haritalar var. İçeride üç sarışın, Alman bayan asker duruyor. Uzun boylu olanı maket masasının yanında bir şeyler yapıyor. Diğeri, radar veya muhabere cihazını andıran bir elektronik aletin önünde. Madara olmamak için, ne olduğunu sormuyoruz. Kadın askerlerden kumral olanı, duvarda asılı üç haritanın önünde, kırıtmadan, ama davetkar duruyor.

Türküz ya, aklımızın bir köşesinde her tür ihtimal bulunuyor. "Neyse, bu işi tatbikat sonrası verilecek partide düşünürüz," diyorum kendi kendime.

Fransız SAT'lar, brifing odasının en solunu seçmiş ve çoktan oturmuşlar. Bazılarının kahveleri ellerinde, gözleri duvardaki haritada. Deyim yerindeyse, tıpkı Fransız gibi bakıyorlardı!

Bu Fransızlardan oldum olası iyi komando çıkmazdı. Yalnız, lejyonerlerin bazı timlerinin, bilhassa çöl operasyonlarında çok iyi olduklarını biliyorduk.

Alman GSG9'lar ve Kampfschiwimmer'ler, salonun ortasına yerleşmişlerdi. Önce Günter yüzbaşı ile göz göze gelip, selamlaştık. Ben, Ercan Yüzbaşı'nın yanına oturdum. Mustafa Akyıl benim yanıma, diğer SAT Bravo Tim 1 elemanları ise arkamıza oturdular. Günter, olayı önce Fransızca, sonra İngilizce olarak anlatmaya başladı.

Bizim, yıllarca yaptığımız operasyon tatbikatlarından birine, bilhassa İskenderun Arsuz'da bordo bereliler ile yaptığımız tatbikata çok benziyordu. Almanların kullandığı iki motorlu C160 kargo uçağı, biz Bravo Tim 1'i baskın yapacak

şekilde sabile 4 mil açıktan 6000 metre yüksekten atacaktı. Uçağın kapısından çıkar çıkmaz paraşütleri hemen açacaktık. Sonra Parasailing Sistemi ile havada süzülüp sahilin bir mil kadar yakınlarında denize inecektik.

Hedefleri basacak, sonra tekrar denize dönüp suda izimizi kaybettirecek, yüzerek bizleri olay yerinden kaçıracak helikoptere tırmanacaktık. 2. Tim, helikopterlerini, dönüşte kendilerini altına bağlı botlarla, iki mil açıkta denizde bekleyecekti. Tim 3 ise extracting'te yani geri çekilmede denizaltının içine girip birliğe dönecekti. Hepimiz iki gün sonra bizi bekleyecek ve kaçıracak bu vasıtalarla gece buluşacaktık.

Bu tatbikatın en güzel ve enteresan yam her 2 Timde Türk, 2 Alman, 2 Fransız olması ve her Tim'in başında değişik ülkeden bir Subayın komutanlık yapacak olmasıydı. İşte Avrupa Birliği'ne ilk girişimiz, aslında böyle başladı!..

Aslında 6000 metreden paraşütle atlayıp hedefe yaklaşmak benim en emniyetli gördüğüm taktikti. Daha önce de defalarca yapmıştık. Bu sefer istediğim gibi olmadı. Bana helikopterin altına bağlı Zodiac botla sabile çıkma görevi verildi.

On bir yıldır bu işleri yapıyordum. 17 yıllık Bahriye hayatım vardı. Tatbikata katıldığımız çoğu Alman ve Fransız komandodan daha kıdemli ve tecrübeliydik.

Ekernforde Deniz Üssü'nden helikoptere binmeye hazırlanırken, iki Alman, iki Fransız, Reşat ve benle birlikte tim komutam olarak Alman Üsteğmen Hofmanfam adında uzun boylu, atletik, sarışın, biraz kırmızı yüzlü komando yanımıza geldi. Üstünde siyah kamuflaj elbisesi vardı.

"Guten abend" (iyi akşamlar) derken içten ve alçak gönüllü biri olduğu belli oluyordu. Üç senedir bu işi yaptığını beni kendisine yardımcı yapmak istediğini söyledi.

"Neden ben?" diye sorduğumda yüzbaşı Günter'in geçmişimi bildiği için beni tavsiye ettiğini öğrendim.

Kuzey Denizinin soğuk rüzgarı tokat gibi vuruyordu suratımıza. Biz de siyah kamuflaj elbiselerimizi giymiştik. İçimizde dalgıçların giydiği ince neopren shorty'ler vardı. Ne de olsa hava çok soğuk ve donmaya niyetimiz yok. Bu kısa kauçuk balık adam giysiler biz SAT'ları böyle soğuk havalardan biraz koruyor ve eğer kazara denize düşersek can yeleği gibi su üstünde biraz daha rahat ve çaba sarf etmeden kalmamızı sağlıyordu.

Hoffman, Alman can yeleklerini takmamızı istedi. Fakat bunlar hareket kabiliyetimizi engelleyeceklerdi. Yine de Tim komutanını üzmek istemedik. Fransızlar ise, kendi kamuflajlarını giymişlerdi. Ellerinde, markalarını henüz bilmediğim tüfekler ve sırt çantaları vardı. Bu halleriyle, ava giden avcılara benziyorlardı. Yanlarında bir köpekleri, bir de o meşhur kırmızı şarapları eksikti!

Hoffman 10 dakika kadar sonra helikopterin kalkacağını ve benimle helikopterin altındaki taarruz botunun harneslerini kontrol etmek istediğini söyledi. Bot, helikopterin altına çok iyi bağlanmıştı. Alman üsteğmene, botun iyi quick realese yani kolay kurtulabilir olduğunu söyledim. Çok akıllıcaydı. Bot tam da benim istediğim gibi bağlanmıştı. Zodiac hedef bölgeye varmadan, sahile 2-3 mil kala, helikopter 7 metreye alçalacak, biz de içerdeki halkayı çekince helikopterin altındaki bot suya dengeli inecek ardından biz suya atlayıp botun içine girecek ve motoru çalıştırarak sahile gidecektik. O helikopterin içine girdi, ben de arkasından zıpladım içeri. Hoffman'a ne kadar atletik olduğumu göstermek istemiştim!

Aklımda hep C-160 uçağı ile 6000 metreden atlayacak olan diğerleri var. "Keşke aynı anda orada da olabilseydim." diye düşünüyorum. Zira, karanlıkta kuşlar gibi hürsünüzdür. Kuzey Denizi'nin soğuk sularına 200 km. süratle düşmek daha da zevklidir!

Ey okuyucu! Bana deli demeden evvel, beni anla ne olur: Ben çocukluğumda hep Süpermen olup, uçmak istemişimdir. Uçup gidip, kötü adamları yakalayıp cezalarını vermek, tehlikede olanları kurtarmak, başımı yastığa koyduğumda hayallerimi süsleyen şeyler olmuştur daha o yaşlarda.

Alman pilot, motor çalışmadan eliyle helikoptere binmemizi istediğinde, biz tam teçhizat sırt çantamız hariç, tüm malzemelerimizi kuşanmıştık. Helikopter pilotu, belli ki son kontrollerini yapıyordu.

Helikoptere oturup emniyet kemerlerimizi bağladık. Biraz sonra koca helikopterin palleri yani kanatları dönmeye başladı ve gecenin sessizliğini yararak havalandı. Yer makinisti eliyle iyi şanslar diliyordu.

Denizaltından çıkarak ve uçaktan atlayarak gelecek arkadaşlarımı merak ediyordum. "Onlar da yola çıkmış olmalılar" diye düşündüm. Helikopterin kapısı açık. İçeri kuvvetli rüzgarın savurduğu yağmur suratımızı tokatlıyor. Helikopter pilotu, Hoffman ve bana dönerek, "5 dakika" işareti yapıyor. Biz de ona, "anlaşıldı" işareti ile cevap veriyoruz.

Sahile baktığımda, daha önce eğitim yaptığımız Schwartzwald dağları gibi görünüyordu sahil. Orada da eğitim yapmıştık. 2 mil ilerde Lastik atak botu ile gideceğimiz sahilde hiç ışık yanmıyordu. Bu, iyiye işaretti. Kurt, puslu havayı severdi. Böyle yağmurlu, puslu, sisli, karanlık havalarda nöbetçiler için gece, gocuklarının yakalarını kaldırıp ısınmaya

çalışırken geçer. Siz de, görünmeden yakalanmadan baskınınızı yapar kaçarsınız.

Pilot son bir dakika işareti verdi. Hoffman ile birlikte botu denize düşürüp bırakacak olan kolu tutuyorduk. Onu bırakmaya az kalmıştı. Resmi düşünebiliyor musunuz? Altınızda 2-3 metre yüksekliğinde dalgalar inip kalkıyor. Vakit nerede ise gece yarısı olmuş. Aniden pilot "durun" işareti verdi. Telsizle sesli sesli bir şeyler konuşuyordu. Az önce sakinken birden heyecanlı bir ruh haline bürünmüştü. Hoffman'ı öne, yanına çağırdı. Rüzgar helikopteri sağa, sola, aşağı, yukarı savuruyor ve dengede kalmak için oraya buraya tutunuyoruz. Hofmann yanımdan geçip pilotun yanına yaklaştı ve kulağını ona doğru uzattı. Taarruz timindeki yabancı komandolar heyecanla ne olduğunu öğrenmek için bekliyorlar. Silahlarını kuşanmışlar. Can yelekleri üzerlerinde olduğu için hiç endişem yok. Onlar da beni çok sakin gördüklerinden içleri rahattı zannederim. Helikopter az yükseldi şimdi daha stabil (düzgün) uçuruyordu. Uçuyor muydu kuzey denizinin sert rüzgarından tokat mı yiyordu bilinmez!..

"Taktik veya mevki mi değiştiriyoruz?" diye merak ederken, Reşat Astsubay "ne oluyor?" anlamında işaret verdi. Elimle, "bekle" işareti yaptım. Reşat da meraklı. Fakat heyecanını hiç belli etmiyor. Zira bu tip tatbikatlara onlarca kez birlikte katıldık. Bir terslik olsa bile, 2 mil uzaktaki sahile ikimizden önce çıkabilen olamazdı. O da çok iyi bir yüzücü ve çok iyi bir pentatloncu idi. Hoffman pilotun yanından benim yanıma gelip:

"Trouble!" (sorun var) dedi.

Ben helikopterde bir arıza olduğunu düşünerek:

"What kind of trouble?" (ne tür bir sorun?) diye sordum. Kuzey Denizi'nde, bizim bulunduğumuz mevkiden 14 mil kuzeybatımızda bir Norveç Kargo gemisi su alıyor ve batıyordu. Gemi combi idi, yani hem yük hem de yolcu taşıyordu.

Hava raporunu iyi almadan, gerekli ön bilgisi olmadan denize açılan, tecrübesiz, adam sendeci denizcilerin başına hep gelirdi bu. Hele tekne küçük ve denizci tekne tabir edilenlerden değilse yandınız. Hava siz denize çıktığında güzeldir. Amacınız ister iş, ister balık tutma, ister gezme veya hobi olsun bir müddet sonra hesaplamadığınız, aklınıza gelmeyen o büyük fırtınanın içinde bulursunuz kendinizi. Bu tip hobi denizcileri bazen eşi, dostu, çocukları da alırlar tekneye; işte o zaman belanın katmerlisi gelir başlarına. Denize çıkan denizci her türlü senaryoya karşı hazır olmalı. Her şeyi en ince noktalarına kadar inceden inceye planlamalı.

"Ne yapacağız?" diye sordum.

Hoffman, tecrübeme güvenerek, "Komandoları botu indirip sahile yollarsak, o sayıda insanı helikoptere alıp kurtarırız. Ne diyorsun?" diye sordu,.

"Eine qute ideal," (güzel fikir) deyip, botu azgın dalgalara bıraktık. İki Alman'ı, iki Fransız'ı ve Reşat'ı suya attık. Bunların botun motorunu çalıştırıp sahile baş vermeleri, tamı tamına üç dakika sürdü. Türkiye'de, biz SAT'lar bunu 90 saniyede yapardık. Bottaki Fransız ve Alman komandolarını Astsubay Reşat Gürler'in çok iyi yönlendireceğini biliyordum. Reşat, SAT'ta birçok özel harekatçı bordo bereli ve SAT kursiyerlerini eğitmişti. Kıbrıs ve 12 Ada harekatlarında birçok üstün hizmet beratı almıştı. Onlar karaya doğru, bizse dört kişi Kuzey Denizi'nin karanlıklarına doğru uçuyorduk. Hep derim, galiba bu sefer Allah başıma verecek: "Ölürsem

denizde öleyim." Reşat, zodiac botundan azgın dalgalarla boğuşup gaz vererek sahile doğru giderken sağ eliyle yumruk gösterip SAT'ın "başarılar" işaretini verdi bana.

Hoffman, pilotla bir kez daha konuştu. Yardımcı pilot da onları dinliyordu. Gözüm helikopterin altimetresine takıldı. 300 feette uçuyoruz. Pilot, komandolar helikopterden ayrılana kadar karartma yapıp hiçbir ışığını yakmadı. Şimdi arama projektörlerini ve tüm ışıklarını yaktı. 5-6 dakika uçmuştuk ki pilot eliyle bize saat iki istikametini gösterdi.

200-300 metre ilerde, helikopterin projektörünün aydınlattığı gemiyi gördüm. Su almış ve hafif sancak tarafına yatmış, nerede ise karanlık sulara gömülecek. Yolda gemiye yaklaşırken Hoffman bana "Kurtarma ile ilgili tecrüben var mı?" diye sordu. Yarı kasılarak, A.B.D.'de Red Cross, İsviçre'de SAR'da bulunduğumu ve İngilizlerle de epey tecrübe edindiğimi söyledim. Hoffman bunu pilota anlatmıştı ve yardımcısı ile birlikte, çok sevinmişlerdi. İçimden, "İnşallah bu kadar tecrübe burada da işe yarar da, Türk SAT'larının ne olduğunu bir kez daha ispatlama şansını elde ederiz," diye dua ediyorum.

Benim, böyle durumlarda ettiğim hep birkaç dua vardır. Çocukken, savaş yılları sonrası ekmeğin karne ile satıldığı yıllarda annem beni yatırıp öptüğünde, ki diğer altı çocuğuna da aynısını yapıyordu, bu iki duayı okurdu. Bize de öğretmişti. Ben hızla dualarımı bitirdim. Hoffman'ın suratına bakıyordum. O da, ne yaptığıma anlam verememiş olacak, şapşal şapşal benim suratıma bakıyordu.

"Sir! Hook Up!" (vincin kancasını bana tak) diye gürledim. Ben çoktan acil kurtarma kutusundan, harnes'imi kuşanmıştım. Hoffman "Ohh! Sorry!" (üzgünüm) diye mahcup bir biçimde cevapladı.

Aşağıya kazazedelere doğru baktığımda, pervanelerin aşağı doğru ittiği hava başımı biraz öne eğdi ve beni kendime getirdi. Aşağıda içler acısı bir manzara vardı. Kıç üstünde karanlıkta seçebildiğim kadarı ile 7-8 çocuklu bayan ve 4 kadar erkek vardı. El kol hareketleriyle çırpınarak, kendilerini kurtarmamız için bize işaret veriyorlardı. Aslında o heyecanla karanlıkta projektörler ne kadar aydınlatırsa aydınlatsın, tam olarak sayılarını bilmemiz olanak dışıydı. Kaptan, son S.O.S.'te, 16 kişi olduklarını söylemiş.

Yavaş yavaş kapıya yaklaştım. Beni aşağı sarkıtacak vincin altına doğru geldim. Hoffman eli ile sırtıma bağlı kablodan tutup, bana yön veriyordu. Kızıl Haç kurtarma kurslarında, bu çelik kabloların 700 Kg. taşıdığını öğrendiğim için, içim rahattı. Tek korkum, üstümde kauçuk balık adam elbisesinin olmamasıydı. Onu giyemezdim, zira botla karada baskına gideceğimizden, siyah kamuflaj elbisesi var üzerimde. Kurtarma kurslarında, asla can yeleksiz suya inmememiz öğretilmişti. Kurtarma dolaplarında hep şöyle yazardı: "Never without life jacket!" (Can yeleksiz asla!)

Kazazedelerin ne hissettiklerini çok iyi biliyordum. Yalnızlık, korku, endişe ve soğuk. Şayet denize düşseler 5 dakikadan fazla yaşayamazlardı. Hipotermi (soğuktan donma) yavaş yavaş gelen sonra ölümcül olabilen bir rahatsızlıktı.

Hoffman ile gözgöze geldiğimizde bana gıpta ile baktığını sezdim. Zira benim yerimde olmayı o da isterdi. "Okey!" işareti verip, yavaş yavaş indirmelerini istedim. Sahilden 2 mil açıktaki, Reşat ile birlikte komandoları bıraktığımız mevkide dalgalar 2-3 metre iken, burada 4-5 metre yükseklikteydi.

Pilot, helikopteri hold steady (helikopteri sabit tutmak) tutmakta zorlanıyor. Rüzgar bir sağa bir sola hem helikopteri

hem beni savuruyor. Bir ara suyun içine aniden elbiselerimle girip çıktım. Pilot, uçağı kumanda etmekte zorlandığı için, zavallı bir aşağı bir yukarı kumanda veriyor. Islanır ıslanmaz, Kuzey Denizi'nin soğukluğu hakkında bir fikriniz oluyor! İyi ki siyah kamuflaj elbiselerin altına kısa ince balık adam elbisesi giymişiz. Bir nebze olsa soğuktan koruyor.

Yıllar sonra, Kevin Costner'in "Kurtarıcı" isimli filmini seyrederken, Kuzey Denizi'nde yaşadığım bu an gelmişti gözlerimin önüne. Onunki Hollywood sahnelerinde, platolarında çekilen bir filmken, düşünün ki bizler sahicisini yaşamıştık. Bazen "Neden ben?" diye düşünür dururum. Zira hep de böyle çetrefilli işler beni bulmuştur: Neden başkası değil de ben 750.000 $ dolandırılırım veya neden benim paraşütüm açılmaz yedeği açarım, yedekte yarım açılan ana paraşüte dolanır, neden dalış balık adam tüpüme kompresörden çıkan egzostan karbonmonoksit gazı doldurulur ve onla dalarım, neden ben üç geminin altına dalarken ortadaki gemiye mayın yapıştırırken havam biter, neden bir günde 4 haciz gelir, neden aynı anda 2 kadına aşık olurum, neden arabamın bir lastiği yerine iki ön lastiği de 160 km. süratle giderken patlayıverir v.b..

Fırtınadan ötürü pilotumuz hakikaten helikopteri sabit tutamıyordu. Aşağı batmakta olan gemiye baktım. Kazazedelerin gözlerinde bir umut ışığı belirdiğini hissediyordum. İçimden bir ses :

"Namık sen bunu da başaracaksın," diyordu. Sanki beni duaları ile koruyan, öldüğünde aylarca kendime gelemediğim annem: "Git onları kurtar!" diye bana sesleniyordu. Suratlarında bir ümit ama aynı zamanda korku da vardı.

Tekne, iyice sancak tarafına yattı. Hofmann beni aşağı sarkıttı. Helikopter 15 metre yukarıda fırtınada sallanan ağaç dalları gibi bir buradan oraya bir oradan buraya gidip geliyor. Daha iki gün önce bu adamlarla askeri gazinoda tanışıp bira içiyorduk, bugünse burada Kuzey Denizi'nin insafsız karanlık buz gibi soğuk sularında popomdan alev alev terler geliyordu veya ben öyle zannediyorum.

Ayağım batmakta olan teknenin güvertesine bastığında, hemen sırtımdaki kancayı tutan tel halattan kurtulup onlardan biri oldum. Hoffman pilota halatı çektirip kurtarma sedyesini bağlamakla uğraşırken ben sanki Beyoğlu'nda Çiçek Pasajı'nda bira içiyormuşum edasıyla davranmaya çalışıyorum; oysa korkudan üç buçuk atıyorum!

"Here I am! Soon, we will all be at home," (Geldim. Yakında hepimiz evlerimizde olacağız) dedim. Bu kadar artistik, soğukkanlı numarasının fazla olduğunu bilerek iki küçük sarışın kızın başlarını sevip okşadım sarıldım onlara. Bunun manası young ladies first (genç hanımlara öncelik vermek anlamında) idi.

Üsteğmen Hoffman iki kişilik sedyeyi aşağı salarken pilotun da benim gibi poposundan terlediğini hissedebiliyordum. Arkamda küçük kızlarm annelerinin, teyzelerinin ve babaları ile enişte lerinin olduklarını sonradan öğrendim. Beni asıl üzeni 15-16 kişi beklerken, 6 yolcu ve 3 gemi mürettebatı ile toplam 9 kişi bulmak oldu.

"Where are the others?" (diğerleri nerede?) diye sorduğum-da, beyaz sakallı, şişman, kısa boylu olan 60 yaşlarında kısa boylu tayfa, "They are gone!" (gittiler!) diye cevap verdi. Anlaşılan güvertede ve buz gibi suda diğerlerini aramayla vakit geçirmeyecektik. Ölüp kaybolmuşlardı...

SAT Grup Komutanımız Dünya Pentatlon Şampiyonu Albay Tonguç Koni'nin sözü geldi aklıma: "Namık, deniz kendine ait olmayanı su üstüne veya sahile bırakır bir gün," demişti. Bir iki yutkunduktan sonra, SAT Komando şahsiyetine bürünmem gerektiğini kavradım. Bu insanları buradan kurtarmam lazım diye kendime telkin ediyordum.

İki küçük kızı yukarı emniyetle sedyeye bağlayıp yolladım. Hoffman sedyeyi tekrar indirdi. Kızların annesi ve teyzelerini hemen sedyeye oturtup, kemerlerini bağladım. Helikoptere ve helikopterin kapısından yarı beline kadar sarkmış Hoffman'a baktığımda, işlerin iyi gittiğini gördüm. Kızların babalarını da yukarı yolladığımda, tekne artık iyice su almıştı. Suyun seviyesi ayak bileklerimden, dizime kadar yükselmişti. "Koru bizi Allahım!" diye dua ederken, iki gemici daha sedye ile yukarı çekiliyordu. Hoffman eliyle benim arkamı işaret ediyordu. Buna bir anlam veremedim. Herhalde geminin hızlı hızlı su aldığını görüyor biraz acele etmemi istiyor olmalı, diye düşündüm.

O daha işaret veremeden, birkaç kuvvetli dalga beni batmakta olan geminin güvertesine yapıştırmıştı bile. Zorlukla ayağa kalktıktan sonra, bana yardım eden beyaz sakallı, şişman, kısa boylu gemiciye doğru döndüm. Fakat o Noel Baba arkamda yoktu!

Beyaz saçlı ihtiyarı son defa iyice sulara gömülen geminin sağ tarafından azgın dalgaların içine doğru çekilirken gördüm. Uzandım, bağırdım, ona atıp kurtarmak için can simidi aradım. Boşa giden çabalarım oldu. Bağırıyor, yukarda helikopterin kapısından sarkan Hoffman'a, denizcinin sulara çekildiği tarafı gösteriyordum. Eliyle "Bitti! Gel," dedi. Ne olmuştu o Noel baba sakallı insana? Karanlık sulara doğru dönüp azgın dalgalara baktım ve "Shit!Shit!" (kahretsin anlamında)

diye bağırdım. Sanki Noel baba beni suyun içinden duyacak ve yanıma gelecekti. Bir daha seslendim: "Shit!" Sonra Hoffman'nın aşağı sarkıttığı sedyeye bindim. Gözlerim aşağıda o Noel babaya benzer denizciden bir iz arıyordu.

Helikopterin içine girdiğimde, kıçıma kadar donduğumu anladım. Hoffman, kadınların ve çocukların üstüne örttüğü battaniyeyi çekerek beni de ısıtmaya çalışıyordu. Bozuk Almancam ile: "Danke!" (teşekkür ederim) dedim. Çok soğuktu. Pilot helikopteri ne kadar ısıtsa yetmiyor titriyorduk. 1-2 dakika sonra Noel babayı daha az düşünmeye başladım. SAT hayatım boyunca onlarca SAT arkadaşım şehit olmuşlardı. Kankardeşim SAT Mustafa Tosun dahil.

Kollarımı göğsümde kavuşturmuş "Titremeyeceğim!" diye kendime telkinde bulunuyordum ama titriyordum. Bir ara omzumda ve boynumda minik et parçaları hissettim. Buz gibi et parçaları! Bunun, ilk kurtardığım iki genç kızın elleri olduğunu ve bana sarılmak istediklerini anlayınca, ben de onlara sarıldım. Ağlaştık biraz. Ne kadar tatlı, iyi çocuklardı. Soğuktan donuyorlardı ama gene de kendilerini kurtaran SAT'a sarılıyorlardı. Siyah elbisemin sol göğsünde, soyadım olan "EKİN", siyah harflerle, sağ göğsümde ise yine siyah harflerle "SAT" yazıyordu. Kızların babaları şaşkın bir ifadeyle sordu :

"What does it mean ES_EY_TİY?" (SAT ne anlama geliyor?)

O anda ona "ES EY TİY", yani "SAT", Kuzey Denizi'nin karanlık fırtınalı sularından sizleri kurtaran adamın birliği diyemezdim. Yalnızca ağzımdan şu sözler döküldü:

"We are the best around the world!" (Biz dünyanın en iyisi-yiz.)

Aslında o adama şunları da demek isterdim: SAT'lar, adam öldürmeyi sevmeyen, insanların başını türlü belalardan kurtarmak için belanın içine atlayan, can kurtaran, can almayan ama gerektiğinde de gözünü kırpmadan düşmanı yok eden bir askeri birliktir. Havadan, karadan, denizden, denizaltından çıkar gelirler kimsenin ruhu duymaz. Vatanseverdirler ve her biri ayrı birer isimsiz kahramandır.

Bakın, SAT'larla ilgili acı gerçek şudur: Bir bordo bereli veya özel harekatçı şehit olduğunda, büyük ihtimalle cesedi bulunur. Sınır gerisi operasyon bile yapıp, gerekirse o şehidin naaşını getirirsiniz. Bizlerin %60'ımızın cesedi bulunmaz! SAT'lar, genellikle aşağısı 400 metre olan derin soğuk sulardan gelirler ve giderler. Sahilin gerisinden, yine o derinlikten kaçarlar. Bir düşman, bombasını, mayınını, silahını, el bombasını, patlayıcısını suya attığında, dinamit atılmış bir balık gibi ters dönerler. Ve engin suların dip derinliklerine, ebedi istirahatgâhlarına kavuşurlar. Onlarca SAT arkadaşımızın cesetlerini hala bulamadık. Suların dibindeki asit miktarının onların kemiklerini bile zamanla eritip yok edeceğini biliyorum. Ama asla korkmadan, ilerlemiş yaşıma rağmen dalmaktan ve rekor kırmaktan vazgeçmiyorum. Su, deniz, bizim evimizdir.

Sahile yaklaşmıştık. Helikopter inip, motorlarını stop ettirdiğinde, küçük kızların aşağı inmelerine yardım ettim. Sevgi ile yanaklarımdan öptüler. Gözlerimden yaş gelmesin diye sıkıyordum kendimi. Annelerinin elinden tutup aşağı indirdiğimde daha büyük olanı, "You are incredible!", yani "Siz inanılmazsınız!" dedi. Biraz tecrübe, biraz da Poseidon (deniz tanrısı) yardım etmişti.

Hoffman, bekleyen ambulansa kazazedeleri bindirip doktora teslim ettikten sonra titrememiz durmuştu sanki.

Hoffman: "Möchtest du bier trienken?" (bira içer misiniz?) diye sordu. Aslında ısınmak için 1-2 kadeh konyak içerdim ama babamın genlerinden bira geçtiği için, Hoffman'a bazen yaptığım gibi Yarı İngilizce, yarı Almanca bilinçli bozuk aksanımla mırıldandım: "Aslında ısınmak için içilen alkolün sahte, geçici ısı verdiğini biliyoruz ama!.. I love that! (bayılırım)"

Askeri gazinoya girdiğimizde saat sabaha karşı 04:00 sularıydı. Alman asker bize uykulu uykulu bakıyordu ve belki de içinden "Sizi gidi manyak SAT'lar!" diye geçirerek, meşhur soğuk Alman biralarını önümüze getirdi koydu. Bu Almanların kanlarını tahlil ettirseler, herhalde biyokimya raporunda şöyle yazar: "Alkolünde az miktarda kana rastlanmıştır!"

Sabaha karşı, gözlerimin önüne Noel Baba geldi. O güzel yüzlü tayfanın suların dibine gidişi asla bir daha hafızamdan gitmedi. Onu hep hatırlayacağım. Azgın dalgalardan onu kurtaramadım. Günün birinde belki ben de derinlerde oralarda bir yerde olabilirim. Belli mi olur? Aynı SAT Birliği Müzesi'ndeki duvarda resimlerinin altında isimleri yazan şehitlerimiz gibi... İki gün sonra Almanya'daki tatbikatımız tamamıyla bitmişti. Alman Donanma Komutanı ve Deniz Kuvvetleri Komutanı'mın katıldığı çok güzel bir veda partisi verildi, Ekernforde deniz üssünde. Güzel Helga'lar, ellerinde tepsiler dolusu kanepeler ve içkileri servis ediyorlardı. Gunter ve Hoffman'ın yanında iyi İngilizcem ve çat pat Almancam ile sohbet ediyoruz.

Tepsi ile kırmızı şarap getiren bayan asker, gözlerimin taa derinliklerine bakıyor. 29 yaşında, fena sayılmaz bir bahriyeliyim. Burası da başka bir liman. Kızcağızın ilgisi gittikçe artıyor ve derinden süzüyor beni. Cesaret verici bir durum. Hoffman eliyle beni dürtüp öne doğru itiyor ve bir yandan da

kulağıma eğilip: "Come on! Go and dance with her!" (Hadi gidip kızla dans etsene).

"Bu kızı nereden tanıyorum?" diye düşünüyorum, düşünü-yorum ama bir türlü çıkaramıyorum. Budala kafam sonradan şarj etti; bu kız tatbikat öncesi brifing odasında duvardaki haritaların önünde duran kadın astsubaydı. Derin bir nefes alıp kırmızı şaraptan bir yudum çektim ve gittim. Elindeki kokteyl tepsisini usulca alıp, masanın üstüne bıraktım. Almanca: "Darf ich mit ilmen tanzen?" (sizinle dans edebilir miyiz?) dedim ama bu arada da Almanca'yi paralayıp katlediyorum! Kız gülümsedi. Onu elinden tutup piste götürdüm. 4-5 çift daha vardı pistte. Dans edenlerin çoğu da, romantik Fransızlar'dı! Adı Ingrid'miş. Kız, bana hayran hayran bakıyordu. Hiçbir anlam verememiştim. Zira etrafta bir sürü yakışıklı, uzun boylu subay varken, neden bu güzel kız bana, bir Türk Sat komando astsubayına yakınlık duymuştu? Dansın ortalarında eğildi ve "Was it cold?" (soğuk muydu?) diye sorunca anladım ki, helikopterle yaptığımız kurtarma olayını duymuştu. İngrid, ilerleyen saatlerde, Alman Deniz Kuvvetleri Komutanının dansı durdurmak suretiyle özel bir konuşma yaparak bizleri tebrik edeceğini ve bana da bir şilt vereceğini söyledi. Bayağı heyecanlandım desem yeridir. Aynı zamanda da huzurum kaçmıştı. Oldum olası böyle showlardan nefret ederim. Böyle şövalyelik yaptığım zamanlarda hemen olay yerinden kaybolurdum. Oysa bu burada imkansızdı. Ama, bu başarı Türkiye adına iyi bir şeydi.

Kızın dediği gibi oldu. Jurgen adındaki Amiral beni çağırıp, 2-3 dakika Almanca konuştu. Anlamadığım şeyler söyledi. Tek anladıklarım içlerinde geçen "SAT, Turkei, marine" (SAT, Türkiye, deniz kuvvetleri) gibi internasyonal kelimelerdi. Ardından Ekernforde deniz üssünün adına yazılı

şiltini verdi. Grup komutanımız sarılıp tebrik etti. Törenin ardından bir kenara çekilip Reşat Gürler başta, buz gibi Alman biralarını deviriyorduk ki, Ingrid yanıma geldi ve beni piste doğru çekti. Bizimkiler bana ulusal bir gururla bakıyorlardı. Sanki Almanya'nın en güzel kızı ile dans ediyordum. Pistte sımsıkı sarıldık Ingrid'le. "Ben buradan bir kaçsak" diye düşünürken, Ingrid "Kommst du zur mir?" (bana gelir misin?) diye sormaz mı? Körün istediği bir göz, Allah verdi iki göz! Tabii hemen: "Mit verkünügen," (memnuniyetle) diye yanıt verdim.

Sabah Ingrid, beni deniz kenarında Kuzey Denizi'ne bakan dairesinden birliğe arabası ile getirdi. Birlikte hiçbir şey çaktırmıyorduk. Ne de olsa, ikimiz de askerdik.

Öğlene doğru tüm malzemelerimizi bizi getiren askeri uçağın açık olan arka kargo kapısının (ramp) önüne getirdik. Alman askerlerin de yardımı ile, çoğunu hiç kullanmadığımız askeri malzemeyi uçağa yükledik. Her zamanki gibi, eksiksiz olalım diye malzemeyi fazla abartmıştık. Birlik komutanı Günter Hoffman ve birliğin tüm personeli bizi uğurlamaya geldi. Hepsi ile vedalaştık.

Tam uçağa binecekken, üstü açık yeşil bir ciple, Ingrid çıkageldi. Tanrım, melek gibi görünüyordu! Bana sarıldı. Az evvel Hoffman'a, Ingrid'e teslim etmesi için emanet ettiğim paketi geri alıp, onu asıl sahibine kendim verdim. O da bana güzel bir buket çiçek ve bir büyük karton kutu uzattı. Kutunun içinde, belli ki uçakta içmemiz için düşünülmüş, nefis bir beyaz elma şarabı vardı.

Son bir kez daha öptüm onu. Koşarak kargo uçağının arka kapısından zıplayıp içeri girdim. Kargo kapağı yükselip kapanana kadar, birbirimize el salladık. Casablanca filmindeki

meşhur uçak sahnesinde gibiydik. Ve uçağımız, bir kuş gibi havalandı. Gözlerimin önünde artık hayali vardı: Ingrid biraz sonra elindeki ona verdiğim paketi açacak ve Alman Deniz Kuvvetleri'nin kapanış kokteylinde bana hediye edilen üstün başarı şiltini ona hediye ettiğimi görecekti. Tabii ki mektubu da okuyacaktı. Bir Türk bahriyelinin, bir Alman bayan denizciyi Antalya'ya tatile davet eden yazısını gülerek okuduğunu düşünüyordum.

Şahan Hocayı İnzivadan Çıkarıyoruz

SAT kursuna çağırılmam hayatımın en mutlu anı olduğu kadar en korkulu anıydı da. Bizden önce 6 ABD'li SAT hoca gelip İskenderun Arsus'ta ilk kursu yapmışlardı. Kursu 194 kişiden 16 kişi bitirebilmişti. SAT'da hiç kimseyi tanımıyordum ama hepsinin sert, acımasız, korkusuz ve vahşi adamlar olduklarını biliyordum.

Kursa geldiğim liman savunma (LS-12) Botundaki kıdemli astsubayımız İlker Sağlam, iki kez ABD'ye mayın kursuna gitmiş, çok kaliteli bir astsubayımız idi. Bana SAT'da hoca olan sınıf arkadaşı astsubay Şahan Helvacıoğlu'na vermek üzere bir tavsiye mektubu (torpil) verdi.

Kurtarma ve su altı komutanlığındaki kursa geldiğimde, onu görür görmez bu mektubu kendisine veremeyeceğimi anladım. Ne işe yarayacaktı? Beni daha az koşturacak, daha az yüzdürecek daha az sınav cezası yapmamı mı sağlayacaktı? Şahan Astsubay Hollywood, Yeşilçam artistlerinden daha yakışıklı, oturaklı güçlü kuvvetli, entelektüel, sözü sohbeti dinlenir, çok iyi bir salon efendisi idi. Korktum, yırttım attım

Ekip hazır, Charlie Bravo!

mektubu. Kendisi tam anlamıyla bir EOD (explosives ordanance disposal= patlayıcıları zararsız hale getiren) uzmanıydı. Derin su kurtarma, 2 sınıf dalgıç balık adam v.b. gibi diplomaların dışında ABD SAT'ları (SEAL) ile ABD de beraber çalışmıştı. Onun gibi olmak için neler yapmazdım. Onun talebesi olmak şerefti benim için. Denizci dendiğinde aklınıza gelecek ilk kişi idi Şahan Hoca. Askeri filmlerdeki astsubay rollerine en iyi uyan tipti bence. ABD de olsa "İnsanlar Yaşadıkça" filmindeki Burt Lancaster rolünü kesin ona verirlerdi.

Ben onu yaşlı zannetsem de (zira o sırada bende 20 yaşındayım) henüz 30'lu yaşların sonunda idi. Kumral, sert kaşlı, uzun boylu ve atletik biriydi. Seyrek saçlarını hep kısa keserdi. Konuşurken önemli noktalarda sesini yükseltir, herkesin konuyu dikkatle dinlemesini sağlardı...

Sağ elinin yüzük parmağı yoktu; herhalde bombalar ile oynarken kaybetmişti. Eğitimin sonunda sık sık "harç bitti yapı paydos" der, eğitimin bittiğini müjdelerdi. Ses tonu öyle

gür ve etkileyiciydi ki daha onu görmeden sesini duyardınız. Uzaktan görüldüğünde sanki bir İngiliz asilzadesi geliyor zannederdik. Çok iyi tahsil yapmış gibi konuşur, burnunu burnumuza yaklaştırır, gür ve emin sesiyle etki altına alırdı hepimizi. Subay talebelerinin gözlerinin derinliklerine dalar gibi onları tek tek süzer adeta hipnotize ederdi hepsini.

Onlar da "Anlaşıldı hocam, tamam hocam, peki hocam" der gözlerini kaçırırlardı. Kurs başlamadan hazırlık olsun diye Kandilli korusunda koşardık. Bir gün Emin Hoca ve Çetin Hoca Kandilli Korusu'nda yürürken biz de yokuş yukarı arkadaşım Ender ile koşuyorduk. Onların yanından geçerken selam verdik; dik dik süzdüler bizi. Zira hiç yüz vermek istemiyorlardı. Yüz metre koşmamıştık ki, bir düdük çaldı; hemen kendimizi yere attık. Zira SAT kursunda bir düdük yat, iki düdük sürün anlamına geliyordu. Yatıp hocaların 2 düdük çalmasını bekledik sürünmek için ama çalmadı. Astsubay arkadaşım Ender ile öylece kaldık ıslak yerde. Etrafa baktığımızda görünürde ne Çetin Hoca ne de Emin Hoca vardı. 5-6 dakika yerde öylece kaldıktan sonra aşağıdaki itfaiye grubundan nöbetçi itfaiyecinin düdüğünün çaldığını fark edip kalkıp gülerek koşuya devam ettik. Şahan Hoca itfaiyecinin düdük çaldığını ve bizim itaat edip yere yattığımızı görüp beğenmiş (bunu ileriki yıllarda toplantılarda anlatırdı hep).

Şahan Hoca, kurs başladığında çift kademeli balık adam regülatörlerini söktürür iki saat başımızdan ayrılmaz çabucak monte etmemizi isterdi. Daha silah tutmasını yeni öğrendiğimizde İngiliz yapımı Sten makineli tüfeği söktürüp taktırıp hemen ardından gözlerimiz bağlı iken tüfeği monte etmemizi emretmişti...

Biz ne kadar bozulsak da bir kelime konuşamazdık. "Düşman gece gündüz dinlemez, gözünüz kapalı monte edeceksiniz hemen," diyordu.

Su altı hocamız da o idi. Onun SCUBA talebesi olmak ayrıcalıktı. Sanki solungaçları vardı. Bir keresinde eline ayrı ayrı tüpü, regülatörü, maskeyi, paleti, kurşun ağırlıkları alıp suya atlamış su altında nefessizken regülatörü tüpe bağlamış, maskeyi takıp suyu boşaltmış, kurşun kemeri ve paletleri ayağına takarak su üstüne gelerek biz SAT kurs talebelerine hava atmıştı.

Bana hep " Namık İngilizce çalış imtihanı kazan ve yurtdışına git. ABD'li SAT'larla çalış, değişik bir hayat orası; mutlaka git ve gör," diye ısrar ederdi. Ben de ısrarla dediğini yapıp ona layık bir talebe olmaya çalıştım.

Bir keresinde, "Bu gece operasyon yok; yiyip için keyfinize bakın," demişti. Biz de tıka basa yedik içtik. Tam sofradan kalktık ki bizi sıraya sokup yokuş yukarı koşturmaz mı? Çoğumuz kusmaktan koşuyu zar zor tamamladık.

Sonrası da "Düşman ve savaş sizi en zayıf anınızda yakalayabilir, hazırlıklı olmalısınız," dedi. Bu olaydan sonra midemizi hiçbir zaman tıka basa doldurmamayı öğrendik.

Hiç unutamadığım derslerinden biri de şuydu: Her öğlen bizi tabura alır (Bahriye'de iştiraya tabur diyoruz) sıralar açar saç, sakal, tırnak teftişi yapar sonrasında da mendil çıkarılacak derdi. Biz de iki elimizi çifte tabanca çıkaracakmış gibi arka ceplerimize sokar o "Çıkar!" dediğinde iki mendili çıkarıp ellerimiz önde yere paralel uzatırdık. İçimden hep "Ulan bu herif hep niye iki mendil taşıtıyor bize," diye kızardım.

Kursu bitirip görevlere beraber gittiğimiz bir tatbikatta ona "Şahan Hocam bize niye hep iki mendil taşıttırıyorsunuz?"

diye sorduğumda, üçgen kaşları alnına doğru dikildi. Gözleri benim gözlerimi deler gibi baktı ve o etkileyici sesiyle "Namık biri terinizi, burnunuzu falan silesiniz diye," dedi. Bir iki derin nefes alıp bakışını lazer ile delercesine derinleştirip, "İkincisini de siviller için taşıyorsunuz," diye ekledi. "Bir nine minibüsten, kaldırımdan düşerse dizini veya kanayan yerini sararsınız veya genç bir bayanın burnu, eli kanar ilk yardım için kullanırsınız." Bir bahriyeli olarak ne kadar centilmen olmamız icap ettiğini bize hep o öğretti. İleriki yıllarda ondan kız tavlamanın da inceliklerini öğrendik.

Bize bir görev verdiğinde 48 saat uyutmaz, görevi bitirme-mizi ister ondan sonra uyumamıza müsaade ederdi.

Riva'da Soğan Adası kumsalında yaptığımız atış, taktik ve tekniklerinden sonra tüm boş kovanları toplamamızı istemiş hepsini toplayıp ona teslim ettikten sonra kendi mahsus kuma sakladığı bir kovanı tüm Riva (Beykoz) Kumsalı'nda 2 saat boyunca aratmıştı bize.

Ankara'ya er gazi atlayış alanına yaptığımız bir paraşüt atlayışında C-130, 4 motorlu uçağın sol kapısından arka arkaya çıkmıştık. Paraşütler açıldıktan biraz sonra baktım ki Şahan Hoca benim paraşütün üstünden yürüyerek atlıyor, yanımdan geçerken de "Korkma size öğrettiğim gibi üstünden koşup, paraşütüm sönmeden atladım," dedi. Korkmuştum.....

Kursun Cehennem Haftası devresinde (her gece 1 saat uyur, 23 saat ağır işte çalışırsınız). Denizden çıktığımızda Poyrazköy'de sahilde elime kocaman bir taş verip, yalınayak dikenli böğürtlenlerin içinden geçerek taşı tepeye koymamı istemişti. Ardından bana, "Farz et ki oradaki makineli tüfekçi arkadaşına cephane sandığı çıkarıyorsun," dedi. Dediğini yaptım ama sıhhiye astsubayımız (kendisinin emekliliği

gelmişti ve biz ona baba derdik) bir saat ayaklarımdan dikenleri ayıklayıp kaplanla boğuşmuş gibi sıyrıklarla dolu olan çıplak vücuduma kırmızı Amerikan tentürdiyot sürüyordu. Sıhhiye astsubay babanın hocalara "Ulan pezevenkler öldüreceksiniz bu çocukları" diye bağırmasını hiç unutamam.

SAT'lar sazlardan Meksikalı şapkası yapar mı? Sıcak bir Ağustos günü su altında patlayıcılar ile bir ağ yapmayı öğretirken bize herkes şu sazlıklardan ot toplayıp geniş şapka yapsın yoksa başınıza güneş geçecek dediğinde şaşırıp kalmıştık, balık adamlar nasıl şapka yapar diye iki saat içinde bunu hepimize öğretti, becermiştik... Güneşten de korunmuştuk....

Kıbrıs çıkarması için (1964) İskenderun'a gittiğimizde Şahan Hoca yine tim komutanı idi. Johnson'ın mektubundan sonra çıkamamıştık Kıbrıs'a. Geceleri bar ve pavyonda, hanımlara nasıl davranacağımızı da ondan öğrendik, bayağı da başarılı olduk!..

Üzerimde çok emeği olan bu adam, zamanı geldiğinde emekli oldu. Bodrum'a, Yalıkavak'a yerleşti. Onu oraya götüren sebep Özgür Hoca'yı Marmaris'e götürenlerinkine çok ama çok benziyordu. Vakti ile kızı lisede dersleri biraz asıyor. Annesi, "Ders çalış, baban üzülüyor" dedikçe kızın da genç kanı kaynıyor. Çok zeki bir kızı var Şahan Hoca'nın ve babasını da her kız çocuğu gibi çok seviyor. Babasının memur maaşıyla hayatını her gün türlü tehlikeler içinde geçiren bir bahriyeli olduğunu bildiğinden derslerinin yine bozuk olduğu bir anda anne kızına, "Bu notlarla babanın yüzüne nasıl bakacaksın?" dediğinde bu dünyalar güzeli kız bunalıma girip intihar ediyor; hem de babasının beylik tabancası ile!

Cenazede hepimiz gözyaşlarımızı içimize akıttık. Gencecik kızımızı kara soğuk toprağa gömdük. Aradan yıllar geçti. Hey gidi yakışıklı Amiral... (orduda ona taktığımız lakaplardan biri de buydu) Şimdi her şeyden elini eteğini çekmiş, sahilde bir balıkçı kulübesinde yaşıyordu. Ara sıra tüm birikimi ile aldığı evine çıkıp, eşiyle günlerini geçiriyordu.

Onu ziyarete gittiğimde, Preveze NATO Tatbikatı'ndan dönüyorduk. Yine Amerika'lı, İngiliz, İtalyan SAT'larını geride bırakıp, birinci olmuştuk. Bizi yetiştiren hocamızla bunu paylaşmak istedik. Eşi bize sahildeki salaş balıkçı kulübesinde olduğunu söyledi. Sahile indiğimizde, kayalıkların arasında, denizden 7-8 metre uzakta, tuğla ve ağaç kütüklerinden yapılmış bir kulübe bulduk. Bu, kesinlikle onun yaşadığı yerdi. Dışarısı yüzlerce rakı ve şarap şişesiyle doluydu. Yanımdaki Reşat Astsubay'a, "Şahan Hoca bu boş şişeleri satsa, herhalde yeni bir Mercedes alır," dedim. Birlikte gülüştük. Balıkçı kulübesinin öbür tarafındaki hamakta yatmakta olan Şahan Hoca'yı o anda gördük. Ben uzaktan, "Şahan Hocaaam!" diye bağırınca, o da amiral edasına bürünüp gürledi: "Nereden çıktınız siz?" Bizi karşısında gördüğüne çok sevinmişti. Uzun zamandır hiçbir asker arkadaşının ziyaret etmediği belli oluyordu. Hala günlük sporunu yapıyordu. Koşuyor, dalıyordu. Yine de hafif göbeklenmişti. Kendisine, "Hocam bu göbek ne?" dediğimde, "Namık erkekte göbek, seks ve refahın işaretidir," dedi. Gülüştük.

"Ne içersiniz?" diye sorduğunda gene hep bir ağızdan:

"Charlie Bravo!" dedik.

"O yok ama ben size bir kırmızı şarap açayım. Şöyle eskilerden kalma.." dedi ve biz daha "Olur!" demeden şarabı kadehlere boşaltmaya başladı.

"Emin ne yapıyor?" diye sordu.

"Öldü!" dedim. Derin bir sessizlik oldu. Sonra yüzüme acıyla bakarak endişeli bir sesle sordu ve ben de her seferinde aynı kahrolası cevabı vermek zorunda kaldım.

"Peki ya Mustafa Tosun ne yapıyor?"

"Öldü!"

"Ersev Bayrak?"

"Öldü!"

"Çetin Mansur"

"Öldü!"

"Timuçin Okan?"

"Öldü! Hepsi öldü! Şehit düştüler hocam..."

Aslında Şahan Hocam'a o emekli olduktan sonra ölen arkadaşlarımızın, şehit olanların, sayısını ve isimlerini söylesem çok üzülecek ve morali bozulacaktı. SAT birliğinin %23'ü şehit olmuştu.

Bir süre açık ufka baktıktan sonra, şarabı tepesine dikti ve "Ölümlü Dünya. Zaten bir gün o tarafta hepimiz buluşacağız. Ha erken olmuş, ha geç..." dedi. Kızının intiharının onu çok etkilediği belliydi. Şehit olan bütün o arkadaşları o yetiştirmişti. "Ölmek değil, bir canın ölüm acısını her sabah uyandığımda çekmek korkutur beni," derdi. Bunu anımsadım. Yarasına tuz basmıştık.

Birden bize, "Hey bana bakın! Ölürsem ülkeme yardım ederken, ülkem için öleyim, " dedi ve ekledi: "Var mısınız?" Şapşal şapşal suratına bakıp ne demek istediğini kavramaya çalıştık.

"Neye var mıyız hocam?" diye sordum.

"Aylardır geceleri bir yat geliyor. İzlediğim kadarıyla, geceleri bir takım adamlar denize dalıyor ve sabah ortadan yok oluyorlar. Ben bu işin içinde bir bit yeniği sezinliyorum."

Anlattığına göre yat ABD bayrağı taşıyordu ve yabancı dalgıçlar gelip tarihi zenginliklerimizi kaçırıyorlardı. Şahan Hoca'nın içgüdülerinin onu yanıltmayacağını düşünüyorduk. "Hocam bunlar turist dalgıç olsalar hep aynı yerlerde dalmaktan sıkılır giderlerdi. Niye hep aynı tekneyle geliyorlar ve neden hep aynı yere dalıyorlar? Sonra neden gündüz değil de gece? Haklı olabilirsin," dedim.

O gece gün ağarana kadar yılların açlığıyla derinderin sohbet ettik. Eski hatıralar dirildi birer birer. Kıbrıs Çıkarması'nda, Girne'yi 24 SAT nasıl aldığımızdan konuştuk durduk.

Sabah kalktığımızda, Şahan Hoca dalış takımlarını çoktan hazırlamıştı. Hafif bir kahvaltı sonrasında kendi aramızda bir brifing yaptık. Ardından A.B.D. bandıralı yatın dalış yaptığı yere, Şahan Hoca'nın küçük kıçtan takma motorlu teknesini demirlememiz kırk dakikamızı aldı. Onun dürbünle seyredip gözlediği ve yakını dediği yere gelmemiz kırk dakika sürmüştü. Daha demirlemeden dalış malzemelerimizi kuşanmıştık. Dibe indiğimizde derinlik saatlerimiz 120 feet'i gösteriyordu. Dipte kalma zamanımız, on beş dakika olarak ayarlanmıştı. Aksi halde, bir vurgun yememiz kaçınılmaz olurdu. Şahan Hocam'ın bizden farkı, birinci sınıf dalgıç ve kurtarma dalgıcı brövelerinin olmasıydı.

Dibe inip biraz dolaştığımızda, gözlerimize inanamadık, Adamlar anforalar dahil birçok tarihi eseri küme yapıp toplamış ve götürmek üzere hazırlamışlardı. Belki bazıları çoktan kim bilir nerelere kaçırılmıştı bile. On beş dakika dolmadan, Şahan Hoca "Yukarıya!" işareti verdi. Biz de vakit

kaybetmeden yukarıya çıkıp teknelerimize bindiğimiz gibi oradan uzaklaştık. Sahile ulaşır ulaşmaz Şahan Hoca ve Reşat doğruca gidip Müzeler Müdürlüğü'ne haber verdiler. Bu arada ben de daldığımız yeri mütemadiyen kontrol ediyordum. A.B.D. bayraklı yat gelip, içindekiler suya daldıkları anda Şahan Hoca'ya telefonla haber verecektim. Zaten adamlar kimse onları görmesin diye geceleri gelip dalıyorlardı.

Şahan Hoca ve Reşat döndüklerinde, yanlarında uzun boylu, yakışıklı bir sivil delikanlı vardı. Meğer jandarma üsteğmenmiş. Dalış yerini görüp bizden bilgileri aldıktan sonra akşam pusu için sahil muhafaza botları ile denizden operasyon yapacaklarını söylediler. Bizim de asker olmamız onları epey sevindirdi.

Fakat beklenen gemi o gece gelmedi. İki gece sonra teknenin ışıklarını gördüğümüzde, vakit gece yarısı geçmişti. Jandarmanın daha fazla ekibi olmadığından, bizden yardım isteniyordu. Bir jandarma üsteğmen ve bir jandarma astsubayını da yanımıza alarak motor çalıştırmadan kürekle, A.B.D. bayraklı yata doğru sessizce yaklaşmaya başladık. Hedefe varmamıza iki yüz metre kala tüplerimizi taktık. Jandarma üsteğmenin isteği ile suya dalıp onları suçüstü yakalayacaktık. Yanlarına ulaşmamız yedi sekiz dakika sürdü. Adamlar, biz el feneri kullanmadığımız için farkımızda değillerdi. Onların ellerinde ise fenerleri olduğu için yerlerini belli ediyorlardı. Biz dalar dalmaz, jandarma üsteğmen zaten sahil muhafazaya haber vermiş olmalıydı. Onlar da baskına geleceklerdi. Yanlarına yaklaştığımızda iki dalgıç, halattan yapılmış ağlara tarihi eserlerimizi dolduruyorlardı. Daha önce planladığımız üzere arkadan yaklaşıp maskelerini aniden çıkardık. Suyun altında neye uğradıklarını şaşırdılar. Hızlı, fakat dikkatli biçimde satha doğru çıkmaya başladılar. Bu arada biz

ağlardan tarihi eserleri indirmeyip jandarmanın suçüstü yapmasını sağladık.

Hemen teknenin çapasını kayalara sıkıştırdım. Bu sayede teknenin kaçmamasını da sağlamış olduk. Üçümüz, daldığımız yere doğru geri yüzüp çıktığımızda jandarma botunun tekneye çoktan yanaşmış olduğunu görerek biz de yata yanaştık. Olay çok şaşırtıcıydı. Üçü Türk'tü. Aralarında iki de Yunanlı vardı. A.B.D. bandıralı Yunan yatı kullanarak Türk kaçakçılarla olayı organize etmişlerdi. Tarihi eserleri Yunanistan'a kaçırmayı planlıyorlardı

Gecenin bir yarısı Bodrum'a gittik ve ifade verdik. Bu operasyonda SAT'ların olması jandarma için büyük şanstı. Hele Şahan Hoca'nın evvelce orada bulunması ve yatı dürbünü ile devamlı izlemesi olayı açığa çıkarmıştı. Ertesi gün kaçakçıların bazı su altı tarihi zenginliklerimizi uçak kargosu ile, içindekileri demir, kalıp v.b.. diye yutturup yurtdışına çıkardıklarını da öğrendik. Jandarmaya verdikleri ifadelerden buna benzer birçok taktikle su altı tarihi zenginliklerimizi yurt dışına çıkardıklarını üzülerek öğrendik. Bodrum'da iken Şahan Hoca'nın ve jandarmanın iki gün misafiri olduk. Şahan Hoca'nın gözlerinden ve davranışlarından "Ben hala varım ve ülkem için bir şeyler yapabiliyorum" ifadesini görüyorduk. Artık eskisi gibi içmeyecekti. Hayata daha olumlu bakıyordu ve yaşama arzusu ile dolmuştu.

Oradan ayrılırken eşi bize, "Sağ olun çocuklar. İyi ki geldiniz; onun eski yaşama sevincini geri getirdiniz" dedi. Ondan ayrılmak çok zor oldu. Gözlerimizden akan ince yaşları saklayarak uzaklaştık. Reşat Astsubay'a; "Bir gün bende böyle yaşlanırsam sakın beni yalnız bırakmayın ve lütfen ziyaretime gelin," dedim. Tuhaf bir biçimde yüzüme baktı. Arabasını ani bir frenle yolun kenarına çekti. Niye durduğunu

merak ettim. Bakkaldan çıktığında elindeki poşette 6 tane buz gibi bira olduğunu fark ettim.

Biralardan birini bana uzatırken, "İstanbul'a kadar vakit geçmez. İyisi mi içelim ve şehitleri yat edelim," dedi.

Hafif hüzünlü, romantik şarkılar dilimizde, yola koyulduk. Güneş karşı tepelerin ardından usul usul batıyordu. Bizler ise, hayatı bir çığlık gibi yaşıyorduk. Bir gün bütün gemileri yakıp terk-i diyar etmek, kendi Bodrum'umuza kaçıp, geri dönüş biletlerimiz olmaksızın orada inzivaya çekilmek, dinginlik içinde rutin bir yaşlılık geçirmek bizim için ancak hoş bir ütopya olabilirdi. Bizler sessiz bir huzurla değil savaş meydanında ölmek için yaratılmıştık.

Rus Savaş Gemilerinin Altına SAT İşareti Yapıştırıyoruz

SAT'ta bir komutanım günün birinde "Bir Rus harp gemisinin altına dalacaksın," dese inanmazdım. O yıllarda harp gemileri genellikle iki pervaneli ve dümenle yön verilen tipte tersanelerden indiriliyordu. İlk defa pervaneleri şaft üzerinde döndürülerek yön verilen bir Rus gemisinin denize indirildiğini NAPOLİ tatbikatında öğrendik.

Komutanımız yıllık NATO tatbikatlarından ilkinin NAPOLİ'de yapılacağını söylediğinde bu tip tatbikatlara Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'mızın ne kadar önem verdiği geldi aklıma. Su altı gece hedef bulma, hedefin altına mayın koyma ve sahil gerisi operasyonlarda ilk ona giriyorum. Belki beni de götürürler diye geçti aklımdan. Komutanımız Rasim Akınsel Albayımız, Tonguç Yüzbaşımız (Taaruz Timler Komutanı) birliği toplayıp yedi isim açıkladı. Ben de bu timin içinde vardım.

On gün sonra NAPOLİ'ye gideceğimiz, orada İtalyan, Yunan, ABD'li deniz komandoları ile önce bir çıkarma tatbikatı,

sonrasında ise gemilere su altından sinsi hücum tatbikatı yapacağımız hakkında bir birifing verildi bize. Birincisi kolay ve tehlikesi azdı. İkincisi, yani sinsi hücum yapacağımız gece operasyonu daha tehlikeli idi. Uzak bir noktadan zodiac bottan denize inip kapalı devre, su üstüne kabarcık çıkarmayan, dolayısı ile yerimizi belli etmeyen dalış cihazı ile gece su altından iki kilometre yüzüp sırtımızda taşıdığımız mıknatıslı ve vakumla yapışan LİMPET mayınları gemilerin altına yapıştıracaktık. Mayınlar, içlerinden patlayıcı fünyeleri çıkarılıp emniyete alınmış İtalyan yapımı malzemelerdi. Gerektiğinde gemilerin altına yapıştırmadan "tazyikten kurtulmalı tuzak"la birlikte kullanılabiliyordu. Onu emniyete alacak düşman balık adam (SAT'ı) mayını çektiğinde, altındaki görülmeyen "tazyikten kurtarmalı düzenek" de mayını ayrıca patlatabiliyordu. Bazen mayının patlatıcı sistemi arıza yapsa bile altına gizli yerleştirdiğimiz görülmeyen tuzaklı ikinci ateşleme mekanizması da mayını patlatabiliyordu.

Sırtında yirmi kilogram ağırlığında bir patlayıcı mayınla su altına gece 2 kilometre yüzmek, adrenalinin bol bol yaşandığı bir deneyimdi. Bizler için adrenalin olmasa yaşamın tadı yoktu. Tüm SAT'lar adrenalin bağımlısıydı.

Zira ABD'li, İngiliz, Yunan ve Almanlarla yaptığımız daha önceki yarış şeklindeki hedef bulma su altı yüzmelerinde hem onlardan 8-17 dk önce hedefe varıyorduk hem de onlar 200-300 metre sapma yaparken bizim hedeften kaymalarımız 15-20 metre oluyordu. Yani 120 metre uzunluğundaki bir geminin tam ortasına çıkacakken 15-20 metre sağına veya soluna çıkıp yine hedefi buluyorduk. Çoğu yabancı komandolar 200-300 metre hata yapınca geminin önünden veya arkasından yüzüp hedefi bulamadan geçip gidiyorlardı.

İlk bir Temmuz sabahı askeri otobüse yüklediğimiz tüm malzemelerimizle Yeşilköy Askeri Havaalanı'na geldik. Nizamiyede bekleyen havacı bir başçavuş bizi karşılayıp C-160 nakliye uçağının yanına kadar refakat etti.

Bu havaalanında yıllar sonra Kardak'ta denize düşen helikopterde bulunan 10 SAT'tan beşinin cenazesini karşılama görevi bana verilmişti. Aileleri gözyaşlarını tutamıyordu. Hepsi birbirine sarılıp gözyaşlarına boğulmuşlardı. Cenazelerin üstünde subay, astsubay, beşinin de resmi asılıydı. Ertesi gün Kasımpaşa'da törenle şehitler mezarlığına defin ettik kardeşlerimizi.

C-160'ın teknik makinist astsubayı kargolarımızı yükleyip sıkı sıkı bağlamamıza yardımcı oldu. İlk işim, Hava Harp Okulu'nda Judo ve Kaçına Kurtulma Hocası olduğumdan pilot kim diye merak edip kokpite gidip tanışmak oldu.

Mehmet Bodur Kaptan (daha sonradan Cumhurbaşkanı özel pilotu seçildi) hemen tanıdı beni. Hazırlıklar bitip uçak kalkana kadar sohbet ettik. Sonra diğer arkadaşlarımın yanına gittim ve kemerlerimizi bağladık. Uçağın pist başına gitmesi 10-12 dk sürdü. Sonra koca metal yığını homurdana homurdana koşup kalktı. Kargo uçakları bana bu halleriyle hep kalkmadan önce yerde debelenen pelikanları ya da diğer büyük kuşları andırır. Yunanistan ve Adriyatik üzerinden geçerek Napoli askeri havaalanına inecektik.

Gırgır ve şamata ile geçen kısa bir yolculuktan sonra havaalanına indik. Hüseyin Astsubay "karnım acıktı Namık" diye mızmızlanmaya başladı. Ben de "bekle biraz daha önce bir İtalyan gemisine baskın yaptık. Adamlar bizi gemiye alıp kırmızı şarap ve Lumagetti ısmarladılar. Birazdan o güzel makarnalı yemeklerinden yeriz," dedim.

Selami Astsubay "ben spagetti isterim" diye katıldı sohbete. Kanat Üsteğmen ve Ersin Yüzbaşı'mdan (şehit) hiç ses yok. Asil deniz subayı kişiliklerinden taviz vermiyorlar hiç. Aslına bakarsanız ikisi birer büyük rakıyı götürürler.

Tüm malzemeyi gelen gri renkteki Fiat otobüse yerleştirdik. Mariani adında kısa boylu genç ve atletik bir astsubay yanımıza gelerek "Hoş geldiniz" dedi hepimize. Selami (şehit) "boncorno" gibi bir kelime paralayınca gülüştük. Ben Mariani'ye "parlare İta-liano?" İtalyanca biliyor musun gibi bir şeyler paraladım. Mariani İngilizce "zaten İtalyanım tabii ki İtalyanca biliyorum" deyince ben hemen lafı yapıştırdım: "Io noh parla molto bene İtaliano." (İtalyancam çok iyi değil malesef). Oğlanın gözleri yuvalarından uğradı. "Ama nasıl olur aksanınız çok düzgün," dedi. Eh altında kalır mıyım? "Güzel kızları tavlamak için bir kaç şey öğrenmiştim ondandır," dedim. Hüseyin "Bu çocuk bizden, tıpkı bizim gibi gırgır şamatadan anlıyor," dedi.

Askeri yatakhanede iki kişilik ve üç kişilik odalarımıza yerleştik. Kanat, Ersin yüzbaşımla bir odada, ben ise Hüseyin Astsubayla, Reşat, Selami ve Ali Osman ise üçü birlikte aynı odada kalacaktı. Odalar, banyolar, yataklarımız tertemizdi. İtalyanlar propagandaya şimdiden başlamışlardı.

Hüseyin odadaki küçük buzdolabını açıp "Namık bu hıyarlar buzdolabına bira koymayı unutmuş," diye şaka yapıyor. "Dalış öncesi tehlikeli olur diye düşünmüşlerdir" dedim. Gülüştük.

Mariani gelip bizi subay astsubay yemekhanesine götürdü. Masaların üstündeki şarapları görünce hayretten donakaldık. Bir askeri birliğin yemekhanesinde masaüstünde nasıl şarap olabilir diye düşünürken Mariani anladı durumu

şapşal şapşal bakmamızdan. "Alkol derecesi 1-2 derece; aperatif, iştah açmak için" diye cevapladı soramadığımız soruyu. Şarapları içmeye başladığımızda gerçekten de anladık ki vişne, nar suyu gibi bir şeydi bunlar. Hani bizde iyi içiciler "senin içtiğini ben kulağıma damlatırım" derler ya o hesap. En şaşırtan yemekleri ise kabukları ile pişirilip getirilmiş karides yemeği idi. Öyle güzel hazırlanmıştı ki, o kabukları yerken sizi hiç rahatsız etmiyordu.

Akşam brifing salonuna gelen tüm NATO deniz komandoları ile buluşacağımızı söyleyen Mariani'ye teşekkür edip yatakha-neye gittik. Saat tam 19:00'da brifing salona girdik. Beyaz elbiselerimiz diğer NATO komandolarından çok daha göz alıcıydı. Hepimize oturacak yerlerimiz gösterildiğinde etrafımıza bakmaya başladık. ABD'li, İngiliz, İtalyan, Yunan, Alman komandoları hepsi tam takım yerlerini almıştı. Yedişer yedişer tüm tatbikata katılacak komandolar oturup İtalyan donanma komutanı Guilliano Amiralin ve üst rütbeli Nato komutanlarının gelmesini bekledik. Geldiklerinde de hepimiz ayağa kalkıp bekledik ve onlar oturduktan sonra hepimiz oturduk. Koca brifing salonunda çıt çıkmıyordu. Hepimiz pür dikkat bundan sonra ne olacağını merakla bekliyorduk. Koordinasyon subayı İtalyan deniz albayı kürsüye çıkıp donanma komutanı Amiral Guillianno'yu konuşma yapması için kürsüye davet etti.

İtalyan aksanı ile İngilizce konuşan donanma komutanı başarılar dileyen bir hoş geldiniz konuşması yaptı. Onu diğer ülkelerin üst rütbeli komutanlarının konuşmaları takip etti. Üst rütbeli subaylar ayağa kalkıp brifing odasını tatbikatın planını anlatacak kurmay subaylara bırakıp çıkarlarken benim önümden geçen ABD'li amiral George Whiper bana dik dik bakmaya başladı. Ardından yüzüme bakıp gülerek,

"Mersin'de Amiral gemisine çıkıp genel kurmay başkanınız dahil bizi esir alan SAT değil misiniz siz?" diye sorduğunda kıpkırmızı kesildim utancımdan. "Yes sir I did it!" (evet efendim ben yaptım) diye cevapladım. Amiral hemen durup tüm o kalabalığın içinde herkese beni gösterip "Mersin'de gece tatbikatın bitmesine yarım saat vardı bu centilmen, gemiye tek başına çıkıp bizi ve Türk Genel Kurmay Başkanı Orgeneral Cemal Tural'ı esir almıştı," diye tanıttı beni. Zor bir olaydı ama gerçekten de yapmıştım dediğini!

Omzumu sıvazladı ve dışarı çıktılar; zaten budur mükafat: omzunuzun sıvanması...

Koordinasyon subayı hangi gemiyi hangi ülkenin su altı taarruz ekibinin basacağını uzun uzun anlattı. Biz Türk SAT'lar İtalyanlar ile eşleşip (buddy) dalacak ve sinsi hücum yapacaktık. İngilizler ABD'liler ile ve Almanlar kendi aralarında eşleşeceklerdi. Müşterek çıkartma tatbikatında da biz ve ABD'li SAT'lar su altından sabaha karşı gidip sahildeki mayın, mania, demir kazıklar ve beton blokların keşfini yapıp dönecektik. Sonrasında da İngiliz ve Alman SAT'lar ile cephaneleri alıp, bu engellerin su altında tahriplerini yapacak, bizi suya bırakan hücum botun yanına bağlı lastik bottaki, elinde lastik halka ile bizi yakalayıp bota çekecek SAT'ın

maheratı ile sudan çıkacaktık. Halkayı yakalayamayıp suda kalanlar sonradan gelecek helikopter ile kurtulacaktı.

Her şey planlandığı gibi güzel ve emniyetli gitti. Engelleri tahrip edip 18 mil süratle üzerimize gelen lastik bottan uzatılan lastik halkayı yakalayıp hepimiz eksiksiz botlara çıktık. Tahrip kalıpları patlamış, çıkartma teknelerine uygun emniyetleri çıkartma kanalı açmıştık; açmıştık ama binlerce balığı da öldürüp zarar vermiştik... Bu tip tatbikatlarda bu, hep başımıza geliyordu. Bazen de balıkları toplayıp işe yaramalarını sağlıyorduk. Tıpkı bir gün Kıbrıs Çıkartması öncesi İskenderun'da yaptığımız gibi...

Tatbikata bir gün ara verilip ertesi gece sinsi hücum dalışı yapmak üzere istirahate çekildik. O istirahat günü, İtalyan SAT Mariani'ye, bu büyük askeri üste Judo salonu olup olmadığını sordum. "Sen Judo'cu musun?" diye sorduğunda. "Evet hem de en iyisinden," demedim; bunun yerine "Yes" dedim. Gülerek "Ben de Judo'cuyum istersen bugün antrenmana gidebiliriz," dedi.

18.00'da ikimiz de Judo salonunda idik. 50-60 kişi koca spor salonunda Judo yapıyordu. Mariani ile biz de katılıp boğuştuk 1,5 saat kadar. Mariani çok iyi bir çocuktu. Yakışıklı ve çok konuşan; hem de hızlı konuşan bir tipti. Yani tipik İtalyan. Çıkışta barakalara dönecek bir askeri vasıta ararken yanımızda lüks bir BMW durdu. Mariani korkudan neredeyse oraya işeyecek; zavallı tir tir titriyor.

Arabanın içine baktığımda Drew Barrymor'a benzeyen çok güzel bir kız var. Hava yavaş yavaş kararmaya başlasa da kız koyu renk gözlüklerini takmış ve de çok yakıştırmış kendine. Ben Ma-riani'nin korkmasından kansı zannettim bu kadını.

Ona İtalyanca bir şeyler söyledi o da bana İngilizce "Get in" (içeri gir) anlamında bir şeyler söyledi. Birlikte arabanın arkasına bindik. Mariani'ye İngilizce "Neden titriyorsun? Naziler İtalya'ya mı girdiler?" diye takıldım. Gözlüklü güzel, bana dönüp İngilizce "Hayır ama bu birliğin komutanının kızının arabasına bindi" diye cevaplayınca iş anlaşıldı. Daha henüz hiç böyle bir otomobil görmemiştim. Ön paneli işaret ederek, "Uçağın kokpiti gibi" dedim; o da "öyleyse kemerlerini bağla" diye bozdu beni. O yıllarda Türkiye'de kemer bağlama terbiyesi gelişmediği için kemer bağlamayı akıl edemedik. Hatun da bozdu bizi ve gaza bastı. Ben de "Alçak uçuşta mıyız?" diye şakalaştım. Güldü kız; anlaşılan sürati seviyordu.

Bana dönüp "Çok güzel tai otoshi yapıyorsun," deyince salondaki Judo yapan kızlardan biri olduğunu hemen anladım. Mariani, Türk olduğumuzu ve NATO tatbikatı için geldiğimizi anlatınca kız hem gaza basmaya devam ediyor hem de tepeden tırnağa kadar süzüp inceliyor beni haspa. "Kızım benden çok uzunsun benden sana bir zarar gelmez zaten adetten de kesildim..." diyeceğim anlamayacak espriyi. Ona "Sağa çek kusacağım" dedim. Hızla frene basıp durmaya çalışırken, "Şaka yapıyorum. Viraja öyle giriyorsun ki nerede ise arka plakayı okuyacağım" diye eski bir espri patlattım. Suratsız, gülmedi. Türkçe bilse yosmayı çabuk tavlarım fakat bu İtalyanlar da hiç Türkçe bilmiyorlar!

Kıza tekrar dönüp "Bir daha ne zaman Judo yapıyorsunuz?" diye sorduğumda, "Friday" (Cuma) diye cevap verdi. Yani 3 gün sonra. "Neden sordun?" diye sordu merakla. "Sizinle randori yapmak istiyorum" diye cevap verdim. Randori, Judo'da antrenman müsabakası yapmak demekti. "O kadar iyi misin?" diye sorduğunda, "Hayır yalnızca sizinle

boğuşmanın benim için ilginç bir deneyim olacağını hayal ediyorum?" diye cevapladım. Hemen ardından, "Sürdüğünüz koku Chanel mi?" diye sorunca "Çok mu belli oluyor?" diye sordu. "Kızım parfüm sürülür ama parfümle yıkanılmaz," diyeceğim ayıp olur diye sustum ve "Teninize çok uymuş ama ben randori sırasında temiz bir bedendeki hafif ter kokusunu hep daha çekici bulmuşumdur" diye cevapladım.

Hafiften asıldığımı anlıyor kız ama çaktırmıyor. "Cuma günü buluşuruz" deyince, "Sabırsızlıkla bekliyorum randori yapmayı," dedi. Vay kıza bak, kendine aşırı da güveniyor; bilse ki ben Akdeniz Oyunları Judo şampiyonuyum... Yani bütün Akdeniz ülkeleri içinde 80 kg'da en iyisi olmuşum. Arabadan inince ters ters bakıyor bana; elinden gelse öldürecek sanki. Hiç gülmüyor. Somurtkan biri.

"Cumaya kadar gülüşünüzü çok özleyeceğim!" deyince başladı gülmeye. Ciao (allahaısmarladık) dedik ve Mariani ile bizim binaya girdik. "Çok sert bir kızdır; babası şımartmış biraz" dedi Mariani. Hakikaten birlik komutanının kızı olması biraz şımartmıştı hatunu.

Uyanır uyanmaz yedimiz de kahvaltıya gittik. Bu İtalyanların kahvaltısı da bizim Türk kahvaltılarına çok benziyor. Zeytin, peynir çeşitleri, domates, salatalık, yumurta, süt, sosis v.b. Dinozor gibi bir kahvaltıdan sonra brifing salonuna geçip gece yapacağımız sinsi hücumun planlarını yaptık. Mariani'ye "Seninle dalış eşi olalım mı?" diye sorduğumda ondan çok daha tecrübeli olduğumu bildiği için "OKEY" dedi.

Dario adında bir doktor yüzbaşı gelip hepimizin gece dalışı için kısa bir check-up olmamız icab ettiğini söyledi. Bir sağlık sorunundan dolayı bir kaza olursa kimseyi suçlamamak için bunu hep yapıyormuş İtalyanlar. Mecburen

peşine takılıp hastaneye gideceğiz. İngilizlerden sonra muayene sırası bize geldi. Yedimiz de başımızda Mariani olmak üzere hastanenin yolunu tuttuk. Dorio yüzbaşı çeşitli muayeneler, kan ve idrar tahlillerimizi yaptırıp ardından röntgene götürdü bizi. En son sıra bana gelince içeri odaya girip üstümü çıkarttım. Arkası bana dönük röntgen uzmanı bayanı beklemeden röntgenin önüne geçip ellerimi arkaya bağlayıp göğsümü ekrana koydum ve çenemi yasladım bilgiççe. Kız döner dönmez kafamdan kaynar sular döküldü. BMW'li Judo'cu üs komutanın kızı değil miydi bu? Suratsızı hemen tanıdım. Omuzlarımı röntgen cihazına iterek yasladım. "Hold your breath" (nefesini tut) diye emirimsi bir şekilde kükredi. Gömleğimi giyerken ona "Röntgende ne göreceğini biliyorum" dedim tilkice. "What?" (ne?) diye sordu. "Röntgenimde kalbimde kendi resmini göreceksin" dedim. Hayatında ilk defa bu kadar sesli kahkaha atmıştır herhalde. "O kadar çabuk mu?" diye sordu. "Cumadan önce," dedim. Zira cuma antrenman müsabakası yapacağım onunla. Bana dönüp "You have self confidence; this is a good sign" (Kendine güveniyorsun. Bu iyiye işaret) dedi. Ben de "Senin kadar değil," demek istedim. "Size özel bir şey sorabilir miyim?" dediğimde "can you?" (sorabilir misin?") diye cevap verdi. Oyun oynamak istiyordu anlaşılan.

"Would you like to test my self confidence?" (Kendime güvenimi test etmek ister misin?) dedim.

"At least a little," (En azından birazcık) diye yanıt verdi.

Bu kızla başımız belaya girecek eninde sonunda. "Sen sahiden hiç gülmez misin?" diye sordum. Gülerek "bazen" diye cevapladı. "Kalbime bak kimi görüyorsun?" diye sordum. "Niçin bu kadar acelecisin?" diye sordu karşılık olarak.

Göğsündeki isim etiketinden isminin Rosanna olduğunu öğrendim ve "Hayatımızın ne kadar süreceğini bilmediğim içindir Rosanna," dedim. "Bu arada Sana Rosanna diyebilir miyim?" diye sordum. Sertçe "you may" yani diyebilirsin dedi. Hayatımda hiç İtalyan kız arkadaşım olmadı ama galiba bu sefer olacak.

Giyinip arkadaşlarımın yanına giderken Rosanna'ya dönüp "Arrivaderçi" dedim ukalaca. Yine güldürmüştüm suratsızı...

Gece sahile İtalyanların balık adam ambarına gidip giyinmeye başladık. Techizatlarımız tam ve mükemmel çalışıyordu. He-pimiz hem giyiniyor hem de birbirimizi inceliyoruz; kimde bir yenilik var diye. İtalyanlar beraber eşleneceğimizden biz Türklerin yanına geldiler. Cihazlarınız hemen hemen aynı idi. Bizim tek farkımız, daha hızlı yüzmek için ortası balıkların yüzgeçleri gibi yırtık paletler kullanıyor olmamızdı. Bıçak ve belimize taktığımız su geçirmez torbalardaki tabancalarımız ABD malıydı. Mayınlar İtalyan, balık adam dalış cihazları ise Alman...

Yani biz en iyi malzemeyi hangi ülke üretiyorsa o ülkenin malzemesini satın alıyor ve kullanıyorduk. Türk malı bir şey vardı o da biz SAT'lar!.. hem de en iyisinden...

Ersin yüzbaşımız Timi komutanı görevini alıp biz Türk ve İtalyanları komandoları zodiac botlarla hücum yapacağımız su üstü gemilerinin iki kilometre uzağına kadar getirdi. Sırasıyla baskın yapacağımız gemilerin açığından ikişerli olarak suya bıraktı. Her çift baskın yapıp altına mayın koyup kaçacağı gemiyi biliyordu.

Mariani ile çok iyi arkadaş (buddy) olmuştuk. Bize hedef olarak verilen destroyerin altına yakalanmadan gece yüzmemiz 39 dakika sürdü. Mayınları (onun ki ve benim ki)

geminin cephane ve yakıt depolarına yakın yerlerine yapıştırıp geri kaçmaya başladık. Hem yüzüyor, hem pusulayı kullanıyor hem de Mariani'yi kontrol ediyordum sık sık.

Birbirimizi kaybetmek demek fiyasko demekti. Tecrübeli olduğumuz için buddy-line dediğimiz, bizi kaybolmayalım diye birbirimize bağlıyan ipleri kullanmıyorduk. 39-40 dakika yüzüp ilk daldığımız yere gelip su üstüne çıktık. 200 metre ileride Ersin Yüzbaşı'nın komuta ettiği zodiac bot duruyor ve pervane çalıştırmadan bizi arıyorlardı. Su üstünden yüzerek botun yanına geldik ve Mariani ile bota çıkıp malzemelerimizi çıkardık. Mariani'nin sırtına vurup İngilizce "Çok iyi bir komandosun" diye övdüm onu. O da "İyiyim ama sana yetişeceğim diye yorgunluktan öldüm su altında," dedi. "Eee napalım Türk SAT'ları biraz acelecidir ve bunun için de yeterli güce sahiptir" diyemedim...

Diğer sabotajcıların geri gelmesi 10-15 dakikayı buldu. Bizim Mariani ile ilk geldiğimizi görüp şaşırdılar. Sahile dalış ambarının önüne gelip malzemeleri bırakıp orada duş alıp giyindik.

Şimdi sıra dost kuvvet olarak adlandırılan ABD ve İngiliz SAT ve SAS'ların koyduğumuz mayınları bulup çıkartmasına gelmişti. Onlar da giyinip zodiac botlarda 6 geminin yanına aborda (yanaşma) oldular.

Gemilerin altına dalıp hepsinin altına İtalyanlarla birlikte yapıştırdığımız mayınları bulup çıkarmaları ve Nato gemilerini emniyete almaları lazım.

Görevi biten bizler deniz orduevi gibi bir yere gidip öteki grubun görevlerini bitirmesini bekledik. Bir, bir buçuk saat sonra ortalık kızıştı. Deniz kenarına birbiri ardına askeri cipler ve ambulanslar hareket ediyordu. Mariani yanıma gelip

üzücü haberi verdi. Bir İngiliz SAS (onların SAT'larına SAS deniyor) ortalıkta yoktu. ABD'li dalış eşi ile gemi altına dalıp arama yaparlarken ABD'li komando, İngiliz dalış eşini (buddy) kaybetmiş ve su yüzüne çıkmış. Tekrar iki kişi gemi altına SAS'ı aramaya daldıklarında bir kez daha bulamayıp onu dipte aramak için karışım gaz ile dalan derin su dalgıçlarını çağırmışlar. Ortalık ana baba günü. İlk günkü brifinge katılan tüm üs rütbeli subaylar sahile doluşmuş iyi haber bekliyorlar.

Biz Türk SAT'ları gayet soğukkanlı sahildeki banklara oturduk olayların gelişmesini bekliyoruz ve zerre kadar telaşımız yok. Zira kaybolan bizden birisi (SAT) değil. Kendine çok güvenen havalı, sömürgeci İngilizler. Hani şu üzerlerinden güneşin asla batmadığı Büyük Britanya İmparatorluğu'nun çocukları.

Gece bulunamayan SAS'ın cesedi gündüz yapılan arama dalışlarında bulundu. Yüzü mosmordu çocuğun. Güçlü kuvvetli bir komandoydu ama derler ya bu iş bilek işi değil yürek işidir diye.

O gün gündüz limanın açıklarına bir Rus kruvazörü demir atmıştı. Diğer bütün harp gemilerinden büyük, daha koyu renkli ürkütücü bir şeydi. Hepimizi brifing salonuna çağırdılar.

Amiral Guilliano, tüm komutanlar, Dr. Dario v.b. devamlı gördüğüm suratlar hep orada idi.

Amerikalı Amiral Demsey Rus gemisinin misafir gemi olduğunu, gemi komutanı ve üst rütbeli subayların tatbikat bitince vereceği kokteyl ve yemeğe onları da davet edeceğini; böylelikle Ruslar ve NATO arasında az da olsa bir yakınlaşmanın sağlanacağını söyleyerek geminin, Rus tersanelerinden

yeni yapılıp indirildiğini dümen yerine pervanelerinin açıları değiştirilerek yönünün değiştirildiği istihbaratını aldıklarını söyledi. Bu çok yeni bir teknolojiydi. Ayrıca geminin su altındaki sonar (deniz altı gemisi yakalama cihazı) cihazını da merak ettiklerini söyleyip, kabaca teknik ayrıntıları projeksiyonda ve karatahtada çizip anlattılar.

Demsey "Beyler işte size hakiki savaş şartları. Kim bu geminin altına gidip Rusların geliştirdiği S.P. L.C.D.[1] adlı yeni bir sonar cihazının resmini çekip gelecek?" diye sorduğunda içim kıpır kıpır etmeye, kalbim hızlanmaya ağzım kurumaya başlamıştı bile. SAT timimizde Ersin Yüzbaşı, Kanat Üsteğmen ve diğerleri sözleşmiş gibi bakışlarını bana yönelttiler. Elbette benim çoktan gönüllü olacağımı ve manyaklığımı biliyorlardı. Bu kadar açık bir kitap gibi okunmak iyi bir şey mi acaba diye kendime sormadan edemem bazen.

Bense etrafıma bakınıyordum; sanki arkamda birilerine bakıyorlarmış gibi. Güya üzerime alınmıyorum; ama avın üzerine atlamaya hazır bir panter gibiyim. Amiralin sorusuna diğer ülke SAT'ları ne cevap verecek diye bekliyoruz. Kimseden ses yok. Bir gün önce ölen İngiliz SAS hepsinin moralini bozmuştu anlaşılan. Bizde dalışta ve paraşütte biri öldüğü zaman hemen tüm SAT birliği dalış ve atlayış yapardı. Ardından da bira içmeye gidilirdi. Biz şehit olan arkadaşımızın ona üzülmememizi istediğine inanırdık. Ayrıca böyle yaparken zihinlerimizde ölümü reddederdik.

Hemen sağ elimi kaldırıp "I can try sir" (ben deneyebilirim efendim) dedim. Herkes şaşkın şaşkın dönüp bana

[1] Aslında A.B.D'li uzmanlar S. P. L. C. D. 'yi düşman denizaltılarının yerlerini tespit için SOSUZ adıyla ilk kendilerinin ürettiğini, Rusların ise bu sistemi alıp daha sonra geliştirdiklerini düşünmektedir.

baktı. Belki de "Bu salak kendini ne zannediyor?" diye geçiriyorlardı akıllarından.

Bizimkilerin hemen Demsey'in teklifinden sonra bana bakmaları bunu benim başarabileceğim anlamını taşıyordu. Dalış saati bakımından buradaki 35 deniz komandosundan daha çok dalışım vardı. "Who is coming with me?" (Benimle kim geliyor?) diye sorduğumda Amiral Demsey "this is one man job" (bu tek kişilik bir iş) dedi. Bende ona "Fine with me sir. We were trained as one-man army," (Benim için sorun yok efendim. Bizler tek kişilik ordu olarak eğitildik) diye yanıtladım.

Amiral Demsey "Güzel," dedi. "Göreceğiz bakalım dedikleri kadar iyi misin? O geminin altına bir NATO askeri, SAT komando olarak dalamazsın. Yakalanırsan bu skandal olur. Sen bir sivilsin, bizimle alakan yok. Merak ettin ve daldın. That is it. (Hepsi bundan ibaret)" dedi. Olayı çakmıştım; geminin altına meraklı bir sivil olarak dalacaktım yalnız başıma. Mariani yok, Türk SAT eş yok, yalnız kendi başıma...

Herkes ilk anki çıkışımın ardından halen aynı fikirde olup olmadığımı, cesaretimin kırılıp kırılmadığını merak ettiğini biliyordum. Bilinçli bir şekilde kısa bir süre durakladıktan sonra, "Yes sir! I will do my best!" (Evet efendim elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışacağım) tarzında öttüm. 1950 yılların ortalarında askeri İngiliz dalgıç Crab, İngiltere'yi ziyarete gelen bir Rus gemisinin altına keşif için dalmış ve bir daha ondan haber alınamamıştı. Kimileri onu Rusya'da gördüklerini söylese de bir şey çıkmamıştı altından. Uzmanlar Crab'ın gemi altında Rus dalgıçlar tarafından yakalanıp Moskova'da yıllarca işkenceye tabii tutulduğundan bahis etmekteler. Bu olay, balık adamlık tarihine Crab vakası olarak geçmiştir. Bazı uzmanlar, gemiden atılan ses bombası ile

kulakları ve ciğerleri rahatsız olup öldüğünü, bazı uzmanlarsa Rus gemisinin altına düşman balık adam gelmesin diye düşük voltla cereyan vererek gelecek balık adamı bayıltıp veya öldürüp korundukları doğrultusunda hüküm sürdüler.

Öyle veya böyle o geminin altına gidip resim çekmek istiyordum. Böyle bir görevi bir Türk SAT yapmalı idi bu görev de bana düşüyordu. Belki Ruslar bana Smirnof vodka ikram ederlerdi. Kadehleri kaldırıp Nazdrovya çekerdik!

Sahile balık adamı ambarına gidip sivil balık adamların giydiği elbiselerden giydirdiler bana. Kapalı devre, su altında baloncuk çıkarmayan ve böylece düşmanın sizi bulmasını zorlaştıran askeri cihazlarla dalamazdım. Yakalanırsam asker olduğum anlaşılırdı. Zaten sünnetli olduğumdan İvan'lar yavaş yavaş çözerdi işi. Aletimi kesmeleri hariç kolay kolay konuşmazdım. Sonra o kesilirse Rossano ile kim ilgilenecekti? Çocuğun yapacak işleri vardı. Onu da düşünmem gerekiyordu ne de olsa. İşte biz Türkler böyleyiz; beğensinler ya da beğenmesinler. Nasılsa haklı bir hayran kitlemiz var.

Verdikleri fotoğraf makinasını daha önceden hiç görmemiştim. 5-10 dakikalık çalışma sonucu çok kolay bir şey olduğunu çözdüm. Gece flaşı da kendindendi. Üzerinde skylight diye bir flaş vardı. Sivil bir balıkçı teknesi getirdiler. İki kişi sarıbalıkçı yağmurlukları giyip tekneye geçtiler. Ben de teknenin iskele (sol) tarafına geçip kement bağı (izbarço) yapıp kendimi teknenin soluna bağladım. Rus gemisinin 1000 metre açığından geçerken balıkçılar (aslında İtalyan SAT'lar) bir an motoru, dolayısıyla pervaneyi durduracaklar. O sırada ben, ipi bırakıp gemiden gece kimseler görmeden suyun altından geminin altına yaklaşacak, resimleri çektikten hemen sonra üçüncü vitese takıp tam yol kaçıp beni bıraktıkları yerde güya balıkçı motoru ile buluşacaktım.

Tabii bugüne kadar olan tecrübelerim her şeyin planlandığı gibi gitmediğini öğretmişti bana; daima bir B-C planımız olurdu.

Başlangıçta her şey planlandığı gibi gitti. Balıkçı teknesinden ayrılışım, Rus kruvazörün altına yaklaşışım, Amiral Demsey'in dediği gibi özel pervanelerin ve sonarın resmini çekişim planlandığı gibi oldu. Yalnız bir şey hariç: İki Rus dalgıcının beni yakalamak üzere su altı fenerlerini yakıp üzerime doğru hızla gelmeleri! Son sürat beni bırakan balıkçı motorunun rotasına doğru paletlerimi vurmaya başladım. Sanki şeytan görmüş gibiyim. Soğuk suyun içinde kıçımdan sıcak ter akıyor.

Rusların kendi adamları da su altında olduklarından elektrik vermeyeceklerini ses bombası atmayacaklarını biliyorum ve içim rahat; gerçi bu hıyarların ne yapacağı belli olmaz. Arkamdan kovalayan 2 Rus balık adamının da beni yakalayacak kadar hızlı su altından yüzemeyeceklerini biliyorum. Zira su altından yüzme dünya rekorları olan bir SAT'ım.

Ruslar acemi davranıp fenerlerini yakmasa varlıklarından haberdar olmayacaktım. Sanırım benim bir sivil olduğumu düşündüler; dolayısıyla da beni fotoğraf çekerken rahatça yakalayabile- ceklerini... Hata yapmışlardı. Bir savaşçı olmanın temel kuralını unutmuşlardı: "Düşmanını asla küçümseme ve her şeye hazırlıklı ol!" Tabii adamların "Hazır ol cenge isterisen sülhu salah" diyen bir imparatorları hiç olmamıştı. Çıkara çıkara Katerina'yı çıkarmışlardı karşımıza. En azından Türklerin zayıf yönünü biliyorlardı; bu da takdir edilmesi gereken bir şeydi. En azından biraz...

Beni kovalayan Rus su altı komandolarıyla gittikçe arayı açtığımı fark ediyordum. Bu hızla yüzersem beni asla yakalayamayacaklardı.

Ansızın sol bacağımın arkasında keskin bir acı duydum. Bir anda palet vurma hızım düşüverdi. Elimi acıyan yere attığımda heriflerin zıpkın attıklarının farkına vardım. Bacağımda demir bir zıpkın vardı. Kafamdan binbir düşünce aynı anda geçmeye başladı. Adamlarla aramdaki mesafe yavaş yavaş kapamıyordu. Fenerlerinin ışığı bulunduğum alanı her saniye biraz daha net aydınlatırken; acaba bu ışık öldüğümüzde gördüğümüzü söyledikleri şu ışık mı diye düşünmeden edemedim. Ama ne diyorduk, asla ölümü kabul etme! Asla pes etme! Bacağımdaki demir çubuğu olanca kuvvetimle çekip çıkardım. Bu lanet olası şey çıkarken girdiğinden daha beter canını yakıyordu adamın.

Zıpkın çıkmıştı ama ayağımı da iyice parçalamıştı. Yanımda silahım olmadığı için bacağımdan çıkardığım zıpkını bir elimle sıkı sıkı kavradım. Gerektiğinde kullanacağım tek silahım buydu. Fakat buna gerek kalmadı. Hızlı hızlı palet vurup arayı iyice açtım. Beni gözden kaybetmişlerdi. Ben ise korkudan hala deli gibi palet vurmayı sürdürüyordum. 2004'te Mersin'den Kıbrıs'a yüzdüğüm süratten daha hızlı gidiyorum. Sene 1966 ve ben 23 yaşındayım.

Biraz başım dönüyor ve hafif halsizlik hissediyordum. 20 dakika sonra su üstüne çıkıp balıkçı teknesini aradım. 300 metre kadar ileride idi. Su üstünde hızla yüzerken paletimin çıkardığı sesleri duyup benden tarafa doğru gelmeye başladılar. Onları hiç durdurmadan sol tarafa yaptığım izbarço (bel izbarçosu) bağının içine girip kendimi bağlayıp emniyete aldım. Zira kan kaybedi-yordum. İtalyan SAT kulağıma doğru eğilip "You crazy Turk! You are a reall mother fucker," dedi. (Seni çılgın Türk! Gerisini tercüme etmeyeyim).

Sahile vardığımızda balıkçılardan biri koluma girip yürümeme yardım etti. Çoktan askeri hastaneye haber verilmiş ve ambulans gelmişti bile.

Dr. Dario ambulansın önünden inip arkaya benim yattığım sedyenin yanına geldi. "Turnike vuracak mısın?" dedim. "Definately" (kesinlikle) diye cevap verdi. Zira kanamayı azaltmak için üst taraftaki eklemin arkasından geçen atar damarın (arter) deriye yakın olan yerinden boğmak, sıkmak lazımdı. Dr. Dario bunu özel aletiyle çok iyi yaptı.

Üssün askeri hastanesine geldiğimizde Dr. Dario hemen ameliyathaneye aldı beni. Balık adam elbisesini bacaktan makas ile kestiler. Dr. Dario bana "O elindeki alet ne?" diye sorduğunda "A present from Russian commandoes!" (Rus komandolardan bir hatıra) diye cevapladım. Koynuma soktuğum fotoğraf makinesini ne kimseye gösteriyorum ne de vermek gibi bir niyetim var. Amiral Demsey'den başkasına asla vermem. Bunun için kendi kendime sakın bayılma diyorum. Dr. Dario operatöre yaranın etrafını lokal anestezi ile uyuşturmasını söyledi. Sarı bir ilacın içine batırdığı fitili, zıpkını çıkardığım yaranın içine ite ite soktu. Birazdan fitilden iz kalmamış, tamamı bacağımın içine girmişti. Allahsız doktor sanki sihirbaz. "Zıpkını çıkarırken hırpalamışsın bacağını," dedi. Allahsız spagettici sanki kendi olsa o zıpkını o şartlarda bir çırpıda can havli ile çıkarabilecek sanki!.. Ayağım uyuştuğundan pek fazla acı hissetmedim. Sedye yardımıyla yürütülmeden üst kata, özel bir odaya alındım. Fotoğraf makinesi hala elbisemin içinde sahibini bekliyor. Geminin sonarı, Sosus denilen en yeni sistemle düşman deniz altlarını çabuk yakalamak için dizayn edilmişti. Kırk sene önce çok yeni olan bu sistem bugünlerde yalnızca süper güçlerin üstün donanmalarında kullanılıyor.

Biraz sonra iğnenin etkisi geçmeye, ağrı artmaya başladı. Ter içindeyim. Zıpkın bacağımın arkasındaki kası (gastrocnemius) parçalamış. Doktorlar zıpkının kemiği parçalayıp

parçalamadığını merak ediyorlar. Aşağı röntgen odasına inip film çektirecekler. Sedye ile asansöre bindirilip en alt kata indirildim. Birde ne göreyim benim suratsız Rossana orada değil mi? Beni görünce suratı asıldı, büzüldü, süzüldü.

"Ne oldu sana?" diye sorunca "Ayağım kaydı zıpkının üstüne düştüm" diye dalga geçtim.

Röntgen masasına yüzükoyun yatırıldım. Bir yandan da balık adam elbisesinin üstüne sakladığım küçük fotoğraf makinesi karnımı rahatsız ediyordu. Çıkarıp elime aldım. Rossana "O ne?" diye gürledi donuk ve sert bir şekilde. "Senin fotoğrafını çekmek için getirdim" dedim. Güzel ama hiç gülmesini bilmeyen yüzünde gülücükler belirdi. "Siz Türkler ne biçim adamlarsınız? Birazdan öleceksin hala işin dalgasındasın," deyince. "Sen bana bu yaradan daha çok acı veriyorsun," dedim. "Shit!" (bok) dedi ama hala gülüyordu.

Röntgeni acilen kurutup incelediler. Zıpkın kemiğe azıcık değmiş ama kırmamışı. Sert ayak kaslarım zıpkının hızını yavaşlatıp ayak kemiklerime (tibia-fibula) zarar vermesini önlemişti.

Tekrar yukarı kattaki tek kişilik odaya götürüldüğümde Dr. Dario yanıma gelip birkaç gün önce kan gruplarımızın tespit edildiğini, bana kan verebileceğini söyledi diğer doktorlara. Bu arada başka bir hemşire kocaman iğne ile gelip karnıma hara kiri yapar gibi batırmaz mı o koca iğneyi! Sürtüğü az kaldı tekmeleyecektim. "Tetanoz!" dedi. Ben de, "Sağolun bende bol miktarda var," dedim. "Hayır," dedi kız gülerek. "Yani tetanoz karşıtı bir şey." Durur muyum: "Teşekkür ederim bu aralar bırakmaya çalışıyorum," dedim. Neyse ki güzel gülüyordu. Hemşireyi tekmelemekten vazgeçtim.

Yeni bir serum taktıklarında hala başım dönüyordu. Uyuklamaya başladım. Başım devamlı aşağı düşüyor. İğne yapan hemşire Dr. Dario'ya devamlı rapor veriyordu. En son, "Tansiyonu düşüyor" dediğini duydum ve sanki ılık bir banyonun içine giriyormuşum gibi kendimi kaybettim.

Uyumuşum. Kaç saat geçti bilmiyorum. Uyandığımda karşımdaki saatin kaç olduğunu tam göremiyordum. Sağ tarafa baktığımda Rossana elimi tutuyor ve gülüyordu. "When you smile you are more beatiuful" (güldüğünde daha güzelsin) demek istedim. Sanırım dedim de... Fakat daha bunları söylemeyi tamamlayamadan kafam tekrar düştü. Ne kadar uyuduğumu tam hatırlayamıyorum ama saat sabah 09:30 artık karşımdaki saati görebiliyordum. Kendime geldiğim zaman Rossana yine sağ elimi tutuyordu.

Sol tarafımda Ersin Yüzbaşı ve Kanat Tamay Üsteğmen vardı. Kanat Tamay, meşhur silahlı kuvvetler yüksek atlama şampiyonuydu (şimdi ABD'de 28 tane benzin istasyonu işletiyor). "Bu kız gece yarısından beri senin elini tutuyor; ne iş?" diye sorduğunda "Ona gülümsemesini öğretiyorum" dedim.

Kıza baktığımda hala o gülüyor ve benim durumuma üzülü-yordu. Bana "Namık. My dady told me what you have done yesterday night" dedi. Yani babası Rus gemisiyle yaralanmamla ilgili her şeyi anlatmış. Ben de, "That's why you are so horny today," (demek ki bugünkü şehvetli halimin sebebi bu gibisinden bir şeyler) dedim şeytanca. Gözlerini devirip bana gülümsedi: "You crazy Turk," (çılgın Türk) dedi.

Sabah doktorların hepsi yine geldi. Biri sargıyı açıp yaranın içine sarı bir ilaca batırıp koyduğu fitili çıkardı. Fitilin her tarafı iltihaplı idi ve fena kokuyordu. Doktorlar birbirlerinin

suratına sonra da yarama baktıklarında, "Namık galiba sol ayağınla vedalaşacaksın" dedim.

Tekrar bir ilaca batırdıkları fitili ayağımdaki yaranın içine ite ite hepsini yerleştirdi bu spagetti düşmanları; canımı yakıyorlardı.

Birden "Camera! camera! photos!" diye çılgınca bağırmaya başladım. Rossana üzülmememi, yanımda sakladığım kamerayı dün gece ben baygın uyurken beni ziyarete gelen Amiral Demsey'in kafile başkanımız Ersin Eser'den izin alarak Rossana'nın babası üs komutanına verdiğini ve onun da kamerayı analiz için NATO subaylarına ilettiklerini anlattı.

Rossana alnımda biriken terleri beyaz bir şeyle silip "You must have your breakfast than the pills" (Kahvaltı yapmalısın ve haplarını içmelisin demek istiyordu herhalde). "O hapları bana içirdikten sonra ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordum. Tabi ki kızın bizim Türk filmlerindeki tecavüzcü tiplemeleri bilmediğini unutmuştum. Anlamadı.

Ben de ne dediyse yaptım. Elinde o koca tetanoz iğnesi ile gelen şişko hemşireyi tekmelemeden önce Rossana'ya baktım. Başını annem gibi sallayıp iğne olmamı işaret etti. Çaresiz katlandık yine. Bu yüzsüz karı beni kaç kere deldi bilmiyorum ama karnım delik deşik oldu!.. İyi olsam ben de onu öyle bir deleceğim ki sırtının derisi patlayacak!.. (Azeri asker talebelerim öyle derdi.)

Rossana o gün cesedi bulunan SAS'ı buzhaneden alıp uçakla İngiliz SAS'lardan bazıları ile birlikte İngiltere'ye yolladıklarını söyledi. Yarın tatbikatın son günü olduğunu, İtalyan donanma komutanın misafir Rus gemisinin komutanı ve üst rütbeli tüm subayları ile tatbikata giden tüm ABD'li,

İngiliz, İtalyan, Yunan ve Alman kafilelerine kokteyl yemek ve dans partisi olduğunu söyledi.

Rossana'ya "It's pitty that I won't be able to dance with you" (yazık, seninle dans edemeyeceğim) dedim. O da "Namık you recover I will dance with you any time you want" (iyileş ne zaman istersen seninle dans edeceğim) dedi.

Ertesi gün akşama doğru tüm bizim Sat timi başta Hüseyin, Selami ve diğerleri beni ziyarete geldi.

Benden sonra toplantı salonundaki yemeğe gideceklerdi. Bensiz... Kanat Üsteğmen eline getirdiği naylon torbayı bana verdi. Çiçek v.s. getirdiler sandım. Açıp baktığında teneke biralar vardı buz gibi... "Alçaklar, kalleşler içemeyeceğimi bildiğiniz için bana bu işkenceyi yapıyorsunuz değil mi?" diye kükredim. Hepsi gülüyordu hainçe.

Yepyeni tasarlanmış ve acımasızlıkla soğutularak taze taze servis edilmiş bir SAT işkencesi idi bu. El sallayıp gittiler partiye. Biraz sonra Rossana da çok güzel bir gece kıyafeti ile geldi. Hafif dekoltesinden göğüslerinin çok az bir kısmı gözüküyordu. Kaderime lanet ediyordum. Ona "biraz öne eğilir misin?" dedim. Kulağına bir şey söyleyeceğim veya öpeceğim zannetti "Neden?" diye sordu. Göğüslerinin tamamını görmek için," dedim şaşırdı ve yine güldü... "Gülmek sana çok yakışıyor hep gül" dedim. "Bana gülmesini yeniden sen öğrettin" dedi. Şaşırdım!.. "Yani sen eskiden gülmez miydin?" diye sordum. "İki ay evvel annemi trafik kazasında kaybedene kadar hep güldüm" diye cevapladı ve gözleri sulanmaya başladı. Ona karşı hissettiğim cinsel çekim bir anda ona karşı hissettiğim şefkatle karıştı ve aşka benzer yoğun bir duyguya dönüşüverdi.

Baş parmağımla gözlerinden akan iki damla yaşı sildim. "Üzgünüm Rossana çok üzüldüm" dedim. Ona "bak senden bir isteğim var ama beni kırmayıp yap" dedim. Rossana da gözyaşlarını silip hafif tebessüm ederek "Promise" (Söz) dedi. "Şimdi partiye git, 1-2 kadeh şarap iç, hopla zıpla, dans et eminim cennette annenin çok hoşuna gidecek" dedim. "Seninle dans etseydim çok iyi olacaktı ama dediğini yapacağım, hoplayıp zıplayacağım" dedi. El salladı ve beyaz kapıyı açıp geri dönüp eliyle bir öpücük yollayıp gitti.

Kendi kendime "Ulan hıyar, aptal, salak SAT ne işin var o geminin altında? Bırak başkaları yapsın. Hayır efendim olur mu? Türküz ya, SAT'ız ya ille ispat edeceğiz SAT'ın en iyi olduğunu.

Biraz sonra pizza suratlı o üç gaddar doktor içeri girdi. Yine sargıları açtılar yine aynı şeyler. Ayağımın içine soktukları uzun fitili tekrar çıkardılar. Dario "Mr. Namık you are getting better" (daha iyiye gidiyorsun) der demez beynimde şimşekler çakıp güzel bir fikir geldi. İyiye gidiyordum ne de olsa; o zaman bu partiye gidebilirdim...

Çok zor olsa da bunu yapacaktım. Bana içemem diye soğuk bira getirip dalga geçen SAT arkadaşlarımın yanında inadına bira içecektim. Doktorlara belli etmeden "Yeni bir fitil koyacak mısınız?" diye sordum. "Evet yaranın etrafına da iltihap geçirici ilaçlar enjekte edeceğiz," dediler. "Peki ayağa kalkıp tuvalete gidebilir miyim?" diye sorduğumda pizza suratlı olanı "Evet fazla ayakta kalmamak şartıyla gidebilirsin," dedi. Kolumdaki bitmek üzere olan serumu gösterip "beni bu aletten ayırır mısınız?" diye sorduğumda Dario "zaten artık iyi besleniyorsun onu da çıkarırız" dedi. "Oğlum Namık bu akşam buradan sinsi hücum taktiği ile uçuyorsun" dedim kendi kendime. Doktorlar çıktığında sürtük hemşire o

koca iğnesi ile tekrar belirdi. Çaresiz kabullendim. O koca iğne ile beni delerken kapıdan Mariani belirdi elinde bir çiçek demeti ile. Allah bana yardım ediyordu. Hemşire çıkar çıkmaz Mariani'ye "Bana bak oğlum biz buddy (yüzme eşi) değil miyiz?" diye sordum. "Evet, evet buddyiz" diye cevapladı. "Buddy'nin görevi zor durumdaki arkadaşına yardım etmektir değil mi?" diye sorduğumda "tabii haklısın öyle" dedi. "O zaman benim yattığım yere gidiyorsun. Beyaz üniformamı ayakkabılarımı çoraplarımı şapkamı alıyorsun ve bana hastaneden bir baston buluyorsun. Senin ciple partiye gidiyoruz" dedim. Ağzı açık, içine sinek kaçacak nerdeyse. Mariani "Yok yok asla" diye heyecanla bağırınca. "Sen yardım etmezsen yalnız gideceğim. Yolda yere yığılıp kalırsam sebebi sen olacaksın," dedim tilkice. "Peki peki ama sana yardım ettiğimi kimseye söylemeyeceksin söz mü?" dediğinde sağ elimi havaya kaldırıp "söz" dedim. Mariani'nin gidip elbiselerimle geri gelmesi 15 dakika kadar sürdü. Önce yaralı sol ayağımı giydim zira onu bükemiyordum. Bir taraftan beni kokteylde görecek SAT arkadaşlarımın yüzlerindeki şaşkınlığı hayal edip sinsi sinsi gülüyorum.

Serum şişesinin koluma bağlı iğnesini çıkarırken acemice davranmış ve sanırım damarı biraz zedelemişim. Hafif kanıyordu burası. Pamuk ile silip bir bant yapıştırdım.

Beyaz üniformamın ceketini de Mariani'nin yardımı ile giydim. Sol tarafım hiçbir NATO SAT'ında olmayacak kadar brove ve dekoratif şeritlerle dolu.

Aşağı asansör ile inip Mariani'nin kullandığı cipe binmemiz çok kısa sürdü. Müracaattaki kız önündeki magazini okurken biz dışarı çıktık. İki SAT'ı yakalayacak bir hemşire henüz icat edilmemişti.

Elimde Mariani'nin bana getirdiği çiçek demeti var. Bunu Rossana'ya vermek istiyorum. Büyük ordu evinin önüne yaklaştığımızda, içeriden gelen müzik seslerini duyuyoruz. Merdivenleri çıkarken önce sağ ayağımı yukarı atıyorum sonra sol ayağımı. Zira solda hiç iş yok pelte gibi. Gerçi benim kullanmak istediğim organım bacağım değil.

Çiçek sol elimde, sağ elimle merdivenin krom korkuluklarını tutunarak yardım alıyordum.

Yukarı kokteyl, dans salonunun önüne gelince Mariani yanımdan kayboldu; yoksa beni alıp buraya o getirmiş gibi olacaktı. Heyecanlandım. Bir iki derin nefes alıp konsantre olduktan sonra napolitan müzik sesi gelen salona daldım.

Keşke girmez olaydım! Bir anda dans etmekte olan komandolar, dans etmeyi bırakıp bana bakmaya başladılar. Adeta hortlak görmüş gibiydiler. Elinde çiçek taşıyan bir hortlak... İskenderun'da kalbimin bir santim altından bıçaklanıp da eve döndüğümde annemin yüzünde de aynı bakışlar vardı. Komada yatarken beyaz üniformasım giymiş bir SAT Türk deniz astsubayı elinde çiçek öyle, direk gibi duruyor!

Aniden müzik de durdu. Biraz sonra utancımdan salondan çıkacağım neredeyse. Ben ne yapacağımı bilemeden yerimde kalakalmışken, Rossana, babasının yanından ayrılıp koşarak bana doğru yaklaştı. Herkes bu Love Story'i heyecanla seyrediyor. Elimdeki çiçekleri, hafifçe öne eğilip reverans yaparak taktim ettim Rossana'ya.

Kim ne derse desin. Bence romantizmin anavatanı Fransa değil; İtalya. Hem de ne romantizm.

El ele tutuşup pistin ortasına, bize şapşal şapşal bakan diğer ülkelerin SAT'ları arasına katıldık dans etmek için. Bütün gözlerin üzerimizde olduğunu biliyorum. Fakat benim

için o an Rosanna'dan başka bir şey yok. Elimi dans etmek için beline attığımda, elime yayılan teninin ılıklığı içimi ürpertiyor. Kendimi sarhoş gibi hissediyorum. İkimiz de birbirimizin nefesinin ılıklığını hissediyoruz. Bedenini bana yaklaştırdığında, ilk kez temas ediyoruz birbirimize.

Adeta sarhoş gibi, yanakları hafifçe kızarmış, fısıldıyor: "Nasıl böyle bir çılgınlık yapabildin?"

"Your love is my best medicine," (senin aşkın benim için en iyi şifa) dedim.

Bu sefer gülümsemesi çok daha sıcaktı. Mahçup bir şekilde gülümseyip başını yanağıma dayadı. Şimdi nefesinin ılıklığını boynumda hissediyordum. Birbirimize o kadar sıkı sarılmıştık ki adeta giysilerimizi aşıp birbirimize dokunmaya çalışıyor gibiydik.

Hıyar Amerikalı SAT'lar yanımda dans ederken sırtıma vuruyorlar; herhalde hayırlı "işler" anlamında. Oysa hiçbiri umurumda değil. Bizim çocuklar şaşkın halde. Ersin Yüzbaşı kızgın kızgın kafasını sallıyor. Diğerleri ise ellerini yumruk yapıp baş parmakları havada OKEY işareti veriyorlar. Durumu beğenmiş ve onaylıyorlar.

Rossana'ya "Seni kızdırdığım için çok üzgünüm. Suratının annenin ölümünden dolayı asık olduğunu bilmiyordum" dedim.

O da "Bilemezdin de," dedi. "Buna rağmen beni gülümsetmenin yolunu buldun."

Birazdan, "Siz Türk SAT'larından öğrendim gülmeyi aslında," dedi. "Ölüme gülerek gidiyorsunuz, yaralanıp gülerek geliyorsunuz, hastaneden gülerek kaçıyorsunuz ve dans ederken insanın aklını başından alırcasına gülümsüyorsunuz," dedi.

"Hangi Türk SAT'ları bunlar?" diye şaka yaptığımda. "Bir Türk dünyaya bedel demiyor musunuz siz. Sanırım en iyisini tanıdığım için diğerlerini de tanımış oldum," dedi.

Dans bitince elimi bırakmayıp beni üs komutanı olan babasının yanına doğru çekiştirerek götürmeye başladı. Adam nazikçe ayağa kalkıp tokalaşırken "Sizi ziyarete geldik astsubayım uyuyordunuz," dedi sertçe. Yanındaki NATO Amirali Demsey de, "Namık resimler için teşekkür ederiz," dedi. "Çok iyi bir iş çıkartın. Bacağın nasıl?"

"It is okey sir," (iyi efendim) dedim. Yanımızdan geçen garsonun taşıdığı içki tepsisinden kırmızı bir şarap kadehi alıp bana uzatan Amiral Demsey'e çok teşekkür ettim.

Üs komutanı, donanma komutanının yanında oturuyordu. Yanlarında misafir olarak bulunan, limanı ziyaret eden Rus kruvazörünün komutanı ve üst rütbeli subaylar dik dik bana bakıyorlardı. Hepsi şu Rocky filmindeki Ivan Drago karakteri gibiydiler. Ama dedim ya iş bilekte değil yürektedir diye.

Dans bitmiş orkestra çok güzel aşk şarkıları çalıyor solist harika. Oldum olası severim aşk şarkılarını ve 60'ların müziklerini. Rossana topuklu ayakkabıları nedeniyle benden 3–4 cm uzun duruyor! Babası dik dik bakıyor bana. Sanki biricik kızını yiyeceğiz.

Her ülkenin askeri kaynaşmış birbirleri ile sohbet ediyor. O sıra Nato Amirali Demsey beni yanına çağırdı. Bir yandan Ruslar ile sohbet ediyordu. Rossana sanki bana yapışık gibi hiç bırakmıyor. Sanki beni kaçıracaklar da o da buna engel olacakmış gibi!

Amiral Demsey, Rus gemi komutanı ve üst rütbeli subayları benimle tanışmak istediklerini söyledi. Tek tek 6 Rusun elini sıkıp tanıştık. Göğsümde SAT brövelerine bakıp en

alttaki Torpidonun üzerine oturmuş elinde silah ve üstünde paraşüt amblemi olan iki balık adamlı bröveyi sordu Rus. İki kişilik deniz altlarıyla düşman gemilerinin altına mayın koyup, bunu 200 kez yapan usta hoca balık adamlar kazanıyor bu bröveyi diye anlattım. Sol göğsümdeki onlarca nişan, onlardan çok daha üstün bir asker olduğumu anlatıyordu.

"Yani siz çok iyi bir su altı savaş yüzücüsüsünüz?" diye sordu. Bu diplomatik soruyu anlamazdan geldim. Belli ki adamlarını atlatıp gemilerinin altına giren, en gizli techizatlarının fotoğrafını çeken, bir de utanmadan gemilerinin altına SAT amblemi yapıştıran adamın nasıl birisi olduğunu anlamaya çalışıyorlardı.

"Biraz" efendim diye cevapladım.

Öteki üst rütbeli uyanık, KGB'li midir nedir çok oturaklı bir soru sordu. "Belki haber almışsınızdır. Bir kaç gece önce su altı komandolarımız bir girişimi önlediler. Sanırım niyeti bozuk birileri techizatlarımızın fotoğraflarını çekmek istedi. Elbette komandolarımız tam zamanında gerekli olan yanıtı verdiler," dedi kasılarak. Salağın, su altı cihazlarının fotoğraflarını çektiğimden ve şu anda Nato birimlerinin bu techizatları analiz ettiğinden haberi yoktu. KBG bozuntusu havalı havalı konuşmayı sürdürdü. "Sanırım onu vurmuşlar. Yaralı bacağınız bana bu olayı anımsattı birden," derken aniden yanındaki emir subayına döndü. "Adamı neresinden vurmuşlardı?" Bir yandan da tepkimi ölçmeye çalışıyordu.

Tepkisiz bir şekilde adamın konuşmasını dinlerken, mahsustan esner gibi bir hareket yaptım. Sanki konuşmasından sıkılmış ve uykum gelmiş gibi bir tavır takındım.

Emir subayı, Rusça bir şeyler söyledi.

KGB bozuntusu bana dönüp. "Hay allah kabalığımı bağışlayın. Kendi sıkıntılarımızı size anlatırken bacağınızı sormayı unuttum. Ne oldu?"

O sırada Rosanna şaşkın şaşkın bana bakıyor, ne diyeceğimi merakla bekliyordu. Endişelendiğini yüzünden anlıyordum.

Yavaşça KGB bozuntusunun kulağına eğilip, "Efendim, umarım ki Ruslar ile Türklerin romantizm konusunda ortak bir yanları olduğunu biliyorsunuzdur. Dün gece yanımdaki çekici hanımla bir Judo müsabakası yaparken sakatlandım. Biliyorsunuz Judo ne kadar zevkliyse de tehlikeli bir spor olabiliyor. Fakat yanımdaki hanımın üs komutanımızın kızı olduğunu söylersem beni anlayışla karşılayacağınızı ve niçin sessiz kaldığımı anlayacağınızı sanıyorum."

KGB bozuntusu, birden bir kahkaha attı.

Elindeki Vodka bardağını bana uzatıp, "Nazdrovya!" yani şe-fere! diye kükredi.

Elbette bu işi benim yaptığımı biliyordu. Fakat karşısında kolay yutulacak bir lokma olmadığını anlamıştı. Bu nedenle de işi tümüyle diplomatik bir düzeyde tutmayı uygun bulmuştu.

İzin isteyip Rosanna ile birlikte yanlarından ayrıldık. Arkamızdan bizi izlediklerini bildiğim için elimi Rosanna'nın beline attım ve hafifçe kulağına eğilip sanki onu öpüyormuş gibi yaparak, "Güzelliğinden sarhoş oldum," dedim.

Bana dönüp ışıl ışıl gözlerle gülümsedi.

Rus dostlarımıza gerekli mesajı göndermiştim.

Amiral Demsey güzel bir tatbikat konuşması yaptı. Tüm katılan ülkelerin askerlerini tebrik etti. Ardından bana bakıp

"Özellikle bir kişiye özel teşekkürlerimi sunuyorum," dedi. Herkes anlamıştı; elbette Ruslar da...

Rossana elimden çekerek pistin ortasına götürdü beni orkestra KUANTO KALYENTO EL SOL diye güzel bir aşk şarkısı çalarken sımsıkı sarıldım Rossana'ya!..

Biraz sonra Rosanna'nın babası dans eden kalabalığın arasından yanımıza gelince, "Eyvah Namık yandın!" diye geçirdim içimden. Adam kulağıma eğilip "Yaran kanıyor farkında değilsin. Ruslara çaktırmadan kaybol" dedi sertçe.

Kalabalığın arasından Rossana'yı, sağ tarafıma siper alıp hızla Ruslar görmeden dışarı çıktım. Elimden sımsıkı tutuyor Rossana. Korkuluklara ve ona tutunarak hızla aşağıya indim. Askeri servis aracına binip doğru hastaneye gittik. Soyunup hemen yatağıma girdim. Haber vermiş olmalılar ki biraz sonra Dr. Dario ve nöbetçi doktor hışımla içeri girdiler.

"Tamam tamam bütün suç bu kızda," diye gülümseyerek Rossana'yı gösterdim. Doktorlar yemedi bunu tabii. Ama onun için kalkıp yaralı ayağımla gittim o partiye O, bunu çok iyi biliyordu.

Dr. Dario "Sir şayet kurşun yarası olsaydı çok önemli değildi fakat sen zıpkını çıkarırken kası ve damarları parçalamışsın. En az iki gün daha yatakta kalman lazım," dedi.

Tekrar fitili çıkarıp yaranın etrafına 8-9 yerine kas içine iğne ile ilaç verdiler. Tekrar içeri fitil, tekrar bandaj v.s v.s. Onlar bunu yaparken Rossana sımsıkı elimi tutuyor. Dr. Dario kesin bozuluyor bu işe ama ne yapsın, şımarık kız üs komutanının kızı.

Herkes gittikten sonra Rossana hala yatağımda, yanımda oturuyor gece dekolte tuvaleti ile. Gözlerinin içine bakıp, "Ne olacak?" diye sordum.

O da "Ne ne olacak?" diye sordu.

"Üç gün sonra Türkiye'ye döneceğiz. O zaman ne olacak?" dedim.

Hınzırca gülerek "Artık hep güleceğim ve İstanbul'a seni ziyarete geleceğim" diye cevap verdi.

"Gel yanıma uzan" dedim.

Seksi bir ifadeyle "Hayır olmaz askeri suç işleriz" diye gülerek cevapladı.

"Benden zarar görmezsin bak yaralıyım" dedim.

"Dans ederken sımsıkı sarıldığında organlarının çok sağlam olduğunu hissettim" dedi.

Ben de ona kankam Prof. Dr. Feridun Yenisey'in sözünü söyledim "Rossana, dans yatay düşüncelerin dikey ifadesidir" dedim.

"Dans ederken neyin dikey olduğunu hissettim" dedi şımarıkça.

Ben de "yapılan onca ilâçtandır," dedim şaka yollu.

Herhalde yaptıkları ağrı kesicilerden olsa gerek bebek gibi uyuyakalmışım. O da gitmiş. Başucumda ona verdiğim çiçekleri kavanoza koymuş ve bir de not iliştirmiş: "Yanına uzandım ve seni uyuttum. Bebek gibi uyuyordun. Seni seviyorum" yazıyordu.

Al başına bir bela, İtalya'dayız ve bir aşk başlıyor. Neden ben çabucak aşık olurum? Bir bilebilsem...

Ertesi gün Rossana üzerinde şampanya rengi güzel bir elbise ve yüzünde gülücüklerle geldi. Yanında babası da vardı.

Babası elimden tutup 'Asker' dedi. Bu sefer sesi daha yumuşaktı. "Kızımı çok değiştirdin. Artık gülüyor ve mutlu.

Bunun için sana teşekkür ediyorum. Seni ve Türk SAT'larını yarın sen hastaneden çıkınca evime yemeğe davet ediyorum," dedi.

Ben de "It is a pleasure sir" (memnuniyetle) diye yanıt verdim.

Komutan bu daveti bizim SAT'lara da yapmış olmalı ki hepsi hastaneye geldiler. Hüseyin "Ulan adale daha ölmedin mi?" dedi.

Selami "Çabuk kalk Charlie Bravo (yani soğuk bira) içelim," derken, Kanat Üsteğmen atıldı: "Herif seni kıçından vuramamış."

Bir ağızdan kahkahalarla güldüler.

Artık daha iyiydim her şey bitmiş ayağıma dikiş atılmıştı. 7-8 gün sonra dikişlerin kendiliğinden eriyeceğini söyledi Dr. Dario. Yatakhanedeki kendi yatağımı özlemişim.

Arkadaşlarımla geyik yapıyor ve Rossana'nın babasının yollayacağı askeri minibüsü bekliyoruz. Bu sefer hepimiz sivil giyindik. Yalnızca tim komutanımız yüzbaşı Ersin Eser resmi giyindi. Protokol böle emrediyor diye geçti aklımızdan. Rossana'ya bir hediye almak istiyor fakat bir türlü karar veremiyordum ne alacağıma. Çiçeği zaten almıştım. Aramızda para toplayıp büyükçe bir buket yaptırdı SAT'lar. Sanki kız istemeye gidiyoruz!.. Ağaçların bittiği, denizi görduğümüz çok güzel bir koyda, çok güzel bir villanın önünde durdu askeri minibüsün bahriyeli şoförü.

Bahçesinde rengarenk güllerin, çim makinesi ile düzgün kesilmiş çimlerin, kısa kısa bakımlı budanmış ağaçların olduğu güzel bir bahçeden geçip zili çaldı bizim Ersin Yüzbaşı. Kapıyı yüzünde güller açan Rossana açtı gülerek. Askerlikteki

kıdem sırasıyla girdik içeri teker teker. Ben baştan dördüncüyüm. Yoksa ilk ben girip kızın üstüne atlayacağım.

İki garson siyah pantolon beyaz ceket giymişler, ellerinde beyaz eldivenlerden bahriye askeri oldukları belli. Yanda güvenlik görevlisi olduğu belli olan beli silahlı bir asker dışarı çıktı. Amiral "Ne içersiniz çocuklar" diye sorunca beni bir gülme aldı. Tüm SAT'larm birakolik olduğunu bildiğimden kim ilk bira dese hepimiz gülecektik "Bira" dedi Ersin Yüzbaşı. Rossana bana biramı getirdiğinde ona "her zaman soğuk kadın bulabilirsin ama her zaman soğuk bira bulamazsın" dedim gözlerinin içine manalı bakarak.

"Başka ne gibi özlü sözleriniz var beyefendi?" diye sorduğunda, "Mesela ünlü bir kızılderili sözü vardır," dedim. "Yatakta bira şişeleri ile yatamazsın ama dünyalar güzeli bir İtalyan röntgen uzmanı ile yatabilirsin. Ya da onun gibi bi şeydi."

"Atıyorsun," dedi.

"Evet sanırım kızılderili sözü değildi bu," dedim.

Kahkahadan kırıldı bizimki. Babası hem sert, hem de kızının tekrar mutlu olmasından dolayı çok mutlu olduğu belli oluyordu. Rossana'ya tekrar yaklaşıp "Kadınla bira arasındaki farklarla ilgili bir şey daha var, " dedim. "Neymiş?" dedi kıvrılarak. "Her birayı satın alabilirsin ama her kadını satın alamazsın" diye manalı baktım gözlerinin derinliklerine.

Beni yiyecekmiş gibi bakıp yanağımdan öpüp, "Doğru!" dedi.

Ona "Gel sana spagetti ile bir kadın arasındaki farkı da söyleyeyim" dedim.

Cilveli cilveli "söyle" dedi.

"Spagettiyi iştahla yiyebilirsin ama bir İtalyan komutanının kızını yiyemezsin" dedim gülerek.

O da gülerek kulağıma eğildi ve "sen onu da yersin!" dedi seksice.

"Bak bu da bana dondurma ile kadınlar arasındaki farkı hatırlattı," dedim.

"O neymiş peki?"

"Her ikisini de bitmesin diye yalayarak yersin."

"Ne zaman?" dedi ve aklımı başımdan almak ister gibi yanımdan kalçalarını kıvırtarak uzaklaştı. Büfeden aperatif tepsisini alıp arkadaşlarıma dağıtmaya başladı.

Amiralimiz sağ eline kırmızı şarap kadehini alıp "Beyler," dedi yumuşakça. Etrafına ellerimizde bira bardakları ile toplandık. Bir iki söz söylemek istiyordu. Biz Türk SAT'larını tanıdığına çok memnun olduğunu, bu Napoli Tatbikatı'nın (1966) en iyisi olduğumuzu ve burada çok iyi şeyler yaptığımızı, (bana bakarak) ayrıca cana yakınlığımızı, sempatikliğimizi ve bunu kızına yansıtmamızı (yine bana bakıyor) falan filan anlatıp, "Şerefinize, Türk SAT'larının şerefine!" deyip diktik bardakları kafamıza. Soğuk biralar, tuvaletin sifonundan hızla boşalan su gibi midemize boşaldı. Boş bardağı Rossana'ya verdim. Hayretle koca bira bardağını bir dikişte nasıl bitirdiğime bakıp "sünger gibisin" dedi. "Senin yanında böyle oluyor" dedim.

Arkadaşlarım 3. 4. biralarını içerken ben daha ikinci deydim; zira Dr. Dario tembihlemişti.

İçmeler, gülmeler, espriler derken gün ilerliyordu. Yarın uçağımız kalkıyor ve ülkeme, çok sevdiğim vatanıma dönüyoruz. Birden Rossana'nın sesini duydum. "Namık gel sana resimlerimi göstereceğim" dedi.

Ağır ağır üst kata çıktık. Odasında kocaman güzel bir kadın resmi vardı. Dünya güzeli bir kadın. Doğurduğu bu güzel kızdan onun ne kadar güzel olduğu belliydi zaten.

"Çok güzel" dedim.

"Evet öyleydi" diye cevap verdi ağlamaklı.

"Yavrum o hala güzel, belki de cennetin en güzel kadını" dedim. Elimi saçları arasında gezdirip moral vermek istedim. Sonra duvardaki diğer resimleri gösterdi. Minicikken, annesinin kucağında iken, emeklerken, annesi mama yedirirken, beraber oynarken bir sürü resim.

"Namık bana öyle bir şey yaptın ki seni tanıdıktan sonra bir kez bile ağlamadım bu odada" dedi.

Sevindim saçlarını tekrar sevip okşarken sarıldı bana. Çok uzun bir öpüşme idi bu...

Hemen elinden çekerek "Aşağı inelim. Hemen bizimkiler bir bok yiyoruz zannedip benimle dalga geçerler," dedim.

Aşağı inip aralarına katıldık. Ona "İstanbul'a gelince devam ederiz" dedim.

"Kesinlikle" diye cevapladı. Ardından, "Namık biliyor musun biz Katolik İtalyamz" dedi.

"Bu ne demek oluyor?" diye sorunca.

"Yani..." dedi utanarak, "yani evleneceğimiz erkeğe saklarız kendimizi..." dedi utanarak.

Gülüştük.

"Ama" dedi "İstanbul'da evlenmeden de seninle olabilirim belki."

"Maybe (belki)," dedim. "Ama biliyor musun. Sizlerle bizler sandığından daha çok benziyoruz. Sizi yakından tanıdıkça, bizim kardeşlerimiz, yalnızca hayatı yaşamaktan

biraz daha zevk alan kardeşlerimiz olduğunuzu fark ettim." Aklım vatanımdaydı. Niçin benim insanım yaşamaktan bir türlü zevk almaz. Sürekli hüzün arar diye geçirdim içimden.

"Bu nedenle de, baban, tıpkı bir Türk babanın yapacağı gibi, tüm İtalyan Donanması ile gelip beni vurur," deyince gülüştük dakikalarca.

Artık hava kararmış ve ayrılık vakti gelmişti. Hepimiz dışarı çıkıp bizi getiren minibüse doğru yürüdük. Teker teker babasının elini sıkıp Rossana'nın yanaklarından öpüyordu SAT arkadaşlarım.

"Öpmeyin ulan kızı," dedim. "Geri döndüğümüzde hepinizi öyle bir döverim ki, 10 gün kıçınızın üzerine oturamazsınız."

"Enişte, yengemiz değil mi? Elini mi öpeceğiz," dedi (şehit) Selami..

"Hah şöyle," dedim.

Arabadan güzel paket yaptığım hediyeyi ve bir adet kırmızı gülü Rossana'ya verdim.

"Ne bu?" diye sordu.

Uzun ince bir kutu içinde idi ona verdiğim hediye. "Bana söz ver yarın biz uçunca açacaksın; tamam mı?" dedim.

"Tamam" dedi.

Rossana'nın babasına sert bir SAT selamı verip "we never forget you sir" (sizi asla unutmayacağız efendim) dedim.

"So do I son" (ben de evlat) dedi üzgün üzgün.

Rossana'ya sarılıp yanaklarından öptüm.

Bırakmıyordu hınzır beni. Kıvrılıp sıyrıldım elinden. Ona da sert bir selam çaktım SAT'laki gibi.

"Hep böyle gül" dedim. Topallayarak yürüyerek bindim minibüsün arkasına. Oradan ona el sallamak kolaydı. Kaybolana kadar el salladık birbirimize...

Sabah erkenden kalkıp bizim C-160 kargo uçağına askeri malzemelerimizi yüklemeye başladık. SAT'lar bana fazla ağır şeyleri vermiyordu ayağımdan dolayı. Ben yine de onlara yardım etmeye çalışıyordum. Etrafımızda bir sürü uçak ve İtalyan havacı doldu; mesai başlamış herkes çalışıyordu. Kalkmaya 20 dakika var. Pilot kuleden kalkış müsaadesi alacak, pist başı yapacağız falan filan. Hastanenin ambulans amblemli cankurtaran arabası hızla bizim uçağa doğru yaklaştı. Anlaşılan bizim kız son defa "Adios kiss" (elveda öpücüğü) vermek istiyordu. Hızla indi ambulanstan.

Bizim SAT'ların yanına koştu ve sımsıkı sarıldı bana; elinde kocaman bir paket ve sarılı çerçeveye benzeyen bir şey vardı. Açtık. Annesine sarılmış olan Rossana'nın 17 yaşındaki resmi vardı. Bana hediye etmişti; manasını anlamıştım. Artık hep gülecekti. Hüseyin Marangoz koca paketi açtı. İçi soğuk bira dolu idi. Hepimiz gülüşmeye başladık.

Öptüm onu son defa ve uçağın kapısına doğru yürüdük.

Yedimizde uçağa tam binecektik ki, Rossana'nın sesi duyuldu "HEY TURK HEY SATs!" diye bağırıyordu. "YES!" diye döndük. Hepimiz ona ve bize bakıyor. Ona uzun ince kutuda verdiğim hediyeyi herkesin göreceği şekilde sağ elinde ve elini yukarı kaldırmış iyice görelim diye sallıyordu...

Ona bizi hatırlasın diye verdiğim hediye ayağıma saplanan zıpkındı! Biz SAT'ları ve beni unutmamasını sağlayacak en iyi hediyeyi vermiştim.

Sevinçle hop hop zıplıyor elindeki zıpkını sevinçle bize gösteriyordu. "Annenin büyük resminin altına as" diye bağırdım. "Yes, yes, yes!" diye bağırıyordu.

Uçağa bindiğimde, bu kez pilotumuzun Hava Kuvvetleri'nin efsanevi pilotu Necmi Ekici olduğunu gördüm (Necmi hocamız sonradan Türkiye Pilotlar Derneği -TALPA- başkanı oldu). Necmi Hocamla sarılıp öpüştüğümüzde, "Haberlerin vatana geldi," dedi. "Göğsün biraz daha kalabalıklaşacakmış." Anlaşılan Deniz Kuvvetleri Komutanımızdan yeni bir üstün hizmet beratı alacaktım.

Motor çalıştırma ve pist müsaadesi istedik kuleden. Sonrasında koca C-160 kargo uçağı homurdana homurdana sanki Napoli'den gitmek istemiyor gibi havalandı pistten.

3000 feete geldiğimizde Ersin Yüzbaşı, "Açın biraları!" diye emir verdi. Açtık ve hepimiz bir ağızdan nara atarak "SAT HER ZAMAN HER YERDE!", "DENİZ KOMANDO GÜM GÜM GÜM!" diye bağırıyorduk bulutların arasından sıyrılırken. Ben de İtalyanların meşhur şarkısı O SOLE MİO'yu mırıldanıyordum... Zira yaralı ayağımla onunla dans ederken İtalyan deniz orkestrası bu parçayı çalıyordu.

SAT'lar SAS'ları Basıyor

SAT'lara, Riva'da bulunan özel SAS Birliği'ni basma emrinin verilmesi bence yanlıştı. Rahat koltuklarına gömülmüş ve sıcak kahvelerini içen üst rütbeli planlayıcı kardeşlerimiz bunu neden planladı, organize etti hâlâ anlamış değilim. Anladığım tek şey, SAT ve SAS'larını uzun yıllar bu baskından sonra aralarına kara kedi girmiş olmasıdır.

Yıllar sonra Bosna, Lübnan, Somali, Kardak Krizi gibi olaylarda birlikte çalışan bu iki özel birlik tekrar kaynaşıp birbiri ile çok iyi arkadaşlıklar kurarak o tatsız günleri unuttular. İki birliğin arasında rekabet olması anlaşılabilir bir şeydir ve son derece de sağlıklıdır; çünkü rekabet, başarıyı getiren olgulardan biridir. Şimdi dilerseniz o meşum güne dönelim...

Yıl 1965, aylardan Mart. Soğuk Karadeniz'in buz gibi rüzgarları Poyrazköy'ü ve Riva'yı dövüyor. Her yer, karlar

içinde. Tim komutanımız bizi toplantı salonuna davet ederek emri tebliğ etti.

Belli ki üç gün içinde Riva'da, Soğan Adası'nda konuşlanmış SAS birliğini basacaktık. Herkes birbirinin suratına şaşkın şaşkın bakmaya başladı. Mustafa Tosun, tim komutanımıza "Efendim oradakilerin çoğu arkadaşımız. Namık ile ben çoğunun SAS'daki balık adam hocalarıyız. Bu baskın bize ne kazandıracak, ne ispat edeceğiz?" diye sordu korkusuzca. Korkusuzca diyorum zira SAT'ta fikrinizi söylersiniz ama yalnızca emirlere uyarsınız.

Ben de ayağa kalkıp "Efendim orada Katık İhsan gibi, Bitik Mehmet gibi, Zampara Tuncer gibi, Müjdat gibi çok sevdiğimiz arkadaşlarımız, subay ve astsubay talebelerimiz var. Bunlara silah çekip 'yat yere' deyip ellerini ayaklarını bağlayıp teslim almamız uzun yıllar bu iki özel birlik arasında soğukluk yaratacak," dedim. Tim komutanımız, "Namık seni çok iyi anlıyorum fakat benim de elimde yapacak bir şey yok," dedi. Ardından çarşamba, perşembe, cuma günlerinden birinde, yani üç gün içinde muhakkak SAS'ı basacaksınız emrini verdi. Olacak belli idi. İçeri girip orayı basabilirsek kesinlikle kavga çıkacak ve aramız bir müddet soğuyacaktı.

Onlar da bizim gibi çok özel, bizim gibi ABD'de Almanya'da eğitim gören bir ekipti. İçlerinde çok sıkı çocuklar vardı; hatta Deniz Harp Okulu'nda Judocu talebem olan Göksel Olcay Albay orada o zaman üsteğmen idi ve yıllar sonra SAS'ta komutan oldu. Göksel, teğmen iken SAT kursuna gelmiş, çok zor bir eğitimde ayağı çatlayınca deniz hastanesinde tedavi olmuştu. Kurs bittiği için ilk kursu SAS açtığında Göksel de SAS'ta katılıp orada komutanlığa kadar yükselmiş bir talebemdi. Onun gibi Oğuz Albay, Sabahattin Albay, Tuncer Albay, Kadri Albay, Nuri Albay ve Tolun Albay hep talebelerim

olmuşlardı. Tim komutanımıza "Hangi silahları alalım?" diye sorduğumda "En hafiflerini, karabinyerini alın" diye emretti. Karabinyer İkinci Dünya Harbi'nde ABD'li deniz piyadelerinin uzun yürüyüşlü intikallerde kullandığı M.1'e benzeyen ondan daha hafif (3kg 400gr) yarı otomatik bir tüfekti. Tabanca olarak da 11.43 kalibrelik 45'lik Coltar'ı hazırladık. Ayrıca birliği bastığımızda yakacağımız SMOKE (duman kandilleri) aldık. Flare dediğimiz alev ve kırmızı duman çıkaran işaret fişeklerini, uyku tulumlarımızı, kumanya çantalarımızı ANPRC-25 Telsiz cihazları gibi elzem malzemeyi aldık. Zira 3 gün Riva tepelerinde saklanıp şayet uygun zaman ve pozisyon bulursak SAS baskınını gerçekleştirecektik.

Yedi hoca birleşip planlar yapmaya başladık. Bu tür planlarda oturup saatlerce satranç oynar gibi taşları yerine koymaya çalışırsınız. Baskını daima basit ve öz planlardık. ABD'de Vietnam savaşı yıllarında beraber yaptığımız eğitimlerde bu basite indirgemeye KISS yani Öpücük diyorduk. Keep it Simple Stupid, "İşi basit tut aptal," anlamında. ABD piyadeleri işi ancak basit tuttuğunuzda anlayabiliyorlardı.

Operasyonlardan önce günlerce karadan ve denizden SAS birliğini inceledik. Çok zor bir işti. SAS'lar bizim taktiklerimizin 2-3'ü hariç hemen hepsini biliyordu. 3 gün içinde bu işi yapmak çok zor olacaktı. Zira haberliydiler ve bizi bekliyorlardı. Subay, astsubay SAS'lar ve bahriyeli hizmet erleri 3 gün boyunca 2'şer metre arayla dursalar kesinlikle ne sürünerek ne de tüm kamuflaj ve sinsi hücum taktikleri kullanarak oraya giremeyebilirdik. Denizden su altından gelip bassak SAS'lar da çok iyi birer su altı tahripçisi idiler. Bizi su altında bekleyebilirlerdi.

Havadan nokta atışına deniz kuvvetleri müsaade etmiyordu. Bir astsubay arkadaşımız daha 1 ay önce yapılan bir

baskın serbest atlayışında paraşütü açılmayıp şehit olmuştu (Celal Işık). Fırtınadan tam SAS Birliği'nin içine düşemeyip paraşütlerle sürüklenebilirdik. SAS Birliği hemen Riva'da, denizin kıyısındaydı. Tim komutanına "Helikopterle gelip halatla çabucak aşağıya inelim," (Fast Rope) dediğimde "Namık gürültüyle dışarıya çıkabilirler. Biz sizi havada iken vurabilirdik deyip kendilerini savunup kurtarabilirler," dedi. Beyin fırtınası son güne kadar devam etti. Çetin Hoca, Şakir Hoca, Emin Hoca ABD'li SAT'larla eğitim yapıp 1.kursu bitiren, sonra 1 yıl ABD'de eğitim alan hocalarımızdı. Ayrıca Hüsnü Hocam, İsmail ve Kenan Hocalarım çok tecrübelilerdi. Hüsnü Hocam bize yılan sürünmesini öğreten ilk hocamızdı. Tatar olduğu ve Vietnamlılara çok benzediği için ona "Vietkong" derdik. Hepsi kafa kafaya vermiş planlar yapıyordu. Eğer fikrimizi sorarlarsa Mustafa ve ben fikrimizi söylüyorduk.

On dört kişi yedişerli 2 grup yapıp Dodge kamyon ile Rumeli Feneri'nin arka yolundan Ali Bahadır Köyü arkasındaki ormanlığa yerleşip domuzların bile zor gireceği çalılar arasında çadırlarımızı kurduk. Buradan SAS Birliği aşağı yukarı bir buçuk kilometre ileride kuzey yönündeydi.

Kar durmuş hafif yağmur çiseliyordu. Rüzgar buz gibi Kara-deniz'in azgın sularını kayalara vurup 7-8 metre yukarılara fışkırıyordu. Denizden gelmek çok zor olurdu. Şiddetli rüzgar çadırlarımızı sağa sola yatırıyordu. Allah'tan iki kişilik 1.20 cm yüksekliğindeki çadırlarımız makilik çalılara yaslandığından devrilip uçma gibi şansları yoktu.

Bu ormanlık, çalılık tepeden tüm SAS Birliği'ni ve etrafta bizi yakalamak için dolaşan nöbetçileri çok iyi görüyorduk. Çetin Hoca, "3-4 metrede bir nöbetçi var; bu gece baskın imkansız gözüküyor," dedi. Öyleydi de... Çadırlara girip biraz uyumaya çalıştık. Mustafa matarasını uzattı ve "İç,"

dedi. İçtiğimde öksürmeye başladım zira yedek matarasına konyak koymuştu. Sabah olmak bilmedi. Gün ağarınca çadırdan çıkıp çiş yapıp dürbünlerimizle SAS'ı tekrar gözetlemeye başladık. Gece fenerlerle SAT arayan SAS'lar bu sefer köpeklerle SAT arıyordu. Allahtan köpeklerin koku alamayacağı kadar uzaktaydık ve rüzgar bizden onlara doğru değil onlardan bize doğru esiyordu; yani denizden karaya. Sabah bisküvi ve peynirlerimizi yedik. Çay için ateş yakmadık.

Bir gün geride kalmıştı. Şayet bu gece, yani perşembe gecesi bu SAS baskınını yapamazsak geriye bir tek cuma günü kalı-yordu. Bu da son şansımızdı. Kenan ve İsmail Hocalar, Ali Bahadır Köyü deresini takip ederek SAS'a yaklaşmamızı ve orada görünmeden yaklaşıp birliği basmamızın doğru olacağını savunuyorlardı. Bu dere SAS'a yaklaşınca birliğin içinden geçse işimiz kolaylaşacaktı. Fakat bu dere SAS Birliği'ne yaklaşınca sola batıya doğru kıvrılıp Anadolu Feneri'ne doğru gidiyordu. Gece dere yatağına inmek, rüzgar, fırtına ve yağmur bizi, çıkardığımız çalı çırpı sesini saklayacağı için, daha uygun olacaktı. Ağır ağır SAS'a doğru yaklaşmaya başladık. Çok ileride ellerinde fenerlerle arama yapan siluetler göze çarpıyordu. SAS'a 400 metre kalmıştı. Emin ve Çetin Hocam'ın yanına gelip bizden kıdemli ve eski hocalarımız olduklarından fikirlerini almak istedim. Ayrıca bir fikrimi onlarla paylaşmalıydım. Hepimiz durup toplandık çalıların arasında. Ben "yedimiz de buradan gidersek ve yakalanırsak, öbür gruba nasıl haber vereceğiz? Ayrıca herifler bizi konuşturursa diğer ekibi basıp yakalayabilirler; bu nedenle ayrılalım," dedim. Çetin Hoca, "Haklısın" dedi. "Siz dere yatağından yaklaşın, biz ormanın içinden." Öyle de yaptık. 4 SAT, bu şekilde SAS'a yüz metre kadar yaklaştık.

Köpekler havlaya havlaya bizim tarafa doğru yaklaşıyorlardı. Derenin ne tarafından geldiklerini görürsek öbür tarafına geçip kaçacağız. Zira dere uzun ve köpekler geçemeyecek; ayrıca kokumuzu alamayacaklar.

Işıklı siluetler bize doğru çok yaklaşmış, nerede ise ormanın başladığı köyün çitlerine varmışlardı. Aramızda on-on beş metre kalmıştı. Tam bizim tarafa doğru ışık yakacaklarken dördümüz birden derenin derin tarafına daldık ve bir, bir buçuk dakika dipte kaldıktan sonra yavaşça çıktık buz gibi sudan. Bence dağlardan tepelerden gelen bu su denizden de soğuktu. Riva deresi hep buz gibi olurdu. Dağlardan, erimiş karlardan toplanarak gelen su idi. Etrafı gözlediğimizde ne köpek ne ışık saçan bir SAS vardı. Geri çekilip tekrar bir toplantı yapmamız lazımdı. Hani bir Kızılderili atasözü vardır: "Büyük ve tehlikeli bir uçurumdan karşıya atlayacaksan önce 15-20 adım geri gel ve düşün." Biz de öyle yaptık. Çadırlara döndüğümüzde tir tir titriyorduk. Donumuza kadar ıslanmıştık ve bizi karşılayan diğer 7 kişiden yedek eşofmandan kazak v.s. bulup giydik. Islak elbiseleri çadırın içine astık.

Daha Çetin Hoca ve ekibi dönmemişti. Kumanya çantasından tonbalığı ve barbunya konservelerini çıkarıp ufak çapta bir ziyafet çektik kendimize. Mustafa matarasını uzattığında göz göze bakıştık. "İçin ısınsın," demek ister gibi bir hali vardı. Biraz kanyak iyi geldi. Aslında soğuk havada alkol önce yalancı bir ısı verip deriye yakın damarları açıp ısıtırsa da sonra mideye giden alkolü metabolize etmek içeri kaçar; bu da donmayı hızlandırır. Önce morarır ve titremeye başlarsınız; bunu beyinde hipotalamus denen bir bölge ayarlar. Titreme vücudun kendisini ısıtması için yaptığı bir savunma mekanizmasıdır. Titreme durup kasılma başladığında yavaş yavaş ölüme ve donma durumuna doğru yaklaşırsınız. Uyku

hali basıp da artık soğuğu hissetmemeye başladığınızda ise artık iş iradenize kalmıştır. Öbür tarafa gidip gitmemek; işte bütün mesele bu...

Öbür grup kan ter içinde geldi. Çalılarla boğuşup yol bulmak için çok yorulmuşlar, yağmur ve terle karışık ıslanmışlardı. Onlar da kuru bir şeyler giyip büyük çadıra geçmiş ve toplantı yapma vakti gelmişti. Şakir Hoca "Bu gece de bu iş yatar" dedi. 3-4 met-rede bir nöbetçi vardı. SAS'lar asla baskına uğramak istemiyordu. Haklı olarak, donanmadaki ve silahlı kuvvetlerindeki prestijlerini korumak istiyorlardı. Köpekleri de vardı. Kimse uyumuyor ve hizmet erleri bile bizi yakalamak için nöbet tutuyordu. Şakir Hoca, "Baskın yarına, yani son güne kalıyor galiba," dedi. He-pimiz bu gece bu baskının zor olacağım biliyorduk. Olmazsa yarın, yani Cuma akşamı denizaltından gelebilirdik. Uykusuz bir gece geçirdik. Çocukluğumda hep uçan adam Süpermen olmak isterdim. Öyle bir şey olsa ve uçarak oraya, SAS Birliği'ne girsem ne kadar iyi olurdu diye düşünürken uyumuşum.

Mustafa uyku tulumunun fermuarını çekip üstüme de pançomu örtmüş. Sabah kaskatı uyandım. Hemen astığım yaş elbiselere baktım. Hâlâ kurumamışlardı; akşama kadar da kurumayabilirlerdi. Kurumasalar da son gündü. Üstümüzdeki siyah dalgıç kazakları ve pançoyla da yapabilirdik bu işi; onlarca kez de yapmıştık zaten.

Sabah sabah doğruca kıdemli SAT hocalarının yanına gittim. Çetin Hoca, Emin Hoca, Şakir Hoca, İsmail ve Kenan Hoca, 7 kişinin zorla sığıştığı küçük SAT çadırında idiler. Şakir Hoca "Hoş geldin Namık gel otur," dedi.

Önlerine hareket planını açmış pür dikkat bir şeyler konuşuyorlardı. Mustafa Tosun Hocam, "Namık'ın bir planı

var," dedi. Hepsi başlarını kaldırıp dikkatle bana baktılar. Çetin Hoca pek fazla önemsemeden, "Neymiş?" diye sordu.

"Hocam sen yoktun; biz Eğridir'de Karacılar'la eğitim yaparken kara komandolarının sızıp basamadığı bir özel kara birliğini basmıştık," derken, "Tamam, tamam sadece gel," dedi. Anlaşılan bu genç SAT'ı pek önemsemiyordu. "O birlikten çıkan askeri servis otobüsünü, karacı inzibat elbisesi giyip durdurmuş, tüm personeli aşağı alıp, onları soymuş ve elbiselerini giyip aynı otobüsle sanki geri dönüyormuşuz gibi nizamiyeye gelmiştik. Nizamiye'de nöbetçi askeri, nöbetçi subayını esir alıp bağladıktan sonra birliğin içine kadar girip herkesi her şeyi esir almıştık. Bunu burada da deneyebiliriz," dedim. Tüm hocalarım birbirlerinin suratına baktı bir müddet.

Şakir Hoca, "Neden olmasın çocuklar?" dedi. Diğerlerinin de gözleri parlamaya başladı. Operasyon komutanı Çetin astsubay bana dönerek sertçe, "Hadi yap bakalım planını," dedi. Planım zaten hazırdı; daha önce uygulamıştık ve işe yaramıştı. "Pılı pırtıyı toplayıp orman içinden Batı'ya, Anadolu Feneri'ne gidelim. Oradaki çıkış nizamiyesindeki nöbetçiyi bağlayıp esir alalım. Mustafa veya Ali Osman onun kıyafetini giyip nöbetçi olsun." Bu arada Mustafa Tosun, "Hayır! Ben SAS'ı basan ekipte olmak istiyorum," diye gürledi. Ali Osman, "Tamam, ben nöbetçinin yerine geçerim," dedi sakin sakin.

Konuşmamı sürdürdüm: "Sonra SAS'tan İzne çıkan bir kısım personel tam nizamiyenin direkli engelinin önüne gelince siz karanlıkta otobüse girer akşam izne çıkan tüm SAS'ları esir alırsınız. Onları bağlayıp arkada çalılar arasına koyacağımız çadırlarda gözetim altına alırız. Otobüse binip SAS birliğinin nizamiyesine doğru yola çıkarız," diye anlatırken bu genç SAT'ın bu kadar plan yapıp onlara yön vermesini

pek kabul edemeyen kıdemli hocalardan bazıları, "Tamam tamam yeter; gerisini biz söyleriz," diye homurdanırken Şakir Helvacıoğlu, "Hocam bırakın anlatsın çocuk, biz ABD'de eğitimdeyken onlar Eğridir'de karacıların en iyi birliğini basmışlar 1964'te. Bırakın anlatsın. Bir kere de onlar bizi yönlendirsin," dedi sertçe. Çetin Hoca, "Devam et bakalım," dedi.

"Hocam içeri girdikten sonrası kolay. Bundan sonrasını siz yönlendirin kim nöbetçiyi bertaraf edecek, kim astsubay salonuna ve diğer mekanlara girecek, esirler ne yapılacak, çıkış, kaçış nasıl olacak, kim Kuzey Deniz Saha'ya görev tamamlandı raporu verecek, olay çıkarsa nasıl davranılacak? Bu tip görev baskın emrini siz söyleyin," deyip ilave ettim. "Ben, Nizamiye nöbetçisini halledip, Türkiye Judo Şampiyonu ve SAT'ın yakın dövüş hocası olarak subay salonuna Mustafa ile girebilirim; zaten çoğunun hocasıyım. Onlara yere yat asker dememden gocun- mazlar."

Çetin Hoca, Şakir Hoca ve Emin Hoca (şehit) harekat planını yapıp, provasını yaptırıp herkese ezberlettiler. Hepimiz toplam 14 kişilik yedişer kişiden oluşan 2 timdik. Çadırları söküp batıya, Anadolu Feneri'ne doğru orman içinden intikale başladık. Zaman zaman sıkma kilitlere takılsak da uzun palalarımızla bunları kesip kesip yol açıyorduk. Mustafa Tosun her zamanki gibi öncü olup hepimize yol gösteriyordu. Ali Osman ardıcı olup kıçımızı düşmandan koruyordu.

Sağ yan Kurtuluş'a, sol yan Selami'ye verildi. Yani saat istikametine bakarsak Mustafa saat 10.00 – 14.00 arasını koruyordu. Ardıcı Ali Osman saat 08.00 ile 16.00 arasını, yancılar ve geri kalanlar ise her tarafı koruyacak şekilde intikal devam etti. İki saat sonra istediğimiz yere gelmiş olmalıyız ki öncü Mustafa sağ elini yumruk yapıp, havaya kaldırdı ve dur işaretini verdi. Çetin Hoca sağ eli ve işaret parmağı ile

havada başının üzerinde daireler yaparak yanında toplanmamızı istediğinin işaretini verdi. Mustafa ve Ali Osman'a iki elinin parmaklarını gözüne götürüp yön göstererek grubu kollamalarını, etrafa göz kulak olmalarını emretti. Çetin Hoca bana ve Selami'ye eliyle aşağıdaki nöbet kulübesini gösterdi sonra da elini uçak gibi yapıp gırtlağını kes işareti yaptı. Yani nöbetçi benim ve Selami'nindi. Onu ikimiz zararsız hale getirecektik. Pançolarımızı çıkarıp karabin tüfekleri arkadaşlarımıza verdik. İkimiz de elimizi çamura sokup yüzümüzde gezdirdik. Acil makyajımızı yapmıştık.

Suratlarımız artık ter ve yağmurdan parlamıyordu. Ağırlık yapan teçhizatı da hücum grubuna bırakmıştık. Belimizde yalnız Colt tabanca ve bıçak olmak üzere karın üstü dalların arasından aşağı doğru sürünmeye başladık. Selami cebindeki ipi gösterdi. Nöbetçiyi onunla bağlayacaktı. Bazen boğma iplerini de esir bağlamak için kullanıyorduk.

Aşağı tepeden süzüldükçe nöbetçiyi daha iyi görmeye başladım. Yakası koyun poslu siyah nöbet gocuğunun içine kafasını gömmüş karşısına bakıyor, bize doğru baksa bile buğulanmış nöbet kulübesi camından, yağmur, sis ve çalıların arasından kamuflajlı süründüğümüz için bizi görmesinin imkanı yoktu. Nöbetçi kulübesinin kapısını sürünerek açmak üzere bekledim. Selami tam kapının karşısına gelen pencereye tıklayacak, nöbetçi oraya bakacak ve benim işimi kolaylaştıracak. Hoş kolaylaştırmasa bile normal zamanda susturucu takılmış bir tabanca veya traş olunabilecek kadar keskin bıçağımdan kaçma şansı yok; ama bu sefer karşımızdaki bir düşman değil.

Selami taşla cama vurur vurmaz nöbetçinin o tarafa bakması ve benim içeri girip nöbetçiye arkadan boğma uygulayıp yere indirmem aynı anda oldu. Neye uğradığını şaşırmıştı

asker. Japonların hataka-jime, çıplak elle arkadan boğma dedikleri bu boğma şekli sizi 4 saniyede bayıltıyor. Bu teknik, hem boynun yanlarından beyne giden iki boyun anteryisinin (atardamar) yolunu kesip beyne kan gitmesini engelliyor hem de Carotit Arteri ve nefes borusunu kapayıp akciğerlere giden havanın yolunu kesiyordu. Biz SAT'lar nöbetçilere en çok bu boğmayı uygulardık. Çocuk bayılırken boğmayı bıraktım çünkü 12 saniye devam etseydim beyne kan gitmeyeceği için ölüm gerçekleşecekti. Selami çoktan ellerini arkadan bağlamıştı.

Ağzını özel bandımızla bağlayıp ikimiz de birer koluna girip sersemlemiş nöbetçiyi çadırımıza götürürken aşağı inen Ali Osman'a nöbetçinin nöbet gocuğunu miğferini ve tüfeğini verdik (M-1). Artist Ali Osman, çok güzel bir nöbetçi olmuştu. "Şimdi bir sigara içebilirim artık. Buraya gelen bir SAT olursa da kıçından vurabilirim," diye bizimle dalga geçti. Selami, Ali'ye dönüp "zıkkım ye" dedi onu kıskanarak. Zira Ali'nin işi kolaylaşmıştı. Herkes tepeden inip nöbet kulübesinin arkasındaki ormanlığa, çalıların arkasına saklanıp beklemeye başladı.

Hava soğuk, yağmurlu ve kararmaya başladı. Tepedeki nöbetçiyi bekleyen SAT yolu gözlüyordu. Biraz sonra henüz SAS'ın nizamiyesinden çıkan bir servis aracı otobüsü yok haberi geldi.

Bu uyanıklar son gün hiç kimseyi akşam ev iznine çıkarmayacak galiba diye düşünüyoruz. Ben de planım işe yaramazsa ne yaparım diye endişeliyim.

Bazı SAT'lar rahat bir şekilde konservelerini yiyorlar, kimisi çoktan yemeğini yutmuş çikolataya bile geçmiş. Beklemek zor iş. 3 gündür buralardayız ve donumuza kadar ıslağız. Saat 18:30 civarında telsiz telefonumuz çaldı. Çetin Hoca'nın

yanında duran telsizci Kurtuluş hemen açıp konuştu. Beklenen an gelmişti. Tepedeki gözcü SAT nizamiyesinden bir SAS otobüsünün çıktığını rapor etti. Bizim saklandığımız Ali Osman'ın nöbetçi olduğu dış nizamiyeye (sivillerin görmemesi için konan engelli nizamiye) otobüsün gelmesi 7-8 dakikayı bulacaktı. Herkes Ali Osman'ın durdurup içine bakacağı SAS otobüsünün arka kapısından girecek şekilde nöbetçi kulübesinden geride saklandı. Otobüs gelip bizim 3-4 metre önümüzdeki asfaltta yavaşladı ve engelin önünde durdu.

Ali Osman rolünü çok iyi yapan bir artist gibi içeri girer girmez. Arka kapıdan giren SAT'lar sert ve gaddar bir şekilde "Yat, yat! Yere yat!" diye bağırıyorlardı. Herkes ne olduğunu anlayamayıp yere yatarken, öndeki kızmış Orhan Albay sertçe "Ne oluyor? Ne yapıyorsunuz? Planlamada böyle bir şey yoktu," deyip bağırmaya başladı. Kenan Hoca yanına gelip ağzını ve burnunu kapayarak Orhan Albay'ı otobüsten indirdi. Kenan'ın bu hareketini gören diğer SAS'lar albaya böyle yaparlarsa bize ne yapmaz bu SAT'lar diye düşünmüş olmalılar ki aşağı indiler.

Zaten hepsi 6 kişi, 1 subay 5 astsubay. Kenan Hoca (1,90 boyunda 95 kilogramlık canavar gibi bir Karadeniz delikanlısı), hepsini çadırlara yüzü koyun yatırıp domuz bağının SAT'lara ait versiyonu ile sımsıkı bağladı hepsini. Fakat bu kez, esirlerimize kıpırdandıkça boğazı sıkanını değil kıpırdadıkça eli ve bacağı sıkan şeklini uyguladık düğümümüzün. Nöbet, en kıdemsiz arkadaşımız Mustafa Akyıl'a teslim edildi. Mustafa'nın bunlardan birini bile kaçırmayacağına eminim zira Kenan Hoca onu doğduğuna pişman eder.

Yavaş yavaş karanlıkta farlar açık SAS Birliği'nin nizamiyesine (kapısına) yaklaşıyoruz. Diğerlerini bilmem ama benim dakikalık kalp frekansımın hızlandığını biliyordum. Otobüs daha yeni çıkmış ve hemen geri dönmüştü. Nöbetçiler

(SAS'ta hiç er yoktur hepsi bizim gibi subay astsubaydır. Erlerin hepsi hizmet erleridir.) ön kapıdan başını sokup ne oldu der demez Kenan Astsubay onu başından tavuk gibi çekip içeri aldı. Mustafa ve ben arka kapıdan inip hemen nizamiyenin demir engelini açtık. Üzerimizde SAS'ların (esir SAS'ların) elbiseleri var. İçeri subay salonuna yaklaştığımızda herkes uçarcasına görev (baskın) yerlerine dağıldı. İşte o sırada birliğin etrafında nöbet tutan SAS subay ve astsubaylarının bir kısmı koşarak otobüse doğru gelmeye başladılar. Şüphelenmişlerdi ama ne olduğunun hâlâ farkında değillerdi. İçeri girmiş görev yerlerine dağılıp baskını gerçekleştirmiştik!

SAS'ların kıdemli astsubayı Başçavuş Tuncer "Ne oluyor? Ne oluyor?" derken bizimkiler kaba, sert ve çok gür sesleri ile emir verdiler: "Yat, yat! Yere yat!" Tuncer Astsubay ve yanına gelen 2-3 astsubay ıslak yere yatmakta direnince Emin ve Şakir Hoca tüm elektrik direklerindeki ampullere ateş ederek birliği karanlığa boğarak ciddiyetimizi anlatmak istediler. Ben, Mustafa Selami, Kurtuluş, Kenan ve diğerleri mevzilerimizden gelenlere silah doğrultup yatmalarını emrettik.

Elektrik santrali susmuştu. Jeneratör artık çalışmıyordu muhabere odası, kripto, subay, astsubay salonu ve tüm personel bağlanmıştı. SAS'lardan Çetin Hoca ve Kenan'ın yakınında olanlar SAT'ların üzerine atılıp silahlarını almak istedi. Operasyon bir anda hakiki savaş operasyonuna dönüşmüştü. Ne yapıyorduk? Kardeş birliği basmıştık! Bu uzun yıllar aramızın bozulmasına sebep olacaktı. Tuncer, Çetin Abi'nin, silahını çekip almak isterken Çetin Hoca onun bileğini tutup bükmüş ve kırmıştı. (Tuncer Astsubay uzun süre alçıda gezdi) Diğer iki astsubay Laz Kenan Hoca'nın silahını almak isterken gaddar hocamız ikisinin de suratına dipçik ile kendince hafiften vurdu. Ama Kasımpaşa Deniz Hastanesi'nin çene mütehassısları bu darbeye pek hafif demediler. Yerde yatan daha

doğrusu yatırdığımız SAS subay ve astsubaylar bu baskını ve basılmış olmayı kaldıramayıp kalkıp üzerimize saldırdılar.

Bu, hayatım boyunca hiç unutamayacağım bir sahne idi. SAS'larda da çok sıkı sporcu çocuklar vardı. Ateş etsen edemezsin mecburen tekme yumruk dipçik dövüşmeye başladık. Daha önce de belirttiğim gibi bu, en başından yanlış bir operasyon emri idi. İki özel birlik birbirine düşürülmüştü. Bana saldıranların hiç şansı yoktu ama vurmaya, kırmaya, boğmaya çekiniyordum. Zira ben bir şampiyon Judo-Karateci ve sokak dövüşçüsü idim. İşte tam o sırada hiç ummadığımız şey oldu.

Şakir Helvacıoğlu Hocam elindeki makineli tüfekle SAS birliğinin nizamiyesinin üstündeki duvara otomatik ateş etmeye başladı. Duvardaki alçılar, amblem ve yazılar, tuğlalar gürültü ile aşağı düşerken gürledi Şakir Hoca: "Arkadaşlar çoğunuz benim su altı talebemsiniz. Bu işi biz gönüllü istemedik Deniz Kuvvetleri operasyon planlama dairesinden verilen emri uyguladık. Aynı şeyi (görevi) size verselerdi basmayacak mıydınız bizi?" dedikten sonra bizlere de bağırdı: "Toplayın teçhizatları gidiyoruz bu kahrolası yerden!" İnanılmazdı! Çok otoriter ve ikna edici idi. SAS Nizamiyesi'nden çıkıp yürümeye başladığımda geri dönüp arkama bir bakış attım. Birçok sınıf arkadaşıma sert muamele yapmıştım. Bir daha nasıl yüz yüze bakacaktık? Çoğunun çenesi ve eli sakatlanmıştı. Çetin Hoca telsiz astsubayına "Söyle operasyon başarı ile bitti. Bizi almaya bir vasıta yollasınlar," dedi.

Ali Osman pişmiş kelle gibi gülerek yanıma geldi.

"Başardığımızı nereden biliyorsun da gülüyorsun?" diye sordum.

"Hangi baskında çuvalladık ki?" dedi.

Şakir Hoca, Selami ve Kurtuluş Astsubay'a emir verdi: "Gidip çadırdaki altı SAS'ı çözün ve özür dileyin."

Çözülen altı SAS suratlarımıza gaddarca bakıp onları almaya gelen SAS otobüsüne doğru yürüdüler.

Teçhizatları toplayıp yarım saat sonra bizi almaya gelen otobüse yerleştik. Yolda, Çetin Hoca oturduğu yerden sertçe geriye, bize dönerek "Ne diyorsunuz? Nasıldı çocuklar?" diye sordu. Ali Osman, "İyi iş çıkardık hocam" dedi Selami. "Sakatlıklar olmasa daha iyi olacaktı."

Mustafa bana bakarak,"Namık'ın planı yine işe yaradı," dedi. (Aslında ben bu operasyona başından beri karşıydım.) Başımı sıkıntıyla salladım.

Kenan Hoca, "İstediler biz de yaptık," dedi.

Kurtuluş Astsubay, "Şakir Hocam biraları Anadolu Feneri'nden mi yoksa Poyrazköy'den mi alalım?" diye sorunca herkes hevesle gülmeye başladı.

Şakir Hoca, "Namık sen ne diyorsun?" diye sorduğunda.

"Hocam en iyi operasyon yara bere almadan tek parça halinde evine veya birliğine dönüp soğuk biranı yudumladığın operasyondur," dedim. Gülüştük ve bu sefer de öyle yaptık.

Sonraları SAS kardeşimizle Somali, Kıbrıs, Kardak, Bosna, Lübnan, Libya v.b. birçok yerlerde beraber, sırt sırta omuz omuza çatıştık. Dostluğumuzu ve kardeşliğimizi hafif zedeleyen 1965'deki o operasyon unutuldu. Eminim bu görev SAS'lara ve-rilseydi onlar da yapardı. Bizler görevler için vardık.

Geçen sene en sevdiğim SAS talebelerimden Katır İhsan (KARAKURT) ile şehit cenazesinde sarılıp öpüştük ve ağlaştık tüm SAS'larla! Eski askerler ölmez onlar yalnızca biraz ortadan kaybolurlar sözü geldi aklıma...

1967, Kıbrıs'a Çıkmaya Hazırlanıyoruz

Yıl 1967'idi ve Kıbrıs kaynıyordu. Başbakanımız Süleyman Demirel'di ve o sıralarda EOKA, Kıbrıs'ta çeşitli katliamlar yapıyordu. Birçok Türk askerinin ailesi, çocukları hunharca öldürülüyor katlediliyordu. Türkiye huzursuzdu. Kıbrıs halkı geleceğinden endişeliydi. Soydaşlarımızı kurtarmak için Türk Silahlı kuvvetleri harekata geçme hazırlıklarına başladı. Çıkarma birlikleri hazırlanmaya başladı. Askeri birlikler Mersin ve Adana'da yoğunlaştırıldı. Biz SAT'lara hazır ol emri geldiğinde Keçilik SAT birliğinde eğitimlere devam ediyorduk. Sanki çıkarma olacağını biliyormuşçasına su üstünde ve su altında ne kadar patlayıcı taşıyabileceğimizin çalışmalarını yapıyoruz.

O zaman biz SAT'ların elinde 25 kiloluk Şakir Zümre mayınları, patlayıcıları vardı. fiayet Kıbrıs'a çıkarma yapar ve su altından deniz altılarla gelirsek bu mayınları nasıl sahile taşıyacağımızın hesaplarını yapıyoruz. Helikopterler ve hücumbotlarla gelirsek bu durumda bunları sahile ve su altı engellerine yapıştırıp patlatarak bu engelleri en sağlıklı ve en az zaiyatla nasıl ortadan kaldıracağımız da bir başka konu.

Kıbrıs'taki olaylar kötüleştikçe Mersin'de çok gizli hazırlıklar başlıyor. Yunan casuslarının Mersin'de cirit attıkları biliniyor. Genel Kurmay İstihbarat Dairesi'nden çok yakından tamdığımız ve çok sevdiğimiz paraşütçü Saadettin Albay bize birçok bilgi ulaştırıyor.

SAT istihbarat subay ve astsubayları Mersin barlarında, gece kulüplerinde pamuk tüccarları gibi içki içiyoruz, kadınlara viski ısmarlıyoruz. Bunların parası Genel Kurmay İstihbarat Servisi'nden çıksa da konsomatris kadınlara içki ısmarladığımız paraların sütü bitmemiş yetimlerden çıktığını biliyoruz. Yunanlı ajanların, Kıbrıs'a ne zaman çıkacağımızı, ne kadar çıkarma botu ile çıkacağımızı ve ne kadar asker, cephane, mühimmat çıkaracağımızı öğrenmek istediklerini biliyoruz. Biz SAT istihbarat timleri, Rum yani Yunanlı casusların bizi barlarda, diskolarda, gazinolarda, içkili ve sarhoş yakalayarak kadın ve içki ısmarlayarak bizden bilgi sızdırmaya çalışacaklarına eminiz. Zira hepimiz sıkı istihbarat ve haber alma kurslarından geçmişiz.

SAT arkadaşlarım bu çıkarmada kondisyonlarını düzeltmem için beni seçtiler. İyi bir Judocu olarak Japonların sho chugeiko dedikleri Ağustos ayında güneşin en yukarıda olduğu en sıcak öğlen zamanında kalın Judo elbiseleri ile kızgın güneş altında yapılan Judo antrenmanlarını uzun zaman yaptığımdan SAT arkadaşlarıma da bu eğitimleri uygulamak

istedim. Bu eğitimin tam tersini yani kışın uygulananı da Japonlar Kan Geiko diyorlar. Yani kışın yalınayak karda veya buz gibi akan şelale sularının altında karate vuruşlarını veya Judo tekniklerini sabah saat 05:00'da uygulamak iradenizi, doğa ile birlikteliğinizi, acıyı ve acıya katlanmayı öğretiyordu Judoculara.

SAT'lar kışın Karadeniz'in buz gibi sularından yüzerek sahile çıkıp baskın, sabotaj tatbikatları yapıp, tekrar suya dalıp açıklara yüzerek kendilerini getiren denizaltı, helikopter ve zodiac botlara ulaştıklarında donmanın eşiğinde oluyorlardı.

1967 Ağustos'unda SAT'ların kondüsyon eğitmeni ve Tim mensubu olarak onları koşu için topladım. Toplam 21 kişi, Mersin filosunun çıkarına birliklerine yakın olan barakalardan Adana yönüne doğru koşmaya başladık.

Her gün koşuyoruz ve koştuğumuz mesafe ortalama 8-12 km oluyor. Aşırı su kaybediyoruz. Dehidrasyon denilen bu durumda, kan plazma suyu azalıyor, aşırı artan vücut ısısının düzenlenmesi için beyin emir veriyor. Bunun üzerine deri yüzeyine yakın 3 milyon ter reseptörü, vücuda yakın olan kılcal damarlardan (kapiller) suyu çekip deri üzerine alıyor. Burada bu suyun (terin) buharlaşması ile vücudun ısı regülasyon sistemi (thermoregülasyon) çalışıp vücudu soğutmaya çalışıyor. Fakat kan plazma suyu azaldığından kan ağdalaşıyor, yani koyulaşıp akışkanlığı azalıyor. Dolayısı ile kalp kanı dolaştırmakta, pompalamakta zorlanıyor.

Hastanelerin kroner servislerinde yapılan araştırmalarda, kalp krizi geçirenlerin büyük bir kısmının vücutlarını ve kanlarını susuz bıraktıkları gözlenir. Bu yüzden de bilhassa yaşlılara yazın sıcak havalarda bol bol sıvı almaları tavsiye edilir.

Bu tip koşuların birinde Adana yönünden Mersin çıkarma birliklerine doğru geldiğimizde hafif cimnastik ve soğuma hareketleri yaparken hocam Hüsnü Çetin bana "Ulan Namık, bizi çirkinleştirdin" demişti. Hocamın bu sözünü asla unutamam. Hakikaten çok aşırı su kaybettiğinizde vücudunuzda bilhassa yüzünüzdeki çizgiler daha belirgin hale gelerek sizi birazcık çirkin gösterir.

Dünya vücut şampiyonu ve üç kez dünya vücut güzeli olan Frank Zane'nin "Çirkinleşmeden Nasıl Zayıflarsınız?" adlı makalesinde su kaybının insan vücudunda ne gibi fizyolojik etkiler yaptığını okuyabilirsiniz.

Kıbrıs'a çıkacak aynı SAT 1 timi, İskenderun LKM'de (liman kontrol merkezi) su altı tahrip eğitimleri yaparken su altı patlamasından sonra binlerce balığın su üstüne çıktığını 1/4'ünün de sulatında kaldığını gördük. Ben ve Hüsnü Hoca dalıp balıkları toplamaya başladık. Midelerimiz bayram yapacaktı; zira haftalardır makarna ve mercimek yiyorduk.

O kadar çok balık topladık ki, gece eğitimlerinde çizilen, yırtılan derilerimiz için eczaneye 10 balık verip tendürdiyot, oksijen, pomad ve sargı bezini bedava alıyorduk. Akşamları kebap yediğimiz kebapçıya 6 balık verip bedava kebap alıyorduk. Hatta işi fazla abartıp İskenderun genelevine balık verip bayanlar tarafından misafir edildiğimiz de çok oldu!..

Bir keresinde benim beraberinde olduğum SAT timi İskenderun açık pavyonundaki bayanlara balık götürüp karşılığında onlarla çok dans ettik!..

Düşünün aylardan Ağustos ve siz İskenderun gibi bir yerdesiniz ve öğle sıcağında siyah eşofmanlarla koşuyorsunuz. O zaman çok sevdiğimiz bir deniz subayı amiralimiz,

"Bu tür bir eğitimi bu havada ancak siz manyak SAT'lar yaparsınız" demişti.

Mersine dönüp her an Kıbrıs'a çıkmayı bekliyor bu arada eğitimlerimize de devam ediyoruz.

Erkin Gemisi ana gemi olarak Mersin'e aborda (yanaşmış) durumda. Biz SAT'lar da ana gemide her an emir bekliyoruz.

Gece Kıbrıs sahilinde denizaltı ile götürülüp çıkarma sahilindeki mayınları, demir kazıktan yapılmış engelleri temizleyip sahil gerisinin keşfini yapacağız. Gerekli ise direnen askerleri öldürüp köprübaşı tutup gemilere işaret vererek çıkarmanın yapılmasını sağlayacağız.

Bir akşam Başbakan Süleyman Demirel ve Eşi Nazmiye Demirel biz SAT'ların ne kadar zor görevler yaptığını ve yapacağını öğrendiğinde "Bu kamikazeler ile yemek yemek isterim" demiş. Bize de kendisi ile yemek yeme ve sohbet etmek şansı verildi.

Bu yemekten 2 gün sonra o kadar kötü bir fırtına çıktı ki koca Erkin Gemisi palamarlarını (onu sahile bağlayan halatlarını) koparark sahile beton zemine vurmaya başladı. Görev yine biz SAT'lara düştü. Bir kısmımız liman üzerinden bir kısmımız denize atlayıp hayatımız pahasına halatları tekrar bağlayıp gemiyi parçalanmaktan kurtardık. Sayın Demirel o gece SAT'ların ne olduğunun farkını kendi gözleriyle gördü.

1967 yılbaşı geldiğinde donanma komutanımız Ordueviine yalnızca SAT'ları davet ederek onlara verdiği değeri gösterdi. Biz yaramaz SAT'lar pilot arkadaşlarımızla içkiyi biraz fazla kaçırmış sahilde sivillerle kavga etmiş ertesi gün de onlarla barışarak Toroslar'da kuzu ziyafetine davet edilmiştik. Derler ya her kavgadan sonra dostluklar pekişirmiş.

O sıralarda uzun zamandır tanıdığım kız arkadaşım Semra'dan gelen mavi ve pembe zarflı mektuplar en büyük moral kaynağımdı. Mektupları defalarca okuyor kalbimde fırtınalar koptuğunu hissediyordum.

Ona mektup yazmak yalnızlığımı unutturuyordu bana. Aslında onu çok seviyor fakat bir SAT TİM'i üyesi olarak onu ileride dul bırakmaktan korktuğum için bir türlü evlenme teklif edemiyordum. Öyle ya büyük bir aşkla sevdiğimiz kızı 3-5 ay sonra şehit olarak dul bırakmak da vardı. Ona yazdığım mektupları kesince Semra onu sevmediğimi, evlenmek istemediğimi zannetmiş olabilir. Oysa Büyükada'da Dilbumu'nda, Heybeliada Çam Limanı'nda, Emirgan Müzesi'nde ve Boğaz Restoranları'nda, Kanlıca Yoğurtçuları'nda el ele geçirdiğimiz güzel masum birliktelikleri asla unutamam. Bu bir askerin, bir SAT'ın nankörlüğü, yalanı değil bir genç kızın yalnız, dul kalmaması için yapılan bir fedakarlıktı.

Hani eskiler derler ya "Bahriyelinin parası pul, karısı ise duldur" diye... Hakikaten SAT'lar kendileri için değil hep hanımlarını dul bırakmak istemedikleri için korkmuşlardır evlilikten. Bir gün Üsküdar'dan bindiğim vapurda gazete okurken gazeteyi indirince karşı ki koltukta Semra'nın oturduğunu görüp göz göze geldiğimizde Semra'nın ağlayarak vapurdan kaçıp indiğini acılar içinde seyrettim ve çok üzüldüm. İnşallah mutludur şimdi.

1967 Kıbrıs olaylarında Genel Kurmay Başkanlığı, Kıbrıs'a çıkarma yapmaktan vazgeçti. Biz, Kurtaran Gemisi ile İstanbul'a birliğimize döndük ve sıcak gelişmeleri izlemeye başladık.

Kıbrıs için daha zaman vardı.

İstihbarat Okulu ve Amerika

Binbaşı Gültekin Tuncer (nam-ı diğer Zalim), "Hey Başçavuş Namık! Pazartesi günü Ankara Genel Kurmay Askeri İstihbarat Okulu'na bekleniyorsun. Oradan da Amerika'ya gidip bir sürü eyalette bir sürü kursa katılacaksın. İlk önce Deniz Kuvvetleri İstihbarat Dairesi'ne ve Personel Dairesi'ne kendini rapor et" dediğinde, "Ulan yine birileri beni işletmeye çalışıyor" diye geçti aklımdan. Daha önce ilk balık adam ve hocam, kurs komutanımız Dz Gv Alb İsmail Özel tarafından işletildiğimden "Yine mi?"" diye geçti aklımdan.

SAT Şükrü Kesici Astsubay ile Beykoz'dan Umuryeri'ne avcı botlarının olduğu üsse doğru yürürken yolda biri sarışın biri kumral iki kıza rastladık. Bize, Umuryeri'nde avcı botlarında bir akrabalarının olduğunu ve onu ziyaret etmek istediklerini fakat yolu bilmediklerini söylediler. Biz de yolumuzun üzerinde olduğu için kızlarla sohbet ede ede hücumbot filotillasının olduğu Umuryeri'ne kadar getirdik onları. Tabii hoş beş sırasında telefonlarını almayı unutmadık!

Ertesi gün en kıdemli subay olan İsmail Özel Albay'ım beni makamına çağırıp "Namık! Bu nasıl oldu evladım?' deyip resmi kağıdı elime uzattı. Okuduğumda kalp atışlarımın değişmesiyle vücudumdan soğuk terlerin dökülmesi kısa sürmedi. Yazı aynen şöyle idi:

Astsubay Çavuş Namık Ekin, adrese götürmek istemiyle iki kızı askeri birlik sınırlarına götürüp tecavüz etme girişiminde bulunduğunuz, şikayetçi Tülin Özgenç tarafından Beykoz İnzibat Karakolu'na şikayet yapılmış. Kuzey Deniz Saha Komutanlığı Askeri Savcılığı'na 13.02.1965 tarihinde saat 10.30'da ifadeniz alınmak üzere gelmeniz emredilmiştir.

Falan filan falan...

Hayatımda bu kadar korktuğumu hiç hatırlamıyorum. 12 yaşında girdiğim, içinde bulunmaktan, bir üyesi olmaktan şeref duyduğum donanmamıza ve bana kara leke sürülmekteydi. O sıralar yaşım 23 idi ve çakı gibi bir SAT komando astsubayı idim. Yavaş yavaş kıdemli ağabeylerimiz bana SAT hocalığı bile yaptırıyorlardı.

İnanılmayacak kadar üzgündüm ve o gece sabaha kadar hiç uyumadım. Sabah birliğe geldiğimde İsmail Albay beni odasına çağırdı. "Otur Namık çay içer misin?" diye sordu. "Sağ olun komutanım içmeyeyim',' diye cevapladım. Aklımdan sürekli olarak ne yapabiliriz diye geçiyordu. Bana iftira atan kızın telefonu vardı. Onu arayıp randevu alıp gırtlağına basarak doğruyu söyletebilirdim mesela...

İsmail Albay söze girdi: "Namık Kuzey Deniz Saha Komutanlığı'ndaki askeri hakim ve savcıları tanıyorum. Senin davaya bakacak hâkim benim sınıf arkadaşım. Bu işi

halledebiliriz fakat bu iş sana ağır bir rakı sofrasına patlar," deyince "Komutanım lafı mı olur? Hemen istediğiniz zaman yapalım," diye cevap verdim heyecan ve sevinçle.

O da "Yarın bana gel sana cevap veririm," dedi.

Odasından sevinçle çıktım. Ne kızlar var, insanlar nasıl bu kadar kötü kalpli olabiliyor diye düşünürken, kızları ilk gördüğümüzde yanımda olan Astsubay Başçavuş Şükrü Kesici salonda karşıma çıktı. "Ne haber Namık? Ne oldu?" diye sorunca bakışlarından bir film çeviriyor galiba diye geçti içimden. Yavaş yavaş kırık parçaları bir araya toplamaya başladım. Yazı, Şükrü ile birlikte kızları avcı bot gurubuna getirdiğimiz günden iki gün sonra gelmişti. Nasıl bu kadar çabuk raporlar yazılmış ve ulaşmıştı SAT Birliğine? Sonra Şükrü Kesici ve İsmail Özel Albay çok fırlama ve şeytan gibi uyanık kişilerdi. Dahası, yardım ettiğimiz kızlar iyi aile kızlarına benzeyen entellektüel, olgun tiplerdi.

Ertesi gün İsmail Albay "Namık, cumartesi akşamı müsait misin? Hâkim albay yemek için müsait. Şükrü ile ben de geleceğiz iş bitecek," dediğinde işin benim düşündüğüm gibi olduğuna, bu tiyatronun benden beleş yemek yemek için sahnelendiğine karar verdim ama hiç bozmadım.

"Tamam Albayım. Sarıyer Astsubay Ordu Evi'nde yiyelim, ne de olsa sivil gazinolardan daha ucuza çıkarız," diye cevapladım.

Bu arada güya kendine tecavüz ettiğim şikayetinde bulunan Tülin'i aramayı da ihmal etmedim. Aramama çok sevindi ve "Neden bu kadar zaman aramadınız?" diye sordu. Tecavüz edilmiş gibi bir hali yoktu! Ben de "Hemen ertesi günü arasam ne sulu, yapışkan şeylersiniz diye geçerdi aklınızdan," dedim. "Mecburen biraz ağırdan aldım."

Sohbeti iyice koyulaştırdıktan sonra kendisini cumartesi akşamı, arkadaşlarımla birlikte yiyeceğimiz yemeğe davet ettim. Kabul etti sevinçle!

Cumartesi gecesi İsmail Albay, Şükrü Astsubay ve İsmail Albay'ın yanında getirip bana askeri hakim diye yutturmaya çalışacağı muhtemel bir gemi komutanı ve bir ikmal subayı ile birlikte Yeni Mahalle Astsubay Ordu Evi'nde buluştuk. Mükemmel bir rakı sofrası kurdurdum. Balık, karides, kalamar ve rakılar birbiri ardınca geliyor, hesap kabardıkça kabarıyordu.

Ben "Beş dakika izninizi isteyebilir miyim Albayım?" diye müsaade istedim.

"Tabi Namık," dedi.

Orduevinin Nizamiyesine gidip randevu verdiğim Tülin'i karşıladım. Geleli 2-3 dakika olmuş ve nöbetçi asker onu giriş misafirhanesinde bekletmişti.

Tülin ile elele tutuşup bizimkilerin oturduğu masaya doğru yürüdüğümüzde, tiyatronun yönetmeni ve sanırım senaristi Astsubay Şükrü Kesici dili tutulmuş ve mosmor olmuştu. Öylece şaşkın şaşkın bakıyordu bize...

Masaya geldiğimizde, İsmail Albay kızı daha önceden görmediği için tanımamıştı. Hepsi birer beyefendi olarak ayağa kalkmış Tülin'e "Hoş geldiniz buyurun, lütfen," gibi sözlerle kibarlık yapıyorlardı...

Oturur oturmaz Tülin'i tanıştırdım. Hemen ardından, "Albayım, Tülin Hanım kendisine tecavüz ettiğim için hakkımda askeri savcılığa suç duyurusunda bulunan hanım," dedim.

Hepsinin de şaşkınlıktan ağızları açık kaldı. Ne diyeceklerini bilemeden birbirlerine bakmaya başladılar. Ben kahkahadan kırılırken sonunda onlar da kendilerini tutamayıp bir

ağızdan kahkahalarla gülmeye başladılar. Kahkahalarımız o kadar isterikti ki herkesin dikkatini çekti. Gözlerimizden yaşlar geliyordu. Belli ki sinirlerimiz bozulmuştu. Tanıyan tanımayan herkes hayretle masamıza bakıyordu.

Şüphesiz ki bu olayda en şaşkınımız Tülin'di. Kızcağız neler olduğundan habersiz öylece dona kalmıştı.

Kendimizi toparlar toparlamaz İsmail Albay uyguladığı senaryoyu anlattı Tülin'e. Bu sefer Tülin kahkahalara boğuldu. Kızı durdurmamız mümkün değildi. Gülmekten katılıp kalacak diye korkmaya başladım. Bana dönüp "Bunu bana yaptın ha?" diye espri yaptı.

Ben de "'Sen istedin oldu?" dedim. Gülüştük.

Kulağıma eğilip "Bir gün neden olmasın?" deyince göz göze manalı bakıştık!...

İlerleyen saatte İsmail Albay'a "Sayın Komutanım masayı ben mi ödüyorum, siz mi? Yoksa bölüşecek miyiz?" diye sordum. Uyanık ve tutumlu olan Albayım "Kırışalım" diye cevapladı...

Ankara'ya İstihbarat Okulu'na geldiğimde nizamiyede kendi askeri hüviyetimi verdim. Bana okulun giriş kartını verdiler. Sol üst yakama taktım bu kartı.

Bir asker önüme düşüp odamı gösterdi. Ufak bir bavulla geldiğimden yerleşmem uzun sürmedi. Hemen annemi aradım. Sağ salim geldiğimi ve merak etmemesini söyledim. Dualarını aldım.

Toplantı odasına gittiğimde saat tam 13.30 idi. Bir kurmay yarbay ve önde bir karacı Tümgeneral ile Orgeneral içeri girdi. Sonradan generalin eski MİT danışmanı olduğunu öğrendim. Sol göğsü ve omuzları epey kalabalıktı.

Bir iki öksürüp ses tonunu yüksek perdeden ayarlayarak biraz havalı, biraz sert ve kendine güvenli mimikleri ile konuşmaya başladı. Sınıfta 12 kişiydik. Hepimizin Nisan ayında gideceği yurt dışı görevlerini, tayin yerlerini anlatıp işin derinine girmeden dört SAT arkadaşımla ABD'nin çeşitli yerlerine onların Deniz Piyade ve SAT'ları (SEAL) ile çeşitli müşterek eğitimlere, tatbikatlara, konferanslara katılacağımı öğrendim. Bana sertçe dönerek "Astsubay Ekin, dört arkadaşınızdan yalnız siz bu istihbarat kursuna seçildiniz. Lisanınızın ileri olması sizi seçmemizde etkin oldu" diyerek devam etti.

Yurtdışına giden tüm askeri ateşe, konsolos ve bizim gibi görevli gidenlerin aynı zamanda birer casus, birer haber alma elemanı gibi çalışmamızın icap ettiğini anlatırken hiç ummadığım bir anda benim gözlerimin derinliklerine bakarak, "ABD'li 4 SAT eğitmen Türkiye'de askeri danışmanlık yapıp SAT'ları eğitirken Namık Astsubay Türkiye'de Makine Kimya'da gelen ustalarla birlikte ABD'lilere ait M-16'ları söküp tüm parçaların ölçülerini teknik resimle alıp silahları tekrar monte ederek bize çok faydalı olmuşlardı" deyince hem gururlanmış hem de bir anda askeri okula yeni girdiğim günlere gitmiştim.

12 yaşında beyaz elbiseleri yeni giyip donanmaya taze astsubay adayı olarak katıldığımızda sınıf subayımız Kıdemli Yüzbaşı Atilla Hülagü tüm sınıfa dönerek yüksek sesle "Arkadaşlar daha orta birden itibaren altı aylık devreler halinde torna, tefsiye, freze, kaynak, döküm, marangozluk teknik resim okuyacak, pratik yapacaksınız. Bu dersler ileride düşman veya yabancı ülkelerde göreceğiniz yenilik ve gizli şeylerin çizilip gizlice ülkemize getirilmesi gerekirse çok işinize yarayacak" demişti.

Gerçekten de iyi bir SAT olmanın dışında daha orta birde görmeye başladığımız bu dersler ülkeme faydalı olmamı sağlamıştı. 1970'de henüz ABD'de yeni başlayan kondüsyon ve vücut geliştirmede, ağırlığı pim takılıp artırılan, makara sistemi, kasnaklar ile iki transmisyon (mil) arasında kalkıp inen spor aletlerinin planlarını çizip ülkeme getirip bu tip aletleri SAT'ın atölyesinde imal eden ilk birlik olmuştuk. Daha sonra bu aletleri sivil hayatımda da yapmaya başlamıştım.

SAT arkadaşlarımla 1963'te M-16 tüfeklerini söküp makine kimyadan gelen ustalarla planlarını, parçalarını çizip monte etmiştik ve ABD'li SAT'ların ruhu bile duymamıştı.

Düşmanların toprağına girip haber alma ve istihbarattan ziyade Birleşmiş Milletler, NATO ve müttefik ülkelerde istihbarat yapmak bizim için daha kolaydı.

MİT gibi milli istihbarat servisimiz dışında bizim gibi rahatça, davetle bir yabancı ülkeye gidenlerin fazla gizli şeyler yapmasına gerek kalmıyordu. Zira onlar çoğunlukla önümüze geliyordu. Gizli kapaklı çalışmalarımıza hiç gerek yoktu; zaten bunu yapanlarımız vardı...

Askeri ataşelerimiz ve yurt dışına bizim gibi giden askeri danışmanlar, kurs görenler ve birlikte eğitim yapanlar gördükleri, öğrendikleri her gizli şeyi geriye memleketlerindeki yetkili yerlere rapor etmekle yükümlüydüler.

Hatta bunu çok iyi bilen ABD'li SEAL'lar (SAT) birlikteki bazı odalara, ambarlara bizi sokmasalar da biz yine de bir yolunu bulup onların gizli tekniklerini öğreniyorduk. Bir hafta sonu NORFOLK'ta Bob'ın evinde bira içtiğimiz bir akşam Bob'a "Bob yerdeki adamı 200 kın süratle giden uçağa nasıl alıyorsunuz?" diye sorduğumda şok olmuştu. Sanki bir

tokat yemiş gibi hızla başını bana çevirip, "Bunu nereden biliyorsun Allahın cezası?" diye sordu.

"Üstte, gizli kapının önünden geçerken resmini gördüm. Adam paraşüt kolonu gibi bir şey kuşanmış. Yukarıda, havada bir balon vardı ve özel bir uçak kancası ile o balonu yakalayıp adamı havaya çeken bir resimdi," dedim.

Bob şaşırdı ve gülmeye başladı. Rusların bulduğu fakat bizim geliştirdiğimiz "Desant Sistemi" dedi gürleyerek.

Bize de anlatsana biraz deyip soğuk bir bira açıp verdik eline (biz de aynısını yaparak!). Sırt çantası gibi bacak arasında da kuşanılan bir torbanın içindeki balonu şişirip havaya salıyorsunuz. 130 Knot ile uçan, bu özel iş için dizayn edilmiş GRUMMAN S-2 TRACKER tipi uçak, önündeki kanca ile bu özel balonu yakalayıp uçağın arka Ramp'indeki (Platform) vinçe kablosunu veriyor. Kopma kuvveti 3 ton olan bu halatı vinç sararak havada olan komandoyu, casusu, kazazedeyi, esir alınan yüksek rütbeli düşman subayı veya politikacıyı uçağın içine alarak istenen yere götürüyordu. (Bu olayı belki Batman The Dark Knight filminden anımsıyor olabilirsiniz)

Bob "Bana birkaç gün müsaade edin. Evde size filmini oyna-tacağım," dedi ve sözünde durdu...

Ben de, "İzin alırsak beni de yerden uçağa çeker misiniz?" diye sorduğumda, "Sizin Genel Kurmay'ın izni olursa yaparız. İstersen müracaat edelim," dedi.

Ben de, "Sahiden mi? Yaşasın! You are the best Bob," (Büyüksün Bob) dedim.

Ben ve odadaki 12 istihbarat kursiyeri arkadaşımız generalin konuşması biter bitmez yarbayın derse devam etmesiyle ilk istih-barat bilgilerini almaya başladık.

Yarbay biz bahriyelilerin gözünün içine manidar bir şekilde baka baka "Fil gibi içki içecekseniz ama asla sarhoş olmayacaksınız. Düşman sizden değil siz ondan bilgi alacaksınız," derken diğer sınıf arkadaşlarımız gülmeye başladı. Kahkahalara biz de katılınca hoca da koptu ve başladı gülmeye...

"Komutanım biz bahriyelilerin bu kadar mı adı çıkmış?" diye espriyi patlattım ve ilave ettim, "içkiyi kaçırırsak bir çorba kaşığı tuzu bir bardak suda eritip içeriz ve doğru tuvalete bütün mideyi boşaltırız."

İstihbarat hocası yarbay "Namık siz bahriyeliler kustuktan sonra da kesin içmeye devam edersiniz" diye devam etti. Gülüştük.

İlerleyen derslerde bilmediğimiz çok şey öğrendik. Küçücük makinelerle, çakmak ve kalem gibi eşyalara saklanmış fotoğraf makineleri ile gizli resim çekmesini ve karanlık odada tab etmesini ilk derslerde öğrendik. O zaman şimdiki cep telefonları olsaydı herhalde çok mutlu olurduk.

İçki ile ilgili olarak istihbarat kursunda öğrendiklerim ABD SINANTONP'daki lisans okulunda çok işime yaradı. Armed Forced Judo Association'da (Silahlı Kuvvetler Judo Derneği) Judo öğrenirken bir gün 8 kişilik Avrupai tipte adamlar geldi. Ben de o sırada Texas Judo şampiyonuydum. Judo yaparken bunlardan biri bana selam verip boğuşmak istediğini anlattı. Tabii benimle boğuştuğuna pişman oldu. Eski kaba tabir ile adamı "Fukara sümüğü gibi oradan oraya attım. Düşmekten yorgun düştü. Judo selamı vererek "Yeter" anlamında pes etti ve bana "Kimsin neredensin?" diye sordu.

"Türk SAT'ıyım; ihtisasa geldim," dedim.

Sen kimsin diye sorduğumda, "Yunanlıyız ve pilotuz. Uçak almaya geldik," diye cevapladı.

Phantom için staj yapmaya gelen Judocu pilot bir Yunan su-bayıydı. Günler geçtikçe onlara Judo öğretmeye başladım ve yavaş yavaş kaynaştık. Bir gün beni üstteki subay kulübüne bira içmeye davet ettiler.

Ben içtikçe arka arkaya bira ısmarlıyorlardı. Kendileri de yavaş yavaş içiyorlardı. Anlaşılan SAT'ların nasıl içiçi olduklarından haberleri yok komşuların!. İlerleyen saatlerde "Sizin denizaltı filonuz bizden çok büyüktür" diye sordular.

Ben kerizim ya!.

"Evet 217 adet denizaltımız var" diye cevapladım. (Yani ABD'den çok!..) "Hem bizim uçak filomuz da sizden iyi, bizim 6718 savaş ve 454 tane kargo ve paraşüt indirme uçağımız var biliyor musunuz?" diye gevezelik ettim. Palvara attığımın farkında değiller.

Diğer yunanlı pilot, "Askere kaç yaşında alınıyorsunuz? Ordunuzu duyuyoruz çok büyükmüş?" gibi sorularla olta atıp beni yemlemeye çalışırken elimi ceketimin cebine attım ve onlara 12 yaşında deniz astsubay okuluna girdiğimde çektirdiğim ilk üniformalı resmimi göstererek, "Bizde, resmimi ve askere giriş kartımda gördüğünüz gibi 12 yaşında askere alınırsınız. Kızlar ise 21'inde alınır. Her Türk askerlik yapmak zorundadır. Tabii ki mecburidir. Böyle 4 milyon asker var. Paralı muazzaf subay, astsubay ise 3 milyon kadar. Haa birde ihtiyat ve seferberlik hazırlıklarımız var. Bunlarda 7 milyon civarında ve her yıl 2 hafta malzemeli tazeleme eğitimi yaparlar"

Beni ağızları açık halde dinliyordu 8 komşu.

Biri koltuğunda ıkındı, sıkındı ve başladı konuşmaya. Anlaşılan beni uyutamayacaklarını ve fazla uçtuğumu çaktılar. Öttü komşu: "Namık ABD'ye gelmeden Atina'da bir Yunan

gazetesinde okudum. Bir Türk karısına çok kızıyor ve onu 47 yerinden bıçaklıyor, hamile karnını yarıp bebeğini çıkarıyor ve onu da 16 yerinden bıçaklıyor,, sonra da karakola gidip bir sigara verin diyor polise. Ardından yaptığını anlatıp teslim oluyor," dedi ve ilave etti "Karısına ve doğmamış çocuğuna bunu yapan biri bizi cephede yakalasa neler yapmaz?"

Bende "Biz çok iyi komşuyuzdur; ancak ailemize ve toprağımıza göz diken oldu mu Gelibolu'yu hatırlatırız bir kez daha," dedim ve devam ettim, "Siz bir de kızıp kardeşini, anasını, babasını kesenlerin gazete haberlerini okusanız Ege'de it dalaşı yapmaz, sınırlarımızda kıpırdanmaz, gazetelerde bizim hakkımızda kötüleyici yazılar yazamazsın," dedim.

Ardından subay salonundaki garsona dönüp 17. biramı ısmarladım! Yunanlılara dönüp, "4. Biranızı içebilecek misiniz?" diye sordum.

İnsanlara çok samimi bakıp çok samimi davranırken, kartal gibi uzaktan her şeyi görmesini, trene bakar gibi değil öne ve arkaya 4 yönlü bakmayı öğrendik. Hocalar aşırı içip uyanık, diri ayık kalmayı ve karşı tarafın bizden değil bizim onlardan bilgi sızdırmamızın yollarını öğretiyorlardı.

Selim Albay "Siz değil karşı tarafı sarhoş edin; kokteyl ve toplantıların en iyi enformasyon alacağınız yerler olacağını unutmayın" diyerek detaylara girdi. Daima pantolon cebimizde ufak bir kurşun kalem ve kağıdın bulunmasını istedi. "Neden pantolonda hocam" diye sorduğumuzda, "İnsan ceketini daima asar, çıkarır veya giymez ama pantolon enformasyon alırken daima yaz-kış üzerinizdedir," cevabını alırdık. Ayrıca "Söz uçar yazı kalır" derdi.

Ben, "Hocam sivri kalem yumurtalarımızı delip hayatımızı söndürebilir" diyeceğim ama ders notum kırılır diye

susuyorum. Ayrıca karacı subaylarla biz denizcilerin çeşitli farklılıklarımız olduğu için çoğu zaman susmak en iyi cevaptır ilkesine uyuyordum!

Tatlı sözle karşımızdakine en nazik tavırlarımızı kullanıp ondan bilgiler alırken, karşı tarafı da yanlış enformasyon ile beslenmek görevimizdi. Ayrıca çabuk ve kısa sürede açık arazi veya çatılarda küçük arazi antenleri açarak merkeze enformasyon iletme kursları gördük. Bu arada çektiğimiz fotoğraflardaki görüntüleri analiz etmek de öğrendiklerimiz arasında idi. Mesela bir geminin güvertesindeki konteynerlerin içinde ne olabileceğini fotoğraf analizi ile yapabiliyorduk.

Bu konu ile ilgili İstanbul Boğazı'ndan geçen gemileri analiz etmek için boğazdaki özel bir yalıda 45 gün çalıştım. Sağır ve dilsiz okulundan gelen hocamız özel dudak okuma kursunu başarı ile öğretti hepimize.

ELİNT-ELectronic INTelligence (elektronik haber alma) denilen kurs biz SAT'lara hala yardımcı olan birçok haber alma tekniklerini içeren yardımcı bir branştır. Ayrıca dilsiz alfabesini bilhassa tek elle konuşulanını hepimizin bilmesi icap ediyordu. Tek elinde silah, cihaz, çanta v.s. taşırken iki elle konuşulan dilsiz alfabesi ile anlaşmak imkânsız olacağından herkesin tek elle konuşulan dilsiz alfabesini bilmesi mecburi idi. Bu benim için çok kolaydı. Zira dilsiz ağbim Güney ile (Hatırlayın hani annem 24 çocuk doğurmuştu, isim bulmakta zorluk çektikleri için ağbilerimin adları Kuzey, Güney, Doğu, Batı idi) anlaşabilmek için tüm aile bu alfabeyi bilirdi. MEMCON yani MEMorandun CONversation da referans dosyası için öğrendiğimiz gizli bir haber alma kaynağımız idi.

Zaten telsiz, mors alfabesi, ışıldak ile haberleşme (el feneri veya büyük ışıldak feneri ile mors alfabesini kullanarak haberleşme), simafor (Kısa iki sopaya monte edilmiş bayrakları vücudumun yanları ve yukarısından şekillendirip simafor alfabesini yazıp haberleşme) daha 12-18 yaşında askeri okulda ve güverte sınıf okulunda öğrenmiştik. Bunları karacı, havacı ve jandarmalara biz SAT'lar öğretiyorduk.

Ayrıca kendi ülkemizde birçok ordu evi partisine, sosyal partilere, yemeklere, kokteyllere yollanıp çok içip ayık ve diri kalmayı öğrendik ve bilgi toplama eğitimlerine de alındık.

Bu istihbarat okulundan sonra Silahlı Kuvvetler Lisan Okullarına dağıtıldık. Ben ve üç SAT arkadaşım Gölcük Donanma Komutanlığı, Yıldızlar Su üstü Eğitim Merkezi'ndeki İngilizce, Almanca lisan okullarına yollandık.

SAT'ta yalnızca Rusça ve Yunanca (Rumca) öğrenirken şimdi ileri derecede İngilizce ve Almanca da öğreniyorduk. Bizi en çok korkutan hafta sonları yapılan Quiz'ler ve ECL (English Comprehension Level) İngilizce anlama seviye imtihanları idi.

Ders bitişi olan 17.00'da eşofmanlarımızı giyip koşuyorduk. Ben de koşu sonunda üs komutanlığındaki Judo salonuna gidip Judocuları, dolayısıyla kendimi de çalıştırıyordum.

Hafta sonları izne çıkınca kankam ve manevi kardeşim Feridun Yenisey'e (Halen Bahçeşehir Üniversitesi Hukuk Fakültesi sorumlusu Prof. Dr.) gidip İngilizce ve Almanca'da kafama takılan soruları sorup doğru cevapları alıyordum.

Feridun Avusturya Lisesi mezunu olup yüzlerce kez yurt dışı görevleri ve hocalıkları üstlenmiş, bugün Almanya ve ABD'de birçok üniversitede ders veriyor. O ve arkadaşımızla Judo çalışıp antrenman sonrası Beyoğlu'nda soğuk biraları

devirip oradan da sinemaya giderdik. Ben kendi evimden çok Feridun'un evinde kalırdım. Babası Dr. Albay idi ve Türkiye'deki Medico Sosyal Merkezlerini kurup üniversite gençliğine en büyük iyiliği yapanlardan biri oldu. Sanki benim manevi babam gibiydi. Feridun'la bu yıl da (2010) arkadaşlığımızın 46. yılını onun doğum gününde, herhalde onun Heybeli Ada'daki evinde çocukları, Ahmet, Mehmet ve biricik Dilek'le Charlie Bravo yapanız!

Eğitim şube müdürümüz Albay C. Orhan bizi odasına çağırıp "Pazartesi Ankara'da JUSTMANT'te Amerikan Üssü'nde Lisan imtihanı olacaksınız. En az 60 puan almanız lazım ABD'ye gitmek için ona göre," deyince diğer üç arkadaşımı bir korku aldı. Onlara "Üzülmeyin çocuklar ben ön sırada otururum siz arka sıralarda, ben başımı sola çevirip yazarsam cevap A, başımı dik tutup yazarsam cevap B, başımı sağa yatırıp yazarsam cevap C ve başımı öne eğip yazarsam cevap D'dir. Zaten 4 şık var," dedim. Oturduk provasını yaptık...

İmtihan sırasında başımızda duran Amerika'lının ruhu bile duymadı! Ne yazık ki imtihandan iki gün sonra babam rahmetli oldu (1970). Toprağa verdiğimizin ertesi günü Silahlı Kuvvetler Judo müsabakası vardı. Acele ile Ankara'ya müsabakaya yetiş-meye gittim. Tartıya biraz geç kaldığım için Kara Kuvvetleri yet-kilileri müsabakaya almadılar beni. Bir gün sonra da Ankara'dan DC-8 uçağı ile Frankfurt'a oradan da 747 jumbo jet ile ABD'ye doğru havalandık.

Sağ yanımda oturan Ender, uçağın sallanan kanatlarına bakarak yarı merak ile "Amma sallanıyor be," deyince ben de ona, "Uçak koşmaya başlayınca pist kısa kaldı ve bu yüzden kanat çırpmaya başladı ancak öyle havalanabildi," dedim. Hayret ve şaşkınlıkla bana bakarken Oktay Hocam

"Ender atlama hemen zokaya seni işletiyor Namık" deyince Ender ile göz göze geldik ve başladık gülmeye. Sonraları sık sık karşılaştığımızda "Demek 747 Jumbo Jet'ler kanat çırpıyor ha?" deyip bana taş atıyordu.

Öbür sıra başında oturan Erdoğan Astsubay'ın dirseği oldukça dışarıda duruyordu. Her gelip geçişinde ABD'li hostesin poposuna kolunu değdirdiği belliydi. "Erdoğan Başçavuşum rastgele" dediğimde, gülerek "Hepsi taş gibi hatunların" diye cevapladı!

Uçakta çok üzgün olduğumu gören Oktay Hocam (Astsubay Kıdemli Başçavuş) bir sigara yakıp verdi. İlk nefesi çektiğimde, öksürükten boğulacaktım sanki. Zira hayatımda ilk ve son defa deniyordum ve yirmi yedi yaşındayım. Sonra Oktay Hocam, Free Shop'tan aldığı Whisky'nin kapağını kadeh olarak kullanarak bir kadeh whisky verdi. Bir dikişte yuttum. Oktay Hocam'a dönerek "Hocam sigara lanet bir şey ama bu iyi geldi," dedim. Newyork'a gelene kadar şişenin dibini gördük! Newyork'ta bizi karşılayan ABD'li Denizci Astsubay, bizi Brooklyn'deki Naval Station'a götürdü. Gece orada kaldık. Sabah kahvaltısından sonra bindiğimiz uçak onlarca defa inip kalkarak en sonunda gece bizi Texas Sanantonio'ya getirebildi.

Son inişte Oktay Hocam bana dönerek "Namık, bu pilot acemi galiba" dedi. Ben de "Nereden anladın?" diye sorunca, "Her inişte tekerlekleri yere öyle vuruyor ki, hemeroidim dışarı çıkıyor!" dedi. Bizi karşılayan Sanantonio Lackland hava üssünün mavi askeri minibüsüne binip kalacağımız bölgeye geldik. Gece yatağımda hep annemi düşündüm. Başka bir kıtada başka bir ülkede onsuzdum. O benim her şeyimdi. Yola çıkmadan önce "Namık yavrum, babanı, bizi unut sen. Özel bir göreve gidiyorsun. Öncelikle bizi değil vatanını düşün.

Biz seni daha 12 yaşında iken bu ocağa verdik. Sen öncelikle her şeyinle donanmaya, silahlı kuvvetlere aitsin. Git görevini en iyi şekilde yap ve dön. Seninle her zamanki gibi gururlanalım. Babana dönüşünde üzülürüz yavrum," dedi. Evden binlerce kilometre öteden dualar ettim anneme. Kesinlikle o da bana dua ediyor diye geçti aklımdan.

Aşkın Rütbesi Olmaz; Maria

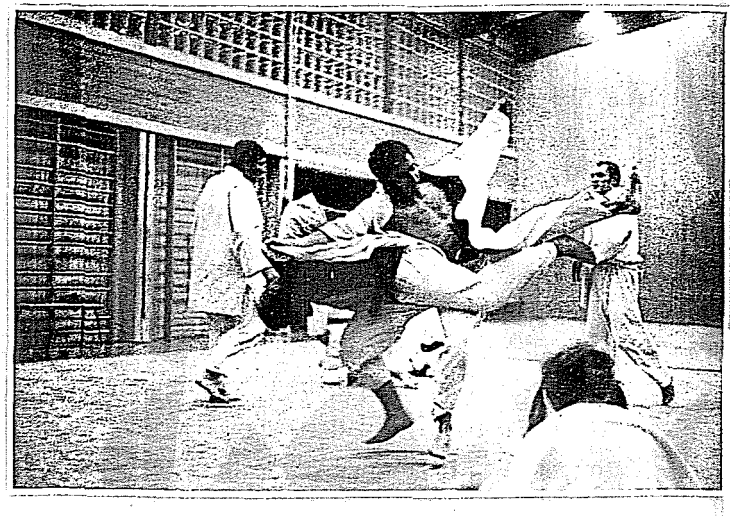
San Antonia'da hemen derslere başladık. 6-7 saat İngilizce çalışıyor, spor yapıyor, geceleri ise NCO CLUB'a (Astsubay kulübü) gidip güzel bayanlarla dans edip vakit geçiriyorduk.

Lackland Hava Üssü'nün cimmastik salonuna gidip formda kalmaya çalışıyorduk. Çoğu hafta sonu da birliğin yüzme havuzuna gidiyor, yüzme antrenmanı yapıyor güneşleniyorduk. 30000 kişilik hava kuvvetleri üssünün hemen her yerini öğrendik. Buz pateni, tekerlekli paten, Amerikan futbolu sahaları, koşu pistleri, gym, bar, diskolar, her yeri keşfetmiştik. Ben hala en sevdiğim branş olan Judo ile ilgili hiçbir yer bulamamıştım. Bir hafta sonu şehre iner arar bulurum diye düşünüyordum. Sonraları ileri ki satırlarda anlatacağım gibi Judo salonları buldum. Antrenörlük, hakemlik yapıp pek çok insanın dikkatini çekip bir çok partiye davet edildim. O yıllarda hayatımı değiştirecek olaylar da Judo hocalığım sayesinde başladı.

Uzun bir yolculuktan sonra New York'a gelmiş orada Brooklyn'de Naval Station dedikleri ordu evi gibi bir yerde bir

gece kalıp domestik bir uçakla in-kalk Texas San Antonia'ya inip bir havacı başçavuş tarafından 4 ay lisan çalışacağımız bu üsse gelmiştik. İşte Mona ile tanışmamız birliğe varışımın ertesi günü olmuştu...

Tüm San Antonio şehrinde Judo salonu arayıp bulamamış ve yorgun argın Nizamiye kapısından içeri girerken MP (Millitary Police-Askeri Polis) "You look tired" (Yorgun gözüküyorsun) dediğinde ona tüm gün Judo salonu arayıp bulamayıp yorgun düştüğümü anlattım.

Hakikatten 1970 yılı nisan sonu hava 30-38 derece arasında değişiyor. Tam çöl iklimi. Askeri polis şaşırmış, bıyık altından güler vaziyet eli ile karşıda bir yeri göstererek "It's the place that you are looking for" yani "İşte aradığın yer şurası" demez mi? Hayretle o tarafa doğru baktığımda ARMED FORCED JUDO ASSOCIATION yani Silahlı Kuvvetler

Judo Birliği yazısını okudum ve şaşırıp kaldım. Benim tüm gün arayıp yorgunluktan bitap düştüğüm judo salonu 300 metre ileride duruyordu. Askere teşekkür edip doğru Judo salonuna hızlı adımlarla gittim. O yıllarda en çok sevdiğim en çok madalya kazandığım spordu Judo.

Kapıdaki camın üzerinde pazartesi-çarşamba-cuma 17.30'da başlar yazıyordu. Saat 17.10 idi. Demek ki 20 dakika sonra ABD'li Judocular ile tanışacaktım.

"Belki de beni yerden yere atacak bir sürü iri yarı Judo hocası vardır" diye düşündüm.

İlk gelen mavi VW minibüsten 6 çocuk ve iki bayan indi. Benim etrafta boş boş dolaşmama bir anlam verememişlerdi.

İşte orada duran sarışın bayan Mona idi. İki kız çocuğu da beyaz Judo elbiseleri ile salonun kapısının açılmasını bekliyordu.

Mona utangaç utangaç beklememi anlamış olacak ki "Judocu musunuz?" anlamında bana "Are you Judoka?" diye sordu. Judoka Japonca Judo yapanlara verilen isimdi. Bende evet anlamında "Yes" derken başımla da evet işareti yaptım. Biraz konuştuktan sonra aksanımdan dolayı nereli olduğumu soran Mona'ya Türk olduğumu söyleyince yüzünde bir şaşkınlık, heyecan, sevinç sezdim ama buna bir anlam veremedim.

Beni Maria ile tanıştırmasının sebebini sonradan çok iyi anladım. Meğer Mona daha önce benim gibi buraya lisan kursuna gelip sonradan savaş pilotu eğitimi görecek olan bir Türk pilot üst teğmen ile tanışmış. Mona'nın evli iken sürdürdüğü bu gizli ilişki üst teğmen oradan ayrıldıktan sonra da sürmüş. Çocuk Huston'a başka bir eğitime gittiğinde de Mona sık sık Huston'nın yolunu aşındırır olmuş!...

Aylar böyle geçerken, Mona ve eşiyle olan arkadaşlığımız da ilerledi.

O gün dersaneden çıktığımda hava çok sıcaktı. Tam Teksas'ın ortasındayız. Çöl iklimi hakim. Yaz sıcağında donuma kadar terlemiş halde cimnastik salonuna doğru yürüyordum. İçimden o gün spor yapmak gelmiyordu ama mecburdum. Önümüzde Teksas Judo Şampiyonası vardı ve ben bir Türk SAT'ı olarak iyi dereceler yapıp madalya kazanmak zorunda hissediyordum kendimi.

Tam kapıdan çıkıp parkın içinden, kestirmeden yürümek için yolu geçtiğimde arkamdan bağıran bir sese doğru döndüğümde, Mona Young'ı gördüm. Siyah Cadillac'ın içine kurulmuş, dekoltesi geniş elbisesi, boynunda açık mavi bir atkı, gülüp el sallıyordu bana. Dönüp yanına gittim. Yanaklarımızdan öpüştük. Kocası çok iyi bir doktor binbaşıydı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Mona.

"Gym'e gidiyorum. Biliyorsun 3 hafta sonra müsabakam var," dedim.

"Boşver. Bize gel. Bahçede barbekü yapacağız. Misafirler de var sıkılmazsın," dediğinde.

"İyi fikir," diye geçti aklımdan. Zira ağır Judo antrenmanları, sıcakta, dışarıda güneş altında koşular, gym'de ağırlık çalışmaları bunaltmıştı beni. Bir gün de olsa dinlenmeye ihtiyacım vardı.

"Tamam, geliyorum," deyip atladım arabaya.

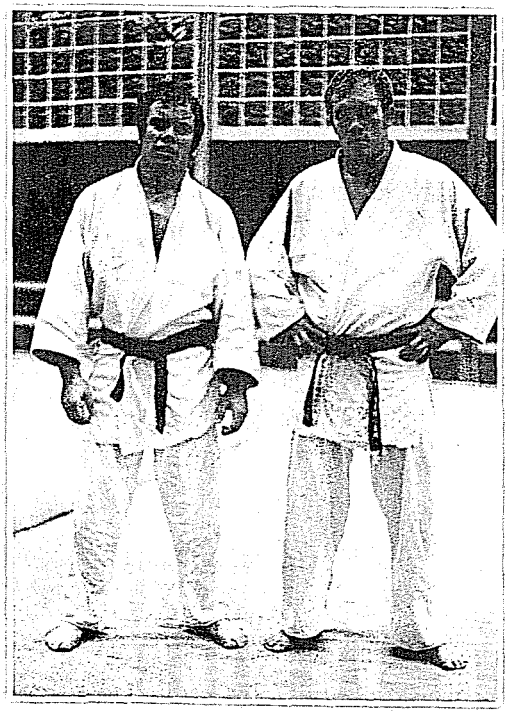
Askeri birliğin nizamiyesinden çıkıp batıya doğru üçdört kilometre gittikten sonra, bol ağaçlık bir bölgedeki villaların birinin önünde durduk. Mona'ya dönüp, "Bira, et filan alayım, elim boş ayıp olmasın," deyince, Mona, "Boşver her şey var. Misafirler de bir şeyler getirmiştir," dedi.

Kapıdan girip arka tarafa, mutfağa giderek, Mona'nın elindeki paketleri taşıdım. Mutfaktan bahçeye çıkıp havuzun olduğu taraftaki bara doğru yürüdük birlikte. Burası cennetten koparılıp yeryüzüne indirilmiş bir parça gibiydi. Bir sürü mayolu ve dekolte kıyafetlerle güzel huriler ve onlara eşlik eden baylar yüzüyor, ızgara yapıyor, barda içki içiyor ve dans ediyorlardı. Koca ağaçlar bir çok yeri sundurma gibi kaplamış, gölgelikler meydana getirmişlerdi.

Mona, yalnız olduğumu ve derslerden sıkıldığımı biliyordu. Sık sık bana tanışıp aşık olduğu havacı Türk üsteğmeni anlatıyordu. Dertleşiyorduk birlikte.

Bara oturduğumuzda, "Ne içersin?" diye sordu.

"Bir biraya hayır demem," diye cevapladım.

Mona'nın Judocu çocukları etrafta dolanıyordu. Onlara spor salonunda Judo öğretiyordum. Beni görünce koşarak gelip üstüme atladılar. Yeğenlerim Gülsüm ve Gülgün'e çok benziyordu minikler. Sarıldık durduk birbirimize. Biri 6, öteki 8 yaşlarında sarı bukleli saçlı, mavi gözlü iki melek... Biz sarılmış çocuklarla konuşup oynarken karşımda havuzun yanında şezlonga yatmış güneşlenen sarışın balıketinde güzel bir bayanın bana kaçamak bakışları dikkatimi çekti. Ben de sık sık ona bakmaya başladım. Biramdan bir kaç yudum çektikçe cesaretim yerine geliyordu. Bakışlarımla, bedenini yavaş yavaş okşamaya başladım. O da bakışlarıyla bu okşayışlarıma karşılık veriyordu. Gözlerimizle uzun bir süre ön sevişme yaptık. İkimiz de işin bu kısmından çok zevk aldığımız için acele etmiyorduk.

Misafirleri ile ilgilenen Mona yanıma geldiğinde, sarışın hatun, sanırım ön sevişmenin bir sonraki adımına geçmeye hazırlanmış olacak ki yanıma doğru yaklaşmaya başladı. Beline, bacaklarının yarısını örten bir şal bağlamıştı. Mona ile bir şeyler konuştular. Mona bana dönüp, "Namık, tanıştırayım, Binbaşı Maria. San Antonio Askeri Hastanesi'nde İç Hastalıklar Uzmanı" deyince kalbim hızlı hızlı atmaya başladı.

Baltayı taşa mı vurmuştuk ne?

Ben oturduğum bar taburesinden yere inip tüm centilmenliğimle "Nasılsınız?" dedim kibarca.

O da gülerek teşekkür etti.

Çok güleç, kibar, canayakın bir kadın olduğu her halinden belli oluyordu.

Mona binbaşı olduğunu söylemese, ben "Ne güzel bir ev kadını" diyebileceğim türden bir kadın. Göğüsleri sütyenini

patlatıp benim göğsüme dayanabilecek kadar da çekici bir ev kadını.

"Türk müsünüz?" diye sordu.

"Nereden biliyorsunuz?" diye ben ona sordum.

"Mona anlattı sizi bana," dedi kırıtarak.

Anlaşılan bu, Mona'nın bir tezgahıydı. Zira benim yalnız olduğumu biliyordu, tabii Maria'nın da...

Haftasonları askeri orduevinin astsubay gazinosunda dans edip araklamaya çalıştığımız Meksikalı hatunlara hiç benzemi-yordu. Maria'ya, "Bir şey içer misiniz?" diye sorduğumda, "Ben de bir bira içebilirim," dedi gülerek.

Güldüğünde, sol yanağında içe çöken gamzesi çok dikkat çekiciydi. Birasını açıp bardağa boşaltıp ikram ettim. Hayatımın en centilmen anını yaşıyorum.

"SAT olduğunu duydum Mona'dan. Biz ABD'de SAT'lara çok saygı duyarız, onlarla gururlanırız," dedi Maria.

Ben de, "Evet, iyidirler. Biz de fena sayılmayız," dedim.

"Siz Türkler hakkında çok şey duydum. Bilhassa Kore Savaşı'nda bizim askerlerimizle çok kahramanlıklar yapmışsınız," dedi.

"Evet," dedim. "Mezarlıklar kahramanlarla doludur bilirsin."

Bu sözüme kahkahalarla güldü.

"İnsanı yerine oturtmayı iyi biliyorsun, bu da SAT eğitiminin bir parçası mı?"

"Kişisel tecrübelerle birleşmiş bir SAT eğitimi diyelim," dedim.

Maria, konuyu değiştirmek için, "Çocukları çok seviyorsun galiba. Mona'nın çocuklarına gösterdiğin sevgiden belli oluyor," dedi.

Hava kararmaya başlamıştı. Karşılıklı kaçıncı birayı içtiğimizi bilmiyordum ama "Benimle dans eder misin?" diye sorduğumda, "Memnuniyetle" dedi.

Tek bir vücut gibi sarıldık birbirimize ve dansın yarısında, yanağımı yanağına yasladım.

"Çok acelecisin," dedi.

"İlk defa seninle böyle oluyor," dedim.

"Bu berbat bir kız kapma cümlesi oldu," dedi.

"Haklısın ama aklıma bundan başka bir şey gelmedi," dedim.

Bir kez daha güldü.

İlerleyen dakikalarda, kendimizi öpüşürken bulduğumuzda, ilk kim kimi öpmüştü bilmiyordum. Benim gibi aylardır yalnız olduğu belliydi.

Gece bittiğinde Mona beni birliğime geri bıraktı. Maria benim, ben de onun telefonlarımızı almıştık.

Maria güzel zeki, entellektüel ve asker kişiliği ile çok sevilen bir kadındı çevrede.

O sıralar Judo'ya yardımcı spor olarak Pentatlon (koşu, yüzme, atış, çeviklik parkuru, can kurtarma) ve Basketbol oynuyorum. Atışlarım çok iyiydi fakat topla buluşmam zayıftı. İran'lı talebelere fark atıp terden sırılsıklam olduğumuz sırada siyah plakalı bir Cadillac oyun sahasının yanında park etti. İçinden iki tane sarışın, balık etinde, fıstık gibi kadın inip uzaktan bize doğru el salladılar. Vietnam'lı, İran'lı, Venezuella ve ABD'li bütün talebeler bu bayanlar kime el sallıyor

diye heyecanla bakınırken beyaz elbiseli siyah gözlüklü kadın zıplayarak sevinçle "Namık, Namık" diye bağırmaz mı? Uzaktan tanıyamadığım, el sallayıp zıplayan bu kadınlardan birinin Maria, ötekinin de Mono olduğunu anlayıp hızla yanlarına doğru yürüdüm.

Ben terli olduğum için uzaktan tokalaşmaya çalışırken onlar hiç aldırmadan sarıldılar bana. Biraz utandım. Zira onca yabancı asker içinde Cadillac arabalı iki güzel kadın beni almaya gelmişlerdi. SAT arkadaşlarımdan özür dileyip bindim arabaya. Kızlarla birlikte San Antonia merkeze gidip Dave Kroket'in ABD-Meksika savaşı sırasında vurulduğu Aloma Kalesi'ni gezip kızların bol olduğu bir barda bira içecektik!

Arabayı Mona kullanırken Maria ile ben arkada el ele tutuşup birbirimize iltifatlar yağdırıyorduk.

Mona "Planlar değişti. Benim evde Barbekü yapacağız, seni almaya geldik" dediğinde çok sevinmiştim.

Siyah Cadillac Mona'nın yüzme havuzlu üç katlı evinin bahçesine girdiğinde tenim buz gibi airconditioner'lı arabada soğumuştu. Maria hasta olmamam için bana Mona'nın kocasının t-shirt'lerinden ve şortlarından verip banyoyu gösterdi.

Yıkanıp dışarı çıktığımda Maria yeni gelin gibi kırıtarak yanıma gelip elimi tuttu. Bir anda karnımda bir karıncalanma oldu. Heyecan dalgası yavaş yavaş sırtımdan yukarıya yükseldi.

Aslında keyfim o kadar yerinde değildi. ABD'ye SAT ihtisasına gitmeden önce babam rahmetli olmuştu. Onu toprağa verip ertesi gün Silahlı Kuvvetler Judo müsabakalarına katılmak üzere Ankara'ya gitmiş, ondan iki gün sonra da uçup ABD'ye gelmiştim. Çok üzgündüm. Maria ve Texas'ın Judo camiası yalnızlığımı unutturuyordu biraz. İnsanlar, bu

tür üzüntü durumlarında hemen aşık olmak isterler. Aşk, insanı tedavi eden en iyi şifadır.

Son gün uçmadan önce canımdan çok sevdiğim annem bana, "Oğlum git. Bizi hiç merak etme. Baban ve ben seni daha on iki yaşında bu vatana asker verdik; şimdi yirmi yedi yaşındasın. Bu da bir görev. Git elinden geleni yap ve dön," demişti...

Gerçekten de orduda ve özellikle Deniz Kuvvetleri'nde mesleğine benim kadar aşık bir asker az bulunurdu. Münih Olimpiyatları'na katılmak için Almanya'ya gittiğimde geceleri yatağıma yatıp başımı yastığa koyduğumda, "Allah'ım şu iş bitse de SAT'a, arkadaşlarımın yanına dönsem," diye dua ederdim hep.

Maria, soğuk bir Budweiser bira getirdiğinde Hocam Herb Bellamy de yanımda gelip, "Namık senin Maria'dan çok güzel bir çocuğun olabilir," dedi. Ben Amerikalıların bu olur olmaz açıksözlülüklerine her zaman şaşırırdım. Biraz utandım. Maria onu omzundan şaka ile itip "Half American half Türk, I'll love this kid" (Yarı ABD'li yarı Türk, bu çocuğu çok seveceğim) diye cevap verdi. Maria ileri ki günlerde de sürekli olarak benimle evlenmek istediğinin mesajını verdi. Türkiye'ye birliğime döndüğümde de 1971-1972'de iki kez Türkiye'ye gelip hakikaten bunu istediğini bana ve anneme hissettirdi. Fakat benim için Maria ile evlenmek demek, ordudan ihraç edilmek demekti ve bu hayatımdan vazgeçmek gibi bir şeydi. İki sevgi arasında kalmıştım.

Havuz başında Mona'nın çocuklarına ve diğer arkadaşlara yüzme ve kurtarma dersi veriyordum. Bir müddet sonra havuza yanıma gelen Maria ile suda oynaşmaya başladık...

Bana "Seni suyun içinde istiyorum," dediğinde bu kadın ne istiyor diye şaşırmış, anlamamıştım.

Hava kararmaya başlamıştı ve Texas'ın gece başlayan ayazı kendini belli ediyordu. Mona üzerimize birer eşofman verip üşümememiz için elinden geleni yapıyordu. Judo Hocam Herb ile ateşin başında soslu tavukları çevirirken Maria yanımdan ayrılmıyordu. Çok iyi bir ikili olmuştuk. Ona "Bana seni suyun içinde istiyorum derken ne anlatmak istedin?" diye sordum saf saf.

Bana, "Mona o havuzda gece eşi ile seks yapmış ve ben böyle bir şeyi hiç denemedim. Sanırım bu iş için en doğru aday sensin," dedi.

Gerçekten yüzüm kızarmıştı. "Sen bir şeytansın" diye yanıt verdim. Fakat ses tonum, istemem ama sen yine de yan cebime koy demek istediğimi belli ediyordu.

Bir gün, gözüm kızardığı için Maria'nın, San Antonia'daki Lackland Hava Üssünde doktor binbaşı olarak çalıştığı hastaneye gitmiştim. Bizim ülkede böyle bir hastane yoktu o zamanlar ve yaşadığım şaşkınlığı hala hatırlarım. Uzay üssü gibi bir yerdi hastane. Doktor bir sürü aletle gözümü muane etti. 3 krem verdi ve gözüm 3-5 gün içinde iyileşti.

Genellikle Maria'nın evine giderdik ama gece asla onun evinde kalmaz birliğime geri dönerdim. Maria, kendi evinde bana içinde kivi, mango ve bir sürü meyvenin olduğu hafif alkollü bir kokteyl ikram ederdi. Rengi maviye yakın olan bu kokteylin içinde neler olduğunu sorduğumda, "Soru sorma, sadece seni daha seksi bir canavara döndürdüğünü bil yeter," derdi. Artık keramet kokteylde miydi yoksa gençliğin enerjisinde mi bilemi-yorum ama sanırım bir şeyler beni daha seksi bir hale getiri-yordu.

Bir akşam yine yemekten sonra bahçedeki salıncakta yan yana oturmuş hem sallanıyor hem de hafif cilveleşiyorken Maria aniden kalkıp üst kattaki çocuklarına sesli sesli bağırmaya başladı. Ben ne olduğunu bilmediğimden çok şaşırıp üzülmüştüm. Meğer iki erkek çocuğu haklı olarak bizi kıskanmaya başlamış ve sinirlerinden havalı tüfekle sırtımıza küçük havalı tüfek mermisi atmışlardı. Neyse ki merminiler bize isabet etmemişti.

Maria hızla yukarı çıkıp çocuklarıyla sert bir konuşma yapmıştı. Onlara nasıl davranmaları icap ettiğini, artık yalnız olduğunu, babalarından ayrı olduğunu, onun da sevgiye ve bir arkadaşa ihtiyacı olduğunu anlatmıştı. Çocuklar annelerini anlayışla karşılamış ya da anlayışla karşılamış gibi yapmışlardı belli ki. Fakat bu olay beni çok etkilediği ve o iki çocuğun üzülmesini istemediğim için kalplerini kazanmak için elimden gelen çabayı göstermeye çalıştım. Çocukların yanında annelerine karşı daha dikkatli davranıyor, onlarla ilgilenmek için fırsatlar yaratıyordum. Bir süre sonra Mike've Tony'nin kalplerini kazanmıştım.

Sık sık göle ya da nehir kenarına gidip onları sandala bindiriyor, yüzme öğretiyor, Judo yaptırıyor, hayvanat bahçesine, sinemaya ve buz patenine götürüyordum. Bazı hafta sonları bayanlar bahçede yemek hazırlıklarını yaparken Mona bana minibüsü verip tüm misafirlerin çocuklarını sinemaya götürmemi istiyordu ve ben de bunu memnuniyetle yapıyordum.

Arada 7-8 çocuğa patlamış mısır ve içecek alıyor onlarla arkadaşlık ediyordum. Bir keresinde de hiç istemediğim halde bir basketbol maçını sonuna kadar seyretmek zorunda kalmıştım.

Maria telefon edip "Namık seni drive-in movie'ye (arabanın içinde film seyredilen açık hava sineması) götürmek istiyorum," dedi. Ben hep filmlerde gördüğüm bu mekana ilk defa gideceğim için çocuk gibi sevindim tabii ki.

Soğuk biraları alıp sinemaya gittik. Film başladığında Maria'ya yavaş yavaş sataşmaya başladım. Etraf kalabalık olduğundan rahat hücuma geçemiyordum. Ona "Gel parka gidelim" dedim. Maksadımı anladı ve sinemadan çıktık. Askeri birliğin parkı bu tür masum bir kaçamak için çok müsait idi! Oturup müzik dinleyip ufak tefek yaramazlığa başladık.

İlerleyen dakikalarda yüzü parkın giriş kapısına bakan Maria bir anda heyecanla "Namık MP (Military Police-Askeri Polis) diye bağırıp eteğini toparlamaya başladı. Ben de hemen kendime çeki düzen verdim.

Polis, tepesinde yanıp sönen bir lambası olan arabasını yanımıza çekti ve hemen inip el lambasını içeriye tuttu. Yüzlerimizi inceledikten sonra ne yaptığımızı sordu. Saniye farkıyla yakalanmaktan kurtulmuştuk.

Askeri polis, sert bir sesle "Kimlikleriniz?" diye sordu. Maria birliğin hastanesinin doktor binbaşısı olduğunu gösteren hüviyetini verdi. Ben de NATO astsubayı SAT olarak kendi kimliğimi verdim.

Askeri polis kimliklerimizi iyice inceledikten sonra Maria'ya dönerek bir astrütbeli ciddiyeti ile "Efendim bu parkta ancak arabalar park edebilir. Siz park edemezsiniz," diye imalı bir laf edip kimlilerimizi verdi ve Maria'ya selam çakıp arabasına bindi.

Çok utanmıştık. Maria henüz kocasından resmi olarak ayrılmadığı için bana bu konuda Teksas kanunlarının ne kadar sert olduğunu anlatıp duruyordu...

"Namık biz ne yapıyoruz?" diye sorduğunda, "Bir şey yapmı-yoruz," dedim. "En azından kötü bir şey yapmıyoruz. Sadece birbirimize aşığız."

Maria ilk kez şaşkınlıktan büyüyen gözleriyle dönüp bana baktı, "Yani bana aşık mısın?" diye sordu.

"Belli olmuyor mu?" dedim.

Konuşmak yerine bir öpücükle yanıt verdi.

Maria ile milli parka pikniğe gitiğimiz bir başka gün, onun getirdiği piknik sepetindeki güzel şeyleri yiyor, kırmızı şarap içiyor ve nehirdeki akıntılarla boğuşarak yüzüyorduk. Bir anda insanlar çığlık atarak nehir kenarına doğru koşuşturmaya başladı. Ne olduğunu anlamak için çevreme bakındığımda, Maria bana eli ile nehrin ortasını gösterip "Boğuluyor! Boğuluyor!" diye bağırıyordu. Maria'nın gösterdiği tarafa baktığımda 5-6 yaşlarında sarı saçlı bir kız çocuğunun azgın nehir akıntıları ile sürüklendiğini, bata çıka yüzeyde kalmaya çabaladığını görünce içimden "Namık yine görev sana düşüyor" diye geçirip şortumu, t-shirtümü ve spor ayakkabılarımı çıkarmakla vakit kaybetmeden atladım nehre. Anlaşılan hiçbir piknikçi o azgın akıntılar ile boğuşmayı göze alamamıştı. Hızla önleme açısı verip yanına ulaştığımda açık mavi renkteki eteği su yüzüne çıkmış ve çocuk artık kendini azgın sulara bırakmıştı. Sol elimi göğsünün üzerinden geçirip sağ koltukaltından kavrayıp onu sol göğsüme yasladım. Sağ elimi ve ayaklarımı kullanarak onu kıyıya çekmeye başladım. Ama hangi kıyıya derseniz benim Maria ile bulunduğum kıyının karşısındakine... Zira oraya olan mesafe 30 metre civarında iken bizim bulunduğumuz kıyıya olan mesafe 70-80 metreydi ve akıntı beni oraya doğru atıyordu.

Kızı sahile çıkarıp önce Holger-Nilsen sonra da Sylvester metodu suni teneffüs ile onu hayata döndürdüm. (Bu iki metot da bahriyede çok kullanılan ilk yardım ve suni teneffüs metotlarıdır. Biri sırt üstü yatırarak, öteki karın üstü göğüs yerde olarak yapılır ve çoğu zaman işe yarar. Bu güne kadar bu metotla 30'a yakın kişi kurtardım...)

Çocuk hayata döndüğünde, bulunduğumuz kıyıdaki anneler, babalar çocuklar alkışlarla bana sarılıyorlar, öpüyor, tebrik ediyorlardı. Küçük çocuklar 40 santimin üzerindeki pazularımı tutuyor şişirip onlara pazu göstermemi istiyorlardı. Karşı kıyıda Maria havalara sıçrıyor, el sallıyor, beni çağırıyordu. 50-60 kişi ile vedalaşıp nehir boyunca biraz yukarı yürüdüm.

Zira oradan suya atlasam Maria'nın yanına değil daha aşağıdan karşı sahile ulaşacağım.

Herkesin alkışları arasında suya atlayıp Maria'nın yanına doğru yüzdüm. Sahile onun yanına çıktığımda kollarım, pazılarımı şişmiş bir Romalı heykeli gibi hissettim kendimi. Beni öpüyor, bırakmıyordu. Belli ki yaptığım şeyden çok gururlamıştı.

Milli parktan çıkarken üniformalı bekçiler ve güvenlikler beni tebrik yağmuruna tuttular. Onlara, "Şayet Maria bana göstermeseydi onu kurtaramazdım; bu Maria'nın başarısı," dedim ve park görevlilerinden raporlarını bu yönde yazmalarını istedim.

Teksas Şampiyonası yaklaşırken birçok şehirden Judocular benimle antrenman yapmak için geliyorlardı. Meksika'dan bile gelenler vardı ve bu beni çok onurlandırıyordu. Hocam Herb Bellamy müsabakalara katılabilmem için evrakları tamamlamakla meşguldü. Yabancı olduğumdan Teksas ve yakın

eyaletlerinin katılacağı bu müsabakalara ABD Federasyonu'nun izni olmadan giremiyordum. Hocanın VISA alması 4 gün sürdü. Artık ben de ABD Judo Federasyonu'nun (American Judo Association) bir üyesiydim.

O günlerde forma hızlı girmek için Maria ile daha az buluşu-yordum. Bu da elbette ona duyduğum arzunun daha da artmasına neden oluyordu. Müsabakalarda ister derece alayım ister almayayım o gece çocuklarını Mona'ya yollayacağını ve ilk defa bütün gece onun evinde kalabileceğimi söylediğinde "Hurraa!" diye bağırdım sevinçten.

Müsabakalara hazırlandığım günlerde sabah erken kalkıyor birliğin etrafındaki koşu parkurunda koşarak dayanıklılığımı geliştiriyordum. Yine böyle bir sabah koşarken arkamdan ayak sesleri yaklaştı ve uzun boylu 55 yaşlarında bir Amerikalı yanıma yetişerek, "Son, do you run every day?" (Evlat hergün koşuyor musun?) diye sordu. Ben, kan ter içinde biraz da hava atmaya çalışarak SAT komandosu olduğumu ve ABD Judo Şampiyonası'na hazırlandığımı anlattım. "Good good" (iyi, iyi) diyen uzun boylu adama kim olduğunu burada ne iş yaptığını sorduğumda verdiği cevabıyla beni hem çok şaşırttı hem de korkuttu: "Ben bu hava üssünün komutanıyım!"

Babacan ve samimi tavrıyla "Nerelisin?" diye sorduğunda Türk Donanması'ndan bir SAT komandosu olduğumu söyledim. Bu arada koşu hızımı biraz artırmıştım. Herhalde o da bana, yaşına rağmen ne kadar atletik olduğunu göstermek istiyordu. Türk'üm dediğimde adamın şaşırmasına ama hakikaten şaşırmasına ben de çok şaşırdım. "You Turks! You are goddamn good soldiers" (Siz Türkler çok iyi askerlersiniz) diye cevap verdi ve ilave etti. "Kore'de Türklerle birlikte

savaştım. Her gün onların kahramanlıklarının haberlerini alıyorduk," dedi.

Türk askerlerinin kahramanlıklarını dinlerken gururdan havalara uçuyordum.

Bana, bir Türk askerinin kendisi yaralıyken kendinden daha yaralı olan bir ABD'li askeri sıhhiyeye taşımasını anlattı. Bir elinde tüfeği varmış Türk askerin. Sıhhiye arabası onları görüp hemen cankurtarana alınış ve sedyeye yatırmış. Sıhhiye astsubay, bizimkinin eline pansuman yapmak için elindeki tüfeği istediğinde bizimki bildiği tek kelime ile "No!" diyor ve vermiyor silahını. Sahra sıhhiye hastanesine geldiklerinde sedye ile indirilip tekerlekli arabaya yatırırken yine tüfeğini almak istiyorlar, vermiyor bizimki gene. İçerde ameliyat masasına yatırıp yarasını dikmek üzere iken yine istiyorlar tüfeğini, bizimki yine vermiyor. Ancak narkozdan sonra bayılınca elinden zorla alıyorlar tüfeği...

Sonunda ABD'li doktor Türk üsteğmene olayı soruyor "Neden tüfeğini vermiyor?" diye. Üsteğmen, "Tüfeğini verirse çavuşu onun anasını beller" oluyor...

Birlik komutanı ile koşuya devam ederken ondan Maria'nın görev yaptığı hava kuvvetleri hastanesinin de bu komutana bağlı olduğunu öğrendim. İlişkimizi öğrenirse ikimiz de yanarız diye geçti aklımdan!

Komutan bana burada kaç Türk olduğumuzu sorduğunda "Dört" diye cevap verdim.

"Bir akşam evime yemeğe davet etmek isterim sizi," dedi.

Ben de "Bizim için büyük bir onurdur efendim," diye cevapladım. Bana müsabakadan sonra ofisine gelmekten çekinmememi söyledi. Barakaya dönünce olayı arkadaşlarıma anlattığımda onlar da çok sevindiler.

O günlerde benim İngilizcem arkadaşlarımınkinden daha iyiydi. Zira Türkiye'de devamlı Amerikan Kültür'e kursa gidiyor ve ABD'de doktorluk yapmış Judo Hocam Mitchael Novovitch ile iki senedir İngilizce çalışıyordum.

İngilizce dil uzmanlığı bölümünde harita, pusula, silah, patlayıcı, uçak ve denizaltı parçalarını çalışıyorduk. Hocamız esmer güzeli, Meksika kökenli ABD'li bayan Valdez idi. Her ne kadar sert ve katı olsa da derste sık sık göz göze gelir ve hafif tebessümleşirdik. Sınıftaki Vietnamlı, İranlı, Venezzuellalı ve diğerlerinin bilmediği şeyleri bana sorar ben de ekseri doğru cevap verirdim.

Bazen bir öğrenci araba satıcısı, diğerimiz araba alıcısı olur konuşmalar yapardık. Bir gün Vietnamlı bir talebe oto tamircisi rolünü üstlendi. Ben de arabasını tamire getiren şoför rolündeydim. Kerpeten, pense, mengene, kaynak makinası, uç aletlerinin isimlerini öğreniyorduk. Çocuk tornavidayı gösterip İngilizce adını söyledi: screwdriver. Bayan Valdez de sınıfa "Tornavida ile ilgili başka kelimeler biliyor musun?" diye sorduğunda sınıftan çıt çıkmadı.

Hocamız bayan Valdez bana bakarak "Sen biliyor musun?" gibi bir yüz ifadesi takındı. Ben de screw off, screw away (S.ktir git anlamındaki) kelimeleri saymaya başlayınca kadın kendini tutamayıp gülmeye başladı. Biz Türkler, hele denizciler malumdur yabancı bir lisan öğrenirken ilk önce kötü ve küfürlü şeyleri öğreniriz hep...

Teksas Judo müsabakaları başladığı gün Türkiye'deki Judo maçlarındaki kadar heyecanlı değildim. Zira o yıllarda Türkiye'nin en iyi Judocusu seçilmiştim. Türkiye'deki bir Judo maçında yenilsem çok üzülürdüm ve Türk seyircisine

mahçup olurdum. Ne var ki burada, Teksas'da beni seyreden bir Türk yoktu!.. Bu nedenle de yenilsem bile dert etmezdim.

İlk maçta genç bir Judocuyu 90 saniyede yendim. Sonra bir Meksikalı ile 4 dakika boğuştum. Onu da en iyi tekniğimle İppon'ladım (tam puan aldım). Sonra siyah bir ABD'li, sonra yine bir siyah ABD'li ile maç yaptık. Bu maçlar da uzun sürmedi. Finallere geçince çok kuvvetli bir rakibimi attım. Fakat dirseğimi sakatladım.

Doktorlar sonradan muyane ettiklerinde kaslarımın çok kuvvetli olup kopmadığını, onları kemiklere bağlayan tendonlarının da kuvvetli olduğu için kopmadığını, fakat tendonun bağlandığı kemiğin yerinden oynadığını söyledi.

Son Judo maçım ABD vatandaşı bir Japon'a karşıydı. Uzun boylu Japon daha çok ayak teknikleri yapıyordu. Daha önceki maçlarını izlediğimden onun Uchimata (bir ayağı

rakibin iki ayağının arasına sokup havalandırıp atına) tekniği yaptığını biliyor ve paradını (karşı hücum) hazırlıyordum. Hayatımda ilk defa bir Japon ile maç yapıyordum. Bu Türk Judo tarihinde bir ilkti. Sonunda Japon tekniğe girdiğinde yana kaçıp onun yerdeki ayağının önüne sağ ayağımı koyup havalandırıp sırt üstü yapıştırdım. Tüm San Antonia ve benim askeri kulüp Judocuları çılgınca alkışlıyorlardı. Ben alçak gönüllüğü elden bırakmadan Japon'a Judo selamı verip indim minderden.

Aklım hep Maria'daydı. Ortalıkta yoktu! Madalya töreninde sıra 80 kilograma gelince herkes çılgınca beni alkışlıyordu. Kürsüden indiğimde bana takılan birincilik madalyasını, Lackland Hava Kuvvetleri Üssü Judo kulübü sorumlusu Hocam Herb Bellami'nin boynuna taktım. Çok sevindi ve tüm talebeleri alkış yağmuruna tuttu onu. Çok değerli bir insan ve misafirperver bir adamdı Herb. Maria ile tanışana kadar hafta sonları hep onda kaldığımdan şimdi Maria ile birlikteyiz diye üzülüyor zannediyordum. O ise benim yalnız olmamamdan çok mutluydu. Zaten hafta sonları yine beraber oluyorduk. Sonradan özel bir günde onunla dertleşirken ara sıra Mona ile birlikte olduklarını anlattı bana. Aralarında yasak bir ilişki vardı ve bana çok güveni-yordu!...

Açıksiklet müsabakaları da çok heyecanlı geçti benim için. Ben, 75 kg olduğum halde 120 kg adamlarla maç yapıp o siklette bronz madalya kazanıp 3. oldum. Yine bol bol alkış ve kutlama vardı.

Kürsüden indiğimde madalyayı bana ABD'de çok yardımı dokunan Mona'ya taktım. Mona, aynı zamanda bizim Judo kulübünün sekreterliğini yapıyordu. Akşamki parti için herkes bir yere çağırıyordu beni. Onlara Maria ile buluşacağımı söylemedim. Bunu yalnızca Mona ve Herb biliyordu.

Kupa ve Judo elbiselerimi çantaya koyup Mona'nın arabasına bindim. Beni Maria'nın evine bırakıp, onun iki çocuğunu alıp kendi evine götürecek ve bizi yalnız bırakacaktı. Maria ile mü-sabaka gününe kadar beraberdik. Fakat on gündür birlikte olmamıştık.

Hava kararduğında Mona, beni Maria'ya bırakıp çocukları alarak gitti. Arabayı çevirirken bana bakışından neler demek istediğini anlıyordum: Bol şans diliyordu.

Maria bana sımsıkı sarıldığında birbirimizi çok arzuladığımızı biliyorduk. Zaman zaman bu ilişki konusunda kendimi pek çok açıdan suçlu hissediyordum. Ordumuz beni buralara aşna fişne yap diye yollamamıştı. Git-öğren, dön-öğret diye yollamışlardı. Bu ülkedeki bütün avantajlara karşın, aklımdan asla bahriyeyi, SAT arkadaşlarımı ve ülkemdeki talebelerimi bırakıp buralara gelip evlenerek ABD vatandaşı olmak geçmiyordu. Oysa Maria bana Meksika körfezinde Pipe-Line (Petrol boru hatları), yani karadan suyun altından gidip gemilere petrol veren borularda su altında kaçak var mı, yok mu diye araştırma yapacağım bir iş bulmuştu bile. İşin saati 100 dolardı ve tek tehlikesi körfezde dolaşan köpek balıkları idi. İkinci iş ise 7 tane askere ve sivil Judo kulübünün baş hocalığını yapmaktı. Çok istiyordu benim ABD'de kalmamı.

Maria'nın evine girdiğimde boynuma sarılıp Judo müsabakasında aldığım kupa ve madalyaları görmek istediğini söylediğinde onları çantamdan çıkarıp madalyaları onun boynuna takıp halen evimde sakladığım kupaları da eline verdim. Sevinçten havalara uçuyordu. Bu başarıda onun payı çoktu. Zira beni günler önce kampa almıştı...

Maria sol dirseğimin sakatlandığını duymuş ve bir doktor olarak eve geldiğimde her türlü tedaviyi uygulamıştı. O

meşhur seksi kokteylimizi içerken bana hep müsabakalarla ilgili sorular soruyordu. En enteresan olanı Japon'u bile yendiğim halde kahve rengi kemerli Judocu ile berabere kalmamdı.

Ona sağ kolumla sarılıyor sol kolumun ağrısını çaktırmamaya çalışıyordum. Gece bitmek bilmedi. İlk defa onun evinde beraber oluyorduk. Canımın yandığını fakat belli etmediğimi benden iyi biliyordu.

Onunla uyuyamayacağımı bildiğinden "Seni birliğine götürmemi ister misin?" diye sordu. Ben de bunu istiyordum. Sabah güneş doğmasına yakın beni barakamın önüne bırakıp dinlenip uyumamı istedi ve beni akşam alacağını söyledi. Barakada diğer üç SAT arkadaşımla yattığımız odaya girip onları uyandırmadan kupa ve madalyaları sabah uyanınca görmeleri için masanın üstüne düzgünce yerleştirdim. Sevineceklerini biliyordum. Bilhassa Yakın Dövüş ve Su altı Hocam Astsubay Kıdemli Başçavuş Oktay Kızılyamaç'ın benimle gurur duyacağından emindim.

Yattım ama acıdan bir sağa bir sola dönüp duruyordum. Sabah veya öğlen, uyanır uyanmaz doktora gidip röntgen çekinmeliyim. Bir ara dalmışım. Nasıl dalmayayım? Tüm gün dev gibi Judocu rakiplerimle ardından da bütün gece Maria ile boğuşup durmuştum!

Uyanıp tuvalate gitmek için ayağa kalktığımda gözüme masanın üzerindeki not çarptı. İspirto kalemle büyük puntolarla yazılmıştı. "Namık seninle gurur duyuyoruz, Maria seni kafede bekliyor. SAT Oktay Erdoğan ve Ender" yazılı idi notun altında. Acele ile sağlam elimle traş olup dişlerimi fırçaladım ve biraz parfüm faslından sonra doğru Maria'nın yanına gittim. O da hiç uyumamıştı. Eve gittikten 2 saat sonra bizim üsse gelip benim uyanmamı beklemişti.

SAT arkadaşlarım ona kek ve kahve ikram etmişler. Onlar da Maria'yı çok sevmişlerdi. Bir keresinde Türkiye'den bize gelen günlük harcirah (1,5 dolar) geciktiğinde Maria subay maaşından bize kredi açıp borç vermişti; her gün arkadaşlarımın hatırını ve bir şeylere ihtiyaçları olup olmadığını soruyordu.

Maria çok güzel resim yaptığı için, Türkiye'den harcırahlarımız gelir gelmez hem ona borcumuzu ödedik hem de bir sürü resim malzemesi hediye ettik.

Kolumun durumundan endişelenen Maria, beni alıp Lackland Air Force Base Military Hospital'a (Hava kuvvetleri askeri hastanesine) götürdü. NATO'ya bağlı stajyer olduğumuzdan orada muayene ve tedavi olabiliyorduk. O hastanede görevli doktor binbaşı olan eşi artık ilişkimizi biliyordu fakat Maria beni oraya götürmekte hiçbir sakınca görmedi. Teksas kanunlarına göre önemli olan evde ilişkide yakalanmamaktı!...

Röntgeni ortopedi doktoruna götürüp muayene olduğumda doktor "Oh my god" (Aman Allahım) diye haykırdı ve kolumu bir iki çevirip muayene ettikten sonra "Çok kuvvetli kasların ve tendonun varmış onlar kopmamış ama bağlı olduğu yerdeki kemiği biraz yerinden oynatmış," dedi. Kremler ve ağrı kesiciler verip Maria'ya İngilizce olarak anlamadığım bir şeyler söyledi. Maria'ya "Ne dedi?" diye sorup durduğumda dayanamadı ve söyledi.

"Çok iyi bir çocuk bulmuşsun, huysuz kocamdan çok daha iyi birisi," dediğini söyledi doktor arkadaşının. Meğer doktor, kocasının arkadaşıymış ve ailece görüşüyorlarmış.

Benimle bu denli ilgilenmesi doğrusu çok hoşuma gidiyordu fakat aynı zamanda çok üzülüyordum. Evlenmek

bana göre değildi. Belki başka şartlarda olsa ABD'li bir kadınla bile evlenmeyi düşünebilirdim ama bir binbaşı ile bu evlilik meselesi iyice karmaşıklaşıyordu. Bazen sıcak bir aile yuvam olsun diye düşünüyordum. Annemi çok seviyordum ve o bu işe ne diyecek diye kuruntular yapıyordum. Maria Türkiye'ye gelip annemle tanışmak istiyordu. Bunu da daha sonradan iki kez yaptı.

Hastaneden sonra onun evine gittik. Bana ağrı kesici iğne yaptı ve uyuttu. Dört saate yakın uyumuşum. İnleyerek bağırarak uyuduğumu söyledi. Kolum hakikaten çok ağrıyordu.

Kırdığı buz kalıplarını bir naylon poşetin içine koyup tüm dirseğime sarıyordu; bu da acımı biraz olsun hafifletiyordu. Sarı saçlarını okşayarak teşekkür ettiğimi anlatmaya çalışıyordum. Akşama doğru bir iğne daha yaptı. Sabaha kadar çocuk gibi uyudum.

Birkaç gün böyle sürdü. Hem İngilizce kursuna katılıyor hem tedaviye gidiyor hem de artık Maria ile daha sık beraber oluyorduk.

O sabah dershaneye girdiğimde Vietnamlı arkadaşım Sho Chien bana bir mektup verdi. Sonradan öğrendiğime göre İngilizce hocamız bayan Valdez ondan bu mektubu bana vermesini istemişti. Neden kendisi vermedi diye çok merak etmiştim.

Zarfı açtığımda CO (Commanding Officer= Komutan) ile görüşmem isteniyordu. Aklıma hemen sabah koşusunda, Kore'de Türklerle birlikte çarpışan üs komutanı geldi. Bana "Judo da ister derece al ister alma ziyaretime gelebilirsin evlat" demişti. Demek ki beni tebrik etmek için çağırıyor diye düşündüm. Hemen hazırlanarak onun bulunduğu binaya gittim. Sekreter bir iki dakika beklememi söyledi.

Her tarafı bayrak, şiltler ve askeri resimler ile çevrili komutanlık mekanı bana Amerikan filmlerindeki askeri sahneleri hatırlattı. Sekreterin masasının hemen karşısındaki deri koltuklar- dan birine oturup beklemeye başladım. ABD'li komutan ne sorarsa nasıl cevap vereceğimin İngilizce planlarını, provalarını yapıyordum içimden.

Kurs gördüğümüz Hava Kuvvetleri'nin Lisan Okulu ABD'nin en büyük lisan okuluydu. Tam 3000 yabancı talebeye çeşitli dillerde lisan öğretiyorlardı. Bu dillerden biri de Vietnamcaydı çünkü Vietnam savaşı halen devam ediyordu.

İçeri çağrılınca beyaz denizci üniformam ve başımda şapkam ile çakı gibi bir SAT selamı verip şapkamı sol koltukaltıma almaya çalışırken sakat kolumdan dolayı şapkayı yere düşürdüm. Onu alıp hemen esas duruşa geçtim.

Şaşkın şaşkın bana bakarak "Otur asker" deyip koltuğu gösterdi.

Burası sekreterin odasından daha büyük, daha zengin duru-yordu. Komutanın, West Point (Amerika'nın meşhur askeri akademisi) dahil bitirdiği tüm okulların diplomaları ile sertifikaları arkasındaki şampanya renkli duvarda asılıydı. Masasındaki isim etiketinde Tümgeneral "Roger Bacon" yazıyordu. Sağında kocaman bir Amerikan bayrağı, sol arkasında da üzerinde kartal ve bir sürü anlamadığım işaretler olan birlik sancağı asılı idi. Önündeki son evrağı imzalayıp dosyaları geniş ceviz kaplı masasının sağ tarafına koyarken başını hafifçe kaldırıp okuma gözlüklerinin üzerinden dikkatli bir şekilde beni süzdü.

Ben oturayım mı oturmayayım mı diye düşünürken aniden çöktüm koltuğa. "Müsabakalar nasıl geçti?" diye sorduğunda aldığım kupaları, madalya ve dereceleri hatta müsabakaları

ve Japon Judo'cuyu nasıl yendiğimi bile anlattım. Tebrik etti ve "Ne içersin?" diye sordu.

"Kahve lütfen," dedim kibarca... Bir yandan da terliyordum. Tahmin edeceğiniz üzere, bizim ülkede bir generalin karşısında benim rütbemdeki bir insan biraz zor oturur!

"Evlat" diye konuşmaya başladı. "Harikasın! Terbiyen, disip-linin, çalışkanlığın, sportmenliğin mükemmel ama seni buraya bir hatandan dolayı çağırdım."

İçimden yandık diye düşündüm. Herhalde bir Türk astsubayının Amerikali bir kadın subayla, üstelik kendinden rütbece yüksek bir ABD'li kadın subayla ilişkisi ortaya çıkmıştı. Utancımdan kıpkırmızı kesildim.

Bana "Her şey iyi ama sabahları derse geç geliyormuşsun," deyince sevineyim mi üzüleyim mi bilemedim. İlk olarak Maria ile ilişkimin açığa çıkmamış olmasına derin bir oh çektim ama hemen ardından İngilizce hocamın bu karalayıcı gammazlığına çok kızdım. Yosma Valdez kolumun sakatlandığını ve iğne olduğumu bilmiyor ve neredeyse uyuşturucu etkisine sahip iğnelerin etkisinden birkaç kez derse 5-10 dakika geç gelmemden dolayı beni komutana şikayet ediyordu.

Komutana sakatlandığımı her gün ağır ağrı kesici iğne olduğumu rapor verip izinli olabileceğim halde rapor almayıp geç de olsa derse gittiğimi anlattığımda komutan şaşırdı. Birkaç yere telefon etti. Zannederim bunlardan biri de beni tedavi edip rapor vermek isteyen askeri hastane idi. Ben izin ve rapor kabul etmemiştim. Zira dersleri seviyordum; fakat iğneler nedeniyle sabahları şapşal gibi uyanıyordum.

Komutan "Soryy son" dedi. Yani "Özür dilerim Evlat, bunu bilmiyorduk. Peki ama durumu niçin hocana söylemedin?" diye sordu. Sustum kaldım ve verecek cevap bulamadım.

Komutan SAT Türkleri evine davet ettiğini ve bu davetin hala geçerli olduğunu söyledi.

Kolum çok ağrıdığından şapkamı zorla kafama geçirip sert bir selam verip soldan geri hızla dönüp çıktım dışarı.

Sınıfa girdiğimde bayan Valdez'in suratına vampir görmüş gibi baktım. Başını öne eğip hiç bakmadı bana. Oysa sınıfın en iyisi en çalışkanı ve kolum sakatlanana kadar en dakik talebesi bendim. Bana bir şeyler soruyor, sınıfı neşelendirmek istiyordu ama bende tık yoktu. Arnold Schwarzenegger'in Terminatör filmindeki robot gibiydim.

Ders arasında bayan Valdez beni yanına çağırdı. Aşağı yukarı aynı yaştaydık. Bana "Sana bir kahve ısmarlayabilir miyim Namık?" diye sordu.

"Yes M'am" (evet bayan) diye soğuk bir şekilde cevap verdim. Oysa eskiden gözgöze kesişiyor ve bakışıyorduk. Kahvelerimizden ilk yudumu içtiğimizde "Senden özür dilerim Namık" dedi.

"Niçin? Sen görevini yaptın derse geç gelen bendim" dedim.

"Komutan hastaneyi aramış, hastane de bana bilgi verdi. Sakatlandığını fakat buna rağmen rapor almayıp derslerini kaçırmamak için uyuşturucu iğne ile ayakta durmaya çalışarak derslere geldiğini bilmiyordum".

"Aslında seni ve derslerini çok seviyorum," diye cevap verdiğimde gözlerinde kızılmaya hazır bir ifadeyle, "Artık sevmeyecek misin?" diye sordu.

"Tabii ki seveceğim. Senin gibi bir kadın nasıl sevilmez?" dedim.

Güldü.

"Madem öyle niçin beni bu cumartesi astsubay gazinosuna davet etmiyorsun?" diye sorduğunda artık Maria diye çok beğendiğim bir insan var ona ihanet edemem diyemedim; ne de olsa bahriyeliyiz, ne de olsa her limanda bir sevgilimiz var diye adımız çıkmış!...

O cumartesinden sonra bir daha da onunla çıkmadım. Zira Maria'yı aldatmayı hiç düşünmedim. İngilizce kursundan sınıf birincisi olarak mezun olduğumda, bayan Valdez, diplomamın arkasına bir not iliştirmişti: "Seni çok özleyeceğim. Valdez." O diploma duvarımda duruyor...

Maria, o cumartesi günü niçin kendisi ile buluşmadığımı sorduğunda hocama verilmiş bir sözüm olduğunu söyledim ona.

ABD'deki günlerim benim için tıpkı cennette geçirdiğim kısa bir süre gibiydi ve her güzel şey gibi de hızla sona yaklaşıyordu. Zira dört aylık lisan okulunu bitirip Vietnam'da savaşan ABD'li SAT arkadaşlarımızla kuzeyde Virginia'da buluşacaktık.

Teksas'dan Virginia'ya arabayla gitmemiz üç günü bulacaktı; tabii ki dinlene dinlene ve geze geze. Orada ABD deniz piyadeleri ileri keşif timleri ile Vietnam'da karşılaşılan hataları, yanlışlıkları, nehir ve sahil gerisine keşif ve sızmaları, su altı keşifleri, kaçma kurtulma ve sniper (iki haftalık keskin nişancı) kurslarına ve seminerlerine katılıp kendi tecrübelerimizi de onlara aktaracaktık. Sonrasında Seal Team'e karadan, denizden gelen ve giden ABD SAT timleri ile gece çok yüksekten paraşütle atlayıp çok alçaktan paraşüt açma (HALO= High Altitude Low Opening) tekniklerini, bataklık sızma ve baskınlarını, en son gelişmiş silah ve bombaları, gece dürbünlü atış tekniklerini, denizaltı ile sahile yaklaşıp

denizaltı su altında iken su altı cihazları ile çıkıp gemi altlarına, petrol rafinerilerine, radarlara, cephaneliklere mayın yerleştirme, helikopterden halatla inme ve çıkma, zodiac botlarla düşman sahiline sızma ve kaçma tekniklerini en iyilerinden, yani Türkiye'de ilk SAT'ı kuranlardan öğrenecek, geliştirecektik. Bunları zaten SAT'ta yapıyorduk; bu kurs bir tür geliştirme kursu, ince bir cila olacaktı.

En sonunda donanmanın öğretmenlik okuluna gidip "How to teach?" yani "Nasıl öğretirsiniz, bir öğretmen nasıl olmalı, öğretim metotları, ders planları" üzerinde 9 hafta çalışacaktık.

8 ay boyunca orada çeşitli kurslar ve eğitimler görecektik. Maria, beni orada da ziyaret edeceğini ve yaşlanıncaya kadar birlikte olmak istediğini söylüyordu.

Teksas'tan ayrılmaya 3 gün vardı. Maria tüm dostlarına ve biz Türk SAT'lara evinde yemek vermek istiyordu. Tabii ki kabul ettik. Ona partide yemekleri biz SAT'ların yapacağımızı ve kendisinin yorulmamasını söyledik.

Üs komutanlarımızın yemeğine de dört SAT olarak gittik ve hediyeler götürdük. General çok sevindi. Resimler çektirdik ve çok iyi anılarla ayrıldık evinden.

Teksas'tan ayrılmam yaklaştıkça, Maria artık her saat beni arıyor, hastaneden vakit bulur bulmaz yanıma geliyordu. Birlikte el ele geziyor ve gelecek için planlar yapıyorduk. Aslında daha ziyade o yapıyordu! Ben ise karışık duygular içindeydim.

Son akşam, bizim 1966 model taka Plymount ile dört Türk, Maria'nın evine gittik. İçerisi, çok kalabalıktı. Herkesin elinde bir bira kutusu veya şarap kadehi vardı.

Ender, Erdoğan ve Oktay Ağabey ve ben yemek hazırlıklarına et soteden başladık. Sonra sebzeli makarna ve bir şeyler daha. Oktay Ağabey sağda solda raflarda ne kadar sos, baharat varsa dökü yordu yemeklerin içine. Tam bilmediği bir kutudan bir şeyler daha dökerken Maria "Dur Oki dur!" diye bağırdı. Meğerse bizimki az kalsın müshil ilacı dökü yormuş sotenin içine...

Birlikte güzel bir akşam geçirdikten sonra herkes gitti. Evde ben ve Maria, sabaha kadar yalnız kaldık! Uyandığımızda, Ender sanki Eminönü'nde damalı taksi kullanan bir şöför edasıyla korna çalıyor, yeri göğü inletiyordu.

Arabanın üstüne Anadolu'dan gelenler gibi denk yapmışlardı. Zira yazlık, kışlık eğitim elbiseleri hediyeler hepsi bir hayli yer kaplıyordu. Bize sonradan katılan taarruz tim komutanımız Tonguç Köni yüzbaşımız da bizimle beraber gelecekti Virginia'ya.

Maria son sürat çok güzel bir kahvaltı sofrası hazırladı bize. Yol için kusuncaya kadar yemek yedik. Arkadaşlarım arabaya binmiş beni bekliyorlardı. Bana bu ayrılık anları her zaman çok zor gelir. Ne yapacağımı bilemem, elim ayağım birbirine dolanır.

Zaten Maria'nın üç gündür ağzını bıçak açmıyordu. Birgün evvel Mona, Herb ve diğer ABD'li Judocu arkadaşlarım ve talebelerimle vedalaşıp onların hepsinin katkısıyla bana verdikleri hediyeyi almıştım. Maria, mavi gözlerinden sicim gibi akan göz yaşlarını saklamaya çalışıyor fakat beceremiyordu.

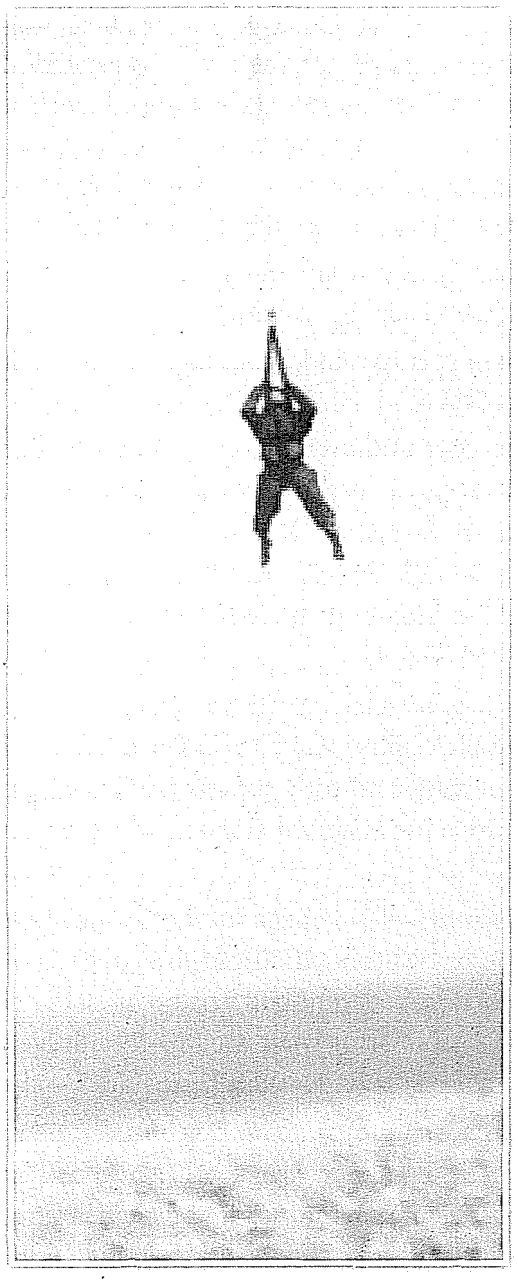
Boğazım kurumuştu, yutkunamıyordum nedense!.. Ağlamayacağım. Ben bir SAT'ım, ağlamayacağım diye kendime telkinde bulunsam da kendimi zor tutuyorum. Sımsıkı sarıldık birbirimize. Onun sıcak vücudunu içimde hissediyordum.

Bana "Seni asla unutmayacağım, bırakmayacağım Namık" dediğinde, ikimiz de göz yaşlarımızı tutamadık. Lanet olası kadın sonunda beni ağlatmayı başarmıştı! Onu son defa ıslak yanaklarından öpüp çantamı alarak, arabaya, Oktay Ağabeyin yanına oturdum. Araba ağır ağır sokağın sonuna doğru uzaklaşırken arkamızdan ağlıyor ve el sallıyordu.

Oktay Ağabey, "Ulan minik, zırlama," dedi. "Babanın cenazesinde bu kadar ağlamadın."

Başımı çevirip camdan dışarıya, Maria'ya bakıp el salladım son defa...

"Seni asla unutmayacağım, seni asla bırakmayacağım, bırakmayacağım, bırakmayacağım" sözleri aklımdan çıkmıyordu. Radyoda Ender'in ayarladığı Love Songs kanalında "Sonbahar Yaprakları" adlı şarkı çalıyordu. Arkasından da Elvis Presley'in "It's now or never"ı çalmaya başladı: Ya şimdi ya da asla!

ABD'de İleri SAT Eğitimi: İlk Türk Batman'i, Yerden, Saatte 240 km Hızla Giden Uçağa Çekiliyor

5 SAT, büyük bir maceraya doğru üzgün ve sessiz bir şekilde yol alıyorduk...

1966 model Plymouth arabamız homurdanarak beşimizi de kuzeye, Virginia eyaletindeki Norfolk deniz üssüne doğru götürmeye başladığında, arabayı SAT Başçavuş Ender kullanıyordu. Kendisi çok iyi bir mekanikçi olduğu ve bu arabayı kendisi bulduğu için ilk kullanma şerefini ona verdik. Tonguç Yüzbaşı önde Erdoğan (şehit) Oktay (şehit) ve ben arka koltukta oturuyorduk.

Dallas'a gelene kadar Oktay Hoca'mın şaklabanlıklarına, esprilerine katlandım. Maria'dan ayrıldığım için üzgün olduğumu bildiğinden beni neşelendirmeye çalışıyordu.

Teksas'tan Virginia'ya gelmemiz bu külüstür ile üç günümüzü aldı. Zaten hızlı gitmemiz imkansızdı. Yol boyunca,

çok sıkı sürat kontrolü yapılıyordu. Norfolk Little Greek Deniz Üssü'ne geldiğimizde bu kadar büyük bir donanma görmeyi hiç beklemiyorduk.

45 dakika boyunca araba kullanmıştık ve askeri üs hala bitmemişti. Girişte bizi karşılayan ABD'li onbaşı karargaha telefon ederek bize refakat etmesi için bir astsubay çağırdı. Kısa sürede bir askeri minibüs bizi alıp barakamıza yerleştirdi. Tonguç yüzbaşım da Officer Club'a (subay kulübü- subay ordu evi) yerleşti. Sabah buluşmak üzere onunla vedalaştık.

Barakaya girdiğimizde hemen tuvalete koştuk. Zira yolda çok sıkışmıştık. Kışladaki tuvaletlerin hepsinin önleri açıktı. Yani kapıları yoktu. Dikkatle baktığımda yan tuvalette ABD'li bir deniz piyade astsubayının büyük abdestini yaptığı, bir elinde cola, öbür elinde bir Amerikan gazetesi ile keyif yaparkenki hali beni epey şaşırttı. Fakat bu duruma alışmamız uzun sürmedi.

Onlarla aramızdaki tek fark, bir elimizde soğuk bira öbür elimizde playboy dergisi olmasıydı. Dergiler parasızdı ve bu keyifi ancak eğitim bittiğinde yapabiliyorduk!...

Üsse vardıktan kısa bir süre sonra ABD deniz piyadeleri ile gelişmiş keşif kursuna başladık. En gencimiz bile en az 7 senelik SAT komando olduğu ve aynı zamanda bunları 7 sene önce ABD'nin en büyük ve en çok madalyalı hocası Bob Gallagher'dan öğrendiğimiz için, deniz piyadeleri hep gerimizden geliyor ve anlamadıklarını bize soruyorlardı.

Bilhassa Oktay Hocam bizden önce bitirmişti SAT kursunu ve İskenderun Arsus'ta 6 ABD'li Seal (SAT) hoca ile çalışmış çok tecrübeli bir hoca idi.

Bize ders gösteren ABD'li deniz piyade hocalarının hatalarını buluyor onlara doğrusunu öğretiyorduk... Bu yüzden

kurstaki Vietnamlı, İranlı, Venezuelalı ve ABD'li talebelerin yanında biz Türk SAT'larının ayrı bir yeri vardı. Norfolk'ta, Vietnam'a gitmeye hazırlanan ABD deniz piyadeleri ile diğer ülkelerin özel askerlerinin katıldığı gelişmiş keşif kurslarını (Advanced Recconnaisance Course) birinci olarak bitirmeyi başardım.

Deniz piyadeleri ile müşterek eğitimimiz bittikten sonra, US Navy Seals (ABD deniz komandoları-SAT'ları) ile sürecek eğitim için onların yanına gittik. Aynı donanma üssünde, aynı barakalarda yatıyor fakat yalnız müşterek eğitim yapacağımız, Vietnam'a giden ve gelen Tim'lerle çalışmak üzere eğitim yerimizi değiştiriyorduk. Hepimiz çok heyecanlıydık. Heyecanımızın nedeni bizi yetiştiren ve Türkiye'de bizi eğitirken bir Türk kızı ile evlenen ABD'nin en çok madalyalı askeri SAT hocamız Bob Gallagher ile buluşacak olmamızdı. Ayrıca bizi ve bizden önceki Oktay Hoca'nın bitirdiği ilk SAT kursunu yapan Watson gibi, Taylor gibi, Harry Humphries gibi hocalarımızla da buluşup eğitim yapacak, akşamları beraber Charlie-Bravo takılacaktık.

Öğle vakti idi. Seal Team-2'nin giriş kapısından girip nöbetçi askere birliğimize katılma dosyalarını gösterdik. Zaten bizi bekliyorlardı. Yüzbaşı Masion, üzerlerinde Top Secret, yani Çok Gizli yazan evraklarımızı alıp arkasındaki dolaba kilitledi ve bize "Artık Nato'un özel birliğinin personeli olduğunuzdan aynı bizim ABD'li SAT'lar gibi rütbeleriniz geçerlidir," dedi. Yani Tonguç yüzbaşı ABD'li bir yüzbaşı ile aynı değerde idi ve bir ABD'li üsteğmenden daha kıdemli idi. Bizler de başçavuş olarak ABD'li üstçavuşlardan kıdemli, onların üstü idik.

Ben hemen yüzbaşı Masion'a, hocamız Bob Gallegher'i nerede bulabileceğimizi sordum. "Yemekte sizi bekliyor zaten" diye cevap verdi yüzbaşı.

İhtiyar kurt o gün geleceğimizin istihbaratını çoktan yapmıştı bile. Yemekhaneye girdiğimizde onu pencerenin yanında dört arkadaşı ile yemek yerken çok uzaktan fark ettik. Sağ yanında bir gözü siyah korsan bandı gibi bir bantla kapanmış bir astsubay, öbür yanında 1,90 civarında bir su aygırı oturuyordu. O da bizi görmüştü. Eli ile işaret edip masanın karşısında bizim için boş tuttuğu sandalyelere oturmamızı işaret etti. ABD'nin en hızlı, en meşhur SAT'ları ile aynı yemekhanede ilk yemeğimizi yiyecektik!...

Bob ayağa kalkıp Türk usulü sarılıp öpüştü bizimle. Tüm SAT kıdemli astsubay yemekhanesindeki savaş makineleri hayretle bizi seyrediyorlardı...

Mecburen diğerleri de aynı şekilde selamlaştılar bizimle. Bana "İşler nasıl gidiyor Namık?" diye sorduğunda daha yemeğimi bile almadan 1963'ten 1970'e kadar SAT'ta olanları, yapılanları, yenilikleri, şehitleri bir bir anlattım bir solukta.

Gidip yemeğimi alıp geldim. Konuşmaya devam ederken sol elinin serçe ve yüzük parmağı ile sağ elinin başparmağının yerinde olmadığını gördüm. Yine de şu an ne olduğunu sormanın yeri değildi. Yemekten sonra kalktık ve bize programımızı anlattı. Yarından itibaren onlar ile eğitime başlayıp Vietnam'da yaptıkları taktikleri, hatalarını, başarılarını, yeni patlayıcıları ve boby trapları (patlayıcı tuzaklar), yeni silahları (Sniper dahil), baskın, sızma ve geri çekilme, helikopter ile yaklaşma ve kaçma (Evade &Escape), Haho paraşüt (çok yüksekten atlayıp paraşütü hemen açıp yamaç paraşutü gibi kullanarak düşman sahasına sızma), iki kişilik cephane

yüklü küçük denizaltılarla düşman limanlarına sızma, gemilere ve sahil gerisindeki havaalanı, uçak, cephanelik, birliklere baskın, bataklık normal operasyonları, kapalı mekan baskınları v.b. gibi daha önce bildiğimiz eğitimlerin geliştirilmiş şekillerini çalışacaktık.

Ayağa kalkıp dışarı doğru yürümeye başladığımızda Bob'ın belirgin bir şekilde topalladığını gördüm. Bizim çocuklar da görmüştü fakat sormanın yeri olmadığını düşündüklerinden sormamışlardı.

Bob, "Nina, sizi haftasonu kuru fasulye pilav partisine davet ediyor" dediğinde çok sevindik. Zira onun karısı Nina'yı Türkiye'den tanıyorduk ve kuru fasulyeyi çok özlemiştik.

Cumartesi öğlen, Nina birliğe bizi almaya geldiğinde çok sevindik. Ben ve Oktay Hoca onun arabasına bindik. Ender ile Erdoğan bizim araba ile takip ettiler Nina'nın arabasını. Şehrin dışında geniş yolları yüksek ağaçları olan bir sokağa girip tipik iki katlı bir ABD evinin önünde durduk. Nina'nın ufak tefek paketlerini elinden alıp ben taşıdım.

İçeri girdiğimizde ömür boyu hatırlayacağım bir manzara ile karşılaştık. Bob ince balık ağı gibi bir materyalden yapılmış hücum yeleğinden çıkardığı 11.43 kalibrelik (45'lik Colt) tabanca ile karşıda tespit ettiği bir hedefe nişan alarak tetik düşürüyor sonra silahı yine sol koltuk altına doğru yerleştirilmiş hücum yeleğindeki kılıfa koyuyordu. Bizi görür görmez hemen ayağa kalkıp hoş geldiniz der demez buzdolabından biralarımızı almamızı emretti!...

Arkadaşlarım soğuk biralarını alıp Bob'ın karşına otururken Nina, Bob'a "Namık ile ben markete gidip alışveriş yapacağız," dedi. Bob'ın okey demesini beklemeden Nina ile dışarı çıkıp arabaya bindik.

Yolda "Namık, Vietnam sendromu mu neymiş, gece uyanıp bağırıyor, elini kolunu hızla sağa sola savuruyor, uykusu kaçıyor, gece yarısı kalkıp bira içiyor," diye anlatmaya başladı. "Gündüz de tabanca elinde boş silahla boş tetik düşürüyor sürekli."

Bob, tipik bir Vietnam sendromu yaşıyordu. Altı kere sıcak çatışma bölgesine gidip gelmişti savaş boyunca. İki keresinde yaralanıp Tayland'da tedavi görüp tekrar Vietnam'a dönmüştü. Üstün başarı gösterip aldığı madalyaların en büyüğü Navy Cros (donanma haçı) idi. Hakikatten ABD'nin şeref madalyasından sonra gelen en büyük madalya idi onun aldığı. Bizi Türkiye'de eğitirken askeri dehasının farkına varmıştık. Çok katı ve acımasızdı bize karşı. Eğitimde ve operasyonda hiçbir hata kabul etmiyordu. Onun öğrettiği gibi bir baskına gidildiğinde, yakalanıp vurulmadan sağ salim geri dönmek neredeyse kesindi.

Nina'ya moral verdim ve alışverişe devam ettik. En az 30 adet teneke bira almıştık. Bizim dinazorlar kesin bitirirdi bunları. Yolda Nina'ya Bob'la nasıl tanıştıklarını, nasıl evlendiklerini, Vietnam savaşım sordum. 20 dakika boyunca konuştu. Anlattıkları çok faydalı oluyordu benim için.

Yemekten sonra Bob'tan bazı savaş hatıralarını anlatmasını istedik. İstemeye istemeye birini anlattı:

Sınır gerisinde kuzey Vietnam içlerinde, Vietkong ararken bir köye geliyorlar. Köyde şüpheli insanlar var. Bazılarını aradıklarında üzerlerinde silah buluyorlar. Bu adamları sıkıştırdıklarında köyün bazı yerlerine saklanmış patlayıcı ve makineli tüfekleri olduğunu öğreniyorlar. Burası Vietkong'ların saklandığı ve ikmal yaptığı bir köymüş ve etrafında bir sürü Vietkong saklanmış. ABD'li SAT'ları görünce küçük bir kız

el bombasının pimini çekip ABD'lilerin ortasına atmış gece karanlığında. ABD'lilerden yaralanan, ölen, bağıranlar varken, sol elinin iki parmağı kopan Bob ölü numarası yapıp, Vietkongların yaklaşmasını beklemiş. Yaklaşan Vietkong'lar yakına gelince Bob, M-16 ile çoğunu öldürmüş. Çatışma sesini duyan diğer Vietkonglar köye doğru koşmaya başlamışlar. Bob, gelen Vietkong'ları da vurmuş.

Ağır yaralı olan tim komutanı üsteğmeni de sırtına alıp diğer SAT'lar ile koşarak yaralıları da beraberinde alarak kaçmaya başlamışlar. Onları takip eden Vietkong'ların sayıları arttıkça yaralılarla kaçamayacaklarını anlayan Bob, kendisinde ve SAT timinin diğer üyelerinde bulunan claymor denilen ve bir tanesi düşmana 800 adet demir bilye atan mayınlardan 2 adet yerleştiriyor. Yaralılar ile birlikte çöküp siper alarak karşılıklı çatışmaya başlıyorlar. Sayıca çok olan Vietkonglular kıstırdıkları ABD'li SAT timine doğru ateş edip yaklaşırken Bob 2 adet claymor'u ateşliyor. 1600 adet bilye bir anda yerden 15 santimetre, yukarıdan da 180 santimetre yükseklikte düz bir açıyla patlayıp çoğu Vietkong'u etkisiz hale getiriyor.

Uçak gemisinden destek isteyen Bob, havalanan savaş uçaklarından destek atışı alarak Vietkong'un tamamen durdurul-masını sağlıyor ve yaralılar sırtlarında 3 kilometre geriye kaçarak ABD helikopterleri tarafından kurtarılıyorlar.

Hastanede Bob'ın parçalanmış bacağını ameliyat eden doktorlar böylesine kırık ve parçalanmış bir bacakla sırtına üsteğmenini alıp nasıl 3 kilometre geri getirdiğine akıl sır erdiremiyorlar. Bu kahramanlığı ile Bob 1968'de Norfolk Little Creek Anfibik Birliği tören sahasında Deniz Kuvvetleri komutanı tarafından Navy Cros (Donanma haçı) ile ödüllendiriliyor.

Bob bize bütün bu olayları anlatırkan adeta yeniden yaşıyor gibiydi. Zaman zaman yüzü kızarıyor, elleri titriyor, gözleri bir noktaya sabitleniyordu.

ABD Seal-2 birliğine sabah geldiğimizde bizi yine yüzbaşı Masion karşıladı. Tüm Seal'ler konferans salonunda toplandık. Onların devamlı eğitim yaptığı Camp Picket adlı Vietnam ortamına, arazisine, iklimine çok benzeyen eğitim sahasında Vietnam'a gidecek ABD Sealleri ile üç hafta operasyon eğitimi yapacağımızı öğrendik. Ben ve arkadaşlarım buna çok sevindik. Onlar ve biz karşılıklı hünerlerimizi, bilgilerimizi, tecrübelerimizi, yarıştıracaktık. Zaten hayat bir yarış değil miydi?

Maria'yı arayıp üç hafta ortadan kaybolacağımı beni merak etmemesini söyledim. Çok üzüldü. Bob'ın eşi Nina'nın telefonunu verdim ona. Böylelikle bizden her zaman haber alabilecekti.

Son toplantıda, Seal Komutanı David H. Hackworth bu eğitimin baş eğitmeninin Bob Gallegher olduğunu üstüne basa basa söyledi. Yani bir astsubay 45 subay ve astsubayı, Seal ile SAT timlerini eğitecekti.

Bu üç hafta süresince bir ABD Seal'i 3000 mermi attıysa Bob biz Türk'lere 9000 mermi attırdı. Onlar 2 kez Laws (Low Antitank Weapon- Lav silahı) roket atar attıysa biz Türklere 12 kez attırdı. ABD'liler 2 Wps, (Willy-Peters/White Phosphorus Grenades) beyaz fosfor el bombaları attıysa biz 20 adet atıyorduk. Yani iyi yetişmemiz için parasını falan düşünmeden fazla fazla cephane kullandırıyordu bizlere. Bob, bu üç haftalık eğitimde biz Türk SAT'larının ne kadar iyi olduklarını, bu kadar Vietnam tecrübesi olan ABD'li Seallere kanıtladı.

İçlerinde bize en yakın olanı, kızılderili kökenli Başçavuş Moncrief idi. Bob gibi o da bize çok sıcak davranıyordu. Onunla birlikte bir çok özel anı ve eğitimlerimiz oldu. Vietnam'a 6 kez gitmişti. Bob'tan sonra en çok madalya alan Seal (SAT) idi.

VC'lerin (Victor-Charlie yani Vietkong) bir çok özel teknik, taktik, tuzak ve silahlarını, çok meraklı olduğum için hem eğitim sahasında hem onun evinde bira içerken bana gösterip öğretiyordu. Yılan, fare, köpek, kaplumbağa, kurt, solucan, sümüklü böcek ve kurbağayı en lüks lokantadaki gibi yapmasını, soslayıp pişirerek lezzetle yemesini ondan öğrendim.

Moncrief kızılderili ve uzak doğu felsefesini (Judo-Karate yaptığı için) çok iyi biliyordu. Üç sözünü hiç unutmadım. Birincisi bir kızılderili ata sözü idi: "Derin bir uçurumdan karşıya atlamadan önce 15-20 adım geri gel ve düşün." Diğerleri ise uzakdoğu atasözleriydi: "O gün gülmüyorsan dükkanını açma" ve "Büyüdükçe küçülmesini bil."

Hanımı Tayland'lı idi. Vietnam'da yaralandığında Tayland'a hastaneye getirilmiş ve orada kendisini tedavi eden güzel hemşire Sothanga'ya aşık olmuş ve ABD'de evlenmişlerdi.

Başka bir gün bataklıktan içeri giriyorduk. Üstçavuş Jimmy elini kaldırıp tüm gruba "dur" işareti yaptı. Oturup çantasından arazinin neresinde olduğumuzu kontrol etmek için harita ve pusulayı çıkarttı. Anlaşılan grup çok yorulmuştu; etrafımızda ne tepe, ne nehir, ne dağ, ne göl yani kerteriz alıp mevki koyacak hiçbir nirengi noktası (tespit noktası) yoktu. Jimmy haritayı bir sağa bir sola çevirdikten sonra etrafına bakındı ve ümitsizce başını olumsuz anlamda sağa sola salladı. Ben Jimmy'nin suratına ve sağ omzunun yukarısına doğru

şaşkın ve endişeli gözlerle bakmaya başlayınca o da bana sert ve kabaca bir şekilde bakarak, "baş çavuş ne o beğenemedin mi?" dedi. Kükreyerek uzun orman palamı kılıfından çıkarıp üzerine yürüdüm. Titreyerek büzüldü ABD'li SAT. "Kımıldama Jimmy yılan," diye usulca bağırarak sağ omzunun üstüne hızla salladım palayı. Water Moccasion adlı 60 cm'ye yakın, insanı 15-20 saniyede öldürebilecek zehire sahip yılanın kuyruk parçası sağ yanına düşünce Jimmy korkudan yay gibi sola doğru sıçradı. Yumuşak kuyruk tarafını sol elimle alıp Jimmy'e uzattım ve "Aç mısın?" dedim. Bizim grupla dönen 14 ABD'li SEAL durumu görüp hareketimi çok beğenmişlerdi. Kahkahalarla Jimmy'nin durumuna gülüyorlardı. Jimmy öfkeyle ayağa kalkıp "bu kahrolası yerden ayrılıyoruz" diye kükredi. Yürümeye başladık. Benim gruptaki Endy yolda "Namık, helal olsun yılanı nasıl gördün?" diye sorduğunda "tesadüftü" diye cevapladım.

İkinci yılan hikayesi daha entrasan ve düşündürücü idi. Zaten orada kaldığımız üç hafta boyunca üç kez yılan vakası oldu. O gün, senaryo gereği bataklıktan geçecek iki Vietnam teknesine baskın düzenleyecektik. 1,5-2 saat nehir kenarında kendimizi kamufle ettik. Geçecek iki Vietkong teknesini beklemeye başladık. İkinci grup ABD'li SEAL ve bizden Oky ile Endy de Vietkong rolü oynuyorlardı. Motor sesleri hafif hafif yaklaşıyordu fakat hala bir görüntü yoktu. 2-3 dakika sonra Vietnam şapkaları takmış ve VC'ler gibi siyah pijama giymiş grup gözüktü. Kuru sıkı (Blank) mermi yüklediğimiz M-16'ların emniyetlerini açtık. Tim lideri Watson iki parmağını gözüne götürüp ardından botların geldiği tarafı gösterdi. Dalların arkasına avına saldırmaya hazırlanan aslanlar gibi sinip neredeyse toprağa gömülürcesine yere yapıştık. Her yerimiz bataklık çamuru ile zaten kendiliğinden

kamufle olmuştu. Tekneler önümüze geldiğinde aniden ateşe başladık; teknedeki sözde Vietkong'lar tekneye ölmüş gibi yattılar. Watson geri çekilme işareti verdi. Hızla tüm grup geri çekilmeye başladık. Geri dönüşte de orman içine kurulan çeşitli bubby-trap'lerden (patlayıcı tuzak) korunmaya çalıştık.

Gece kampa döndüğümüzde herkesin yorgun olduğu gözlerinden belliydi. Herkes, jenaratörün soğutuğu dolaptan sevdiği içkisini almış yudumluyor, yorgunluk çıkarıyordu. Ben de M-16'mı yere kütüğün üzerine dayamış hem soğuk biramı içiyor hem de CLAYMOR denilen anti personel mayının kabındaki İngilizce yazılı kullanma talimatını okuyordum. O an sanki birisi sol yan tarafımdan beni izliyordu... O yönde hiç kimse olmamasına rağmen kesinlikle birisi tarafından gözlendiğimi hissediyordum. Bu, bana annemden geçen bir sezgiydi herhalde. Başımı yavaşca sola çevirdiğimde 2 metre yanımda gövdesinin yarısını yerden kaldırmış bana doğru soğuk soğuk bakan Water Moccasin ile göz göze geldim. Bana doğru yaklaşan yaratık aniden üzerime atlamaya hazır tetikte bekliyordu. Önce M-16 ile nişan alıp vurmaya çalışayım diye düşündüm fakat mermi seker de ileride oturan ABD'li arkadaşları vurursam diye korktum. İçimden, belimdeki 11.43'lük (45 calibre) Colt marka tabanca ile kafasından vururum diye geçirirken bizim yaratık, sanki yüzüme gülüyordu. Kısa bir müddet bakıştıktan sonra eğer kendisi bir şey yapmaya kalkmazsa benim de ona bir şey yapmayacağımı anlamış olmalı ki, gövdesini ıslak zemine koyup sürünerek kayboldu gecenin karanlığında. Grimek adlı sıhhiye astsubayı bir zehirlenme durumunda panzehilerimizi nasıl kullanacağımızı öğretmişti. Bu yaratıklar yattığımız kampın içine kadar girdiklerine göre pek emniyette değildik; o yüzden panzehiri kullanmayı öğrenmiştik.

Cuma günü birinci bataklık eğitimine ara verip Norfolk'a donanma üssüne döndük. Bob, genç SEAL komandolarına gittikleri davetlere bizi de götürmelerini, bizi yalnız bırakmamalarını öğütlemişti. O akşam Virgina Beach sahillerindeki ABD'li SEAL komandoları ve deniz piyadeleri ile kıdemli astsubayların sık sık gittiği "Alligator" (Timsah) isimli bir bara gittik. Kapısında yeşil, kırmızı neonlardan yapılmış bir timsahın ışıkları yanıp sönüyordu.

Önünde 1969-1970 model arabalar sıra sıra park etmişti. Teksas kapısı gibi bir bar kapısını itip içeri daldık. Sağ taraftaki masanın üzerinde bir topless (sütyensiz) kız, kendini müziğin ritmine kaptırmış değişik figürler yapıyordu. Uzun süre bataklıkta yaşamış biz Türk SAT'ları için bu, çok iç gıcıklayıcı bir manzaraydı. O kıvırdıkça sandalyelerde oturan denizciler de 1 dolarlık banknotları kızın küçücük külotunun içine iliştirirken parmaklarını külotun içine sokmanın zevkini yaşıyorlardı. Bakıştık dördümüz ve ABD'li SEAL'ların bize ayırdığı sandalyelere oturup soğuk Charlie Bravolarımızı ısmarladık. Herkes sanki ABD başkanı içeri girmişcesine hayretle barın kapısına bakakaldılar. Biz de başımızı döndürüp baktığımızda Bob'ın içeriye girdiğini gördük. Tüm donanma, Vietnam'da yaptıkları ve aldığı en üst derece madalyalar nedeniyle ona çok saygı duyuyor ve seviyorlardı. Gelip yanımdaki masaya oturdu.

Demir gibi sağ elini sol omuzuma vurarak "fianslısın, pazartesi Teksas'a bir C-130 uçuyor; yerini ayarladım," dedi. Önce şaka yapıyor zannettim. "Ciddi misin?" diye sorduğumda dalga geçerek "Seni aylarca o pis bataklıkta zehirli yılanlarla çiftleştiremem; git rahatla ve gel," dedi. Gülerken iki yanağındaki gamzeleri daha belirginleşiyordu.

"Sana bira ısmarlayayım mı?" diye sorduğum da sertçe "hayır" dedi. Afallamış ve şaşırmıştım. Hafifçe gülümseyerek "Siz bana Türkiye'de iken hiç para harcatmadınız. Adetlerinizi bili-yorum benim olduğum yerde siz de elinizi cebinize atamazsınız," diye cevap verdi.

Biraların ardı arkası kesilmiyordu. İdrar torbalarımızın kapa-sitesini test edercesine içiyorduk. Sanki sonda takılı idi hepimize! Yine de ara sıra tuvalete gidiyorduk.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Bob, "Kalk şu kızıl saçlıyı dansa kaldır," diye kükredi.

"Nasıl yani? Daha tanışmadık bile," dedim utanarak.

"Sana kalk dansa kaldır diyorum, kız bir saattir seni kesiyor," dediğinde gösterdiği tarafta incecik belli etli dudaklı güzel bir kız nazikçe selamladı beni.

Emir büyük yerden gelmişti. Kıza doğru yürüdüğümde daha yanına yaklaşmadan elini uzattı kızıl saçlı. Dans ederken tanışma faslı da bitti. Müziğin biri bitip yenisi başlarken kız bir türlü oturmak istemiyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde adeta tek vücut olmuş, yanaklarımız birbirine yaslanmış halde kalabalık ve loş pistte kımıldamaya çalışıyorduk. Bizde olsa kadınla dans etmek için gece boyunca kıvranırdık, burada işlerin bu kadar kolay olması hoşumuza gidiyordu.

Yeniden masaya oturduğumuzda Bob, önümüze tazelenmiş bira bardaklarını koydu. Bu adamı çözmek çok zordu. Bir yandan çok iyi, ince yürekli, sevecen bir adamdı; öte yandan savaşa girince, bir savaş makinesine, kanlı bir katile dönüşebiliyordu. Sağ kalma psikolojisi diye düşündüm. Bir ara kulağıma eğilip, sabah yine Camp Picket'e, gidip bataklık

eğitimine devam edeceğimizi söyledi. O nedenle geceyi, yeni tanıştığım fıstıkla geçiremeyecektim.

Sabah 05:00'de kalkıp dördümüz de bizi götürecek askeri aracı beklemeye başladık. Norfolk, Teksas gibi sıcak değildi. Artık iyiden iyiye soğumaya başlamıştı hava. Hafifçe çöken sisin arasından bizi Camp Picket'teki eğitim sahasına götürücek olan STAB Boat'a bindik. İçinde bizden başka 10 ABD'li SAT (SEAL) daha vardı. Bizle beraber 14 kişi olmuş, 2 SAT timi oluşturmuştuk. Sabahın erken saatlerinde çekilmeye başlayan sisin arasından bataklığa vardığımızda elimizdeki haritalarla baskın yapacağımız Vietnam kampına doğru ilerlemeye başladık. Bataklıkta nasıl yürüyeceğimizi ve bataklık savaş taktiklerini Bob ile daha önceki eğitimlerde ilerletmiştik. Önemli olan baskın yapacağımız hayali Vietkong kampına kadar taşıdığım M-60 makineli tüfeğin verdiği acıydı. Öbür iki ABD'li SAT yorgunluklarını hiç saklamıyorlardı. Bense sanki baston taşıyormuşçasına rol yapıyordum gülerek. Vietkong köyüne bir buçuk kilometre kala Bob mola verdi. Konserveleri çıkarıp yemeğimizi yedik. Bütün pisliğimizi de toprağa gömdürdü Bob. ABD'li SAT'lar bize sürekli olarak burasının Vietnam'a çok benzediğini söylüyorlardı. Tek fark, orada kobra çokken burada Water Moccasin yılanlarının çok olmasıydı. Hazırlıkları bitirip V düzeni aldık. Vietkong kampını iki yandan saracak, iyice yaklaşacak ve ardından tim liderlerinin işareti ile atışa başlayacaktık. İşte 3. yılan hikayesi tam burada gerçekleşti. Önümüzdeki çürümüş kalın kütüğün içine girmeye çalışan zehirli yılan bizi görüp şahlanarak havaya kalktı. Bizim ondan korktuğumuz kadar o da bizden korkmuştu. Öncü Başçavuş Moncreaf, tabancasını çekti ve nişan alıp tek atışta hayvanın kafasını uçurdu. Yılan paramparça olmuştu. Fakat bu sayede bizim yerimiz de

belli olmuştu ve ormanın göremediğimiz yerinden bize doğru ağır kuru sıkı ateşi başlamıştı. Moncreaf, hakiki bir savaşta asla böyle bir hata yapmayacağını biliyordu ama yapmıştı. Biz de ağır ateş açarak kampa doğru yürüyor, bir yandan da kesintisiz atış gücü sağlamak için yan yana birer atlayarak ateş ediyorduk. Ateş edenlerin mermisi bitince ateşe biz başlıyor, mermisi bitenlerin şarjör değiştirmesine imkan tanıyorduk. Böylelikle hiç bir zaman ateş kesilmiyordu; ta ki son Vietkong ölene kadar. Yerde ölü gibi yatanların içinde Oky (Oktay Abi) ve Endy (Ender) ile birlikte 14 ABD'li SAT da vardı. Hepsi Vietkong gibi giyinmişlerdi. Kolları ve ayakları kopmuş her yerlerinden kan akıyordu. Aslında kollarına ve bacaklarına taktıkları eğitim yardımcıları dediğimiz plastik el ve ayaklardı bunlar. Torbasındaki pimi çekince de bol bol kan akıyordu. Bu da hakiki savaş şartlarına ve görüntülerine alışmak için yapılıyordu. Bob'ın ölü taklitiyapan Oky ile arası çok iyiydi. 2 Amerika'lı ile birlikte yaralı taklidi yapan Oktay Abi'nin suratına bir bez parçası koyup mataradan damla damla su damlatmaya başladı. Sıra işkence tekniklerindeydi. Vietkong'dan bilgi almaya çalışıyordu. Bez kuru iken rahat nefes alabilen Oktay Abi, bez ıslandıkça daha zor nefes alabiliyordu; fakat Amerika'lıların sorularına hiç cevap vermiyordu. Onlar "Silahlar nerede? Haritalar nerede? Arkadaşların nerede?" diye sordukça Oktay Abi boğulmayı bile göze alıp, "Bilmiyorum, bilmiyorum," diye cevap veriyordu. ABD'lilerin Vietkong'ları konuşturmak için yaptıkları bu işkence neticesinde boğulup ölen olursa bataklığa atıp, boğulma pozisyonuna sokulduğunu SEAL'lerden çok duyduk. Kızıl Haç, cesetleri bulunduğunda işkenceden değil suda boğularak öldüğünü zannediyordu ve işkence yapıp ölüme sebep olanların ceza almadığını öğreniyorduk.

ABD'li SAT'lar Oktay Astsubay'ı işkence ile bir türlü konuşturmayı başaramayınca, "Allah'ın belası Türk SAT'ını konuşturamadık," diye kendilerine kızıp ellerini çözdüler.

Günün geri kalanı, bataklığın içinde yürüyüp saldırı botlarına ulaşmakla geçti. Sabah, beyaz fosfor bombası, LAW silahı ile ve yeni antitank ve antipersonel mayınları ile çalışacaktık. Çadırlardan çıkıp silah ve teçhizatları kuşandık. Çadırları (kampı) terk edip 1,5 km'lik bataklık kanalı boyunca bataklık bitkilerinin arkasına saklana saklana ilerledik. Plandaki baskında 2,5 km ilerideki Vietkong cephaneliğini basacak ve tüm Charlie'leri (Vietkong'a verilen isim) yok edeceğiz. Bataklık boyunca ilerlediğimiz kanalın genişliği yaklaşık 200 m civarındaydı. Bir ara ağır makinelimiz Richard'ın ayağı kaydı ve bataklığa düştü. Ben hemen ileri atılıp yardım etmek istedim. Bob sertçe elimden tutarak "Bekle" dedi. Richard (biz hep Rich diye seslenirdik) sağ elini aşağı indirip kalın parkasının altından bir şey çekti. Kamuf-laj parkası bir anda can yeleği gibi şişti. Bob, bana bakıp "Ağır teçhizatlı bataklık operasyonlarında bunları giyiyoruz ve can yeleği gibi bizi su üstünde tutuyor; hem de 60 kg'lık teçhizatla" dediğinde herhalde gözlerimden böyle bir şeye sahip olup Türkiye'ye SAT birliğime götürüp orada imal etmek istediğimi anlamış olmalı ki "Sana giderken bir tane hediye ederiz ama aramızda kalsın söz mü?" dedi.

Bataklıkta ilerlerken Bob, Norfolk'taki merkezle konuşuyordu. Telsizciye "Albay Shit'i (Boku) ara, mevki raporu verelim" dediğinde Bob'a "Niye adama albay bok diye hitap ediyorsun?" diye sorduğumda "Bu koca kıçlı boklar, hergün ofiste oturup çay kahve içip bisküvilerini yiyip koca kıçlarını büyütürken biz SAT' lar bataklıkta, çamurda, yılanlarla, boklarla, düşmanlarla uğraşırız. Bizim göğsümüze madalyalar

takılırken onlara da bir şeyler takılır," diye cevapladı ve hızlı hızlı yürümeye devam etti asık suratı ile.

Baskın yapacağımız yere 400 m. kalmıştı. Tabii ki eğitim idi bu. 9 mm'lı tabancalarımızı çıkarıp hush-puppy dediğimiz susturucuları taktık. Jack, Richard, Bob, Moncrief, ben ve Oky 1.Tim'deydik. Çalılar arasında ses yapmadan, bataklığa batmamak için bitki ve ağaçların köklerinin yoğun olduğu diplerine basarak, yerde çalıları, ağaçta dalları kırıp ses yapmadan yaklaştık. Vietkong kampına öbür ABD SAT timi ve iki Türk (Endy ve Edy), başlarında Vietnam şapkaları ve siyah pijamalarıyla dolanıyor ve bazıları da ateşin başında kahve içiyordu. Aniden susturucu takılı silahlarımızı ateşledik. Tam bir sürpriz baskındı. Hepsi tam bir artist. Ölü taklidi yapıyorlar. Sanki Hollywood filmi çeviriyoruz.

Eğitimler iyiden iyiye sertleşmeye başladığında, her insan gibi benim ruhum da normal hayatta kendime bir kaçış aramaya başlamıştı. Bu kaçış Terry olmuştu benim için. Babası uçak gemilerinde hava trafik kontrol subayı olan Terry ile çıkmaya başlamıştım. Terry, henüz çok genç olmasına karşın çok iyi bir Judocuydu. Antremanlarda hep eş olarak beni seçiyor ve birbiri-mizi mindere yapıştırıp duruyorduk. Çoğu zaman sınıf arkadaşı Judy ile beni Mustang arabasına alıp pizza yemeye, pikniğe götürüyorlardı. Dört SAT, bizim arabayı kullanmak için vardiya yapmıştık. Her gün birimiz kullanıyorduk. Şayet sıra sizde değilse özel izinle birbirimizle anlaşıp kullanma gününü değişebiliyorduk. Ben hepsinden çok kullandığım için nöbeti bozacağım gün Terry'i arıyordum. O da beni Mustang'ı ile istediğim yere götürüyor veya beraber geziyorduk.

Yüzbaşı Masion bir cumartesi, Amerikan SAT'larını halka tanıtmak için bir tanıtım ve reklam (publicity) atlayışı

yapacaklarını, istersek biz Türk SAT'larının da buna katılabileceğimizi söyledi. Atlayış Virginia sahilindeki muhteşem plajlara yapılacaktı. Yüzmeye, güneşlenmeye, yelkene, pikniğe gelen halk paraşüt atlayışından sonra sahile düşüşümüzü izleyecekti. Ben hemen en kıdemlimiz Oktay Abi'ye durumu ilettim. O da onay verdi. Gidip dalış kıyafetlerimizi ve paraşütlerimizi hazırladık. O zamanki (1970) paraşütler bugünkü gibi dört köşe ve çift katlı olmayan Paracomand dediğimiz yuvarlak tipteydi; yine de yırtmaçlarının özelliğinden dolayı hedefe tam inebiliyorduk. Tribüşon gibi spiral hareketleri ve emirleri alan paraşütler değillerdi. Ana paraşüt açılmadığı zaman, ondan kurtulup yedek paraşütü (backup-chute) açmak için önce birinci klipse (kurtulma mandalı) sonra da ikincisine basıp ondan sonra yedek paraşütü açabiliyordunuz. Yedek paraşüt o zamanlar Harnes'in (kuşam takımı) karnındaki halkalarına (connector) takıyordunuz. Şayet bir arıza halinde ana paraşütü açmadan yedek paraşütün açma halkasını (denklanşör) çekerseniz yedek paraşüt, ana paraşüt ile karışıp dolanabiliyor ve başınıza iş açabiliyordu. Bu olayı 1976'da Gölcük'te denize atlarken yaşamıştım ve iki paraşütüm de birbirine dolanmıştı. Bize öğretildiği gibi hızla denize doğru yaklaşırken aynı zamanda paraşütlerin (ana ve yedek) kolonlarını yana açmaya çalışıyor, arada bir de hızla yaklaştığım alttaki denize bakıyordum. Sonra tekrar kolonları açmaya çalışırken şırak diye bir sesle iki paraşütüm birden açıldı. Sevinçten önce Allah'a sonra anneme dua ettim. (Onun dualarının her zaman beni koruduğuna inanıyordum; hala da inanıyorum.)

Terry'e cumartesi günü paraşütle Virginia Beach sahillerine atlayacağımı söylediğimde önce güzel bir küfür savurdu. Ardından, Judy ile gelip seyredeceğini söyledi. Cumartesi

sabah paraşüt ambarına gittiğimizde Bob Gallagher da orada idi. Onu görünce içimizdeki tatlı korkunun azaldığını hissettim. Paraşütçüleri her atlatıştan önce hafif bir korku, hafif bir heyecan kaplar. Bu, sıra dışı bir olay yapmanın neden olduğu, böbrek üstü korteksinden adrenalin adlı hormonun salgılanmasından kaynaklanır. Bu iyi bir şeydir; çünkü bu sayede her türlü emniyet tedbirini alırsınız. Hafif korku, heyecan ve zevkle karışırken emniyet tedbiri alıp kontrolleri yapmazsanız tehlike ve arıza her an kapınızı çalabilir...

Çok korkmak da iyi değildir. Bu sefer de kontrolü kaybedip sırası ile yapmanız gereken atlayış işlemlerini doğru düzgün yapamazsınız.

Bob, benim balık adam kapalı devre tüpünü kuşanıp denize atlamamı, suya düşünce paraşütten kurtulmamı, sonra da sol kolumda takılı olan derinlik göstergesi, pusula ve saatimi kullanarak sahildeki insanlar arasından çıkmamı istedi. 14 ABD'li ve biz 4 Türk SAT, C-160 iki pervaneli askeri uçağa bindiğimizde herkesin keyfi iyiydi. Gülümseme ve davranışlardan herkesin çok tecrübeli olduğu belliydi. Bizler zaten o sırada 7 yıllık tecrübeli SAT'lardık. Bob, 1963'te bize kurs verirken bu atlayışları defalarca en emniyetli şekilde yaptırmıştı. C-160, pistte son hızla koşarken hepimiz kemerlerimiz bağlı uçağın kalkmasını (Take-off) bekliyorduk. Kalkıştan biraz sonra kemerlerimizi açtık ve rahat oturuşa geçtik. Artık uçağın 12000 feet'e yani yaklaşık 4000 metreye tırmanmasını beklerken Endy ve Oky yüzüme bakıp göz kırptılar. Ben de göz kırpıp başımı hafif öne eğip aramızda her zaman yaptığımız Okey işaretini verdim. İki Türk sağ, iki Türk de sol taraftaki ABD'li SAT'lar arasında oturuyorduk. 12 dakika sonra Jump Master (atlayış lideri) eliyle techizat kontrolü yapmamızı istiyordu. Hepimiz arka platformdan serbest atlayıp

suya 300-800 metre kala paraşütleri açacaktık. Ben, Endy ve 2 ABD'li SAT, balık adam techizatı taktığımız için suya düşecektik. Diğerleri ise sahile, kumsala iniş yapacak şekilde techizatlanmıştı. Arka kapı (ramp) yavaşça açıldığında aşağıda masmavi Virginia Beach sahilleri gözükmeye başladı. Güneş masmavi denizi ve plajı aydınlatıyordu. Rampa doğru hafifçe yürürken diğer 3 ABD'linin tüplerini kontrol ettim.

Astsubay Mike'in tüpünün havası açık değildi. Bunu havada ve suya düşünce yapması zor olduğundan ben açtım. Kendisini uyardım. Mike teşekkür etti ve kapıya doğru ilerledik. 9 kişi uçağın sol, 9 kişi de sağ tarafında sıra olduk. Biz 4 balık adam cihazıyla atlayacak paraşütçüler, iki sağ iki de solda olmak üzere arkada idik.

Artık ne olacağını, ne yapacağımızı düşünecek zaman değildi. Yeşil ışık yandığında Jump Master eli ile kapıyı gösterdi. Endy'e el sallayıp kendimi baş aşağı boşluğa, engin maviliklere doğru bıraktım. Başımı kaldırıp ellerimi yana açtıktan 4-5 saniye sonra artık karın üstü lastada kontrollü bir şekilde denize doğru düş-meye başladım. Her zaman sol koluma taktığım altimetremi (yükseklik-irtifa göstergesi) sağ koluma takmıştım. Arada bir bakıp yüksekliğimi kontrol ediyordum.

Denize atlayışlarda deniz daima yükseklik algısında hatalara sebep oluyordu ve erken açıyorduk paraşütleri; bu yüzden Altimetre ile açmak daha sağlıklı oluyordu. Bu tip atlayışları Türkiye'de, gece yüzlerce defa yapmıştık.

Aşağıya baktığımda, alt tarafımda kimsenin olmadığını gördüm. Bu iyiydi; zira kimsenin tepesine vurma tehlikesi yoktu. Saniyede 54 metre hızla düşüyorduk. Herkes manevra yapıp sağa sola dağılmıştı bile. Altimetrem 1250 feeti

gösterdiğinde sağ tarafımda göğüs kılıfında duran ana paraşütün açma halkasına sağ elim gittiğinde sol elimi de başımın önüne getirdim. Sonra açma halkasını (deklanşör) çekerken sol elimi de yana düşüş dengemi ayarlamak üzere açtım. Sanki biri beni omuzlarımdan yukarı çekercesine açıldı paraşüt. Başımı yukarı kaldırıp hatalı canopy (faulty canopy) var mı yok mu diye kontrolümü yaptığımda paraşütümün kusursuz açılıdığını gördüm. Paletlerimi düzeltip Emerson marka kapalı devre balık adam cihazının mapsını (hava hortumunun şnorkerdeki gibi ağıza giren kısmı) ağzıma alıp hava mandalını açtım. Bunu havada yapardık çünkü suda yaptığımızda, delikten sızan deniz suyu, karbondioksit temizleyen kimyevi madde baralime'nin içine karışıp balık adamı zehirleyebiliyordu. Bu yüzden birkaç arkadaşımızı kaybetmiştik. Maskemi suratıma takıp paracommand paraşütün birinci kurtarma mandalını açtım. Sonra da esas kurtulma mandalına gitti elim. Artık ayaklarımın suya değmesini ve değer değmez mandala basıp kurtulma anını bekliyordum. Bu işlemi geç yaptığımızda, bilhassa gece suya atlayışlarda, paraşütün ipleri üzerinize dolanıyor ve eğer kurtulamazsanız boğuluyordunuz. Her şey mükemmel gitti. Paletler suya girer girmez bastığım mandal paraşütü bıraktı. Paraşüt üzerime dolanmayıp rüzgarla ileri doğru gidip suya yattı. Sağ tarafıma bakıp aynı benim gibi emniyetle inen Endy'e "Yanına geliyorum" işaretini verdim. Su altından yanına gidip yanıma dalmasını bekledim. On-onbeş saniye içinde o da yanıma geldi. Sahilden 600 metre kadar uzaktaydım. Pusulamı 270 derece yönüne ayarladım ve Endy ile bir omuz mesafesinde yan yana 5 metre derinliğinde yüzmeye başladık. Bir fok gibi hızlı yüzüyordu Ender (Endy). İlkokulu bitirip beraber deniz astsubay hazırlama ortaokuluna girdiğimizde, ikimiz de okulun

yüzme takımındaydık. Hem o yıllarda (1955) hem de SAT kursunda (1963) benden daha iyi bir yüzücü idi. Onu ancak deniz pentatlon milli takımına girdiğimiz zaman suda geçmeye başladım (1967). Sahile çıkmamız 18 dakikamızı aldı. O ne! İki genç kız koşarak bize doğru geliyorlardı. Daha doğrusu koşuyorlardı. Teçhizatımı toparlamaya çalışırken o tarafa baktığımda Terry ve en iyi arkadaşı Judy'nin bize doğru hızla yaklaştıklarını gördüm. Islaklığıma aldırmadan sarıldı ve yanaklarından öptü beni, sonra da Judy ile öpüştük. Bu fırsatı değerlendirip, ABD'ye geldiğinden beri, yalnız ve kız arkadaşsız olan Endy'yi Judy ile tanıştırdım. O günden sonra hiç yalnızlık çekmedi. Bizi nasıl bulduğunu sorduğumda karaya atlayan SEAL'lara beni sorduğunu, benim su altından geleceğimi öğrendiğini söyledi. Ne de olsa babası bir denizci albay. Bütün plajdaki insanlar etrafımıza toplanmış hayretle bizi seyrederken deniz tarafında büyük bir telaş yaşandığını ve herkesin o tarafa doğru baktığını fark ettik. Atlayıştan sonra paraşütlerimizi toplayan zodyak emniyet botları, hızla sahile doğru geliyordu. İlk başta ne olduğuna bir anlam veremedik fakat biraz sonra acı olayı öğrendiğimizde, bir can kurtaranın kumsala doğru gelmekte olduğunu fark ettik. Hemen 200 metre uzakta olan Bob'ın yanına koştum. Bob suratı asık, yarı üzgün, yarı kızgın denize doğru bakıyordu. "What's up" (ne oldu?) diye sorduğumda, "Ana paraşütünün iki dilimi çöktü," dedi. Bizimle birlikte atlayan ABD'li bir SAT'tan bahsettiğini anladım. "Ana paraşütten kurtulup yedeği açmaya çalışırken suya çok yaklaştı. Yedeğe hava dolup şişmeden suya çakıldı" dedi. Çok üzüldük. Adı James Watkins idi. 4 kez Vietnam'a gitmiş, gümüş madalya ve mor kalp madalyaları kazanmıştı. Atlayışta benim dört kişi önümde idi. Terry olayı duyunca, kendine hakim olamayıp ağlamaya başladı.

Başını omzuma dayamış, hıçkırıklara boğulmuştu. Yapacak bir şey yoktu. Bizim Türkiye'deki hocamız ve bizi paraşütle denize atlamaya hazırlayan Astsubay Kıdemli Başçavuş Şakir Hoca bir gün, "Ölen ölür kalan sağlar bizimdir" demişti. Çok dikkatli olmamız için de bizimle dalga geçerek "Eğitim zaiatı olmayın gençler," derdi.

Zodyaktan alınıp ambulansın sedyesine bindirilen Watkins'in ağzından ve burnundan kanlar sızıyordu. SEAL'ler kalabalığı dağıtırken, Terry'nin yüzünü başka tarafa çevirip Watkins'in yüzünü görmesini istemedim. Bob eliyle havada daireler yapıp mavi renkteki askeri otobüsü gösterip otobüste toplanmamızı istedi. Malzemeleri otobüsün arkasına yerleştirdik. Otobüse binmeden Terry ile vedalaştım. Bana sımsıkı sarılarak hıçkırıklarla ağladı bir süre. "Neden yapıyorsun bu tehlikeli işi? Bırak. Bırakmanı istiyorum," dedi. Ben de "Bunu sonra konuşuruz tatlım üzülme, akşam seni ve Judy'i ordu evine (N.C.O CLUB) davet ediyorum," deyip alnından öptüm. Yanaklarında ince bir tebessümün işaretleri belirdi. Sevinmişti.

SEAL 2'nin ambarına gelip malzemelerimizi indirdik. Tuzlu suya giren paraşütlerin tatlı su ile yıkanması ve kurutulması gerekiyordu. Malzeme sorumlusu olan onbaşıya teslim ettik tüm teçhizatlarımızı. O, gereğini yapacaktı.

Bob hepimizi toplayıp kazanın nedenini anlattı. Watkins'in yedek paraşütünü açıp onun da ana paraşüte sarılma tehlikesine rağmen düşüş hızını yavaşlatması veya paraşütten çabuk kurtulup suya çakılmadan yedeği açması gerektiğini söyledi. Yüzünde bir acı vardı ama bu acıyı bize belli etmemeye çalışıyordu. Ne de olsa gruptaki herkesi biz Türk'ler dahil herkesi o yetiştirmişti. Benimse içimi bir sevinç duygusu kaplamıştı. Bu nasıl olurdu? ABD'li de olsa bir asker

arkadaşımız ölmüştü ve ben neredeyse sevinçten havalara uçacaktım. Mutluydum sanki. Sonradan Bob'tan öğrendiğime göre bu normaldi. Özellikle hayati tehlike taşıyan işlerde çalışanlar, aynı işi yapan arkadaşları öldüğünde, bu olay kendi başına gelmediği ve bu sefer kurtulduğu için böyle hissedermiş. Dağılıp barakalara gittiğimizde Ender'i üzgün buldum. Yan odada kalan Oky (Oktay Hoca) ve Edy'yi (Erdoğan Başçavuş) çağırdık. Onlar da Watkins için çok üzüldü. Oky, "Biraya ne diyorsunuz?" deyince Edy "Açar, açar," diye cevap verdi. Endy aşağıda para atılıp bira alınan dolaptan sekiz bira alıp geldi. Ne de olsa Ender ve ben, Oktay Hoca ve Erdoğan Ağabey'imizden kıdemsiz idik. Askeri nezaket olarak bu gibi ayak işlerini SAT'ta kıdemsizler yapmalıydı. (Oktay Ağabey ve Erdoğan Ağabey sonradan Kıbrıs Harekatı'na katıldılar. Aileleri hala şehit maaşı alıyor...)

Ender'e "Hadi oğlum, bu ihtiyarları bırakıp ordu evine gidelim. Terry ile Judy oraya gelecek," dediğimde Oktay Hoca beyaz-lamış saçlarını gösterip "Ulan minik, bacada kar var diye içerde ateş yanmıyor mu zannediyorsun?" deyince "Baba merak etme gel sana da bir babaanne buluruz," diye cevapladım. Aşağı inip askeri otoparkta duran bizim külüstüre doğru yürürken Oktay Hoca "Bu ihtiyar o...ya dördümüz de binecek miyiz?" deyince Oktay Hocam'a, "O daha çok kişiye hizmet verir" dedim nazikçe...

Ben Endy ile bir masaya otururken iki yalnız adam bara doğru gidip biralarını ısmarlamışlardı bile... Biraz sonra Terry ve Judy orduevinin loş ışıkları altında içeri girdiler. Terry'nin üzerinde açık mavi bir elbise, Judy'de de pantolon ve bluz vardı. İkisi de çok şıktılar. Ayağa kalkıp sandalyelerini tutarken Ender'e "Çok inceldin, kırılacaksın" diye takıldım. "Hıyarlık etme sus" diye cevapladı kızla otururken. Terry

yanağımdan öperken "Çok üzücü bir gündü," dedi. Ben de arasıra böyle şeylerin olabileceğini söyleyerek onu yatıştırmaya çalışıyordum.

"Bırak bu işleri. Yapma, ayrıl," dediğinde içimden bu kız bizi şimdiden sahipleniyor, böyle giderse Maria beni iki kaşımın ortasından vurur diye geçiriyordum.

Ona "Terry bak, bir ikmal, bir sıhhiye, bir güverte, bir idari subay ve astsubay da bizimle aynı maaşı alıyor. Arada yok denecek kadar az bir fark var. Sence bu işi ne için yapıyoruz? Biz üstün askerleriz ve yalnızca kendimizi kendimize kanıtlamak için yapıyoruz bu işi. Bu görevi birileri yapmalı ve bu görevi yapmak için her sene SAT kursuna başlayan yüzlerce insan içinden on-onbeş kişi kursu bitirebiliyor. Bu SAT kursu dünyada tek kurs. Kimse seni kurstan atmaz. Zorlanıp, psikolojik ve fizyolojik olarak tükendiğinde, artık bundan ötesini yapamam dediğinde gidip çanı üç kez çalıyorsun; miğferini (hellmet) yere, çanın altına bırakıyorsun ve hiç kimseye görünmeden bavulunu alıp ortadan kayboluyorsun. Tıpkı eski askerler gibi," dedim. Bu yüzden özel insanlarız biz SAT'lar. Ötekiler odalarında, karagahlarda, orduevinde sıcak çaylarını içerken, biz Şubat ayında, 12.000 feet'ten buz gibi sulara atlayıp iki mil su altında yüzüp karlı sahillerde saatlerce sürünüp, oradan kaçıp sahile gidip sakladığımız balık adam cihazlarını kuşanıyor, suya dalıp tekrar iki mil yüzüp, bizi su altında 60 feette bekleyen denizaltıyı bulup deniz altının içine girip kaçıyoruz." Hızımı almış gidiyor, kendimi durduramıyordum.

"Tamam, tamam Süpermen!" diyip susturdu beni. Davetkar bir şekilde bakarak "Beni dansa kaldırmayacak mısın? Yoksa görev tanımlarınızın içinde genç ve güzel kızları dansa kaldırmak bulunmuyor mu?" diye sordu, ben de

"Yazılı kurallar ve yazılı olmayan kurallar vardır bizim için. Bu yazılı olmayan görev tanımlarımızın içinde yer alır" dedim. "Birazdan seninle dans ederken sana öyle bir sarılacağım ki bir pitonla dans ettiğini sanacaksın."

Gülüştük ve dansa kalktık. Terry, Endy ile Judy'nin yalnız kalmasını istemişti besbelli. Yarın ilk işim Bob'a 27 yaşındaki bir Türk astsubayının 19 yaşındaki bir Amerikalı kıza sarılmasının mahsuru var mı sorusunu sormak olacak...

Dans anında Terry, Erdoğan Astsubayı ve Oktay Hocamı işaret ederek, "Haydi gel onların yanına oturalım; yalnız kalmasınlar," deyince çok sevindim. Çok ince ve düşünceli bir kız idi. Yanlarına otururken Oktay Hoca, Terry için barın taburesini tutup centilmen denizci rolünü oynuyordu. "Oktay Hocam, Aynur Yengem yanına otursa poponu dönersin, helal olsun burada çok incesin," deyince "Minik, biz burada Türk erkeğini temsilen bulunuyoruz. Kapa çeneni de kıza ne ismarlayayım onu söyle," dedi. Terry bira istedi ve oturup 15-20 dakika çene çaldık. Bir eli benim omzumda diğer eli Oktay Hoca'mın omzunda ona İngilizce olarak babasının uçak gemisinde albay olduğunu, uçakları hedefe sevk edip sağ salim geri gelmelerini sağladığını ve hava trafik kontrol subaylığı yaptığını filan anlatsa da Oktay Hoca'nın bu anlatılanların yüzde altmışını ancak anladığından emindim... Bu arada aklımda sürekli olarak bize İstihbarat Okulu'nda öğretilenler geliyor ve bilgi sızdırmaya çalışıyordum.

İlerleyen dakikalarda orduevinin barına ABD'li SAT'lar da geldi. Artık çoğuyla arkadaş olmuştuk. Birçok SAT taktiğinde onların çoğundan iyiydik. Buna karşın onların en büyük avantajı teçhizat üstünlükleriydi. Watkings'in ölümünün onları çok etki-lediği belliydi. Her ölenin arkasından yaptığımız gibi o günü Charlie Bravo günü ilan etmişlerdi.

Bu, doyasıya içip, ölenin ruhunun onları mutlu ve geri kalanın üzülmediğini görmesi için yaptıkları bir buluşmaydı. Bardaki bronz çanı çaldım ve "İçkiler benden" işareti verdim. İçkisini alan teşekkür ediyordu. Çoğu asker, eşi veya kız arkadaşı ile geldi. İlerleyen saatlerde hanımlar gitmiş Terry ve Judy hariç hiçbir bayan kalmamıştı. Jim adlı başka bir SAT, bardaki televizyonun videosuna bataklık eğitiminde çektiğimiz kaseti koydu.

Orada boş vakitlerimizde Amerikan futbolu oynarken, atış yaparken, bataklığın Elizabeth nehrine bağlandığı nispeten daha temiz suda yüzüp traş olurken ve gece eğitimden sonra büyük yemek çadırında bira içerken, Watkings ile çekilmiş videoları seyredip biralarımızı içiyorduk barda.

Bir ara Türkiye'de hocamız olan Steamy iki elinde bira bardağı ile masamıza gelirken iri yarı bir deniz piyadesinin kaşına yumruk attığına tanık olunca hızla masadan kalktım. Terry elimi tutarak "Sen karışma" diye bağırdı. Neticede yumruğu yiyen benim hocamdı ve bu kalleş ABD'li deniz piyade, bizim SAT hocamızı elinde bardak varken gafil avlayıp yumruklamıştı. Steamy geri geri gidip masaya çarparak diz üstü çöktü. Sol kaşı yarılıp kanamaya başladı. Adam sersemlettiği hocamızın üzerine hızla gidip vurmaya başlamadan iki ayağına yaptığım çift ayak çekme tekniği (morote gari) ile onu yüzü koyun yere yapıştırıp, ona vurduğu sağ kolunu sırtına doğru bükerek (ude garami henkawaza) tekniğini uyguladım. Köpek gibi uluyordu it!... "Özür dile! Özür dile!" diye bağırıyordum.

Diğer ABD'li SAT'lar da yanıma gelip "Bırak Namık, bırak!" diye seslendiler. Sonradan öğrendiğime göre bana saldırmadan birine saldırırsam askeri mahkemede ceza alabilirmişim. Steamy ayağa kalkıp "Tamam tamam sakin olun

bırakın" dedi. Dakikalar geçmeden orduevi sorumlusu astsubayın telefonu ile iki iri kıyım askeri polis (MP) içeri girdi. İkisini de alıp götürdüler. 10-15 dakika sonra Steamy geriye yanımıza geldi. Meğer bu denizci, iki haftadır Steamy'ye kin besliyormuş; onunla bizim yanımızda karşılaşınca iki elinin de dolu olduğunu gördüğünde fırsat bu fırsat diye geçirmiş yumruğu. Tüm SAT'lar bana teşekkür etti. Bu güzel hareketle SAT prestijini kurtarmıştım. Zaten çoğu, Teksas'ta Judo Şampiyonu olduğumu biliyordu ve bu deniz piyade çavuşu iri yarı olmasına rağmen benim için çok kolay bir lokmaydı.

Terry sanki bir kahramanlık yapmışım gibi sarılıp öptü beni. O kadar insanın önünde öpünce utancımdan kıpkırmızı oldum. Saatler ilerlerken kartal bakışları ile Bob içeri girdi. Kartal bakışlı diyorum zaten takma adı "Eagle" yani kartal idi.

SEAL 6 antiterör timini kuran ve emekli olunca Rogue Warrior kitabını yazan Richard Marcinko, kitabının 66, 67, 68, 112, 210, 294. sayfalarında Bob ile Vietnam'daki başarılarını anlatmaktadır.

Bob "Yarın herkes askeri mezarlığa, Watkings'i son yolculuğuna uğurlamaya gelsin," diye kükredi. Zaten hepimiz gidecektik. İlk defa bir Amerika'lı askerin ölüm merasimine gidecektik. Terry, Judy, Endy ve beni arabasına aldı ve hep birlikte birliğe doğru yola çıktık. Bizi barakaların önüne getirdiklerinde onlarda arabadan aşağı indiler. Endy'e "Ben ne yapıyorsam aynını yap" dedim. Şaşırmıştı bizimki. Terry'e sarılıp sıkıca öptüm. O da bana sarılmış bırakmıyordu. Zorla ayrılıp araba ile uzaklaşmalarını bekledik. Ender "Neden böyle yaptırdın?" deyince "Oğlum bu adet buralarda. Adios kiss diyorlar," dedim. O da "Ben de o dediğinden yaptım," diye cevapladı. "Bundan sonra pek yalnız kalmayacaksın" diye takıldım ona tilkice.

Sabah 07:00'da kalkıp siyah üniformalarımızı giydik. SEAL TEAM 2 barakalarına giden askeri otobüs 08:00'da bizim barakanın önünden kalkacaktı. Yemekhaneye gidip yumurta, pastırma, peynir, süt, kızarmış ekmekli kahvaltımızı yapıp otobüse yerleştik. Dördümüz de çok heyecanlıydık. Ne yapacaktık? Nerede duracaktık? Hiçbir şey bilmiyorduk ABD cenaze törenleri hakkında. SAT TEAM 2 önünde otobüsten indik. Birlikten içeri girip ilerlerken girişte Watkings'in üniformalı kocaman bir resmi ve arkasında büyük bir Amerikan bayrağının konmuş olduğunu gördük. Üzücü bir sahne idi. Her zaman yaptığımız gibi doğruca astsubay salonu kafeteryasına geçtik. Burası ABD'li Sat'ların tatbikatlarda ve savaşta çekilmiş anlamlı resimleri ile donatılmıştı. Duvarın bir tarafını savaşta ölenlerin resimlerine ayırmışlardı. 20-25 kişi kadar vardı. Kahvelerimizi alıp Bob'ın gelmesini bekledik.

Herkes 1 numara teftişlik elbisesini giymişti. Çoğunun, bizim siyah elbiselerimizin sol tarafındaki brovelere, rozetlere imrenerek baktığını fark ettim. Ne de olsa onların çoğundan daha eskiydik ve çok fazla kurs ve başarımız vardı. Sol göğsümüzdeki dekoratif rozetler bunları simgeliyordu. Bob gelince otobüslere doluştuk. Yarım saatlik bir yolculuktan sonra askeri mezarlığa geldik. Yüzlerce SAT (SEAL) üyesi muntazam sıralar yapıp hafif çiseleyen yağmurun altında komutanları ve Watkings'in ailesini bekliyorlardı. Uzun boylu, siyah elbiseli, 65 yaşındaki beyaz saçlı babası ile saçları sarıdan beyaza doğru kaçmaya başlamış annesi orada duruyordu. En sonunda araçtan nişanlısı indikten sonra limuzin ilerde ağaçların altında park etti. Baba elindeki şemsiyeyi eşine siper ederek bizim yanımızdaki Amerikan bayrağına sarılı tabuta yaklaştı. Ceviz kaplama veya hakiki ceviz olan tabutun yanında bronz tutamaçlar göz alıyordu.

Üst rütbeli komutanlar da yerini alınca papaz güzel bir konuşma ve dua yaptıktan sonra AMFIBIOUS TRAINING COMMAND (Amfibik Eğitim Komutanlığı) komutanı Amiral H. B. Wilson da konuşmasını bitirdi.

Tören komutanının tören kıtasına "Ateş" emri ile tüfekler ateş ederken Watkings'in nişanlısının ürküp yerinden sıçraması iç gıcıklayıcıydı. Tören kıtası ABD bayrağını üçgen şekilde yavaş yavaş katlayıp komutana verdi. O da yaklaşıp oğlunun kahramanlıklarını överek bayrağı Watkings'in annesine teslim etti. Mavi gözlerinden dökülen yaşlar ile bir iki cümle söyleyip bayrağı alıp titreyen ayaklarının taşımadığı vücudunu tekrar oturduğu banka bıraktı anne. Yavaş yavaş dağıldığımızda yanıma gelen Bob'a, "Niçin bayrağı anneye veriyorlar?"diye sordum. O da "Bir ay sonra evlenecekti. Evlenseydi bayrağı karısı, Jane alacaktı," dedi.

Üç gün sonra bataklık eğitiminde Vietnam'a gidecek ABD'li SAT'lar ile son eğitim haftamızı tamamlamak üzere yine Camp Picket'e gittik. Bu haftadan sonra Öğretmenlik Okulu'na (Instructor School) gidip iyi bir öğretmen nasıl olunur, ders planı hazırlama, ders anlatma, daha doğrusu öğrendiklerimizi Türkiye'deki talebelerimize en iyi nasıl öğreteceğimizi (How to teach) öğreneceğim bu okulda beş hafta geçirecektim. Eğitim boyunca her haftasonunda sınavdan geçecektik. Eğitmen olmanın en önemli unsurlarından bir tanesi de beden dilinizden ses tonunuza, hatta giyim kuşamınıza kadar her şeyi bir tür şovmen olarak etkili bir şekilde nasıl kullanacağınızı öğrenmekti.

Bataklıktaki son haftamız da atışla, tuzak kurmayla, baskınlar ve patlayıcılarla, kapalı mekan baskınlarıyla, gece ferdi operas-yonlarla geçti. Bu eğitimler sırasında ABD'li SAT'lardan

daha iyi olduğumuzu ispatlıyorduk ve Hocamız Bob da bunu teyit edi-yordu.

Bir keresinde artık eğitimin sonuna gelmiştik. Tim M-16 silahlarının sıfır ayarlarını yapmak için hedefleri yerleştirip hedeften 30 metre geriye yattı. M-16'ları mermi sandıklarının üzerine yerleştirip, yere yatarak atış ve sıfır ayarı yapmak için nişangahları ile bir çıt sağa bir çıt sola, yukarı aşağı oynayıp göz-gez-arpacık konumuna getirmeye çalışıyorlardı. Böylelikle artık silah ne sağa ne sola ne de yukarı, aşağı çekmiyordu.

Ardından sıfır ayarı bitince silahlar sandıklara kilitlenip Tayland'da açılıp oradan da Vietnam'a gidecekti. Astsubay Moncrief tüfek atışı yapıyor ve hedef ortasına yakın iyi vuruyordu. Fakat yere konan bir sopadaki Coca-Cola tenekesine ateş ettiğinde bir türlü vuramıyordu tenekeyi.

Biz dört Türk SAT ve diğer ABD'li SAT'lar onların on metre gerisinde yükselen tepede sıramızı bekliyorduk. Moncrief'in tüfekle vuramadığı kola tenekesini Bob'a gösterip "Tabancam ile vurabilir miyim?" dedim. Çift el tabancada FBI usulü atışta çok iyi olduğumu bilen Bob başı ile okey işaretini verdi. Oturduğum yerden K-38'lik Smith-Wesson'umu alıp, iki bileğimi iki dizimin arasına koyup nişan aldım ve nefesimi tutarak yavaşça çektim tetiği. Tın sesiyle cola tenekesi havalanıp uçunca çok kızan Moncrief küfür etmeye başladı. Ben de sus be adam anlamında (shut-up man) diye kükredim. Zira hem ondan rütbece kıdemliydim hem de grubun sorumlusu Bob Gallagher izin vermişti atışa. Bob, talebesi olduğumuzdan ve bizi yetiştirdiğinden 40 ABD'li SAT bakarken adamın tüfekle vuramadığı hedefi onun on metre gerisinden, hem de tabanca ile vurmama çok sevinmiş "Namık onu hallettin, onu hallettin" (you fucked him) diyerek sevincini belli etmişti.

O gece Camp Picket'te yaptığımız eğitimlerin son gecesiydi. Akşam, jeneratörün soğuttuğu dolaptaki bira v.b. gibi içkileri yudumlamaya başlamıştık. ABD'li SAT'lar Türkçe şarkı söylememiz için ısrar edip duruyorlardı. Benim sesim karga gibi, Ender'in sesi ise inek böğürmesini andırdığından biz şarkı söylemeye pek yanaşmasak da ısrarlarını kıramayıp dördümüz de böğürmeye, Türk sanat müziğini katletmeye başladık.

Arada ben bıçağımla iki dalı kesip trampet sopası (ıstaka) gibi yapıp çöp tenekesinin kapağını alarak, tempo tutmaya başladım. Ne de olsa askeri okulda 6 yıl boyunca trampet talimında yer almıştık. Bir süre sonra geriye 3 ABD'li SAT ve de biz dört Türk SAT kalmıştık. "Yatalım" dediysem de adamlar içkili kafayla hala Türkçe şarkı söylememizi istiyorlardı. Dede Efendi yattığı yerden kalksa (ezkaza) bizi odun ile döverdi...

Gecenin geç vakti çadırda bataklık sivri sinekleri ve yılanlar koynumuza girmesin diye cibinliklerin fermuarını çekip yattık.

Sabah yola çıkmak için hazırlıkları yaparken traş olmak için mataramı ve jiletimi alıp bataklığın Elizabeth Nehri ile birleştiği nispeten daha akışkan olan sahiline diz çöküp traş olmaya başladım. Biraz sonra yanıma ABD'lilerden biri geldi. O da traş oluyordu. Yan gözle baktığımda yanıma gelenin, colasını tabanca ile vurduğum astsubay Moncrief olduğunu gördüm. Fazla yüz vermedim. Karşılıklı bakıştık. İlk o öttü: "Günaydın" deyince ben de "günaydın" dedim. Biraz daha bekleyip traşını bitirdi ve bana dönüp "Namık çok iyi bir atıştı fakat sabaha kadar uyuyamadım," dedi. Anlaşılan atışımı beğenmişti ama tüm gece iki sopayla çöp tenekesinin

kapağına vurup gürültü yapmam ve dördümüzün anırmasından rahatsız olup uyuyamamıştı!

Akşamları GATOR askeri Judo kulübünde Judo dersi vermeye devam ediyor, Terry ile sık sık pizzacıya, patenle kaymaya ve yüzmeye gidiyorduk. Bana sık sık annesinin benimle tanışmak istediğinden bahsediyordu. Ben de bir gün kesinlikle gider tanışırız diye geçiştiriyordum.

Bir cuma akşamı, Endy yakında Deniz Hava Üssü'nde çok güzel bir dans klubü olduğunu söylüyor ve kesinlikle oraya gitmemiz için ısrar edip duruyordu.

O cuma ona "Haydi madem çok ısrar ediyorsun gidelim" dedim. Araba ile nizamiyeye girerken askeri polis, askeri kimliklerimizi sordu. Gösterdik ve geçtik. İki üç dakika gitmedik ki club önümüze çıktı. Kapısının üstünde kocaman BODY EXCHANGE (eş değişme) anlamına gelen bir şey yazıyordu; ama anlamını tam kavrayamadım. Sonradan durumu kavradım. Dans ederken biri, senin dans ettiğin kızı dans esnasında "dans edebilir miyim?" deyip dansa davet ediyor. Biz Türklere ters bir şey. Herif ben dans ederken gelip dans etmek için eşimi isteyecek, iki kaşının ortasına yumruğu yiyecek.

İçeri girip loş ışıkların altında boş bir masaya tünedik. Garson kız sorduğunda iki bira ısmarladık. O yıllarda 25 cent'e ordu evinde bir bira içebiliyordunuz. Şimdi herhalde zordur. Yan masadan Pakistanlı olduğunu Türkleri çok sevdiğini söyleyen bir yüzbaşı ile tanışmıştık. Masamıza davet ettik. Hoşbeşten sonra bizim Pakistanlı kardeşimiz, karşı masada ablası ile oturan genç kızı dansa kaldırdı. Fakat dans ettiği kız devamlı bizim SAT Endy'ye bakıyor; neredeyse üzerine atlayacak çocuğun. Kör sultan bile görse anlar bu bakışı.

Ender ile tamşıp dans etmek istediğini söyleyince çikolata renkli din kardeşimiz bitter çikololata gibi karardı.

Ender kibarca kızın elinden tutup piste doğru götürdü. Sarılıp dansa başladılar. Konuşmaya başladıklarında Ender'in yanındaki ablasım kesinlikle bana ayarlamaya çalıştığı belli idi. Biz Pakistanlı yüzbaşı ile konuşurken masada tek kalan kızın ablası gülerek bana bakmaya başlayınca Pakistanlı özür dileyip masamızdan ayrıldı; şansını başka yerde arayacaktı anlaşılan. Demek Body Exchange bu diye düşündüm. Kızın ablasının masasına gidip kibarca "Benimle dans eder misiniz?" diye sorduğumda "Memnuniyetle" dedi. Kalkıp o önde ben arkada loş pistte kalabalığın içine karıştık, kollarımız dolandı birbirimize. Kadınlardan çok hoş kokular geliyordu, Dior'un en son ve en pahalı parfümlerinden birini sürmüş olmalı sarışın yosma...

Müzik ara verdiğinde masaya oturduk ve tamştıktan sonra sohbete başladık. Bizi Pakistanlı meslektaşlarımızdan daha çok sevmiş olmalılar ki ellerini omuzlarımıza bacaklarımıza atıyor kahkahalarla konuşuyorlardı.

Tekrar dansa kalktık. İsminin Kathy olduğunu öğrendiğim bayanın kocası donanmada bir subaymış. Deniz piyade birliğinde Vietnam'da görevliymiş. Adamın Vietnam'da anası ağlıyor, Kathy burada fındıklar kırıyor oh ne ala diye geçirdim aklımdan. Bizi birliğimize bırakırlarken ben Kathy'nin arabasına geçtim kız da Endy'nin arabasına. Nizamiye'ye yaklaşıp birliğe girmeden durup benim Ender'in arabasına geçmem lazım. Durup Kathy'e adios kiss vereceğim. Işıklar yandığında dikkatli bakınca Kathy'nin elli yaşlarında olduğunu gördüm; ben ise yirmiyedisindeyim!... Nazikçe vedalaşıp arabadan indim ve Ender'in kullandığı arabaya geçtim. Yanına oturduğumda "Ulan hıyar yaşlı kadını bana bıraktın

sen gencini kaptın" dediğimde bana, o kızın, Kathy'nin kızı olduğunu söyleyince daha da bozuldum... "Ama çok zenginmiş kadın," dedi. "İşim olmaz," dedim ve birliğin içine girip barakamıza girdik.

Sabah birliğe gittiğimizde ilan tahtasındaki günlük programa bir göz attım. "Su altından Limana Sızma" eğitimi vardı. Doğrudan depoya, balık adam ambarına gidip LAR-3 kapalı devre, satıha kabarcık çıkarmayan su altı cihazlarımızı aldık. Oradan silah ambarına girip M-16, Colt ve C3 plastik patlayıcıları ile onların su altında sıfır ağırlıkla yüzmesini sağlayan M-7 şişen lastik torbaları aldık. Bıçak, yer belli eden acil durum dumanı değişmeyen techizhatlarımızdı. 14 kişi, askeri vasıtalarla limana gittik. LPC (Landing Personel Corner = Çıkarma personeli taşıyan) süratli çıkarma botu ile 14 kişi (dördü Türk SAT) Little Creek Amfibik Birliği'nin sahilinden okyanusa doğru 2 mil açıldık. Paletleri takıp söktüğümüz silah ve plastik patlayıcıların içinde olduğu su altında yüzer M-7 torbaları ve yerimizi belli eden kırmızı şamandıralar ile atladık denize. Yüzen cephanelik gibiyiz. Ender ve ben her zamanki gibi herkesi geçip en önde su altında yüzüyoruz. Sırtıma ince iple bağlı satıhta su üstündeki şamandıralar yerimizi belli ediyor. Bizimki 13 nolu uğursuz bir şamandıra. Buna karşın biz en öndeyiz ve sahile ilk çıkan biz olacağız.

5-6 metre derinden yüzerken hafif bir yağmur başladı. Yağmur damlalarının suya düşüşünü ve halkalar yaparak dağılmasını seyretmek zevk veriyordu insana. Savaş eğitimi de olsa her saniyenin keyfini çıkarmak lazım diye düşünüyordum.

Suya gireli 56 dakika oldu; etrafta ve yukarıda kimse gözükmüyordu. Yağmur iyice hızlanmaya başladı.

Aniden yukarıdan şamandıralarımıza bağlı iplerin çekildiğini fark ettik. Bu "yukarı gelin" demekti. Pusulayı kullanan Ender'e baş parmağımla yukarı gösterip "çıkıyoruz" işareti verdim. Sathaya geldiğimizde maskemi yüzümden indirip zodyak bottaki ABD'li SAT Jimmy'e "Ne oldu?" diye sordum. 1-2 km yanlarımıza, denize yıldırım düşüyormuş. İdari subay, bizi yıldırım çarpmasından korumak için sudan çıkarıyormuş. Hepimiz sudan çıkıp çıkarma botunun içine girdik. Her tarafı açık ve yağmur şırıl şırıl yağıyıyor. ABD'li Jimmy'e dönüp "Islanacaksın!" dedim. O da "Sen de!" diye cevap verdi.

Oktay Hocam'a dönüp "Oktay Hocam Türkiye'de siz hocalar bize bu eğitimleri yaptırırken 300 metre yanımıza yıldırım düşerdi ve siz bizi su altından çıkarmazdınız. Bak elin gavuru 2 km ötemize yıldırım düşüyor diye eğitime ara veriyor," dedim dalga geçerek. O da "İşte Türk SAT'ını sosyete ABD SAT'larından ayıran özellik de bu," diye cevap verdi.

Anlaşılan sudan erken çıkarıldık diye Oktay Hoca da çok kızgındı. Kapadım çenemi ve sahile yanaşıp malzemeleri askeri araca yükleyip barakalarımıza dönerek hepimiz güzel bir ılık duş aldık. Oky, "Kim benimle bira içmeye geliyor?" diye sorunca hepimiz el kaldırdık!...

Başka bir gün de Camp Lejeune'de, sızma eğitimi yaptıktan sonra sahilden denize girip limandaki gemilerin altına mayın koyup kaçmaya çalışıyorduk. Bu tip eğitimleri defalarca Türkiye'nin çeşitli yerlerinde yapmış, bir çok NATO tatbikatında İtalyan, Yunan, Amerikan, Hollandalı komandoları geride bırakıp, birinci olmuştuk. Bu konuda en büyük avantajımız diğer ülkelerin SAT'ları, amfibi birliklerine aitken biz Türk SAT'larının Kurtarma ve Su altı Komutanlığı'na bağlı olmamız, bu yüzden de su altı harekatlarında Kurtarma ve Su altının en iyi balık adam hocaları tarafından yetiştirilmemizdi.

Sahilde çalılıklar arasından hızla suya koşup daldık. Sırtımızda dörder adet mıknatıslı , gemilerin önemli yerlerine yerleştireceğimiz Limpet mayınları vardı. Gece ABD gemilerinin ikisi Ender ile bana verilmişti. Hepimiz toplam 14 kişi idik ve 7 ABD gemisinin altına ikişer mayın yapıştıracaktık. Her şey planladığımız gibi gitti. Ender ile biz mayınları geminin iki pervanesinin altına yapıştırıp kaçtık. Gemilerin altında bizi bekleyen ABD SAT'larına (SEAL) yakalanmadan sahile doğru dönüşe geçtik. Zaten ABD'li SAT'lar bizi görseydi bile yakalamaları, yetişmeleri imkansızdı.

Zira 1 mil sulatı yüzmesinde bize en yakın dalış çifti 8-18 dakika arkamızdan geliyordu. Herhangi bir tehlike anında su altındaki balık adama zarar vermeyen, yukarıya çık işareti gönderen fişek patlayıcı yerleştirecektik. Sahile 400 metre kalmıştı ki şarj sesini duydum. 3 fişek arka arkaya su içinde patlamıştı. Bu tehlike var, su üstüne çık, toplan demekti. Satıha çıktık. Ender ile yerimizi belli eden duman kandilini (emergency smoke) yaktık. Süratle yanıma gelen motorundaki yüzbaşı Masion "Çıkın, çıkın!" diye ağzından salyalar akıtarak bağırıyordu. Herhalde 3. Dünya savaşı çıktı veya birisi bu adamı taciz ediyor diye geçti aklımdan. LAR 3 dalış cihazlarımızı göğsümüzden çıkarıp lastik bota verdikten sonra sonra bir iki palet vurup çıktık bota. "Ne oluyor?" diye sordum yüzbaşıya. "1 mil açıkta köpek balığı sürüsü görülmüş onun için çıkardık sizi," demez mi? Bota bizden önce alınan ve bizden önce 1. Kursta mezun olup Bob ve diğer ABD'li SAT'larla bize hocalık yapan Oktay Hoca'nın kulağına eğilip, "Türkiye'de köpek balıkları yanımızdan geçer de siz Allah'sız hocalar bize haber verip sudan çıkarmazdınız," diye sataştım.

"Zavallı aç balıklar kıçından bir lokma et koparır da karnı doyar diye size haber vermiyorduk," dedi.

Eğitimden geri döndüğümüzde, Bob ve Moncrief ellerinde resmi bir zarfla içeri girdiler. Karşımdaki deri koltuğa oturup yerleştikten sonra, bana dönüp elindeki sarı zarfı uzattılar.

Bob'a bakıp, "Bu tahmin ettiğim şey mi?" diye sordum.

Bob'ın yüzünde bir gülümseme vardı.

Bir anda neşeyle çığlık atmaya başladım.

Bundan bir süre önce, henüz yeni geliştirilmiş bir teknik olan bir SAT komandosunun yerden, havada saatte 240 km hızla giden bir uçak tarafından çekilip alınması tekniğini öğrenmek için (Desant Sistemi) dilekçe vermiştim ve Genel Kurmay tarafından kabul edilmişti!

Casusluk veya keşif görevine giden SAT'ı, yerden uçağa çekip alma, kaçırma sistemini gönüllü deneme iznim nihayet çıkmıştı. Bunu yapabilmek için 2 ay önce Deniz Kuvvetlerimize ve Genelkurmayımıza izin yazısı yazmış ve bunu deneyecek ilk Türk olarak seçilmiştim.

ABD'li girişimci, fabrikatör ve mühendis, bir gün ABD'li SAT'ları deniz kenarında seyrederken, bu komandoların, kollarını, çıkarma botunun yanına bağlı olan lastik bir halkaya takarak çıktıklarını görür. Sonra da denizdeki SAT'ları almak için halat merdiven sarkıtmış olan bir merdiven gelir ve SAT'ları alırken yavaşlar, komandolar bu halat merdivenden tırmanarak helikoptere çıkarlar. Desant eğitimi yaptıran ABD'li komutana sorar: "Peki siz yerde veya denizdeyken uçağa nasıl alınıyorsunuz?"

Komutan da "Henüz böle bir şey geliştirmedik," yanıtını verir.

Bunun üzerine ABD'li girişimci "Bana birkaç ay müsade edin size böyle bir kurtarma, kaçırma sistemi geliştireyim," der.

İki ay geçtiğinde Desant Sistemi'ni çizip başarılı olmuştur. Zaten kendisinin uçak ve helikopterlere, vinçler ve hidrolik monte eden büyük bir fabrikası vardır. Bu sisteme göre, kurtarılacak ya da kaçırılacak olan SAT, paraşüt harnesi (kuşam takımı) gibi bir sistemi kuşanır fakat bu kolonlar kapüşonlu, korumalı, kalın bir tulumun içindedir. Omuzda paraşüt kolonları gibi 4 adet kolonu olan bu tulumun dört kolonu birleşip, her biri 3000 kg ağırlık taşıma gücünde, çelik fakat esnek bir kablo ile içinde özel teller bulunan ve şişirilebilen (küçük bir karbondioksit tüpünün mandalını çekerek) bir balona bağlıdır. Balon, SAT'ın sırtından 200-300 metre kadar havaya salınır. Ucunda, yanlara doğru özel bir kancası olan Grumman S-2 tipi uçak, kancası ile havadaki bu balonu yakalayıp özel bir aparatla, arkasındaki vince verir. Kaçan SAT, bir balığın oltaya takılması gibi 240 km süratle giden uçağa yavaş yavaş çekilip alınır ve kaçırılır.

Bob, birkaç ay önce, Desant Kaçırma Sistemi ile ilgili bir filmi bize gizlice seyrettirdiğinde, "Seyretmenizde mahsur yok. Bunu şu ana kadar 7 kişi yaptı ve 1 kişi de öldü," dedi.

Bob'a dönüp, "Ölenin ölüm anında düşerken filmi var mı?" diye sorduğumda, "Var," dedi ve onu da gösterdi. Bu bir düşüş ve yere çakılış sahnesiydi. Kesinlikle izlemesi eğlenceli bir film değildi.

İşte o gün Bob'a, "Sizinkiler izin verirse ben bu işi yapmak isterim," demiştim.

Koca kurt her şeyi halletmişti.. Bu sistemi bir Türk olarak ilk defa deneyecektim; bildiğim kadarıyla da halen bu sistemi hiçbir Türk komandosu deneme imkanı bulamadı.

28 Eylül 1970, sabah saat 09:00'da Bob Gallagher, biz dört Türk SAT'ı yatakhanenin önünden aldı. Oky, "Bok var sanki. Bunu yapmak zorunda mısın?" dedi.

"Hocam denemeyi çok istiyorum. Merak etme her şey iyi olacak," dedim. Birliğin Naval Air Base bölümüne, sahile geldik. Bob, "Karadan değil, zodyak botundan çekileceksin," dedi.

"Niçin denizden?" diye sorunca, "İp, yani tel halat erken kopar veya bir kaza olursa, fazla havalanmamışsan, denize düşer ufak tefek kırıklarla hayatta kalabilirsin," dedi.

"Tamam, tamam. Sen ne dersen öyle yapalım," dedim. Donanmanın küçük çıkarma botu, lastik botu açığa çekmeden Bob giyinmeme yardımcı oldu. Çok enteresan bir kıyafetti. Bir tulum giyiyorsunuz ama içine girerken de paraşüt kolonlarını kuşanıyorsunuz. Çok değişik, kuvvetli bir giysi.

Bob, en son tulumun kapüşonunu kafama geçirdi. Sırtımdaki kolonlara da önümde açtığı ayrı bir torbadan çıkardığı ucunda fırdöndü olan kabloyu taktı.

"Bekleyeceğiz, bot açığa götürülsün, sonra balonu şişirip havaya bırakacağız," dedi.

Bot açığa götürüldüğünde, Bob, lastik bottaki telsizi alıp, uçak pilotu ile irtibata geçti. "Tracker 1, Tracker 1, this is Peter Pan speaking. Batman is ready!" (İz sürücü 1, ben Peter Pan. Yarasa Adam hazır!) Ardından, "Balonu şişiriyorum," dedi ve karbondioksit tüpünün kolunu çekti. İkimiz de balonun şişip yükselmesini seyrettik. Balon helyum gazıyla dolup gökyüzüne doğru hızla yükseldi. Bana bağlı olan çelik tel iyice gerildi. Bob omuzuma vurup, "Şimdi sakin ol. Kucağında bir bebek tutuyormuş gibi ellerini göğüsüne kapa, botta

bir yere takılmasın. Havalandığında, elini istersen kıçına bile sokabilirsin ama şimdilik göğsünde tut," dedi o sert tavrıyla.

Sonra yine kükredi: "İki dizini de göğsüne çekerek küçül. Havalandığında zaten G binecek. Mecburen açılacak dizlerin. İstesen de göğsüne çekemeyeceksin."

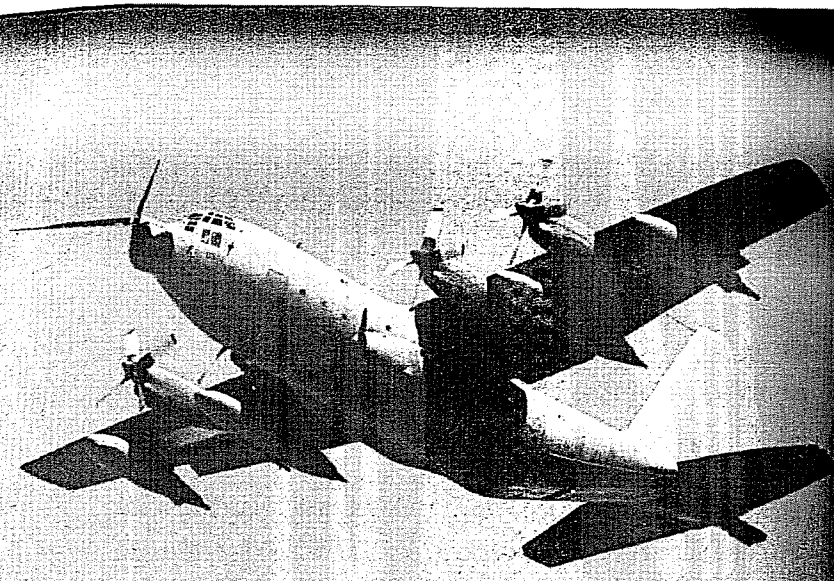
Bu işin zannettiğim kadar kolay olmadığını anladım. Yine de fazla korkmuyordum; yalnızca biraz heyecanlıydım.

Dev uçağın gürültüsünü kafamda kapüşon varken bile duyabiliyordum. Bob omuzuma vurup, "Good Luck Namik! See you in Charlie Bravo," dedi. Bana şans diliyor ve daha sonra beni birlikte bira içmeye beklediğini söylüyordu.

Bu şansa ve bir biraya tam da şu anda ihtiyacım vardı.

Bir anda, bir kartalın yerden solucanı alıp havalanması gibi bir hisle havalanıverdim. İlk başlarda hızla havaya

Yarasayı yerden kaçıran önü kancalı özel casus uçağı

çekilmekten dolayı zor nefes aldım. Deniz, lastik bot, Bob, çıkarma botları, gemiler, altımda süratle ufalmaya başladı. Ben hep binlerce metreden yere inmeyi biliyordum. Bu deneyim ise tam tersiydi. İnsan doğasına aykırı bir şey yapıyor, bir saniyede 70 metreye yakın bir süratle yerden yukarıya doğru havalanıyordum.

Gözümün önünden annem geçip gitti. Yine buralarda bir yerlerde yardımıma geldi galiba diye geçti aklımdan. Artık daha rahat nefes alabiliyordum. Karnım, göğsüm, yüzüm, yukarı, göğe doğru bakıyordu. Ne denizi ne de gemileri görebiliyordum. Birkaç dakika sonra, iki kolun beni uçağın içine çektiğini hissettim. Hala şoktaydım. Ben ne yapmıştım? Bu iş nasıl olmuştu? Uçağın içindeki iki havacı astsubay, tepemdeki kancayı gevşetip beni paraşütçülerin atladığı koltuğa oturttular. Üstümden tulumu çıkarmaya çalışan genç

ve uzun boylu olanı, "Sir! Did you enjoy the trip?" (Seyahat hoşunuza gitti mi efendim?) diye sordu.

Bense şaşkınlıkla, "Yes! Yes! Yes!" diye cevapladım.

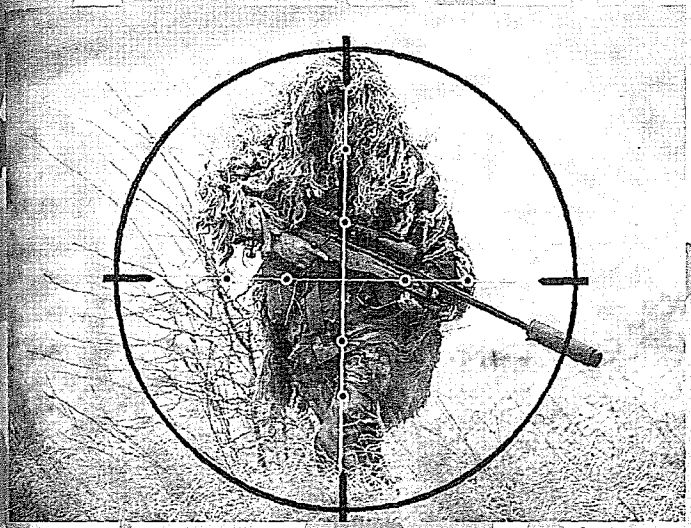
Aşağıda Bob'ın benimle gururlandığını düşündüm. Ne de olsa Türkiye'de beni o yetiştirmişti ve 7 sene sonra hala yetiştirmeye devam ediyordu. 3-5 dakika sonra aynı havacı astsubay bana dönüp, "Buckle up sir!" emrini verdi. Yani kemerleri bağlamalıydım.

Demek ki biraz sonra iniş yapacaktık. İnişten sonra, pilot ve yardımcı pilot, makinist ve astsubaylar sarılıp Türk usulü tebrik ettiler beni. Pilot bana dönüp, "You are the seventh one," (sen yedincisin) dedi. Arada bir ölü vermişlerdi.

Üsse döndüğümüzde, bir asker yanıma gelip Bob'ın beni barda beklediğini söyledi. Bar'a girdiğimde, Bob, küçük bir parti hazırlamıştı. Gözleri ışıl ışıldı. Beni görür görmez, "Hold on guys, this son of a bitch can kill you with his dick! He was ready to be thought but I forged him!" diye avaz avaz bağırdı. (Kabaca: "Sıkı durun beyler, bu adam sizi ..kiyle bile öldürebilir. Yanıma geldiğinde öğrenmeye hazırdı ama onu demir döver gibi şekillendirdim.")

Bob beni gerçekten de, sıcak bir demir parçasını, örsün üzerinde döverek şekillendirir gibi şekillendirmişti. Şimdi de biralarla bu demiri soğutuyorduk!

SNIPER

OLUYORUM

Virginia'da Camp Pickett'e SNIPER (keskin nişancı) kursu için yollandığımda, sınavımız eroin, kokain kartelinin liderini başından keskin nişancı tüfeği ile (M18 A4) 3 gün içinde vurmaktı. Büyükçe bir otoyolun geçtiği ormanlık bölgede çok iyi kamufle olup, 3 gün içinde o yoldan geçecek hayali kokain patronunu vuracaktık. Bu iş için 6 ABD'li SAT bir de ben görevlendirdim. Bir cipin arkasına bağlı römork gibi bir vasıtadaki erkek plastik mankene Colombialı general üniforması giydirilip cipin 25 metre arkasından çekilecekti. 3 gün içinde gece veya gündüz ormandaki bu dar yoldan geçecek olan bu plastikten yapılmış olan generali vurup öldürecektik. Sırt çantamızda 3 günlük su ve yiyecek vardı. Yılan ve böcek sokmasına karşı panzehir de konmuştu. Harita, pusula ve video kamera hazırdı. Yaptığımız operasyonu videoya alıp ispatlamak zorundaydık; bu keskin nişancı olmanın şartlarından biriydi. Kimse sözünüze güvenip adamı vurduğunuza inanmazdı. Onlara kanıt sunmak zorundaydınız. Öndeki cipte araba kullanan hocalarımız da bize puan verecekti. 3 haftalık Advance Marine Sniper Course'un (AMSC-Geliştirilmiş Deniz Piyade Keskin Nişancı Kursu) son haftasını da bitirip arazide 3 günlük imtihan kısmına gelmiştik.

Kursta bize hedefe sessiz yaklaşma, hedefe göre uygun pozisyon ve uygun doğal kamuflajlı yerin seçilmesi, kaçış yollarının özel, çabuk kaçılacak ve iz bırakılmayacak olması, hedefe yaklaşımda çalı çırpı gibi kırılıp ses çıkaracak doğal engellerin olmaması, yaprak, çalı ve otların kamuflaj yapmaya müsait ve bol olması, rüzgarın sakin ve uygun olması, hava ceyranlarının ve termikin olmaması, etrafta vahşi hayvanların sniperı rahatsız edecek olmaması, hedefin tek atışta vurulacak olup ikinci bir şansın zor ele geçeceğinin bilinmesi, ikinci mermi sürülürken yerin belli edilmemesi, atıştan sonra

yerde kovan ve hiçbir iz bırakılmaması, atıştan hemen sonra kalkıp kaçılmayıp yerini belli etmemek, düşmanın iz sürücü köpeklerinin koku almaması için yaban hayvanlarının pisliklerivle vücudu kokuya karşı sıfırlama, daha ziyade önce düşmanı kafadan (head shut) sonra çok uzak veya şartlar iyi değilse göğsünden (chest shut veya upper body shut) vurma, geri çekilme (pull back - extraction), geri kaçış yolları ve birinci, ikinci, üçüncü kaçış buluşma noktaları (rally points) ilk yardım, insan anatomisi (vücudun vurulacak ölümcül noktaları - vital points) gibi bir spinerın bilmesi icabeden önemli noktalar öğretildi. Biz SAT'ların çoğu zaten bunları kurslarımızda öğrenmiştik. Ayrıca bu, Amerikalı deniz piyadeleri ve SAT' larından farkımız, Dünya Pentatlon fiampiyonalarına katılıp amfibi kros yarışmasında 800 metre elde tüfek koştuktan sonra bir poligona girip o yorgunluk ve koordinasyon bozukluğu ile 80 metre uzakta 20 santim çapında 5 tabağı (bazen balon da oluyordu) 5 mermi ile vuruyorduk. fiayet 5 mermide 5 tabağı vuramazsanız, ondan sonraki mermileri namluya elle tek tek sürüyordunuz. Ayrıca SAT'ta çoğu zaman haftada 6000 mermi atıyorduk. Bu istihkakımız çoğu birliğin yıllık mermi istihkakına eşitti neredeyse. Ayrıca kara pentatloncularıyla yarışıp tüfekle atış parkurunda biz denizciler karacıları atışta da geçiyorduk. Hiç unutamadığım bir anı, bir yıl Silahlı Kuvvetler Spor Müsabakaları'nda karacıların bizi yüzmede bizimse onları atışta geçmemizdi.

7 kişi, ABD Deniz Piyadeleri'nin özel operasyonlarda kullandığı RH-53D helikopterine binip Norfolk'a yakın devamlı baskın, bataklık ve nehir karakol eğitimleri yaptığımız yerde halatla sık ormanın içine birer kilometre arayla helikopterden indirildik (fast rope). Hepimiz sözde kokain kralının geçeceği yola yakın mevzilenip 3 gün içinde yoldan

geçecek olan plastikten mankeni yapılmış general bozmasına birer el mermi atacaktık. Yani 1 atış 1 ölü, spiner prensibine göre tetikleri çekecektik.

Ormanda yalnız başıma sessiz, etrafı seyrede seyrede ilerli-yorum. Acelem yok, zira mevzileneceğim yer haritada 3 km uzakta. Fakat ormanda çalı çırpı ve dikenler arasında bu yolu 3 saatte gideceğimi biliyorum. Yürüyüşten zevk almaya çalışıyorum. 1 saat sonra çantadan bir muz iki bisküvi çıkararak enerji almaya çalışıyorum. Muzun kabuğunu ve bisküvinin jelatini ile yaldızlı kapağını çamurlu toprağa gömüyorum. Ne olur ne olmaz, iz bırakmayalım diye düşünüyorum. Böyle öğrenip böyle uyguluyorduk yıllardır. Yol boyunca tek arkadaşlarım, ara sıra dallardan sarkan ve çok zehirli olan fakat siz sataşmadıkça size sataşmayan water makosein adlı çok zehirli bataklık yılanları ve bazı vahşi hayvanlarla yaban domuzları. Henüz güneş batmadan ve eğitim sınavının başlamasından bir buçuk saat önce, koca asfalt yolu gördüm. Yola mesafem 900 metre kadar. Bilgisayarlı dürbünüm ile yola uzaklığımı ölçtüğümde tamı tamına yoldan 830 metre uzakta olduğumu görüyorum. Aşağı yola yaklaştıkça ağaçlar ve çalılıklar azalıyor ve tepe, çimenlerle son buluyor. Bulunduğum yerin yoldan yüksekliği 33 metre. Rüzgar ölçerimi yerleştirip rüzgarın 3 mil süratle kuzey batıdan estiğini görüp horizontal gez ayarını 3 mil rüzgara göre yaptım (cross wind). Rüzgar değiştikçe bu ayarı ben de değiştirmeliyim. Nem ve sıcaklık, atışımı etkilemeyecek gibi görünüyor. Tek tek (single shut) atan spiner tüfeğime mermi sürüp emniyete alıyorum. Şarjörde 8 adet mermi olan bu uzun namlulu, dürbünlü, suikast tüfeklerine daima namluya elle mermi sürmek gerekiyor. Otomatik tüfeklerde gaz geri tepme etkisi ile (blow back) tüfek sarsılıp ikinci mermiyi kendi sürüyor;

ama bu, namlunun oynamasına neden olduğu için suikastçilerin kullandığı bir silah değil. İnce deri eldivenimi giyip parmak aralarını iyice iterek eldivenin tüm elime oturmasını sağlıyorum. Operasyonun başlamasına 30 dakika var. Keşke yanımda sniper gözcüsü (yardımcısı) olsaydı. Hiç olmazsa işimi kolaylaştırırdı. Rüzgar açısı, hedef geliş açısı, atış açısı, hava basıncı v.s. gibi bilgileri bana kolayca verirdi. Biraz heyecanlıyım galiba diye düşünüyorum. Aslında olmamalıyım; zira 9 senedir yaptığım, hem de iyi yaptığım bir iş bu. Kara pentatlon ve deniz pentatlon atış müsabakalarında yüzlerce pentatloncuyu tüfekte geride bırakmış biriyim; hem de M-1, M-14, M-16, G-3 gibi tüfeklerle. Şu an elimdeki suikast tüfeği ise dünyanın en iyisi ve SAT'ta kullandığımızdan. Güneş atış gözlüğümü deniyorum. Güneş batmak üzere olduğu halde gözlük çok iyi gösteriyor. Parlak ışıkları iyice filtre edip kırıyor. Beni heyecanlandıran şeyin 6 ABD'linin benden daha iyi atış yapıp adamı vuracak olması diye geçiriyorum aklımdan. Oysa kursta hepsinden iyi dereceler yapıyordum. Bir de uyumamalıyım. Bir anlık uyku anında ABD'li eğitimciler vuracağımız mankeni önümüzden geçirebilir ve ben de avcumu yalayıp 3 gün enayi gibi beklerim vuracağım adamı. SAT kursu, Cehennem Haftası'nı getirdim aklıma. 6 gün boyunca, her gece 1 saat uyutulmuş 23 saat ağır eğitimlerden geçirilmiştik. İki kişi olsaydık birimiz uyur birimiz nöbet beklerdik diye geçti aklımdan bir an. Kendi kendime "Namık oğlum, aslanım uyumayacaksın. Uyumayacak ve bu sosyete Amerikalılara kendini göstereceksin; daha evvel onlarca kez yaptığın gibi," diye söz veriyorum. Gözlerim etrafı avının üzerine atlayacak kaplan gibi tarıyor ve sık sık dürbünle bakarak etrafı gözlüyorum. "Bu general bozuntusu ne zaman gelecek?" Beklemek işin en sinir bozucu kısmı.

Yağmur başladı. Çantadan kamuflajlı pançomu çıkarıp giyi-yorum. Çok romantik bir ortam. İnsanın şiir yazası geliyor. Sırt çantasını açıp balık konservesinin kulpunu çekiyorum. Güzelim sardalya balığı, "Beni ye Namık" diyor sanki. Tamamını yutmam bir iki dakikamı alıyor. Zira dürbünle yolu kolaçan ederken bir yandan da balık yiyor, pardon yutuyorum...

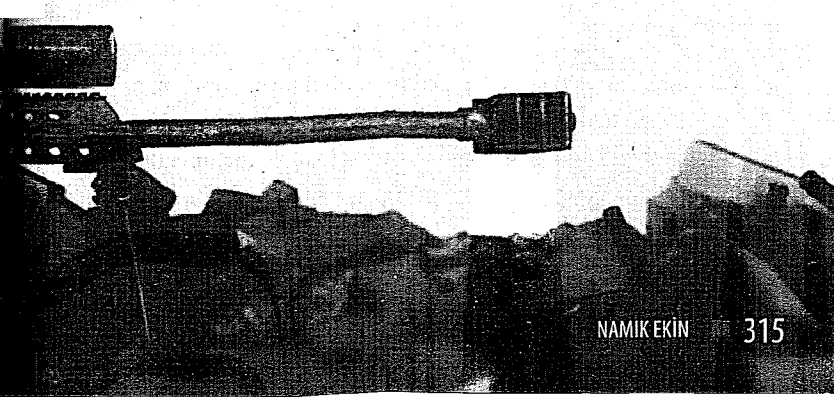
Gece saat 03:00 sıralarında... Saat 4 yönünden (önünüz 12, sağ 3, arkanız 6, solunuz 9) çıtır çıtır sesler geliyor. Acaba ABD'li hocalar bizi kontrole mi geldiler diye geçerken aklımdan hiç kımıldamadan saat 4 yönüne bakıyorum. Gelen giden yok. Bir kulağım o tarafı öbür kulağım yoldan geçecek cipi dinliyor. İkisinden de ses yok. Aniden sağ tarafımdan, köpeğe benzer bir hayvanın benim attığım balık konservesini yaladığını farkediyorum. Hapırtılarını 8-10 metre ilerden duyuyorum. Yerden iki üç taş parçasını o tarafa fırlatıyorum. İki yaban domuzu sağ tarafımdan hızla ve homurdana homurdana cipin geçeceği yola doğru koşmaz mı! Hemen elim belimdeki susturucu takılmış 1143'lük Colt'a uzanıyor; hani şu bizim 45 lik dediğimiz, İkinci Dünya Savaşı'nda ABD'li

deniz piyadelerinin kulladığından... Kullanmaya gerek kalmıyor. Hala cipten bir ses yok, saat 06:30. Gün ağarıyor.

Aklıma annem geliyor. Büyük abtestim ve küçük abtestim birlikte geldiğinde yüzüm kızarır, ıkınır sıkınırken son anda donuma yapmadan annemin yanına gider, "Anne çiş, kaka, pipi," dermişim. Annem de "Oğlum çiş mi kaka mı?" diye sorarmış. Sonra ben yine, "Anne çiş, kaka, pipi," diye cevaplarmışım, yani ikisi de geldi anlamında. Eğer sadece kakam ya da çişim varsa o zaman, "Çiş veya kaka" diyormuşum. "Pipi" ne anlama geliyorsa artık? Herhalde çiş yaparken tuttuğum için kullanıyor olmalıyım onun adını.

Cip ansızın geçer diye hem yolu kontrol ediyorum, hem rahmetli annemi düşünüp "Çiş, kaka, pipiyi" hallediyorum. Yıllar sonra evlendiğimde, SAT geçmişimi bilen eşim bir gün bana "Namık sen iyi bir Sniper (keskin nişancı) değilsin" diye çıkıştı sertçe. Ona, "Hayrola o niye? Ne var? Nedenmiş?" diye birbiri ardınca gücendiğimi gösteren sorularımı sorduğumda, dudağında sinsi bir gülücükle, "Gece çişe kalkıp klozetin kapağını açıp işini gördüğünde iyi nişan alamıyorsun. Bazen dışarıda kaçıyor," diye çıkışmıştı. Ben de "O yalnızca SAT'larla birayı kaçırdığımız akşamlar oluyordur" diye cevap vermiştim.

Bende 3 matara su var ve tuvalet kağıdı bol. ABD'liler bu işi nasıl hallediyorlar diye geçiyor aklımdan. Ben bir türlü bu yabancıların tuvalette temizlenme biçimlerinden hoşlanmam. Bizim onlardan daha temiz olduğumuz kesin.

Sabah kahvaltısını, peynirli sandviç ve bir çikolata ile geçiştiriyorum. İçimden "Cip şimdi geçse de adamı vurduktan sonra indirildiğim yere dönüp, yeşil duman kandilimi yaksam, adamlar da helikopterle alsalar beni" diye geçiriyorum anıa nafile. "Herhalde bizi sinir harbine sokacak bu allahsızlar," diye geçiyor aklımdan.

"Keçi gibiyim. Ben bir SAT'ım, ben bir Judo'cuyum. Biz SAT'lar en iyisiyiz," diye kendi kendime telkin ediyorum. Bilinçaltı kurgulama sistemini devreye sokarak hiç uyumadan akşamı yaptım.

Saat 22:30. Yoldan ne gelen var ne geçen. Kerbela mübarek. ABD'li diğer spinerların durumunu çok merak ediyorum. Hallerinin benden iyi olmadığına bahse girerim.

Saat 03:45. Meditasyon yapmaya karar veriyorum. Ayağımdaki botlarla bağdaş kurup oturmak da, seiza denilen diz üstünde oturuş da zor olduğundan karma bir bağdaş türü geliştiriyorum kendime. Ellerim dizlerimin üzerinde. Gözlerimi boşluğa dikmek yerine 830 metre ilerideki asfalt yola yönlendiriyorum. Eğer cipin ışığı (farları) yakılırsa hemen görürüm. Karartmalı geliyorsa, sesi ve silüetini göreceğim.

Bu meditasyonu icat eden Hintli bana amma bozuluyordur şimdi. "Ulan biz ruhu bedeni dinlendirip, arındırıp sakinleştirmek için çıkardık bu işi herif adam öldürmeden önce sakinleşmek için kullamyor," diye düşünüyordur bulutların arasından. Kendi kendime gülüp Starlight Scope'u (gece görüş dürbününün o zamanki adı. Yıldızlardan aldığı ışıkları

süzüp baktı- ğın yere yönlerdiriyor) alıp yolu süzüyorum. Hergeleler hala yok. Cipi getirecek hocalar kesin kamp çadırı kurmuş bira içiyorlardır. Bizi uykusuz bırakıp yoracaklar, vücut kimyamızı, sistemimizi bozup ondan sonra gelecekler yoldan. Gözlerimin kıpkırmızı, çapaklı ve yapış yapış olduğunu hissediyorum. Sırt çantama özel olarak koyduğum visine göz damlamı çıkarıp sağ ve sol gözüme ikişer damla damlatıyorum. İnşallah bu sırada geçmez cip diye dua ediyorum içimden. Allahtan geçmiyor. Yine annem aklımda. "Çiş, kaka, pipi" işimi yaparken asfaltı kesiyorum. Çıt yok.

3. gün. Güneş battı. Bu akşam geçecek bu ABD'liler. Sinirim iyice bozuk, çok gergin ve uykusuzum. Takmışım kafaya, kokainci Nuriega'yı kesin vuracağım. Birden, "Ya farkına varmayıp da uyuduğum, kestirdiğim bir anda geçmişlerse," diye endişeleniyorum. Hafif bir ter basıyor, fakat yeniden rahatlıyorum. Bu kadar inatçı biri asla uyumuş olamaz diye geçiyor aklımdan. Mataramı açıp kafamdan aşağı biraz su döküyorum. İyi geliyor, biraz rahatlamamı sağlıyor. Bu sıcak ortamda 3 günde 3 litreden 9 litre su içmem lazım. Gelmeden önce suyu yedeklemiştim. Öteki ABD'liler ne yaptı bilmiyorum. Kafama suyu döktükten 10 dakika sonra yeniden terlemeye başlıyorum.

"Ulan şimdi üstte olsak orduevine gidip 2-3 tane Budweiser birası içsek," diye geçiriyorum içimden hasretle. Hayali bile sanki biraz serinlememi sağlıyor. Düşünmek bile iyi geldi. Gözlerim ağır ağır kapanıp açılıyor. İçim geçecek gibi.

"Uyan Namık! Uyan!" diyor içimden bir ses sertçe. İşte tam o sırada 2 tane müthiş projektörle körleşiyorum. Sanki cip virajı dönüp farları benim tarafı aydınlatıyor. Gözlerimdeki kamaşmaya karşın ileriyi görmeye çabalıyorum. Cip asfaltın köşesinden dönüyor.

Benim görülmeme imkan yok. Tüfeğin üzerindeki gece görüş dürbününü sağ gözüme dayıyorum. Öndeki cipte şöför dahil 3 ABD'li var. Yeşil kamuflaj elbiseleri giymişler. Arkada, römörk benzeri cipte ise, general Nouriega gibi giydirilmiş bir manken ağır ağır ateş edeceğim yerin önüne doğru yaklaşıyor. Bir iki dakika sonra atış menzilinde olacaklar gibi. Saatime çabucak bir göz atıyorum. 04:30. Adamlar gelmek için 3. günün sabaha karşı olan zamanını seçmişler ki, biz yorgunluktan haşat olup uyuyalım. O da tıpış tıpış vurulmadan geçsin. Rüzgar aletim hiç yan rüzgar göstermiyor; bu iyi. Derin derin nefes alıp veriyorum. Son nefesimi derin alıp dürbünün artı işaretinde generalin kafasını görünce, basacağım tetiğe bileğimi oynatmadan.

"Haydi Namık iş başlıyor" diyorum kendi kendime. Çiş, kaka, pipi var ama heyecandandır diyorum. Hedef tam + ortasında. Ve tetiğe basma zamanı. Yüzlerce kez öğretildiği ve yüzlerce kez yaptığımız gibi yapıyorum.

Generalin kafası parçalanıp sola düşer düşmez, cip durup büyük projektörler gibi lambalarla benim yatıp görünmez olduğum ve ateş ettiğim yeri aydınlatmaya başlıyor. ABD'li hocalar bir ağızdan bağırmaya başlıyorlar. Kamuflajım o kadar iyi, bulunduğum araziye o kadar uymuşum ki, sardalya balığını sıyıran domuzlar bile beni göremedi. Annem bile beni böyle görse tanıyamaz.

Üç hoca bir anda, bulunduğum tarafa doğru M-16 tüfekleriyle atışa başladılar. Benim tarafı tarıyorlar ama mermiler kesin kuru sıkıdır (blank). Kalkıp kaçmıyor, bir kaya gibi yerimde duru-yorum. Yerimi belli etmeye niyetim yok. Bu, benim için çok iyi bir puan. Yoksa yerimi keşfedecekler. Arabayı kenara çekip benim bulunduğum yerin saat 3 yönüne doğru 400 metre çaprazına ellerinde fenerler ile koşarak

geliyor hocalar. Hesapta suikastçiyi yakalayacaklar. Anlaşılan benim kalkıp kaçmamı bekliyorlar. Gece karanlığında beni bulamayacaklarından o kadar eminim ki, yerimden hiç kıpırdamıyorum. Çok uzaktalar ve beni yanlış yerde arıyorlar. Çantamdan bir çikolata çıkarıp kendimi ödüllendiriyorum.

Hocalar geriye, cipe doğru yürümeye başladıklarında haritaya, ateş ettiğim yeri ve saati yazıyorum. Saat 04:36'da ateş edip hedefi vuran Namık Ekin'di. Yani Türk SAT komando Namık Ekin. Gerisi beni ilgilendirmiyor. Ben bana verilen görevi en güzel şekilde yaptım. Pusu kurduğum yerdeki bütün ipuçlarını toplayıp sırt çantasına atıyorum (mermi kovanım dahil. Çiş kaka pipide kullandığım kağıtları zaten gömmüştüm). Ormanın karanlık, büyüleyici güzelliğinden zevk alarak yavaş yavaş geri dönmeye başlıyorum. Görünürde ne yaban domuzları ne de zehirli yılanlar var.

Camp Pickett'in bu tarafı çok bataklık ama allahtan insan yutan cinsten değil. Bol dallı ağaç dallarından kesip adım atacağım yere onları koyup üstüne basa basa ilerliyorum. 1. Rally point'e (buluşma noktası) geldiğimde yalnız bir ABD'li deniz piyadesi var. Bana "Nasıl geçti?" diye soruyor. Baş parmağımı yukarı kaldırıp "Perfect!" yani mükemmel diye yanıt veriyorum. Onun ki iyi geçmemiş. Diğer ABD'li deniz piyade spinerları da bekleyip telsizle işaret veriyoruz. 20 dakika sonra bizi bırakan helikopter geliyor, halat merdivenle tırmanıp, sık ormanın içinden helikoptere çıkıyoruz.

Birliğe gelip, yıkanıp yattık. Ertesi gün yedi sniper da saat 11:00'da brifing odasında hocaların kritik ve değerlendirme toplantısındaydık. Herkes çektiği videosunu verdi. Selam kelamdan sonra hocalar bir benim bir de Cooper adlı ABD'linin hedefi vurduğunu diğerlerinin ise çuvalladığını söyleyince bayağı sevindim. Herkes tek tek yaptıklarını anlattı.

Anlaşılan diğer dördü uyumuş, biri de geç kalıp hedefi vuramamıştı. Hocamız Başçavuş Dave bizi astsubay kulübüne bira içmeye davet etti. SAT ve SEAL'ler olarak ABD Deniz Piyadeleri'nden çok daha iyi birer komando ve sniper olduğumuzu söyleyen Dave Hocamız bizi bayağı gururlandırdı.

Bu gelişmiş Marine keşif ve keskin nişancı (AMSC) kursundan sonra bizi yetiştiren ve Türkiye'de ilk SAT kursunu yapan hocamız Bob Gallagher'ın bulunduğu ABD'li SEAL'ların (SAT'ların) Vietnam'dan dönen SEAL 2 timine katıldık. Hafta içi ABD'li SEAL'lar ile çalışıyor haftasonu da hocamızın Türkiye'de evlendiği Türk eşinin bizim için pişirdiği kuru fasulye pilav dahil Türk yemeklerini yemeğe evine davet ediliyorduk. Bazı hafta sonları SEAL'lar bizleri evlerine veya dışarıdaki piknik veya partilere götürüyorlardı. Onlarla olan ikili eğitimler bitip Türkiye'ye dönmek için bizi havaalanında uğurladıklarında çoğunun gözlerinden yaşlar akıyordu. Anlaşılan kendimizi çok sevdirmiştik.

Judocunun Aşkı, Sonun Başı, Aşk Rütbe Dinlemez

Maria'nın en son mektubunu aldığımda ben 41 o ise, 44 yaşındaydı. Her zamanki gibi açık mavi renkli zarfla postalanmıştı. Heyecandan yırtarcasına açtım zarfı. 10-12 satırı geçmeyen mektubunu yutarcasına okudum hızla... Görüşmeyeli tam 14 yıl olmuştu.

İnanılmaz, tarif edilemez bir duygu fırtınası, sıkıntılar çöktü içime...

"Namik (ona, bana Namık demesini bir türlü öğretememiştim); acil gel, sana çok ihtiyacım var" diyordu özellikle. "Ne olur gel" diyordu. Yoksa eski aşk yeniden mi alevleniyordu?

O sıralar Hollanda hava yolları (KLM)'ın Ortadoğu Güvenlik Müdürü olarak çalışıyordum, Panamerican Havayollarının da (PAN AM) güvenlik danışmanıydım. Sık sık uçak kaçırılma olaylarının olduğu, havayolları için sıkıntılı bir yıldı. İzin almaya sıkılıyordum, fakat kendimi mecbur hissettim.

İstasyon Müdürü PEKTAŞ Bey izin isteğimi ve mazeretimi normal karşılayıp "git Namık git, kadının sana hakikaten

ihtiyacı var gibi gözüküyor" dedi. Hemen pass (ücretsiz uçuş) biletimi alıp önce Amsterdam'a oradan da Northwest Hava Yolları uçağı ile TEXAS – San Antonio'ya uçtum.

Mektubunda, iç hastalıkları bölüm başkanı havacı doktor binbaşı olarak çalıştığı San Antonio Askeri Hastanesi'ne gelmemi istiyordu.

ABD Judo Şampiyonası'nda sakatlandığımda Texas birincisi ve açık sıklet 3.'sü olmuştum. Maria, dirseğimi bu hastanenin ortopedi servisinde tedavi ettirmişti. O zamanlar 30 yaşında başarılı bir iç hastalıklar uzmanıydı. Bense başarılı bir SAT Astsubaydım ve bu birlikte askeri uçak eğitimi almaya gelen Yunanlı ve İsrailli pilot adaylarına Judo dersi veriyordum.

Askeri hastanede danışmada çalışan hemşireye KLM havayolları hüviyetimi gösterip Maria'nın beni beklediğini söyledim.

"Onkoloji servisi 7 numara" dedi güzel kız ve ilave etti, "4. Katta".

Şaşırmıştım, zira Maria iç hastalıkları bölümü şefiydi eskiden. 4. Katta asansörden indiğimde kalbim yerinden çıkarcasına pırpır çarpıyordu. 7 benim uğurlu rakamımdı, ama bu sefer uğursuzluk getireceğini hissediyordum.

İçimde çok kötü bir his vardı. Sanki fırtınaların kopacağını hisseden tecrübeli bir denizci gibiydim. 7 no'lu odaya girdiğimde hislerim beni yanıltmamıştı...

Odaya keşke girmez olsaydım! Boylu boyunca sanki bir ceset gibi, sapsarı yatıyordu çarşafın altında... Balıketindeki o; mavi gözlü, sarışın, kalkık burunlu, etli dudaklı, 60-65 kg'lık Maria eriyip, tahminen 35-38 kiloya düşüp incecik kalmıştı. Şimdi mektubunda neden "gel ne olur gel Namik

seni görmek istiyorum" demesini çok iyi anlıyordum. Seni son bir kez daha görmek istiyorum yazamamıştı.

Beni görünce heyecanını hiç saklayamadı. Aslanın pençesinden kurtulmaya çalışan ceylan gibi, çarşafın altından kıvranarak doğrulmaya çalıştı.

Oğulları, Tony ve Mike onun doğrulmasına yardım ederken sırtına da yastıkları koymaya çalıştılar. İkisi de benim judocu talebelerimdi. Askeri üssün judo salonundan yüze yakın ABD'li subay, astsubay ve ailelerine Judo öğretiyordum o sıralar.

Ne söyleyeceğimi şaşırmış, yutkunarak yatağın sağ tarafındaki sandalyeye otururken, onun sağ elini tutmaya çalıştım heyecanla...

Sağ elinin üzerine takılı damardan ilaç vermeye yarayan alete kazayla değdiğimde hafif irkildi ama hiç belli etmeyip, acısına aldırmadan sarıldı bana sımsıkı...

Allah'ım ne olmuştu Maria'ya, elinin üstündeki ve sağ dirseğinin içindeki damarlar iğne sokup çıkarılmaktan mosmor olmuştu.

Resepsiyondaki kız "Onkoloji servisi 7 numara" dediğinde annemden geçen 6. hissimle zaten göreceklerimi az çok tahmin etmiştim.

Kanser olmuştu Maria, hem de en kötüsünden. Heyecandan Maria'nın çocukları Mike ve Tony ile kucaklaşmayı unutmuştum. Onlara da sarıldım sımsıkı. Tony; çakı gibi bir Teğmen, iyi bir Ranger (kara komandosu), Mike ise; çok iyi bir Avukat olmuştu. İkisi de baş başa kalmamız için parmak uçlarıyla yürürcesine odayı terk ettiler. Çok kibar ve anlayışlı çocuklardı, bizim baş başa kalmamızı istemişlerdi.

Ona sarıldığımda, incecik göğüs kemiklerinin kırılacağından korktum. Artık, neredeyse bir deri bir kemik kalmıştı.

O güzel pembe teninden, mavi gözlerinden eser yoktu artık, donuk donuk bakıyordu. Aynı bayat balık gibi...

Şakak kemikleri, yanakları çok çökmüştü. Tanıştığımızda balıketindeydi ve hep "Başçavuşum beni nasıl zayıflatacaksın, zayıflat beni" der dururdu. Bir gün bana "Namik sana nasıl hitap edeyim?" diye sorduğunda, bende ona "Bana başçavuşum (chief) de" dedim. O günden sonra bana hep "Başçavuşum" diye hitap etmişti.

Moralini düzeltmek için iltifat edeyim diye düşündüm ve "saçların çok güzel, değişik kesmişsin" dedim. Şapşalça, "Peruk Namik" diye cevap verdi. "Kemoterapiden sonra yine uzuyorlar ama şimdi artık uzamıyorlar bu yüzden takıyorum. Aslında senin geleceğini tahmin ettiğimden taktım, yoksa peruk takmıyorum" dedi. Benim ruhumu, kalbimi tüm organlarımı yaralayıp, parçaladı bu sözler. "Sen böylede güzelsin Albayım" dedim.

Bir ara sağ tarafına doğru dönerken "ahh" diye bağırdı acı ile, "ne oldu nen var?" diye heyecanla sorduğumda, üzüldüğümü anlayıp sakinleşmeye, acısı yokmuş gibi davranmaya çalıştı. "Sağ akciğerimin orta kısmına uzun bir iğne sokuldu. Akciğerlerimde aşırı su toplandığında rahat solunum yapamıyorum bu iğne ile oradan suyu çekiyorlar" dedi ve gösterdi. Torbayı, sırtından çıkan hortumu takip ettiğimde yatağın sağ tarafına iki kanca ile asılı duran, şeffaf torbadan onun akciğerlerinden gelen 1 litreye yakın kanlı sıvıyı gördüm, çok ürkütücüydü. Elimi sımsıkı tutuyordu ve kısık kısık konuşuyordu. Bende kulağına eğilip "seni hiç unutmadım" dedim.

Yatağın arkasındaki duvarda bilmediğim bir sürü alet edevat vardı. Bildiğim ise, bi tanesinde tansiyonun 8/5 ve nabzının da dakikada 42 kez attığıydı. Hepsi çok düşük değerlerdi.

Maria çok kısık bir sesle "Vakit geç oluyor, benim ilaç saatim geldi, çocuklar seni eve götürsün" dedi. Sesi nerede ise duyulmayacak bir tonda idi ve çok halsiz gözüküyordu.

Kapıdan çıkarken ona doğru dönüp elimi salladım. Halsizlikten yalnız gözleriyle cevap verebildi.

Mike ve Tony beni arabaları ile 20 dk. uzaklıktaki Maria'nın evine bı akıp gittiler. Ev aynı eski günlerdeki gibiydi, dağınık ama güzel. Bu sefer biraz daha dağınıktı, herhalde sağlığı ile uğraşmaktan eve fazla vakit ayıramıyordu. Çok iyi bir ressamdı ve yaptığı resimler salonun her tarafına dağılmış, öylece duruyordu.

Yatak odasına girdiğimde çok duygulandım. Duvarda ikimizin San Antonio nehri kıyısında piknik yaparken çektirdiğimiz resmimiz asılıydı. Bense artık beni unutmuştur diye düşünüyordum.

O resimde ben 27, Maria 30 yaşlarındaydı. Son aları gelip beni alıp ABD'ye götürmek için 2 kez İstanbul'a, 1 kez de Almanya'ya Köln'e gelmişti. Şampiyon bi judocu olarak; Almanya'da ihtisas yapıp, ülkeme milli takımlar baş antrenörü olarak hizmet edeceğimden onu sevmeme rağmen onunla ABD'ye gidip yerleşmedim. Her zamanki gibi para, lüks, ihtişam önemli değildi benim için. O yıllarda kalbimin büyük bir kısmını Judo kaplıyordu, Judoya aşıktım.

Maria'nın çok az insanda görülen özellikleri vardı. Başkalarının sevincinden keyif almayı bilen bi kadındı. Bir havacı Doktor Albay olmasına rağmen, bi Türk Sat Astsubayına aşık olabilecek ve onu sevebilecek kadar alçak gönüllüydü.

Aşk rütbe dinlemiyordu. Kederini, acısını, mutluluğunu paylaşmayı çok iyi bilirdi.

İyi bir şey yaptığımı söylediğimde sevinçten havalara sıçrar, çığlıklar atardı hep. Saf yanları da çoktu. Zekasına yakışmayan saflıklar yapıyordu. Bazen onu kandırmak son derece kolaydı, çok iyi niyetliyidi, saf denecek kadar... Başım derde düşüp belalı bir iş yapacak olsam hemen onu arar danışırdım. Ama tabii artık o başka bir diyara göçmek üzereydi ve orası da kesinlikle cennet olmalıydı...

Bir keresinde o araba kullanırken, onun sağını solunu kurcalıyordum. Bana dönüp "Namik you are irritating me" dedi. Yani "beni rahatsız ediyorsun" anlamında bir şey demişti.

Böylelikle irrite etmenin ne demek olduğunu da İngilizce öğrenmiş oldum!

Bir gün bana "Seninle böyle çok kutsal, çok güzel bir aşk yaşamak, içimizde taşıdığımız farkında olduğumuz veya farkında olmadığımız bütün temiz duyguları açıkça tertemiz ortaya koyabilmemiz, senin o temiz, sinsi, çok şey anlatan, seksi gülüşün, her şey, her şeyin beni çok mutlu ediyor. "Ne olur Namik beni bırakma" demişti. Bazen de bana seksi bakar "Namik biliyor musun sen melek yüzlü, tatlı dilli bir şeytansın" derdi.

Ne yazık ki; ben aptal SAT judocu, böylesine bir kadından 14 yıl ayrı kalmıştım...

Sabah erken uyandım. Kabuslu rüyalar gördüğüm ender gecelerden biriydi, saat farkı beni pek etkilememişti, zaten Amerika'dan birçok şeyde ileriydik, saat farkında da 7 saat ileriydik.

Buzdolabından kahvaltılıkları çıkarıp bir şeyler yemeye çalıştım. Boğazımdan geçmiyordu lokmalar, kahvemi içerken

Mike ve Tony gelip aldılar beni, yolda hoşbeşten sonra Mike ciddi ve üzgün bir ses tonuyla "Namık bugün kritik bir gün her şeye hazır olmalıyız " dedi. Tony ise, "Namık annem bize hep seni anlatırdı. Bir keresinde bir kızı kurtarmışsın nehirde boğulurken" dedi.

O gün hemen gözümün önüne geldi. Kurtardığım pembe elbiseli, sarı saçlı, minik, biblo gibi küçük bir kızdı. At kuyruğu yaptığı sarı saçlarına annesi kırmızı kurdeleler bağlamıştı.

Nehrin etrafında piknik yapan yüzlerce Amerikalının kahramanı olmuştum, tüm kadınlar beni öpücük yağmuruna tutmuş kutluyorlardı. O gün istesem Guinness rekorunu kırabilirdim...Tabii Maria'da o gece beni mükafatlandırmıştı...

Hastanenin arkasına arabayı park edip yukarı çıktık, içeri girdiğimizde iki doktor burnundaki hortumu çıkartmaya çalışıyorlardı. Doktorlar üçümüzünde dışarıda beklemesini istediler, emreder bir ses tonuyla, çıktık. Uzun boylu olan doktor bir süre sonra dışarıda yanımıza gelip, "Lütfen girin ama fazla yormayın kritik bir gün" diye sanki bize olacakları anlatmaya çalışıyordu. Mike boğuk hırıltılı bir sesle "Namık önce sen gir " dedi. Anlayışlı bir tavırla...

Odaya girdiğimde Maria gülmeye çalışıyordu ama gülmek için kendini zorladığı belli oluyordu.

Sondasını yan tarafa aldı içerisi amonyak kokuyordu. Daha önce ayak ucunda asılı duran raporlarını okuduğumda, kanserin; akciğer, karaciğer, böbrek ve idrar torbasına da yayıldığı yazılıydı. Odanın ve yatağın idrar kokması umurumda değildi. O Channel 5 parfümü sürdüğünde ona sarılmıyor muydum!... Ne fark ederdi...

Ben lağımlarda, logarlarda, ineklerin, atların pisliklerini yaptıkları SAT bok esaret çukurunda 3 gün kalmıştım.

Defalarca koynuna girdiğim sevgilim sidik, amonyak kokuyor diye ona sarılmayacak mıydım?

Sarıldım sımsıkı ama bir güle bir çiçeğe, bir bebeğe sarılır gibi incitmeden...

Bir keresinde birçok hastaya bakmış ve eve çok yorgun gelmişti. Ona espri yapıp "Bayat balık gibi bakıyorsun" deyip güldürmüştüm ve o attığı kahkahalarla evin her yerini çınlatmıştı.

Yine bir gün hastaneden ameliyatlardan yorgun geldiğinde ona "Bugün kaç kişiyi öldürdün" demiştim. Gülerek "Bu espriyi bana senden başka kimse yapamaz başçavuşum" demişti.

Yine aynı espriyi yapacak oldum ve sonra kendi kendime "Kapa o şom ağzını SAT müsvettesi, sokak dövüşcüsü tavırlı Judocu!" deyip sustum ve felsefik Judocu moduna girdim.

"Sus, sus hareket etme, zorlama kendini" dedim usulca. "Evde duvarda resmimizi gördüm, sana çok teşekkür ediyorum bana bu kadar değer verdiğin için" deyince, "bana yazdığın tüm mektuplar çekmecenin içindeydi gördün mü?" diye sorunca "karıştırmadım, sonra bakarım, sen şimdi sus ve dinlen" dedim boğuk bir sesle...

Duvardaki aletler artık nabzının dakikada 38 kez attığını gösteriyordu. O minicik kalmış kalbi yaşam ile ölüm arasında mücadele veriyordu sanki. "Sarıl bana Namik hem de sımsıkı sarıl" deyince annemin ölüm gününü hatırladım. O da öyle demişti ve ona sımsıkı sarılmıştım. Ağzından gelen kanlar beyaz SAT astsubay üniformamın üstüne fışkırmıştı, aynı ay ve yıldız gibi kırmızı ve beyaz...

Artık sonun başında olduğumuzu hissediyordum. Gözyaşlarımı tutup, sarıldım ona ama bu defa sımsıkı değil... sıkmadan, acıtmadan, incitmeden...

Mike ve Tony geldiklerinde hava kararmıştı. Maria "git eve erken yat sende yoruldun Namik" dedi. Çıkıp eve gittik. Odama girdim ve sabaha kadar hatıralarımla boğuştum durdum.

Sabah Tony ve Mike beni almaya geldiklerinde saat 09:00 civarındaydı. Kahvaltı edememiş yalnızca karton kutudaki portakal suyundan biraz içebilmiştim.

Şeytan "al bir Whisky şişesi, şişenin dibini görene kadar iç diyor!". Ama irade gösterdim...

Maria'nın odasına girmeden önce Mike beni uyardı. "Namık vakit az kaldı, doktor arkadaşları artık hazırlıklı olun" demişler.

Yutkundum ve kalbimin hızlandığını hissettim. Yine aynı şekilde hareketsiz yatıyordu, üçümüze de gülmeye çalışarak doğrulmaya uğraştı. Ben aynı yerime sağ tarafına oturup elini tuttum. Çok soğuktu eli veya ben mi donmuştum? Çocuklara doğru dönmeye çalışarak "siz gidin Namik yanımda" dedi. Onlarda selam verip çıkıp işlerine gittiler, biz de fısıldayarak eski güzel günlerden konuşmaya başladık.

Maria, "Yatağın solundaki çekmeceyi aç, orada resimlerimiz ve mektuplarımız var, al onları hatıra olarak sakla" deyince dudaklarım titremeye ve gözlerimden ince ince yaşlar gelmeye başladı... Kendi kendime "ulan boktan SAT şampiyon Judocu, ne ağlıyorsun sulu göz, ciddi dur! bir de dünyanın en sert, en acımasız, en vahşi askerleri Türk SAT'ları diyip duruyorsun ve burada muhallebi çocuğu gibi ağlıyorsun" dedim. Bir türlü savaşçı judocu kimliğime bürünemiyordum.

Elimi sımsıkı tutmaya çalışıp, "biraz uyuyalım, sen de uyu suratından gece uyuyamadığın belli" dedi. Bende başımı göğsüne koyup "uyuyalım", dedim. Ama her tarafı bir deri

bir kemik kalmıştı sanki. Onu rahatsız etmemek, canını acıtmamak için, başımı belinin yanına yatağın üstüne koydum, elini hiç bırakmadım.

Zannederim 2 saat kadar uyumuşum, uyandığımda yüzü melek gibiydi, sanki bana gülüyor elveda diyordu. Hışımla nabız, tansiyon vs. gibi aletlere baktım. Hepsi düz bir çizgiyi gösteriyordu. Ne nabız var, ne de tansiyon ne de Allahın cezası bir canlılık işareti.

"Doktoooooor" diye avazın çıktığı kadar bağırdım. Tüm doktor arkadaşları odaya hücum ettiler. Bir iki yeniden canlandırma teşebbüsü para etmedi.

İçimden "Demek doktorlarda ölüyormuş" diye geçti. Bu kadar zaman benim gelmemi mi beklemişti ölmek için.

Pencereden dışarıyı seyrettim, içinde bulunduğum hava kuvvetleri hastanesinin 4. katındaki 7 nolu odanın penceresinden dışarıda eğitim yapan askerleri seyrediyordum. "Şu an dünyada acaba kaç yeni bebek doğmuştur?" diye geçti aklımdan.

Mike ve Tony 1 saat sonra geldiler. Haberi çabuk aldıkları belliydi. Ama onlar benim gibi sulu göz değildiler. Tony elini omzuma atarak "Namık üzülme artık kurtuldu, çok ağrı kesici, uyuşturucu iğne yapıyorlardı" dedi. Bana moral veriyordu.

Maria morga, biz ise eve gittik. Mike biraları açtı yutarcasına bir yudumda, bir nefeste içtim.

Mike "yarın öğlen askeri mezarlıkta toprağa vereceğiz" dedi ve gittiler.

O gece yatağın solundaki çekmecede ona yazdığım mektupları okudum, resimlerimize baktım durdum sabaha kadar...

Zilin sesine uyandım, oysa çocuklarda anahtar vardı. Giyinip çıktık hastanede bir iki işlem yapıp mezarlığa gittik.

"Bu Amerikalıların cenaze merasimleri amma şatafatlı oluyor" diye düşündüm. Ceviz kaplı bir tabut, konuşmalar, bayrak hediyesi şarkı gibi dualar, ilahiler ve sonunda bir barda içki alemi...

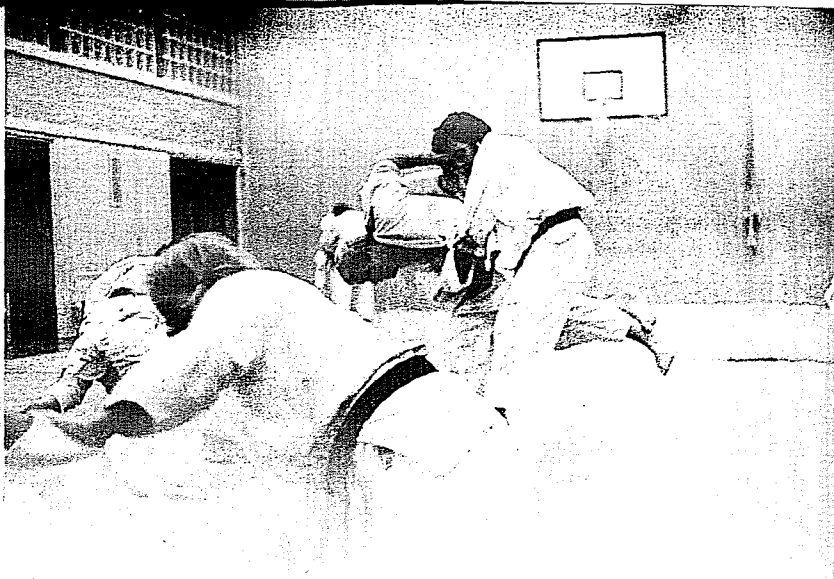
Neymiş biz mutlu olursak o da öbür tarafa mutlu gidermiş. Adet böyle ya biz SAT müsvettesi Şampiyon judocu, uyduk bu adete gözümüz yaşlı... Aynı mendille hem gözümü siliyorum hem de akan burnumu. Aklıma o şarkı geliyor "No woman, no cry" (kadın yoksa, göz yaşı da yok, gibi bir şey)...

Çocuklar beni teselli ediyorlar, anlaşılan onlar benden daha güçlüler. Mike "Namık evde istediğin kadar kalabilirsin bunu biliyorsun" dedi nazikçe;

Mike ve Tony'e dönüp "Çocuklar lütfen beni havaalanına bırakın rezervasyon yaptırdım eve döneyim" dedim. Zira burada onun evinde yalnız kalırsam hatıralar girdabında göz yaşlarımda boğulup gideceğim. .

San Antonio Havaalanı'ndan uçak kalktığında kemerleri çözdük. Hava açık, aşağıda Maria ile tur attığımız San Antonio nehri ve her tarafını gezip tatlı hatıralarımızın olduğu şehir küçüldükçe küçülüyor... Dinlediğim müzik biz 68 kuşağının çok dinlediği popüler bir şarkıydı, adı da "Sad movies always make me cry" idi. Anlamı "Acıklı filmler beni daima ağlatır" gibi bir şey.

Hostes servis arabası ile yanımda belirdi. Güzel mavi gözleri ile benim ağlamaktan kıpkırmızı olmuş, bayat balık gibi bakan gözlerimin içine bakarak "ne içmek istersiniz" diye sordu. Bende şöyle cevap verdim "Viski içeceğim, hem de uçak inene kadar..."

Savaşçı Ruhu

"Savaşçının tek seçeneği vardır; ikincisi ölümdür."

Fransız Judocu beni yerden yere vuruyordu. Acımayan yerim yoktu. O sıralar Fransızlar, Japonlardan sonra dünya sıralamasında ikinciydiler. Judo onlarda 1896 yılında başlamıştı ve 1903'ten beri federasyonları vardı. Bizde ise Judo 1962'te başladı. Akdeniz Oyunları İzmir'de yapılıyordu ve sene 1971'di. Fransa şampiyonu olan Tunus asıllı Judocu, kel kafalı, göğüs ve kol kasları neredeyse Judo giysisinden dışarı fırlayacak kadar gelişmişti. Kendisi 93 kilodan 80 kiloya düşmüş ve bu nedenle 80 kilo kategorisinde maç yapıyoruz. Ben 73 kiloyum. Çok sevdiğim 17 yaşındaki talebem

Süheyl Yeşilnur 70 kiloda maç yapsın diye o fazla 3 kiloyu verip 70 kiloda müsabaka yapmadım.

Adam bir sağdan, bir soldan Japonya'da öğrendiği bütün teknikleri sanki üzerimde deniyor. Bir anda beni yüzükoyun yere çarptı. Burnum sıyrıldı ama yine de sırt üstü düşüp ippon olmaktan (tam puanla mağlup olma) kurtuldum.

Fırlatışı soldan yaptığı için omuzumun üzerine düştüm ve bu nedenle omuzun feci ağrıyor. Ben kendimi toparlayamadan bu kez kafamın sol tarafından güzel bir fırlatma tekniği uyguladı. Sol kulağımın üstüne düştüm. Kulağım sıyrıldı bu sefer de. Velhasıl adam beni fukara sümüğü gibi istediği yere atıyor, yapıştırıyordu. Oysa mindere ilk çıktığımda Türkiye'nin her yerinden gelen Judocular, seyirciler çılgınca alkışlıyor moral veriyorlardı.

O yıllarda Türkiye'nin en iyi Judocusu ve antrenörü idim ve bu beş kişilik takımı ben hazırlamıştım. Kendim de dahil! Bu çılgınca alkışlamalar, Fransız Judocu beni yerden yere atmaya başlayınca yerini derin bir sessizliğe bıraktı. Oldukça tutuk maç yapıyordum. Zira kendi seyircimin önünde olmamın baskısı vardı üzerimde. Yurtdışında birçok milli maçta çok rahattım; yenilmek önemli değildi. Beni tanıyan kimse, orada olayı seyretmiyordu ve üzerimde baskı yoktu. Fransız Judocu artık beni atmaktan yoruldu ama ben düşmekten yorulmadım! Maçın bitmesine üç saniye kalmıştı. Herkesin suratı bir karış, üzgün. Fransız galip durumda; hem de çok puanı var.

Bu güçlü kuvvetli Fransız, maçın bitmesine üç saniye kala beni son bir defa daha atmak, kelimenin gerçek anlamında mindere gömmek arzusu ile (ve aptallığıyla) son bir defa daha sol uchimata (sol ayağım benim iki ayağımın arasına sokup havalandırıp atma tekniği) ile harekete geçti.

Bu oyunu defalarca yapmıştı ama beni asla sırt üstü mindere yapıştıramamıştı. Sağ ayağımı kapayıp onun sol ayağının hızla havaya gitmesini sağladım. Yerdeki sağ ayağının önüne kendi sağ ayağımı koyup kollarımla onu çekerek havalandırdım ve ardından döndürüp sırt üstü mindere yapıştırdım! Ava giderken avlanmıştı! Mindere yapıştığı anda gong çaldı ve müsabaka'nın bittiği işareti verildi. Gong bile kurtaramamıştı Fransız'ı! Onu son saniyede ipponlamıştım (sırtüstü yere atıp tam puan almak). Ortalık sessizliğe bürünmüş, ölü toprağı dökülmüş matem evi gibi oldu bir an; hemen ardından salonda herkes havalara sıçramaya, bağırmaya, çılgınca çılgınca alkışlamaya başladı. Tüm Atatürk Spor Salonu tıkabasa dolu idi. Ben ise gol atmış bir futbolcu sevincine kapılıp havaya girmeden, mütevazi bir şekilde kafam önümde yerime gidip diz çöküp oturdum.

Fransız hala mindere yapışmasına inanamaz halde yerinden doğrulamıyor. Sırt üstü yatıp salonun ışıklarına bakıyor ve aptallığına yanıyor olmalı. Sonunda yattığı yerden kalktı. Ağır adımlarla benim karşıma doğru üzgün üzgün yürüdü. Diz çöktüğüm yerden ayağa kalktım. Orta hakem eli ile beni göstererek galip olduğumu ilan etti. Gidip Fransız'ın elini sıktım; salon alkışlardan hala yıkılıyordu.

Sessizce ringten indiğimde bir baktım omuzların üzerinde havalardayım. Beni havaya atıp atıp tutuyorlardı. Asla pes etmemiştim. Bir savaşçı, bir samuray gibi son ana, ölüm anına kadar kurtulmak için mücadele etmeliydim. Ümidini, mücadele azmini kaybeden insanlar hayatta her şeylerini kaybederlerdi.

Bir savaşçının bir tek seçeneği olabilirdi; ikincisi ölümdü!

Bu SAT'ta bize öğretilen en önemli dersti. "Ölene kadar, son nefesini verene kadar mücadele et!" SAT kursunda

Cehennem Haftası'ndan sonra hocamız Bob Gallagher (İrlanda kökenli) dört sayfalık İngilizce bir makale verdi bana. Bir Japon Kamikaze, Hiroşima'ya Atom bombası atılmadan (1945) önce yazmış makaleyi. Adı REFUSE TO DIE idi yani ölümü reddetmek. Kanserle mücadele etmek, yaralı iken kaçıp kurtulmak, paraşüt açılmayınca yere çarpana kadar onu son saniyeye kadar açmaya çalışmak, kendinden iki misli ağır bir Judocu ile son ana kadar mücadele etmek, ticarette her şeyini kaybettiğin halde ayakta kalma mücadelesi vermek, aç susuz, parasız her şartta yaşam mücadelesi vermek, yakınlarını seni arkandan hançerleyip her şeyini almaya çalıştıklarında ailen için, ülken için mücadele vermek, otuz metreden paraşütle atlayıp onu açmaya çalışmak, buz gibi Karadeniz sularında gece yalnız başına bırakıldığında yaşam mücadelesi verip asla pes etmemek.

SAT hocamız Bob Gallagher, Cehennem Haftası bittikten iki hafta sonra "Kalan her tim'den bir kişi seçin; onlara Çin'lilerin Esaret Haftasını yaptıracağız," diye emir vermişti. O sıralar 24 kişi kalmıştık. Oysa SAT kursuna 244 kişi başlamıştık. Her bot timinden birer kişi seçtiler. Bizim bot timinden Yılmaz Üsteğmen, Mustafa Tosun, Hüseyin Marangoz, Ersev Bayrak, Bahadır Türkmenoğlu, Naci Kaldıran ve ben seçilmiştim. "Ulan neden ben de, Mustafa veya Hüseyin değil" diye sorduğumda, bizimkiler "Yarma (bazen zor bir şey başardığımda bana ya yarma ya da minik) derlerdi. Sen sigara içmiyorsun sonra Judocu olduğundan sabır sporu yapıyorsun, ayrıca sende annenden geçme bazı özel hisler, duygular ve medyum özellikleri var; sen yaparsın," dediler.

Bob Gallagher'a, "Nasıl bir şey yaptırıyorsunuz?" diye sorduğumda "SAVAŞÇI RUHU taşıyor ve ASLA PES ETMEME duygusu geliştiriyorsunuz," dedi. Sen bunu deneyebilirsin ama asla başarabilirsin demedi, Poyrazköy-Keçilik'de

Hasan Ağa'nın ineklerinin dışkı yaptığı yerde üç büyük çukur açıldı. Genişliği iki metre, derinliği beş metre, içine 60-70 santim su koydular. Üç çukurda ıslatıldığından içi yağmur yağmış gibi çamurlu idi. Tırmanıp çıkmaya imkan yoktu. O gün geldiğinde 24 ümüz de çukurların önünde sıraya geçtik. Bob, tek tek isimlerimizi okudu ve üçer adım öne çıkmamızı istedi. Çıktık!..

Sonra o sert, gür sesi ile "Soyunun!" diye emretti. Soyunduk. Tam donları da çıkarıyorduk ki, "O kalsın" diye gürledi ve "Sizin çirkin sünnetli aletlerinizi görüp de ne yapayım? Onları bu üç gün kalacağınız Çin ölüm çukurundaki farelere saklayın." Ansızın diğer ABD'li SAT Hocamız Steamy "Atla aşağı, atla aşağı!" diye gaddarca bağırmaya başlayınca atladık aşağı. Diğer iki çukura Erdoğan Saydam ve Jandarma Teğmen Suavi Gökdal girecekti. Emre uyup kendimizi bok çuvalı gibi attık o boklu çukura. Bob üç gün kalacaksınız gibi bir laf etmişti. Hakikatten çıplak, üzerimizde yalnız donla bu soğukta içi su dolu çamur çukurunda aç, susuz, uykusuz, moralsiz nasıl kalacaktık? Üç gün suyun içine girer girmez ilk işim bu işi icad eden o Çinli'ye ana avrat küfür etmek oldu! Buradan tırmanarak, birisinin yardımı olmadan kurtulmak imkansız görünüyordu. SAT'ta "İmkansız" kelimesinden nefret edilmesi öğretilmişti bize.

Çamurlu su, kalçam ile dizim arasında bir yere kadar geli-yordu. Kıpırdadıkça yumuşak boklu toprak beni aşağı doğru çekiyordu. O yüzden çok kıpırdamanın dezavantaj olduğunu anladım. Akşama doğru ABD'li SAT hocalar Steamy ile Türk hocalardan Çetin ve Kenan Hocalar benim çukurun başında belirdi. Pantolonlarının önünü açmaya başlayınca aletlerini gösterip moralimi bozmaya çalışacaklar diye geçti aklımdan. Ne gezer? Adamlar kafama işemeye başlamazlar

mı! Kafamı öne eğdim ve ağzıma, burnuma, kulaklarıma gelen çişleri çamurlu, çişli sularla temizlemeye başladım.

Hadi Türk hocalar ne ise ama bu Amerikan fırlamalarının o sünnetsiz bamya gibi şeyleri ile üstüme işemesini kaldıramadım, kızdım bağırdım! Moralimin bozulduğunu ağır ağır çökmeye başladığımı hisseden Bob Gallagher "Pes et çık! Pes et! Evine git yıkan. Kız arkadaşınla yat," diye benim pes etmemi sağlayacak emirler yağdırmaya başladı.

Aklıma buraya bu kursa gelmeden önce çalıştığım gemi geldi. Yattığım salıncak gibi hamak, etrafta hepsi sigara içen personel, havasız kamaralar, hareketsiz sporsuz ortam, deniz ortasında fırtınalar ile boğuşan o demir yığınına, o yüzen hapishaneye dönmek istemiyordum.

Bağırdım avazım çıktığı kadar. "You mother fucker! Cock sucker, son of a bitch!" diye (yani sizin anlayacağınız bir sürü kötü küfür) "Pes etmeyeceğim, beni asla pes ettiremeyeceksiniz!" derken aynı zamanda soğuktan çenelerimin birbirine çarpmasından meydana gelen ses kaplumbağaların çiftleşmesini hatırlattı bana: tak tak tak tuk tuk tuk.. Kaplumbağaları çiftleşirken seyretmiş olanlar muhtemelen bu sesi hatırlarlar!

Beni bırakıp öbür çukurlara gitmiş olmalılar ki, yukarı baktığımda çukurun başında kimseyi göremedim. Suavi Üsteğmenin küfür seslerini duymaya başladığımda ABD'li SAT'ların şarkıları da duyulmaya başlamıştı benim bulunduğum çukurdan. Bu hocalar insanları zayıf zamanında yakalamayı ve morallerini bozmayı iyi beceriyorlardı. Buradan bir kurtulsam ben de onları becereceğim!

Hani vahşi hayvanları tanıtan programlar vardır. Otlar arasında saklanan aslan, ceylan veya yaban mandaları sürüsünde en hastalıklı, en zayıf, en küçük yavruyu, korumasız olanı seçip ona konsantre olur odaklanır ve son sürat avına

koşmaya başlar. Bu hocalar da aynı o aslanlar gibi kurnaz ve acımasızlardı! Akşam çoktan olmuştu. Gökyüzü o çukurdan rahat görülüyordu. Kara bulutlar Karadeniz tarafından üzerimize doğru çöküyordu sanki. "Allah'ım inşallah yağmaz" diye dua ediyordum. Zira bu çukura iyice su girerse kurtaramayız paçayı. Bir de ıslandıkça daha çok üşüyeceğiz diye geçiyor hep aklımdan. Henüz yağmur yok. Yandaki öbür çukurdaki SAT arkadaşlarım ne yapıyor diye geçti aklımdan ve bağırdım. "Suavi Üsteğmen'im, Erdoğan Astsubay'ım" diye. İkisinin de "Ne var, nasılsın?" diye cevap vermeleri gecenin sessizliğinde ilaç gibi geldi. "Ne yapacağız, siz nasılsınız?" diye sorduğumda ikisinden de aldığım cevaplar pek olumlu değildi ve moral bozucu idi. Onlara biraz moral vermek için "Hey size bir fıkra anlatayım mı?" diye sorduğumda Suavi Üsteğmen "Ulan Namık ne sırası ne de yeri ama çok istiyorsan anlat," dedi. O koca çukurdan gece yarısı sesimi onlara duyurmak için bağırarak başladım anlatmaya:

"ASKERLER ESİR DÜŞMÜŞLER!"

"SONRA..?" diye bağırdı Suavi Üsteğmen.

"Pardon pardon, adam torununa anlatıyormuş askerlik hatıralarını. Çocuk da hasretle dinliyormuş. Esir düşünce arkadaşları ile birlikte bir çukurda bekletirlerken esir kampının komutanı gelmiş ve 'İki seçenek var,' demiş. "Birincisi, sizi ya düzüp becereceğiz. İkincisi ise sizi öldüreceğiz.' Torun dedesine heyecanla sormuş 'Eee dede sonra ne oldu?' 'Evlat gördüğün gibi şimdi biz ölüyüz,' demiş adam."

Suavi Üsteğmen bağırdı "Yani şimdi biz öldük mü yoksa bu hocalar gelip bizi becerecekler mi?" diye gırgır geçti benimle.

Sesinden henüz moralinin pek bozulmadığını anladım Suavi Üsteğmen'in. Genişliği 2 metre olan çukurdan yukarı çıkmak, kurtulmak için ayağım girecek kadar basabileceğim

oyuklar açıp merdiven gibi veya dağcılıkta düz duvar tırmanışı dediğimiz sistemi denemeye karar verdim. Çukurları boyumun yettiği yere kadar açıp tırmanmaya başladım. Daha ikinci deliğe ayağımı basmıştım ki ıslak, çamurlu, kaygan toprak çöküp kaydı ve dökülüp dümdüz oldu. Bu taktik işe yaramayacaktı anlaşılan. İkinci planı denedim: Çocukluğumda ve askeri pentatlonda kullandığımız bir sistemdi. Ayak bir yerde, el öbür yerde. Genişlik 2 metre olduğundan elim ayağım yeterli olmadı tırmanmaya. Bunu icat eden Çinli akıllı adammış. 80-120 santim genişlik yapsa tırmanabileceğim. Bildiğim bütün küfürleri sıraladım Çinliye...

Sabah artık ikinci gün başlamıştı. Hafif uykusuzluk ve üşümeden kaynaklanan yorgunluk ve susuzluk vardı. Suyun içinde idik ama susuzduk, susamıştık. Böyle devam ederse yarın bu içinde bulunduğumuz sidikli sudan içebilirim diye düşündüm. "Ulan bu SAT'ı, SAT kursunu, Cehennem Haftası'nı, Esaret Haftası'nı çıkaranın da, yapanın da diye sayarken Suavi Üsteğmen'in sesini duydum. Bağırarak "Namık bir şeyler yemeyecek miyiz?" diye avazı çıktığı kadar bağırıyordu ben duyayım diye.

"Evet, evet yiyeceğiz. Et lokantasından karışık et, pilav ve künefe gelecek. Yanında da buz gibi fıçı bira var!" diye bağırdım dalga geçerek.

Ne demek istediğimi anladı ve sesi kesildi Suavi Üsteğmen'in. Nedense Erdoğan Astsubay'dan hiç ses çıkmıyor. O üçüncü ve son çukurda sesi bana hiç gelmiyor. Arada da Suavi Üsteğmen'in çukuru var, Suavi Üsteğmen'e yarı şaka yarı ciddi hafif gırgır geçerek bağırdım. Suavi Üsteğmen ile bir kez güreşmiştim ve testislerini (yumurtalıklarını) sıkıp pes ettirmiştim.

"Üsteğmen'im sizin jandarma ve Kara Kuvvetleri'nin komando kurslarında da böyle Çin çukuruna atıp üzerinize işeyip,

küfürler ediyorlar mı?" diye sorunca, "Öyle bir şey yapam bir olur tepeleriz. Ne hadlerine? Hem de böyle Üsteğmen'e bir Astsubay Çavuş yapacak? Yanar valla!" diye cevapladı. Erdoğan'dan hala ses yoktu. Onu çok merak ediyordum. Herhalde aynı şeyleri o da yaşıyordu.

İkinci gün akşama doğru kalabalıktan gelen konuşma ve ayak seslerinden irkildim. Biraz sonra yukarı baktığımda SAT kursiyer arkadaşlarım çukurun başında belirdiler. Hem şaşırdım hem de sevindim. Aslında şu saatte eğitimde olmaları lazımdı. Sevincim Bob'ın sesini duyunca kursağımda kaldı. Kükreyerek emir verdi. Bob "herkes çukurdaki farenin üstüne işesin!" dedi. Bizim çocukların hiçbiri bu emre uymadı.

Bob "Yere yat ve şınav yapmaya başla!" dediğinde hepsi yere yatıp şınav yapmaya başladılar. Artık bir şınav daha yapamaz hale gelip iyice tükendiklerinde Bob tekrar kükredi "İŞE AŞAĞI!" Çocuklar ister istemez aşağı, toprağın yanına doğru bana gelmesin diye işemeye başladılar. Tekrar küfür ederek "Siz iyi sniper olamazsınız. Kafasına nişan alıp işeyin!" diye emir verdi. Mecburen yaptı çocuklar. Bob da o arada bağırıyordu "Pes et kurtul! Pes et evine git! Sevgiline git! Bara git bira iç!"

Bağırıyor, böğürüyor, havlıyordu!

"ASLA, ASLA, ASLA!" diye bağırdım ağzımdan köpükler saça saça ben de bu o... çocuğuna!

Sonra herkesi yan çukura Suavi Üsteğmen'in başına işesinler diye götürdüler. Suavi'den kapağı açılmamış küfürler duyulmaya başladı! Erdoğan'ın çukurdan ise hala bir ses yoktu, meraktaydım...

Üçüncü gün sabahı Suavi Üsteğmen'in çukurdan acayip küfürler, şikayetler geliyordu. Çığlıklar atıyor, bağırıyor

çağırı-yordu. Yukarıda da hocaların kahkahaları duyuluyordu aynı anda...

Biraz sonra aynı şekilde ben de bağırıp çağıracak ve hocalara küfür edecektim. Bob, Steamy ve Kenan Hoca benim çukurun başında belirdiler. Gülüyor ve dalga geçiyorlardı. Ellerindeki kartonun kapağını açıp aşağı siyah bir şey attılar... Atmaz olaydılar... Siyah tarla faresi yanıma suya düştü... Düşer düşmez ben kendimi geri attım, çıplak sırtım sanki arkamdaki çamur toprak duvarın içine girecek. O kadar geri kaçmışım. Fare de benden kaçıp önümden duvara tırmanmaya çalışıyor ama nafile gayret! Fare tırmandıkça ıslak çamurla birlikte geri önüme suyun içine düşüyor ne kadar denediyse de başarılı olamadı hayvan. Bana doğru yüzüyor ben de elimin tersi ile geri itiyordum onu. Sonunda sırtından yakalayıp nasıl fırlattıysam yukarı attım fareyi.

Aradan bir müddet geçti ve Bob gelip soğan sarmısak attı yiyeyim diye... Öyle bir atmıştı ki tutmama fırsat kalmadan suya düştü bunlar. Kabuklarından içeri sidikli su girmemiştir diye geçti aklımdan. Elime alıp hocaların başımdan gitmesini bekledim. Elimde tutmaktan yorulmuş olmalıydım ki çamur duvarını içine sokup sakladım onları ilerde yerim diye... Üçüncü gece, gece geç saatte Bob ve Kenan Hoca gelip kocaman geniş tahtalar, suntalar, ağaçlar ile benim çukurun üstünü iyice kapadılar. Onlara beddua edemiyorum zira hepsi hocalarımız ve bizim daha iyi yetişmemiz için ne kadar puştluk, ne kadar bokluk varsa hepsini yapıyorlar!...

Artık ne yıldız, ne gökyüzü ne de kara bulutlar gözüküyor. Bunu daha önce öğretmişlerdi. Vietkong'ların yaptığı bir uyum çalışması. Böyle karanlıkta dört saat kalıp bir noktaya bakarsanız gece dışarı çıktığınızda kapkaranlık ormanda bile gece dürbünü ile bakıyormuş gibi operasyon

yapabiliyorsunuz! Gündüz olduğunda ise eğer üstümüzü açmazlarsa yine gece gibi karanlık olacaktı ortam ve bioritmimiz bozulacaktı.

Dördüncü günün sabahı bu esaret kursunu çıkaran Çinliye küfürleri sıralarken titrememi durdurmaya çalışıyorum. Bu SAT kursu boyunca uykusuzluktan çok titremekten yılmıştık. Hocalar ne yapıp edip bir yolunu bulup muhakkak yaz olsun kış olsun bizi donmanın eşiğinde tutmayı başarıyorlardı.

Anne karnında dokuz ay bu kadar ıslak kalmamışızdır diye geçerdi aklımdan hep!... Öğlene doğru tahtaları kaldırıp üstümü açtı inekler. Öğlenden sonra çöp sepetleri, kovaları, konteynırları ile geldi hocalar ve bütün birliğin çöplerini üstümüze döktüler. O zaman ne domuz gribi, ne tavuk gribi, ne kuş gribi yok tabii... Çukurda lahana, pırasa, yenmemiş artık, pirinç, mercimek, ekmek kırıntıları, kağıt çöpleri, tuvalet kağıtları, nereden çıktıysa kadın ped'leri ve prezervatifler var... Suavi'den yine ana avrat dümdüz küfür nameleri geliyor... Moralinin çok bozuk olduğu belli oluyor; böyle giderse hocalar onun üzerine daha çok oyna-yacak yaralı ceylan ve aslan misali...

Son gece hafif yağmur çiseliyordu. Isınmak için biraz cimnastik yapıyorum. Kasların vücut ısısını sağlamaktaki rolünü bilmekle beraber enerji kaybetmek de pek işime gelmiyor. Allah'a ve Anneme dua ediyorum hep. Annemin duaları hep işime yaramıştır. Kadın ne bilsin böyle bir bok çukurunda boktan bir pozisyonda olduğumu...

Anneme Gölcük'e deniz kuvvetleri lisan okuluna gidiyoruz dediğimde annem "Numara yapma seni her gün suların içinde, altında, havada, karada görüyorum. Başka tehlikeli bir şey yapıyor benden saklıyorsun," demişti.

Hiçbir zaman hiçbir şey saklanamazdı ondan istihareye yatar öğrenirdi olanı biteni.

"Sauvi üsteğmenim, Sauvi üsteğmenim!" diye avazımın çıktığı kadar bağırsam da artık ondan hiçbir ses gelmiyordu.

Yıllar sonra "The Deer Hunter", bizdeki adıyla Avcı filmini seyrettiğimde böyle bir sahne vardı orada ve ben SAT'ta geçirdiğim o Esaret Haftası'nı hatırlamıştım. Aradaki fark, orada çukur değil bambu kamışları ile çevrilmiş bir su hapishanesi olmasıydı.

Sabah, uykusuzluktan, açlık ve susuzluktan bitkin bir haldeyken Bob ve diğer hocalar geldi. Günlerden cumartesi olduğunu zor bela hatırlıyorum. Aşağıya uydurma bir metal merdiven sarkıttılar. Bob, "hadi çık artık" diye emir verdi. Ben de "Are you joking?" yani şaka mı yapıyorsun dedim.

"Yukarı çık, yukarı!" diye sert, sert bağırdı. Çıkmak istedim fakat başaramadım. Kurs arkadaşlarımdan Mustafa Tosun merdivenden aşağı indi ve kolumdan çekip yukarı çıkmama yardımcı oldu. Yukarıya zar zor, titreye titreye çıktığımda Bob elindeki koca küreği elime verip, "Bu çukuru doldurmaya başla!" diyor. Ayakta duracak halim yok.

Yine de öfkeden Türkçe "Ver Allah'ın belası o... çocuğu," diye küreğe elimi uzattığımda, "this is joke" bu bir şaka dedi gülerek ve bana sarıldı. Hayretten dona kalmıştım; aslında zaten donmuştum. Şu an ne elim ne de diğer aletlerim çalışırdı. Bob "Türkiye'de bunu ilk yapan sensin," dedi.

Bir ilk daha başarmıştım ama umurumda değildi. Bir an önce ısınmalı, doymalı, susuzluğumu gidermeli ve yıkanmalıydım.

"Erdoğan ve Suavi Üsteğmen nerede?" diye sorduğumda, Erdoğan'ın çukura atıldığında ayağını çok fena burkup yan bağlarını yırttığını öğrendim. Birinci gün akşamına kadar

dayanmış sonra ayağı çok kötü şişince Kasımpaşa Deniz Hastanesi'ne götürülmüş.

Suavi Üsteğmen'in çöpler üzerine atıldıktan üç saat sonra hipotermi (donma durumu) olup çıkarılmış, revirde sıhhiye astsubayı tarafından ıstılıp kurtarmış paçayı. Hoş benim de ondan farklı bir durumum yoktu. Bob "Namık'ı ısıtın yıkayın kokteyl salonuna getirin" deyince, "Kokteyl mi?" diye bağırdım heyecanla... Mustafa Tosun'a dönüp "Donsamda bir soğuk bira içmeden beni gömmeyin!" dedim. Gülüştük.

Üç saat sonra kokteyl salonundaki hazırlığı görünce kendimden geçip "Buna değermiş" dedim. Masaya Bob'ın yanına oturduğumda çok heyecanlıydım. SAT kursu devam ediyordu ve ben ünlü SAT Bob Gallagher'ın yanında oturuyordum. Bu tahmin bile edemeyeceğiniz kadar büyük bir onurdu!

Ansızın "fare nerede?" diye sordum heyecanla.

Şakir Hoca "ulan oğlum hayvanları koruma cemiyeti tarafından sana ödül verilmeli, kendini değil fareyi düşünüyorsun" dedi gülerek.

Kenan Hoca da "Sen fareyi yukarı atınca kurtuldu. Ormana kaçtı fakat Suavi'ninki öbür tarafa yolcu oldu" dedi. Fare denemiş ama hayatta kalmayı başaramamıştı. Biraları yudumladığım sırada Bob da viskisini yudumluyordu. Oldum olası bu viski bana ağır gelir ve tahta kurusu gibi kokarım hep!...

Bob "İşte savaşçı ruhu bu!" dedi. "Asla pes etmemek, asla bırakmamak, ölümü reddetmek, sonuna kadar mücadele etmek, var olmak, ayakta kalmak, en zor şartlarla mücadele etmek, savaş vermek. Sen kazandın Namık ama fare kaybetti!"

Kendisi de Vietnam'da Vietkong'lar tarafından pusuya düşürülmüş, 14 ABD'li SAT arkadaşını ve yaralı tim komutanını, kendi de yaralı halde iken ayak kemiği kırık, eli ve

parmakları kopuk pusudan çıkarıp emniyetli alana geri kaçırıp NAVY CROSS yani Donanma Haçı madalyasını ABD Deniz Kuvvetleri Komutanı'nın elinden almıştı. Bu, ABD'nin en büyük madalyası idi.

Japonya'ya ikinci kez gittiğimde Türkiye'de antrenörlük yapan yedinci DAN siyah kemer hocamız Takahiro Yodoyo hocam bizi Tokyo, Narita Havaalanı'nda karşıladı. Ona "Sana Türkiye'den ne getirelim" diye sorduğumda "karpuz" demişti.

"Karpuz!" inanmamıştık ama götürdük. Harika, modern bir havaalanı gümrükten çıkıp onun Teteyama'da (dikdörtgen dağ) yaşadığı yere gitmek için trene bindik. Trende karşımızda 30-35 yaşlarında bir bey elinde Japonca bir kitap okuyordu, arada bir gözleri kapanıp uyuyor, kafası öne doğru düşerken uyanıyordu ve adam tam eşimin karşısında oturuyordu. Yodoya'ya dönüp sordum: "Ne kitabı bu? Adı ne?"

"Bushi no Kokoro, Savaşçı Ruhu" dedi ve ilave etti, "bu sıralar çok satıyor bu kitap; zira Japon mentalitesine çok uyuyor." Okuyup okumadığım, okuduysa konusunu merak etiğimi söyleyince anlatmaya başladı.

"Savaşta, ticarette, sporda, politikada hatta evlilikte çok zor durumda kalabilirsin. Karşındaki senden daha savaşçı olabilir silahları da senden daha iyi olabilir, ticarette senden daha zengin, güçlü, kurnaz, hileci, kalleş olabilir. Sporda mesela Judo'yu ele alırsak, senden daha teknik, daha tecrübeli, bilgili, kuvvetli, daha ağır olabilir. Politikada da rakiplerin kurt, tecrübeli, güçlü, çevresi olan birileri olabilir. Bunlarla, onlardan daha zayıf, güçsüz biri isen mücadele etmen çok zordur. Burada sana düşen asla pes etmeden, vazgeçmeden kendi zayıf taraflarını geliştirip rakibin zayıf taraflarını bulup yılmadan, sonuna kadar kazanmayı sürdürmendir. Birazcık anlatabildim mi sana savaşçı ruhunu?" dedi.

"Evet anladım" dedim. Japonya'da okuduğum İngilizce kitap-lardan, konuştuğum insanlardan elektronik Japon mucizesini az çok çözmüştüm. Ellerinde doların çok olduğu zaman bol, bol sac ve demir stok etmişlerdi. O sıra Batı bunlar ne yapıyor diye me-rak ediyor ama para kazandıkları için de ses çıkarmıyorlardı. ABD ve Avrupa, bunlar çuvalladı derken Japonlar stok ettikleri sac, demir ve lastikten ilk Japon mucizesini patlatmışlardı. Otosanayii mucizesinde Judo stratejisini uygulamışlardı. Judo'da ra-kibini yenmek, başarılı olmak için rakibinin gücünü kullan- malısın.

Önce onu itersin hafifçe o seni kuvvetsiz zannedince (zira hafiften ittin, tam gücünü göstermedin) tam gücü ve ağırlığı ile reaksiyon gösterip senin üzerine gelir, sen de onun bu geliş gücü ve süratine (diyelim 50 kg) kendi elli kiloluk gücünü ekleyip üstten çeker ve alttan bir engel koyarsın ve böylelikle o koca güçlü Judocuyu, politikacıyı, savaşçıyı, tüccarı yere yapıştırırsın (İPPON!).

Geri çekilip dolar biriktirip küçülür hissi uyandırır, rakip üzerine gelirken onun sacını, demirini, metalini satın alır, sonra da arabaları imal edip onu yere yapıştırır, onun memleketindeki koca, koca çok benzin yakan arabalar yerine kendi imal ettiğin küçük ve tasarruflu, hoş, beğenilen arabaları satarsın. Hem de onları tıpkı kadın hatlarına benzeyen yuvarlak hatlarla imal edip beğenilmesini sağlayarak!...

Savaşçı ruhunu kendime hep yol edinmişimdir. Japonya'da DO, YOL demektir. JUDO, Yumuşak Yol, AİKİDO, Ruhla Bedenin Birleştiği YOL, KARATE-DO, boş el silahsız el yolu, KENDO, kılıç yolu, BUSHİDO ise savaş sanatlarının ülke müdafaasında kullanılmasının yoludur. Bir Japon, olgun, oturaklı birini görürse onda bir şeyler sezip sorar "Hangi yolu (yani DO'yu) yapıyorsun?" diye. O da büyük ihtimalle ya AİKİDO ya JUDO ya KENDO diye cevap verecektir.

Japonya'da eskiden dedelerimizin uyguladığı gibi "Büyüdükçe küçülmelisin" öğretilir, uygulatılır. Üzerinize gelen koca rakibi devirmek için küçültüp top gibi olur onun ayakları önünde bir engel oluşturursunuz, sonra da onu üstten çeker ve düşürürsünüz. ABD'de sattığı arabalar Amerikan oto sanayisine büyük bir engel olmuştu. Hatta araba fabrikalarında çalışan ABD'li işçiler geceleri arabalarını parçalamaya başladılar...

Top gibi olup yuvarlanmak kazalarda ve düşmelerde de faydalıdır. Şayet ayağınız kayıp düştüğünüzde büzülür top gibi olur yuvarlanırsanız dönen çember gibi birçok nokta sırası ile yere çarpacağınızdan sakatlanmazsınız ve canınız acımaz. Oysa düşerken eliniz ayağınız bir veya birkaç noktadan yere çarparsa sakatlanır veya bileğinizi, dizinizi kırar, zarar görürsünüz. Bazen fazla yayılıp dağılmak size savaşı kaybettirebilir. Tıpkı Hitler'in yaptığı gibi... Savaşçı ruhunda akıl sabır ve çalışma çok önemlidir. Burada Japonların çabuk gelişmesi ile ilgili son birkaç şey daha yazacağım. Bir Japon için üniversite bitirip o diplomayı almak önemli değildir önemli olan üniversitede çok şey öğrenmektir. Bir Japon için Judo veya Karate-do'da dünya şampiyonu olup o madalyayı veya kupayı almak önemli değildir. O ter dökülen minderde çok şey öğrenip ruhu terbiye etmek önemlidir. Bir Japon için bir fabrikada ustabaşı veya müdür olmak önemli değildir, önemli olan o fabrikada çok şey öğrenmektir. Bir Japon için çok şey bilip hiçbir şey olmamaktansa bir konuda çok şey bilip uzman olmak daha önemlidir ve çok iş değiştirmek ayıptır. Bir Japon askeri için yüzbaşı, binbaşı, general olmaktan çok, iyi yetişmiş, savaşçı ruhlu, ülkesi için çekinmeden canını verecek bir asker olmak daha önemlidir.

Bizde çalarlar, çırparlar, soyarlar, rüşvet alırlar, kayırırlar, menfaat sağlarlar, ihanet ederler, gazete ve televizyonda

gülerek çıkar ve sınır, beyanat verirken aynı şeyi yapan bir Japon, harakiri seramonisi düzenleyip intihar eder. Suistimal yapan, çok onurlu biri ise karnını doğru keser, daha çok acı duymak ve ölünce ne kadar onurlu olduğunu göstermek için.

Bu arada bir atasözü hatırlatayım size. Hara no haru hitto, yani "Karnı olan, olgun, onurlu kişi" demektir bu. O yüzden intihar karnı, yani hara'yı yararak yapılır.

Savaşçı ruhuna dönersek, ABD açık sıklet Judo Şampiyonası'na Texas' ta katıldığımda 73 kilo idim. Karşıma 126 kiloluk bir zenci çıkardılar. Ondan sonra da müsabaka yapacaklarımdan biri 132, öteki 140 kiloluk şişko birer Judocu. En tehlikelisi 126 kiloluk siyah olan idi. Maç başladı. Adamı tutmaya kalktığımda tek kolunu bile zor kavrıyordum. Zira bu adam, tek koluyla, ağır makineli tüfek ile ateş edebilir diye geçti aklımdan. Benimle müsabaka yapana kadar altı kişiye 15-20 saniyede, bilemediniz bir dakika içinde IPPON yapmış yani nakavt etmişti.

Adam beni yerden yere atıyor, kalkınca beni geç yakalasın diye etrafında dönüp duruyordum. Öyle yoruluştum ki ellerim zor tutuyordu adamı. Diğerlerini bir dakika içinde yenen judocu dört dakika olmasına karşın beni hala IPPON yapamayınca kuduruyor, kızıyor çılgın vaziyette hışımla üzerime geliyordu. Tam o anda bir top gibi büzülüp alçaldım ve yakasından hızla çekerken sağ ayağımı onun sağ ayağının yanına koyunca, ne olduğunu anlamadan havada uçmaya başladı. Hakem IPPON! deyip sağ elini kaldırdı ve beni galip ilan etti. Herkes, bütün Sanantonio Lackland Hava Üssü Personeli koşup beni tebrik ediyorlardı. Ben de mütevazi ve saygılı olarak kucakladım beni tebrik edenleri. Diğer kalan iki ağır siklet ile de müsabaka yaptım. 140 kilo, şişman olanı yenip diğerine yenildim ve üçüncü olup madalya aldım.

Bu madalya benim için önemli değildi; önemli olan yapılama-yacak kadar zor bir şeyi başarmaya çalışıp pes etmemiştim. Zaten kendi kilomda maç yapıp madalya almıştım. Hocam Herb Bellamy yanıma gelip "Çok güzel bir mücadele azmi ve savaşçı ruhu sergiledin" dediğinde ona "Demek ki SAT'ta bunu bize biraz öğretmişler" dedim.

İleriki yıllarda bu ruh bana çok lazım oldu ve çok da işe yaradı. Tufan Otomotiv'in sahipleri güvendiğim, inandığım, yardım ettiğim Tayfun ve Tufan kardeşler, o yıllarda beni dolandırdılar hem de ne dolandırma. Arabama kadar her şeyimi kaybettim. Eşimden ayrılmak zorunda kaldım. Zira her şeyi onun üzerine yapmıştım; ona da hacize gelebilirlerdi. Evden ayrılıp Çekmece, Soğuksu'da bir eve taşındım. Çocuklarımı, torunlarımı da göremiyordum. Spor aletleri işini de durdurdum. Hayatım o yıldan sonra (1998) hep borç ödemekle geçti. Akşamları Çekmece Gölü'nü gören balkonumdan yıldızlara bakarak Allah'a dua ediyordum hep.

Adamlar yardım için verdiklerim yetmiyormuş gibi bankalardan adıma kredi ve araba kredileri çekip imzaların bana ait olup, olmadığını tespit için imzamı kontrol etmek üzere tıp ve emniyet kriminoloji servisine götürdü beni. Tabii imza attık incelendi ve sahte imzanın galerici kardeşlere ait olduğu ortaya çıktı ve tutuklandılar. Sonra çıkıp yine dolandırıcılığa devam ettiler. Dolayısıyla 2500 TL'lik bir ödeme, mahkeme celbi geldi.

Kriminoloji bürosuna girdiğimizde beni tanıyan bir profesör geldi yanıma "Namık ne oldu kardeşim?" diye sordu. Oto galerici kardeşlerin kırk dokuz kişiyi dolandırdıklarını, ben de babaları asker, eski subay olduğu için yardım ettiğimi, beni yüz milyarlarca lira borca soktuklarını, o arada Cherokee cipimi bile satıp parayı alıp kaçtıklarını, spor salonuna eve ve her şeye haciz geldiğini anlattım.

Adamın gözlerinden ince iki damla göz yaşının gelmesi anını ömür boyu unutamam. Benim ne kadar iyi niyetli olduğumu bilen biri idi. "Şimdi nasıl durumun?" diye sordu. "İyi dedim. Bazı akşamlar yalnızca bir domates yiyip veya yalnızca su içip yattığım çok oldu," dedim.

"Kimse yardım etmiyor mu? Yardıma ihtiyacın var mı? Biraz para vereyim mi sana?" diye sorduğunda, "Yok, yok sağol benim manevi kardeşim Prof. Dr. Feridun Yenisey var, Bahçeşehir Üniversitesi'nde"dedim. Ne zaman zorlansam arkamda Ferudun Yenisey vardı. Gözlerindeki yaşları silerken "Ben olsam..." dedi yutkunarak.

Onu susturdum. "Aklımdan geçti ama ben bir savaşçıyım. Savaşçı ruhu enjekte edilmiş damarlarıma. Onların damarlarında akan kanda A, B, AB ve 0 grubu var, ben de ise savaşçı ruhu, SAT grubu akıyor" dedim ona.

"Pes et Namık! Pes et üşümekten kurtulursun! Pes et Namık pes et! Evine git! Evinde yıkan, sevgilini al, soğuk birarı iç! Isın! Pes et Namık, pes et geldiğin gemiye git, sıcak kahveni iç, denizi seyret, üşüme! Pes et Namık, pes et, ayrıl kurtul bu işkencelerden! Pes et, Namık pes et, kan gibi kavırma buralarda! Git, pes et kurtul!"

"HAYIR HOCAM, ASLA, ASLA, pes etmeyeceğim HOCAM!"

Tayfun ve Tufan Kardeşler'in bizi dolandırdıkları açıkça ortaya çıkınca Hollanda Havayolları'nın bana hediye ettiği baltayı alıp doğruca onların galerisine gidip kızımla her yeri kırıp parçaladık. Polisler gazeteciler filan geldi. Beni götürmek istediler gitmedim.

Akşam eve geldiğimde, arkamı dönüp yattım. İki gün yalnız tuvalete kalktım; ne yemek ne su! Doktor arkadaşlarım intihar edebileceğimi düşünerek daima odada bir gözlemci

yakınımızın olmasını istediler. Zor iki uzun acı dolu gündü. İntihar edenlere kızardım; ne kadar zayıflar diye. Ayrıca da "günah" derdim. "Allahın verdiği canı yalnız Allah alabilirdi". Ama kendimi çok kötü hissettim ve adamlar boşuna intihar etmiyorlarmış diye geçti aklımdan.

Dolandırılma olayı sonrası bir sel gibi hacizler ardı ardına geliyordu. Haciz memuru ile avukatın biri spor salonunda büromda oturuyor, ikinci banka avukatı dışarıda sandalyede, üçüncü Etibank'ın Avukatı dışarıda dinlenme salonunda, Yurtbank'ın Avukatı ve icra memuru holde, Yapı Kredi'nin İcra Memuru ve Avukatı salonun önünde, Sümerbank'ın Avukatı ve İcra Memuru onun arkasındaki arabanın içinde haciz yapmak için sırasını bekliyorlardı.

En sinir bozan da küstah, genç bir banka avukatının sigara içilmesi yasak olan salona ayakkabı ile girip sigarasını yakıp haciz için getirdiği kamyon ve hamallar için "Para ver Namık Ekin!" demesi idi. Çok küstah ve terbiyesiz biriydi. O gece Allah'a yalvarıp dua ederken "Bu gün intihar etmedim ya bir daha asla etmem" dedim kendi kendime.

"Oğlum sen bir savaşçısın! Savaşçı ruhu taşıyorsun. Asla pes etmeyeceksin. Sen bir savaş makinesisin sen bir SAT'sın! Bir savaşçının tek seçeneği vardır; ikincisi ölümdür!"

Savaş, Ticaretten Daha Kolay; Nasıl Dolandırıldım?

Askeri kimliğimden sıyrıldıktan sonra, kendimi ticaretin içinde buluverdim. Aslında hatayı ilk başta ticaret yapabileceğimi düşünerek yapmıştım. Ben bir öğretmen ve savaşçıydım. Savaşmalı ya da öğretmeliydim. Çağlar boyunca, eski sınıflı sistemlerde tüccar sınıfı ile savaşçı sınıfı arasında daima bir çatışma yaşanmıştır. Bu iki alan bir şekilde birbirine bulaşmamalıdır.

Eski zamanlarda, savaşçılar tüccarları her zaman küçümsediler. Onları korkak, onursuz, yaltaklanmaya meraklı birer asalak olarak gördüler. Fakat güçlerinin kendilerine kazandırdığı güvenle tüccar kısmını küçümserken bir süre sonra onların emri altına giriverdiklerini gördüler. İşte o zaman savaşçı gitti ve yerini tüccar-asker kavramına bıraktı. Dedim ya, tüccarlık ve savaşçılık bir araya gelemeyecek kavramlardır...

Bu temel kuralı bilemediğim, anlayamadığım, ticaret dünyasının da tıpkı savaşçı dünyası gibi kendine özgü kuralları ve etik değerleri olduğunu sandığım için büyük bir yanılgıya kapıldım. Pek çok savaşta, eğitimde, tatbikatta hayatta

kalan, becerilerimle saygı duyulan, neredeyse yenilmezmişim gibi algılanan zavallı savaşçı Namık'ın ilk büyük yenilgisiydi bu. Üstelik, yenilgi de tıpkı zafer gibi alışkanlık haline gelebiliyordu!

Tufan ve Tayfun Akverdi adında, oto galerici iki kardeş, iyi niyetimi kullanarak, beni çok büyük miktarda paralarla dolandırdılar. Düşünün: Çok iyi çalışan, yüzlerce öğrencisi olan ve tapusu size ait olan bir spor salonunun tapusunu bir iki haftalığına birilerine veriyorsunuz; çünkü bunu ipotek gösterecekler ve bankadan kredi alacaklar. Biliyorum. Ticaret konusunda biraz bilgisi olan biri bile bu yaptığımı en hafifinden aptallık olarak adlandıracaktır. Kesinlikle de öyle. Fakat lütfen siz de şunu unutmayın: Ben bu tür bir dünya için yetiştirilmemiştim.

İçinizde asker olanlar, durumu hemen anlayacaklardır. Onlar bana, babalarının Albay olduğunu söylediler. Bunun ne demek olduğunu bilemezsiniz. Ordunun içinde bir sözsüz kural olarak birbirimizi kollamamız gerekir. Zaten beni de zayıflatan şey bu olmuştu. Oysa sonradan öğrendim ki, adam Kara Kuvvetleri'nde Yüzbaşı iken, yüz kızartıcı suçtan ordudan atılmış (halen hapiste). Ben, genetik bilime inanırım. Aileden gelen bir suça meyilleri vardı. Bu olay, kişisel tarihimde bir milat oldu.

Beni temiz bir oto galerici olduklarına ve mali durumlarının iyi olduğuna inandırdılar. Oysa ki batıyorlardı. Onlara yardım etmem için ikna ettiler. Tapumu benden güya ödünç alırken, şöyle söylediler:

"Almanya'dan gelen 36 adet Mercedes ve BMW'miz var. Gümrükten çekemiyoruz. Bunlardan birisini satsak, bir haftada ipoteği çözeriz"

Ben de yardım olsun diye, üzerime olan spor salonunu ipotek etmelerini sağladım. Bu sayede, bankadan hatırı sayılır bir kredi aldılar (100 bin dolar).

Cipimi satmaları için galerilerine verdiğimde de, başıma neler geleceği konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Elbette ne Almanya'dan arabalar geldi ne de benim tapum. Her aradığımda Tayfun, bana söz üstüne sözler veriyordu:

"Merak etme hocam, ödeyeceğim," diyordu. Biz de onun faiz-leri ödediğine inandık.

Aradan aylar geçti. Tayfun'un hiçbir şey ödemeğini görünce, gidip ekonomist ve avukatlara danıştık. Profesyonel üçkâğıtçılarla karşı karşıya olduğumuzu, işte o zaman anladık. Tayfun ve kardeşi Tufan, bankadan 100.000 $ çekmişlerdi. Emlak Bankası'na ipotek edilen spor salonumu kurtarabilmek için, köleler gibi çalıştım. Çaresiz, 186.000 $'ı ödedim de, salonumu ancak böyle kurtarabildim. Ama bu yaşadığım kabus, diğerlerinin sadece başlangıcı olacaktı. Bu arada cipimi de satıp parayı yemişlerdi.

Tayfun ve Tufan Kardeşler, hile ile bana araba satacaklarmış gibi benim adıma haberim olmadan, Yurtbank'tan 250.000 £ ve Etibank'tan 100.000 $ banka kredisi almışlar. Arabaları da başka iş adamlarına satıp, çoktan kayıplara karışmışlar. Bu krediler batmak üzere olan bu bankaların müdürlerinden, benim üzerime ruhsat çıkarmadan, rehin koydurmadan, banka müdürlerine rüşvet vermek suretiyle elde etmişler (tabii ki banka müdürleri daha sonra işten atılmış). Yıllar sonra bu borçlar TMSF'ye geçmiş ve iki üç sene sonra da TMSF ufak riskli dosyaları WCR (Finans Varlık) firmasına satmış. WCR tahsil edeceğini düşünerek TMSF'den böyle yüzlerce dosyayı satın almış. Kendileri de tüm sektörel hünerlerini

kullanarak, bu işleri gayet başarılı biçimde gerçekleştiriyorlar. Bilseniz beni kaç kere çağırdılar ve "Borcunuz 800.000 TL oldu ama siz masumsunuz ve dolandırıldınız," dediler. "Bu yüzden 80.000 TL öderseniz, borcunuz kapanacak. Bakırköy'deki spor salonunuz üzerine konan haciz kalkacak."

Tayfun Akverdi'nin bir çok suçdan tutuklanması olduğu gibi bu arabalar için beni dolandırdıklarından ötürü kesinleşmiş 3 yıl 8 ay hapis cezası vardı. GBT'sine (Güvenlik Bilgi Tarama) de baktığımda suç dosyasının bir hayli kabarık olduğunu görmüştüm.

WCR yetkilisinin bu sözleri, yüreğime su serpti; fakat unuttukları bir şey vardı: Benim param yoktu çünkü dolandırılmıştım! Dolandırıldığım için ve bu yüzden de onlara ödeyecek param kalmadığı için kaç kere kendilerinden fırça yedim.

Ama adalet er yada geç yerini bulur. Asla aklımdan çılgınca fikirler geçmedi. Eski bir devlet görevlisi olarak, benim yüce Türk Devleti'nin yargı makamlarına inancım da güvenim de tamdır. Adalet tarafından, bunların hepsi tespit edildi. İki dolandırıcı da, dört buçuk ay boyunca hapis yattılar.

Elbette huylu huyundan vazgeçmez. Duyduğuma göre, içeriden çıktıktan sonra bu sahte albay çocukları, dolandırıcılıklarına son sürat devam ettiler. Benim üzerime Factoring ve Citibank'tan da kredi çekmişler. Sonra da Ziraat Bankası'nın kumarbazlığıyla nam salmış sabık müdürü Nurullah Kurak ile anlaşmışlar. İçinde benim de bulunduğum tam on yedi kişi adına bu bankalardan tüketici kredisi çekmişler. En son sahte imzalarla aldıkları arabalar yüzünden hacizi kaldırmak için bana "Sen bizi gazetelere, TV'lere çıkarma biz de parayı ödeyelim," diyecek kadar yüzsüzleştiler.

Yanımda çalıştırdığım, imza yetkisi verdiğim, emekli bir binbaşı vardı. İsmi Erdoğan Demirci'di. Kendisi hayal aleminde yaşayan birisiydi. Ankara'da birçok işi batırmıştı. Yalvar yakar yanımda çalışmak istiyordu. Sonunda acıdım ve onu işe aldım. Elbette ikinci hatamı da burada yapmış oldum. Bulduğu ilk fırsatta o da beni sırtımdan vurdu. Firmamı dolandırması ile birlikte, ağır bir borç yükü altına girdim. Ödeme savaşına başladım. O dolandırıcı emekli binbaşının yüzünden, üç spor salonumu da devretmek zorunda kaldım.

2007 yılının yılbaşı geldiğinde, önce ödenmemiş bir 70 YTL'lik su faturası için, evimin suyunu kestiler. Su olmadan kaloriferler de çalışmadı ve kış kıyamette buz gibi evin içinde oturduk. Bunu ödedik ödemesine ama bu sefer 50 YTL'lik ödenmemiş bir elektrik faturası için elektriklerimizi kestiler. Derken doğalgazımızı kestiler. Evde battaniyelere sarınıp, öyle geziyorduk. Hemen ardından kiralık olarak çalıştırdığım spor salonuma haciz geldi. Hem de iki kere! Birileri geldi ve koşu bantlarına, kondüsyon aletlerine haciz koyup götürdüler.

Bu memlekette, isterseniz on tane Dünya rekoru kırmış olun, isterseniz ülkeniz için on bin kere ölümlerden dönmüş olun, isterseniz evde boy boy madalyalarınız olsun, isterseniz Türk bayrağını şampiyonluklarınızla dalgalandırın fark etmez. Eğer paranız varsa, bu ülkede her şeysinizdir. Paranız yoksa hiçbir şey. Eskiden kapınızda kul, önünüzde, arkanızda köle olan adamlar, bugün size selam bile vermezler. Sonra iki üç kuruşluk borç için İSKİ de gelir, İGDAŞ da gelir, TEK de gelir. Sizin elektriğinizi, suyunuzu kesiverir gider. Evde çocuklarınızla, torunlarınızla kış kıyamette donakalırsınız.

Bütün bu olayların sonucunda boşanmak zorunda kaldığım eski eşim Melek yapacağını yaptı ve bedduasını etti, Tayfur'a:

"Sen bizim yuvamızı yıktın. Ailemizin kanını emdin. Ben seni adalete teslim etsem ne olacak? Allah'ın adaletinden nasıl kaçacaksın?" dediğinde hakikaten doğruyu söylüyordu. Zira Melek Hanım'ın intizarı hep tutmuştur. Kendisinden korkulur...

Bir keresinde Bakırköy'de ilk açtığımız kiralık spor salonumuzda Judo milli takımı sporcuları çalışırdı. Yönetici hamallıktan para kazanmış bir adamdı. Sık sık suyumuzu kesiyordu. Bizleri de duşta terli halde bırakıyordu. Üstelik şantaj yapıp:

"Saatin yazdığının iki mislini ödeyin suyu açayım" deyip duruyordu. Birgün tam gene suyumuzu kesiyorlardı ki, adamı ve kapıcıyı yakalayıp bir güzel benzettim. Adam dışarı çıkıp bağırmaya başladı. Herkesin başımıza toplandığı sırada eşim Melek Ekin adama demez mi: "Allah seni su yolunda öldürsün!" diye... İçimden: "Eyvahlar olsun! Adam yandı," dedim.

Öyle de oldu. Suyumuzu kesen adam önce böbreklerinin suyu çekilmeye başlamış. Bu devamlı Silivri tarafına gider, suyunu oradan alırmış. Böyle bir günde tam elinde su bidonu ile oradan su doldururmuş, sol taraftan Mercedes'ine binerken, kamyonun teki gelip arkadan vurmuş. Adamı bulduklarında sık sıkıya bu bidona sarılı vaziyetteymiş.

Onun için Melek bana dolandırıcıları kast ederek: "Bunların peşini bırak. Ben intizar ettim zaten," dediğinde o olayı düşündüm. Hayır, ben bu iki kardeşin peşini bırakmayacaktım. Paramı aldılar diye değil. Sırf Namık Ekin'e bu nasıl

yapılır diye. Ölene kadar da enselerinde olacağım. Eğer bu iş çözülmeden ölürsem de talebelerim bana, onların hiçbir yere kaçamayacaklarına dair söz verdiler.

Elbette her şey bu kadarla bitmedi. Dedim ya, kaybetmek de bir alışkanlığa dönüşüyor zamanla... Spor salonumuzun sahibine kira için verdiğim çekleri ödeyemez hale geldiğimde, bu çekler yüzünden hapis cezam çıktı ve Yargıtay'a yollandım. Bu haber gazetelere ne güzel manşet olurdu: Spor salonunun kirasını ödeyemeyen, şampiyonların hocası Namık Ekin hapis yatacak!

Beylikdüzü'ne Flamingo Sitesi'ne kiracı olarak yerleştim. Sitenin ufak spor salonunu da fitness çalıştırmak için kiraladık. Tabii normal olarak ben üstüme hiç bir şey açamıyordum, bu yüzden talebem Cem Karabey'in (dünya en uzun su altında kalma rekoru sahibi) nişanlısının üzerine açtık, hoş benim zaten açacak halim ve maddi durumum yoktu. Etraftaki yüksek apartmanları görüp aldanmıştık. İnsanların daha çok memur ve işçi olduğu bir yerde açmıştık spor salonumuzu. Eskiden benim spor salonlarıma daha çok memur ve işçiler ve aileleri ile çocukları gelirdi. Demek ülkeye olan olmuş ve bu insanlar artık sağlıklarını ikinci plana atıp, spor salonlarına gitmekten vazgeçmişlerdi.

Salonun işleri iyi gitmeyince Sedat Bey'e ait olan dairenin kirasını ödeyemedim. İki aylık depozito da kiraya gitti ve sonrasında salondan ve evden çıkmamız istendi. 13 Ocak 2010 tarihinde dolapları söküp eşyaları sarıp sarmaladım, hoş pek eşya da yoktu öyle fazla. Zaten doğalgazım kesikti; duş yapamıyor, yemek pişiremiyordum. İki gün önce eşyaları toplamayı bitirdim. Dün 2-A, Kat 6, Daire 144 Flamingo Sitesi'nde son yatışımdı. Gece 21:45 civarında, üşümemek için yatağa girdim ve avuçlarımı açıp dua ettim.

Genellikle kızlarıma, torunlarıma, aile ve insanlığa dua ederim, en sonda kendime..

Sabah erken bir saatte kamyon geldi. 400 metre yakınımda dünya rekortmeni Cem Karabey'in evinin bodrumuna, sitenin deposuna koyduk eşyaları. Cem evinde kalmamı istedi ama "Ben yalnız kalmalı ve kendi kendimle hesaplaşmalıyım," dedim. Nerede hata yaptığımı anlamalıydım. Aslında hatalar zinciri ve kötü adamların kötü planları neticesinde buralara kadar düşmüştüm ama başkalarını suçlamak her zaman en kolay seçenekti.

Talebem Muammer geldi. Duymuş durumumun iyi olmadığını "Abi" dedi. "Neden Yunanistan'a gitmiyorsun? Seni su altı yüzme ve Judo milli takımlarını çalıştırman için çağırmışlardı zamanında."

"Oğlum onlar vatandaş olmamı, iltica etmemi istemişlerdi," dedim. "Bu işleri bilmezsin sen. Bu tür durumlarda, zora düşen eski rütbeli elit askerleri arayıp tarayıp bulur ve onları kullanmaya çalışırlar. Zamanında İsrail'den de askeri danışman olarak istenmiştim ve olumsuz cevap vermiştim."

Bu dersleri alıp, kaybettiğim alın teriyle kazanılmış yüzbinlerce dolara hiç üzülmüyorum. 2005-2009 yıllarında yanıma yanaşan, tüm kan emicilerden kurtulduğuma çok memnunum. Kötüler, sahtekarlar, üç kağıtçılar, insanı arkadan hançerleyenler er geç cezalarını bulacaktır. İlahi adalet son derece sabırlıdır ama hafızası asla zayıf değildir! Ben ise alıştığım mütevazi yolda tekrar başarılı olacağıma inanıyorum. Bir daha asla dolandırılmayacağım. Yanıma asla asalakları sokmayacağım ve o iki dolandırıcıyı er geç bulacağım. Benim ömrüm yetmezse, sevenlerim ve bana söz verenler onları bulacak.

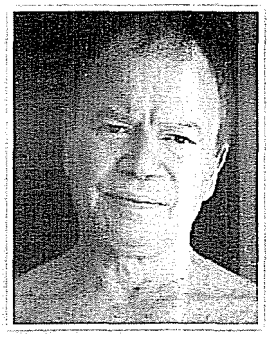
Hala ne yapacağıma karar veremiyordum. Nerede yanlış yaptığımı anlamak için hayatımı gözden geçirmeye başladım. Bunun için de önüme boş sayfaları açıyor ve geçmişimi yazıyor; bir yandan da beni buraya getiren olaylar dizisini anlamaya çalışıyordum. Kankam Prof. Dr. Feridun Yenisey ve cici eşi Dilek, "Namık bir yayınevine ver yazdıklarını da yayınlansın," dediler. Bilhassa Dilek çeşitli fikirler veriyordu bana. Feridun ise hem maddi hem de manevi olarak destek oluyor ve hukuki sorunlarım ile ilgileniyordu.

Aklıma bir sivil olmasına karşın bir savaşçı ruhu taşıyan, eski öğrencim ve şimdi KLAN Yayınları'nın sahibi olan Cem Şen geldi. Yıllar Cem'i değiştirmemiş, tam tersine daha da güçlendirmişti. Beni büyük bir saygıyla karşıladı. Kitabımın birkaç bölümünü okuduktan sonra "Çok ilginç hocam, şu ana kadar bilmediğim bir çok yönünüz var bu sayfalarda," dedi. "Bence bunları herkesin bilmesi lazım. Ben hiç bir şey istemem tüm geliri sizin olur ve inşallah borçlarınızı öder ve sizi yeniden ayağa kaldırırız."

Cem'in gözlerinden bana duyduğu güven okunuyordu. İçimde minik bir umut ışığı doğmaya başladı. Bu, tıpkı kurumuş bir toprağa bir damla suyun damlatılması gibiydi. Acaba bu minik umut, içimde bir şeylerin yeşermesine yeterli olacak mıydı?

Ben olacağına inanıyordum!

Namık Ekin Kimdir?

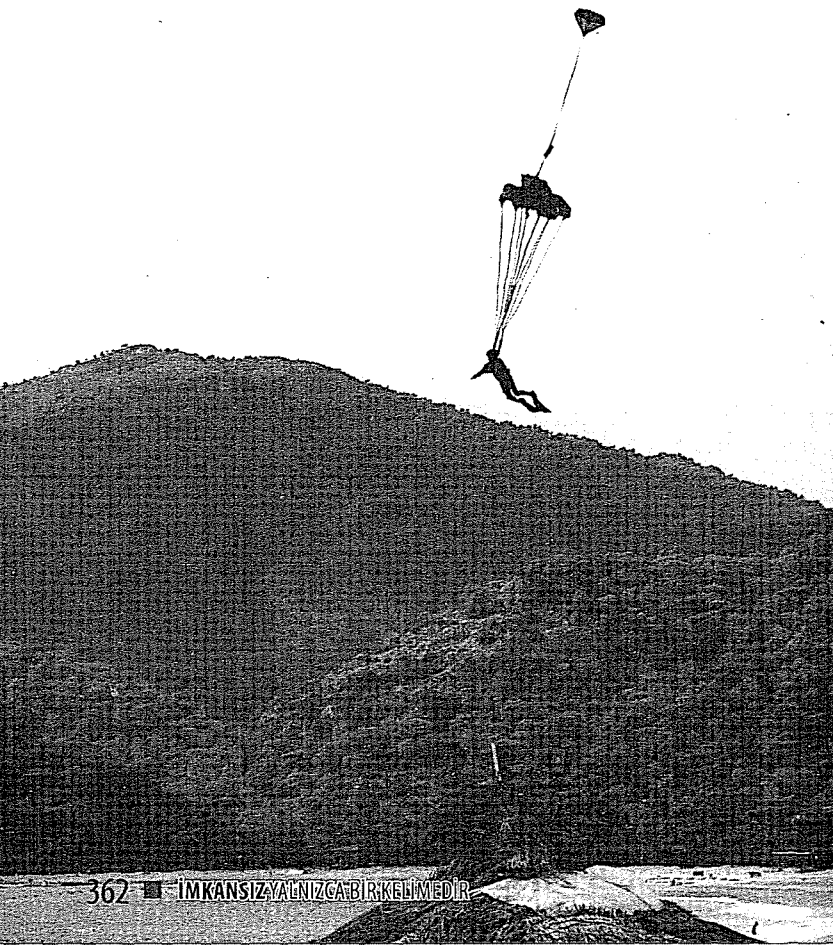

Diplome de Professeur, Judo 7. Dan Namık Ekin, Emekli SAT Komandosu, Judo Milli Takımlar E. Baş Antrenörü, Spor Akademisi E. Öğretim Görevlisi, 13 dalda Dünya Rekortmeni, 11 değişik spor branşında madalyalı dünyadaki tek sporcu, 3000 bine yakın sporcu yetiştiren antrenör (bunların içinde Polis Akademileri, Polis Eğitim Merkezleri, Özel Harekatçılar, Kara Komandoları, Harp Okulları, SAT, SAS komandoları bulunmaktadır)

Amerika Deniz Piyade Gelişmiş Keşif Kursları, Sniper, Amerikan SAT Eğitimi ve öğretmenlik okulu eğitimleri, Köln Spor Akademisi'nde hocası Wolfgang Hoffman gözetiminde 18 ay Judo bölüm ihtisası yaparak Fachsport Lehrer diploması aldı, çalıştırdığı Alman çocuk takımı Almanya Şampiyonu oldu. Çalıştırdığı Türk Milli Takımı Alman Milli Takımı'nı yendi. Anadolu Hisarı Spor Akademisi'nde öğretim görevlisi olarak çalışan Ekin, Hollanda Havayolları'nın Ortadoğu Güvenlik Müdürlüğü'ne kadar yükseldi.

Spor Aletleri Sanayi İthalat İhracat A.Ş.'yi kurdu, binlerce spor salonunun açılmasma katkıda bulundu ve Fitness salonlarında ülkemize Franchise sistemini ilk getiren kişi oldu. Halen yeni kurulan spor ve fitness salonlarına, güvenlik şirketlerine danışmanlık yapmakta, 2012-2013 yıllarında kıracağı 3 dünya rekoru için hazırlanmaktadır. T.V. kanallarında spor ve sağlık programları yapmaktadır. Namık Ekin aynı zamanda yurtdışında bir çok yabancı ülkede askeri danışmaklık yapmaktadır.

Ölüdeniz İnternasyonel Paraşüt Haftası En alçaktan paraşütle atlama rekor denemesi.
(Bu paraşütü katlayan şampiyon Hocam Beslan Babaoğlu'na sonsuz teşekkürler)

Namık Ekin'in Spor Hayatı ve Rekorları

1968 Dünya Pentatlon Şampiyonası Denizcilik Parkuru Dünya Rekoru

1970 Su altında 11 mil yüzüp ABD'da Su altında en uzun yüzen su altıcı (SEAL-SAT) asker seçildi. (4 Temmuz Bağımsızlık Kutlamaları Norfolk-Little Greek-Virginia)

1976 Dünya Silahlı Kuvvetler Pentatlon Şampiyonası sırasında su altında 37 saat 6 dakikada 48 km yüzdü. Eski rekor Hollandalı Peter Dörbant'a aitti. (36 saatte 40 km ile)

1977 Sarayburnu'ndan Atatürk Heykeli'nden dalıp Florya Cumhurbaşkanlığı köşküne 18 saat 31 dk. da yüzdü. Cumhurbaşkanı Sn. Fahri Korutürk tarafından ödüllendirildi. (18 Eylül 1977)

1978 Karadeniz Poyrazköy'den Sarayburnu'na 18 saat 12 dk.'da su altından yüzdü.

2003 Karadeniz Rumeli Feneri Sarayburnu arasını 15 saat 13 dk. da su altından hiç çıkmadan yüzdü.

2004 68 km'lik Mersin Anamur'dan Kıbrıs Girne'ye 38 saat 43 dk'da su altından hiç çıkmadan 68 km yüzdü.

2005 5 metre derinlikteki 4 duvar arasında, klorlu havuzda 5 gün 5 gece su altında kaldı. O güne kadar sualtında en derinde en uzun süre kalarak ABD'li Jerry Hell'den fazla su altında kaldı.

2007 Bir denizden öbür denize... Karadeniz'in 10 km açığından Marmara Ahır Kapı Feneri'ne 18 saat 24 dk. su altında yüzerek yeni bir dünya rekoru kırdı.

2008 Dünyanın en büyük bayrağını (30 m x 20 m) havada paraşütle uçurdu. Aynı bayrağı 30 metre su altına serip sergiledi. (Bayrak 624 m2 idi)

2008 (30 Ağustos) Rodos Adası'nın 3 mil kara sularından Marmaris'e kadar 24 saatte 28 dk su altından yüzdü. Diğer rekorları gibi bu rekorunu da kıran olmadı.

2009 Ölüdeniz Internasyonel Paraşüt Oyunları sırasında Base paraşütle önce 42 metreden atladı.

2010 28,5 metreden atlayarak dünyanın en yaşlı, en alçaktan denize atlayan paraşütçüsü ünvanını kazandı.

2011 25 metrelik yüzme havuzunda su altında 24 saatte 36 kilometre 800 metre yüzerek kanılması imkansız bir rekora imza attı.

2012 Avrupa Boğaziçi Judo Şampiyonası müsabakaları sırasında 24 saatte 4627 Judo'cuyu yere atarak yine inanılması zor bir rekora 70 yaşında imza attı.

Namık Ekin'in İlkleri

1956-2012 Dünyada müsabaka hayatı en uzun süren ilk kişi (birçok branşta)

1956-2012 11 değişik spor branşında şampiyonluklar kazanan ilk Türk.

1961-1965 Halter şampiyonu iken yüzme şampiyonu olan ilk Türk ve ilk asker.

1963 Nato Komutanlığı'nın açtığı ABD'li Seal'ların (SAT hocalarının) yönettiği 2. SAT kursunda birinci olan ilk Türk astsubay.

1963-2013 5 kıtada ders veren ilk Judo milli takım antrenörü.

1962-2013 Türkiye'nin ilk (Fahri olmayan) en yüksek kemer sahibi Judo hocası. 7. Dan, 4. Dan Karate siyah Hakama, 1. Dan Aikido, kırmızı-siyah Taekwondocu, Kickboks, Muay Thai, Jiu Jitsu hocası.

1964 İstanbul boğazına paraşütle atlayan ilk Türk, ilk SAT. (Poyrazköy 16 Eylül 1964)

1967-1972 Judo'da arka arkaya 73 kilo iken 120-140 kiloluk rakiplerini yenerek altın kemer alan tek Türk Judocu. (Altın kemeri üniversitelerde okuyan Judo'cu talebelerine taksim etti)

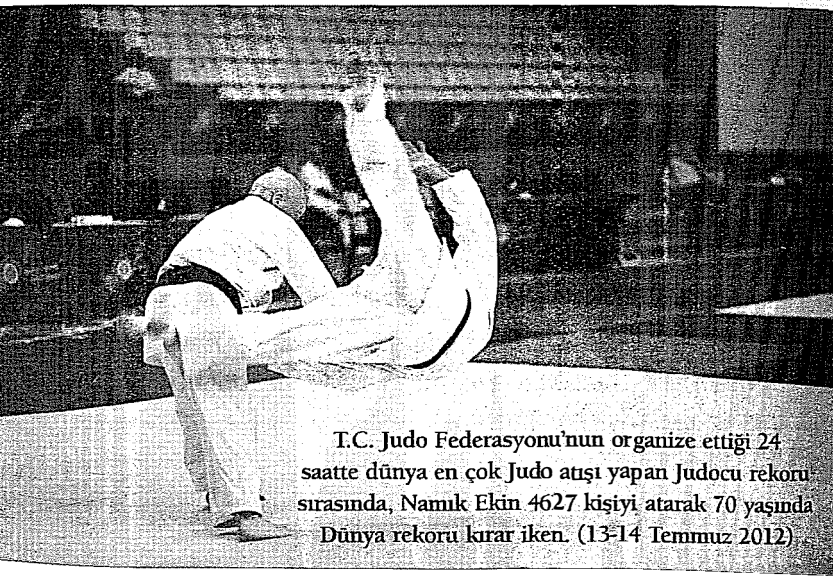
1970 Virginia'nın 100 mil açığında denizaltısından su altına çıkıp o uzaklıkta dalan ilk Türk, ilk SAT oldu. Aynı yıl su altından 11 mil yüzen Dünyanın ilk balık adamı oldu.

1970 Uzakdoğu sporları (Judo, Karate, Taekwondo, Aikido, Thaibok (Muay Thai), Kick Boks, Jiu Jitsu, Sopa dövüşü ve Kung Fu) yapan ilk Uzakdoğu Savunma Sporları sporcusu ve antrenörü oldu.

1970 ABD'ye uçak almaya gelen Yunanlı ve İsrailli pilotlara Judo Hocalığı yaptı.

1970 ABD'de SAT'lar ile eğitim yaparken Claymor, Booby Trap ve White Phosphour gibi mühimmatı Türkiye'ye getiren ilk Türk oldu. (Sempatik ikmal)

1970 ABD'de Açık Sıklet Şampiyonası'nda madalya kazanan ilk Türk Judo'cu, ilk SAT.

T.C. Judo Federasyonu'nun organize ettiği 24 saatte dünya en çok Judo atışı yapan Judocu rekoru sırasında, Namık Ekin 4627 kişiyi atarak 70 yaşında Dünya rekoru kırar iken. (13-14 Temmuz 2012)

1971 Akdeniz Oyunları'nda ilk Yunanlı Judo'cuyu, ilk Fransız'ı, ilk Suriyeli'yi yenen ilk Türk Judo'cu...

1972 Münih Olimpiyatları'na Almanlar tarafından davet edilen ve Almanya'nın çeşitli yerlerinde Alman Judo milli takımı ile 6 ay Münih Olimpiyatları'na hazırlanan dünyanın ilk Judo'cusu. (Başka hiçbir sporcu hazırlığa davet edilmedi. Ekin hazırlanmak için SAT'tan ayrılmak zorunda kaldı)

1973-2013 Talebeleri ile birlikte Türkiye'de en çok Uzakdoğu sporları, Fitness, Body, Su altı Okulları açan ilk Türk.

1976 Dünya rekoru sırasında Dünya'da ilk su altında uyuyan, yiyen, içen ve tuvaletini hijyenik olarak yapan sporcu oldu...

1976-1996 Türkiye'de ilk havayolları güvenlik şirketini kurdu. (KLM) Pan American ve birçok hava yollarına güvenlik danışmanlığı yaptı. Türkiye ile Hollanda ve Avrupa şehirleri arasında milyarlarca doların emniyetle transferini yaptı. Emekli olduğunda 5 kez çeşitli havayollarından ücretsiz Dünya turu bileti, ücretsiz hotel mükafatı aldı.

1976-2013 Su altında değişik 11 Dünya rekoru kıran ve daha da kıracak olan ilk dalgıç.

1977 Gümüş kupa ve madalyalarını satıp ilk Fitness salonu açan Türk sporcu.

1977-1992 Japonya'da Japonlara Kinesioloji ve Judo konusunda ders veren ilk Türk.

1978-2010 Boğazı Karadeniz'den-Marmara'ya su altından yüzen ilk Türk. (52 km)

1992 İlk PPL (Özel Pilot Lisansı) alan ilk Türk SAT, en yaşlı sporcu.

1992-2012 12 değişik ülkede askeri danışmanlık yapan ilk Türk.

1996-2010 2 kız çocuğununda (Melek Ebru Ekin, Name Ekin) 6 değişik spor branşında şampiyon olmasında emeği geçen baba...

1996-2012 TV'lerde en uzun süre spor, sağlık, fitness, beslenme programı yapan ilk Türk Sporcu.

1998-2010 Dizayn ettiği spor aletleri Türkiye'de en çok satan sporcu (Body Shaper-Up Shaper)

1996-2007 Spor aletleri imalatı, ithalatı, ihracatı dizaynı yapan ilk Türk sporcu.

1976-2012 Genç ve yetişkinlerin Dünya rekorlarını kıran en yaşlı sporcu seçildi.

1976-2012 En çok sporcu yetiştiren antrenör. (300 binden fazla)

Namık Ekin'in Yaptığı Değişik Spor Branşları

1956-1963 Aletli Cimnastik (Barfix, halka, yer, paralel, kulplu beygir)

1989-1963 Türkiye Akrobatik Cimnastik Şampiyonu. Balkan Akrobatik Festivali 2'li eşli şampiyonu (Medrano Sirk'inden teklif aldı, ama babası ben cambaz yetiştirmiyorum, asker yetiştiriyorum dediği için vazgeçti. Gece kulüplerinde gizli akrobatlık yaptı)

1960 Silahlı kuvvetler güreş ikinciliği.

1960-1963 İstanbul 82,5 kg halter şampiyonu, milli takım adayı (Ne yazık ki Harp Gemileri'ne tayini çıkınca milli takıma giremedi)

1959-1963 Anadolu sahilleri plajları Body Şampiyonu, yılın en iyi akrobatı.

1963 SAT komando kursu 1. (koşu, yüzme, dalma, dağcılık, otokros, traking, Judo, Karate, atış, kürek, rafting, halter, body, kondisyon, yakın döğüş, tahrip v.s.)

1966-1972 11 kez Türkiye Judo Şampiyonu (açık sıklet 80 kg ve Silahlı Kuvvetler)

1967-1968 Silahlı Kuvvetler Dünya Pentatlon 4.sü. kürek parkuru dünya rekoru kırdı, kara pentatlonu yaptı.

1968-1972 Silahlı Kuvvetler Judo Şampiyonu.

1968 Anadolu Hisarı kürek sporcusu.

1992 Karate İstanbul Masterlar 3. (1. İsmet Turna, 2. Şaban Turan)

1976-2012 Dünya su altı rekorları.

2009 Base paraşüt sporları rekorları.

Ona en iyi rekorunuz hangisi diye sorulduğunda "Hayatta en iyi yaptığım şey 2 tane erkek kız çocuğum olmasıdır, bunu nasıl becerdim bilmiyorum ama onları değme erkeklere değişmem" der.

> "Hiçbir şey için boş boş yaşamaktansa birşey uğruna ölmek daha iyidir"

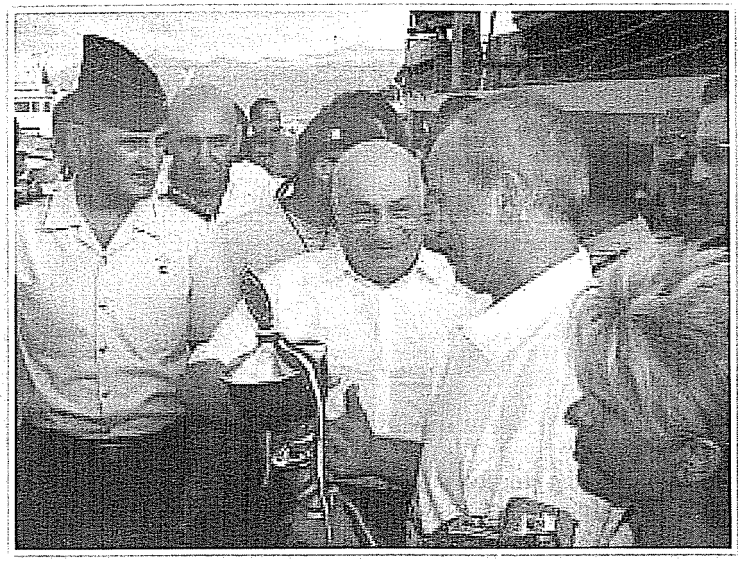
Kızları Melek Ebru Ekin ve Name Ekin 24 saatte 36 km yüzme rekorundan sonra

24 saatte en çok Judo atışı yapan sporcu rekoru sonrası...
Federasyon Başkanı Fatih Uysal, Yönetim Kurulu ve rekor ekibi...

5 gün 5 gece su altında 5 metrede kalma rekoru sırasında kızı
Name Ekin moral verirken...

Namık Ekin Mersin'den Kıbrıs'a su altından 38 saatte yüzdüğünde eşi Melek Ekin ile birlikte onu Sayın Cumhurbaşkanı Rauf Denktaş karşılamıştı.

Görevden dönen SAT'ı kaçırma eğitimi (eve dönüş!)

Asla Pes Etme! Üstüne Türk ve ABD'li Hocalar işesede...

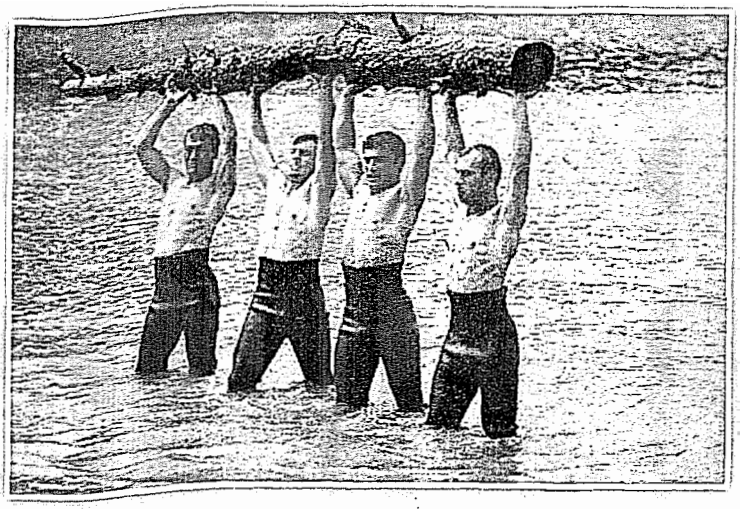
İnsanlık Duvarı en alttaki Namik Ekin, en üstteki Reşat Hoca.

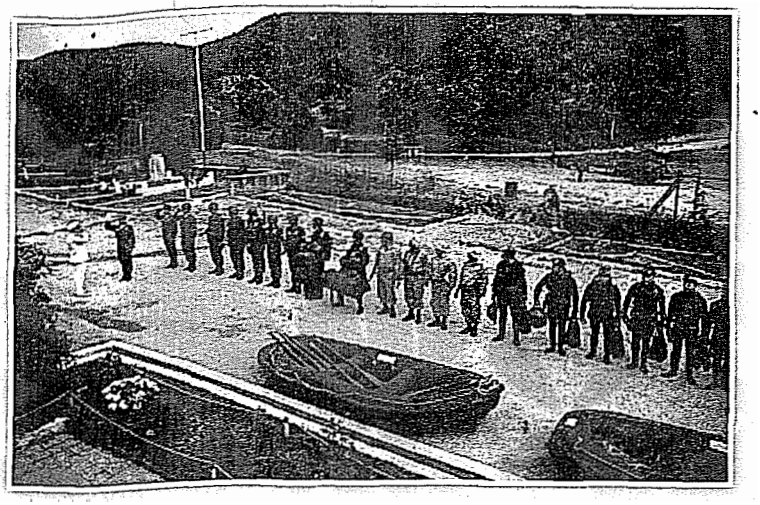
Her şeyin eskisi makbuldur, Eski eser, eski şarap, eski arkadaş ve eski SAT

SDV (Swimmer Delivery Vehicle) Satı düşmana götüren ve geri getiren iki kişilik deniz altı. Ben ve İsmail Hocam

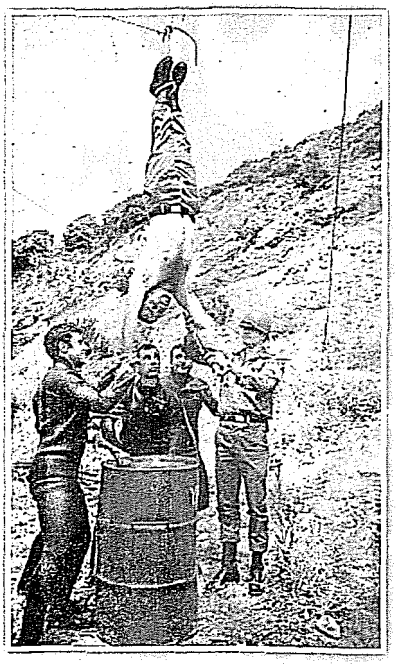
Cehennem Haftası eğitiminde Baş Hoca Hüsnü Çetin namı diğer Vietkong, Naci, İsmail ve Selami

Kıbrıs'a çıkarma eğitimleri hazırlıkları ve Sat'ların Kıbrıs'lı mücahitleri çalıştırması...

Namık Ekin talebelerine su altı techizatı kuşanmasını öğretiyor, Satlar maskelerini daima alınlarına takarlar.

Yüzbaşı Yüksel Akbayır. Sat'a geri döndüğünde baş aşağı su dolu bidona sokulma işkencesi Sn. Akbayır Sat Taaruz ve Kurtarma su altı komutanı oldu.

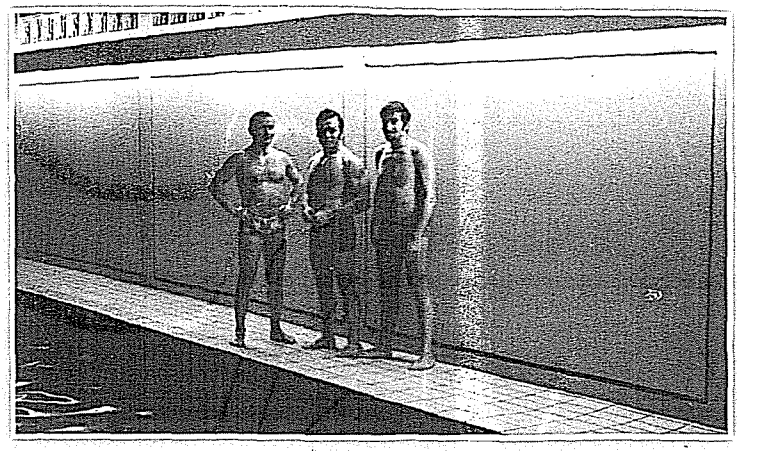
Ender'in (Endy) Nikah günü. Önünde ben, sağ altta Şehit Hocam Muhteşem Güner, sağ üstte Eddy (Erdoğan) şehit olmadan bir kaç yıl önce...

Çetin Hoca, ben ve Endy. Arkada Sıhhiye SAT Başçavuş Ali Osman Çakır C130 nakliye uçağının önünde kış atlayışları öncesi...

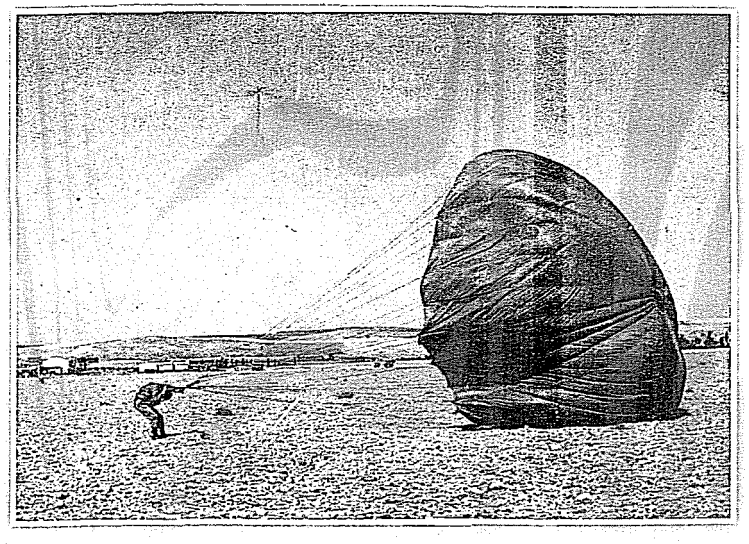
Kıbrıs'a çıkan SAT timinin komutanı Yüzbaşı Yılmaz Cengiz, Şehit Mustafa, Şehit Hüseyin ve halen yaşayan Endy, Kurtuluş, Nihat, Yavuz, Arap Şükrü, Şehit Bahadır, ben ve diğer adsız kahramanlar...

Sağda hakiki hukuki kişiliğini kendisinde realize edebilmiş ender hukukçulardan Profesör Doktor Feridun Yenisey, Türkiye Judo Şampiyonu 4. Dan. Amerika ve Avrupa'da kürsüleri olan enternasyonel bir hukuk hocası, sporcu. Ortadan ben, solda Avrupa Judo Şampiyonu Alınan Peter Schneider

Baskına gidişte helikopterden acil atlayış...

En eski paraşütler, T-7 ve T-10... SAT'lar o zaman bu eski paraşütlerle atladığında yere kargo gibi çok sert düşüyorlardı. Neyse ki yenileri şahane...

Sonsöz

Donanmaya yeni çıkmış pırıl pırıl bir güverte astsubayı idim. Tayin olup göreve başladığım Kılıç Ali Paşa Muhribi Akdeniz'de her yıl yapılan Denizkurdu Tatbikatı için açılmış, azgın dalgalarla boğuşuyordu. Akşama doğru dalgalar 5 kuvvetinde azmış sanki bizi yutmak istercesine baş üstü toplarına kadar yükselip çarpıyordu. Güverte SHM Subayı (Savaş Harekat Merkezi) radar ve telsizde temassızlık nedeni ile arıza bildirdi. Köprü üstünde yapılan kontrollerde hiçbir arıza bulamadılar. Elektrik Astsubayı Recep Durantaş arızanın ana dirsekte radar anteninin yanında olabileceğini rapor etti. 2. komutan Melih Güryüksel direğe çıkıp kablo bağlantılarını tamir etmek isteyen Recep Astsubay'a "Recep bu iş çok tehlikeli, fırtına var ve 28 metre tırmanman lazım" dedi. Gece radarsız ve tehlikeli fırtına ve sis içinde başka bir gemiye vurabilir kayalara oturabilirdik.

2. komutana "Efendim ben Recep Astsubay'ı bağlar halatı tutarım, birlikte direğe tırmanabiliriz" dedim. Zar zor radarın yanına kadar tırmandık. Gemi sağa sola yalpalarken

(yatarken) kendimizi denizin tam üzerinde görüyorduk, Recep Astsubay çok tehlikeli bir iş başarmıştı. Ben olsam zannederim yapamazdım. O sırada hayatımda ilk defa olan enteresan, kutsal bir şeyle karşılaştım, radarın bağlandığı platformun yanında ki küçük kutuda bir Kuran-ı Kerim vardı, inanılmazdı. Burada da Allah bizi korumakta idi. Aşağı inip Melih Yüzbaşıma heyecanla anlattım Kuran'ı Kerim'i gördüğümü, bana "Namık o kutsal kitap her gemimizde, her denizaltında var" cevabını verdi... Gözlerim yaşarmak üzereydi...

Bu kitabı sevdiklerime, şehitlerimize ve her an Recep Astsubay gibi canını ülkem için verebileceklere armağan ediyorum.